

சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்

முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப் பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
ப. மாலா

நெறியாளர்
முனைவர் **அ. பாலு**

தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 005.

மே - 2014

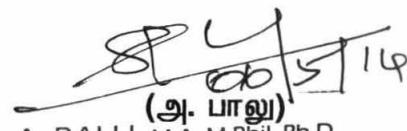
முனைவர் அ. பாலு
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்மொழித்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை-600 005.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்” என்னும் தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மொழித் துறையில் ஆய்வாளர் திருமதி ப.மாலா அவர்கள் முனைவர் (Ph.D) பட்டப்பேற்றிற்காக என் மேற்பார்வையில் ஆய்வு நிகழ்த்தி இவ்வாய்வேட்டினை உருவாக்கியுள்ளார். இதற்கு முன் இவ்வாய்வேடு வேறு எந்த ஆய்விற்கும் வேறு பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் இவ்வாய்வேடு இவரது சொந்த முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்டது என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : சென்னை-600 005.

நாள் : 06.5.2014

(அ. பாலு)
Dr. A. BALU, M.A., M.Phil., Ph.D.,
ASSOCIATE PROFESSOR,
DEPT. OF TAMIL LANGUAGE,
UNIVERSITY OF MADRAS,
MARINA CAMPUS - CHENNAI - 600005.

ப. மாலா

ஆய்வாளர்,
தமிழ்மொழித்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை-600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மொழித்துறை இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் அ.பாலு அவர்களின் மேற்பார்வையில் என் சொந்த முயற்சியால் இவ்வாய்வேடு உருவானதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்விற்கும் வேறு பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

இடம் : சென்னை-600 005.

நாள் : 06-05-2014

(ப. மாலா)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்” என்னும் பொருளில் தமிழ்மொழித்துறையில் ஆய்வு நிகழ்த்த வாய்ப்பளித்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு என் நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

என் ஆய்வுக்கு மேற்பார்வையாளராக அமைந்து பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து தவறுகள் செய்த போது சுட்டிக்காட்டியும் அவ்வப்போது அறிவுரை நல்கியும் ஆய்வுப்பணி சிறப்புற நிறைவெய்த உறுதுணையாக இருந்த முனைவர் அ.பாலு அவர்களை என் உள்ளம் என்றென்றும் நன்றியுடன் நினைத்துப் போற்றும். இவ்வாய்வுக் கட்டுரை செவ்வனே நிறைவேற உதவி செய்து தகுந்த முறையில் ஆலோசனைகள் வழங்கிய முனைவர் இரெ.இராசபாண்டியன் அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

முதல் தெய்வங்களான என் பெற்றோர் ப.விஜயராணி, பன்னீர்செல்வம் அவர்களுக்கும் என்றென்றும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

என் ஆய்வு தொடர்பான உதவிகளைச் செய்து எனக்கு ஊக்கமளித்த என் கணவர் முனைவர் ப.வெங்கடேசன், மகள் வெ.தமிழினி கு.ஆனந்தன், முனைவர் அ.கோபால் என் நெஞ்சில் நிறைந்துள்ள அன்பு நண்பர்கள் மற்றும் குடும்பத்தார் அனைவருக்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றிகள்.

ஆய்வுக்குத் தேவையான தரவுகளை தந்துவிய சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தார், மறைமலையடிகள் நூலகத்தார், கன்னிமரா நூலகத்தார், உலகத்தமிழாராய்ச்சி மற்றும் ரோஜா முத்தையா நூலகத்தார் அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டை சிறப்பாக அச்சிட்டு தந்த டுடே கிராபிக்ஸ் நிறுவனர் பாபு அவர்களுக்கும் நன்றி.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்	- அகநானூறு
உ.ஆ	- உரையாசிரியர்
ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
கலி.	- கலித்தொகை
கழகம்	- தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்
குறிஞ்சி	- குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறு.	- குறுந்தொகை
சிறு.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
தொல்.	- தொல்காப்பியம்
நற்.	- நற்றிணை
ப.	- பக்கம்
ப.ஆ	- பதிப்பாசிரியர்
பதி.	- பதிற்றுப்பத்து
பரி.	- பரிபாடல்
புறம்.	- புறநானூறு
பெரும்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொரு.	- பொருநராற்றுப்படை
முல்.	- முல்லைப்பாட்டு
மது.	- மதுரைக்காஞ்சி
மலை.	- மலைபடுகடாம்
ஆ.ப.	- ஆறாம் பதிப்பு
எ.கா.	- எடுத்துக்காட்டு
ஐ.ப.	- ஐந்தாம் பதிப்பு
கு.க.	- குறிஞ்சிக்கலி
சொல்.	- சொல்லதிகாரம்
நா.ப.	- நான்காம் பதிப்பு
நூ.எ.	- நூற்பா எண்
நெ.க.	- நெய்தற்கலி
பக்.	- பக்கங்கள்
மே.து	- மேலது

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-8
ஒன்று	சங்க இலக்கிய நூல்கள் அறிமுகம்	9-120
இரண்டு	உரிச்சொல் - வரையறையும் விளக்கமும்	121-151
மூன்று	சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்	162-314
	முடிவுரை	315-319
	துணை நூற்பட்டியல்	
	பின்னிணைப்பு	

முன்னுரை

முன்னுரை

ஆய்வுப்பொருள்: தெரிவும் தேவையும்

மொழியும் சமுதாயமும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையது. ஒரு மொழியில் காணப்படும் பல்வேறு சொற்கள் அம்மொழி பேசும் மக்களின் வரலாற்றையும், நாகரிகத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவ்வகையில் பண்டையத் தமிழ் நாகரிகம், மொழிச்சிறப்பு முதலானவற்றை அறிய விரும்புவோர்க்குச் சான்றாதாரமாகவும் செய்தி ஊற்றாகவும் அமைவது செவ்வியல் இலக்கியமாம் சங்க இலக்கியம்.

தமிழ் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை நெறியையும், நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியப் பாடுபொருள் திகழ்கிறது.

சங்க இலக்கியம் அகப்பொருள் இலக்கியங்கள், புறப்பொருள் இலக்கியங்கள் என இருவகைப்படும். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்ற ஒப்பற்ற இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்களாகும்.

தன்னேரில்லாத் தமிழ் என்று சிறப்பிக்கப்படும் தமிழ் மொழியில் தோன்றிய முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். இந்நூல் ஆயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்து நூற்பாக்களைக் கொண்டது. இது விரிவான தமிழ் இலக்கியங்களின் இலக்கணத்தை எடுத்துரைக்கிறது.

சங்க இலக்கிய நூல்களிலும் இக்காலத் தமிழின் இலக்கிய வழக்கிலும் பல உரிச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகள், பெயரோடும், வினையோடும், பெயர்க்கு முன்னும் வினைக்கு முன்னும் தொடரோடும் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு வரும் உரிச்சொற்கள் மிகுதி, கூர்மை, வியப்பு,

கடி போன்ற பல பொருள்களை உணர்த்துகின்றன. காலப்போக்கில் இவ்வுரிச்சொற்கள் மாற்றம் பெறுகின்றன. இன்று, இவை பெயரடை, வினையடை என இரண்டு கூறாகப் பிரிந்து நிற்கிறது. இந்த வளர்ச்சி நிலையையும் சங்க இலக்கிய நூல்களில் உரிச்சொல்லின் தன்மை, வழங்குநிலை, பொருண்மை ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது.

தமிழ் மொழியில் சொற்களை நான்கு பிரிவாகப் பிரிக்கின்றனர். அவை பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பன. இதில் முதல் மூன்று சொற்களுக்கு வரையறை உண்டு. உரிச்சொல்லுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வரையறை ஒரு தெளிவான முடிவினைத் தரவில்லை என்பதை இவ்வாய்வு ஆராய்கின்றது.

உரிச்சொற்கள் மையமாகக் கொண்ட ஆய்வாதலால் தொல்காப்பியம் - உரியியல் முழுவதும் உணரப்பட்டு உரிச்சொல் பற்றிய தரவுகளாக இவ்வாய்வில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

உரிச்சொற்கள் தனித்து நின்று பொருள் தராமல் பெயர் வினையோடு சேர்ந்து பொருள் புலப்படுத்துகின்றன என்பதை விளக்கியுரைக்கும் வகையில் இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

தமிழின் தொன்மை இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் உரிச்சொற்கள், அவற்றின் பாகுபாடுகள், அவை உணர்த்தும் பொருள்கள் முதலானவற்றைச் சங்க நூல்களுடன் ஒப்பிடும் போது

வடிவம்	-	Form
பொருள்	-	Meaning
வருகை	-	Distribution

என்னும் அடிப்படையில் உரிச்சொற்கள் இவ்வாய்வில் ஆராயப்படுகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட உரிச்சொற்கள் அவற்றிற்குரிய பொருளில் சங்க இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளனவா என்பதைக் காண்பது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமையை விளக்கி அத்துடன் அவை என்னென்ன பொருளில் வந்துள்ளன என்பதைக் கண்டுரைப்பது.

தொல்காப்பியரின் உரிச்சொல் பகுப்பு அவற்றின் இலக்கணம் அவை வரும் பொருள் முதலானவை சங்க இலக்கியத்தில் எந்த அளவு பின்பற்றப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காண்பது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள் என்னும் பொருளில் ஆராய்வதற்கு விளக்கமுறை ஆய்வும், ஒப்புமை ஆய்வும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் முழுவதும் இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ள உரிச்சொல் இலக்கணப் பயன்பாடுகளும், இலக்கண உரையாசிரியர்களின் சான்றுகளும், தொல்காப்பிய உரியியலும் ஆய்விற்கான எல்லைகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு மூலங்கள்

“சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்” என்னும் இவ்வாய்விற்கான மூலங்கள் இருநிலைகளைக் கொண்டதாக அமைகின்றன.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

ஆய்விற்கெனப் பயன்படுத்தப்பட்ட சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம் போன்றவை ஆய்வின் முதன்மை மூலங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் உரைகள், நிகண்டுகள், ஆதாரங்களாக, சங்க இலக்கிய சொல்லடைவு, மோ.இசரயேல், செ.வை.சண்முகம், ச.அகத்தியலிங்கம், தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் முதலிய மொழியியல் வல்லுநர்கள் மற்றும் பிற மொழியியல் அறிஞர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரைகளும் பல இலக்கிய நூல்களும் துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

முன் ஆய்வுகள்

“சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்” குறித்ததாக அமையும் இவ்வாய்விற்கான முன் ஆய்வுகளாக மேற்கொள்ளப்பட்ட இலக்கண ஆய்வுகளும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் பொதுமை நிலை, சிறப்பு நிலை என இரு நிலைகளில் அமைந்துள்ளன. பொதுமை நிலையிலான ஆய்வுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பொதிந்துள்ள சொற்கள், சொற்றொடர்கள் போன்ற பல்வேறு இலக்கணக்கூறுகளைக் குறித்து ஆராய்ந்து கூறுவதாகவும், சிறப்பு

நிலையிலான ஆய்வுகள், 'உரிச்சொற்கள்' மட்டும் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளன.

இயல்பாகுபாடு

முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக இவ்வாய்வு மூன்று இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு முடிவுரையை அடுத்து அமையும் பின்னிணைப்புகள் என்ற பகுதி ஆய்விற்குத் தொடர்புடைய சில பகுதிகளுக்கு விளக்கமளிப்பதாக உள்ளன.

முன்னுரை

இயல்-1 சங்க இலக்கிய நூல்கள் அறிமுகம்

இயல்-2 உரிச்சொல்-வரையறையும் விளக்கமும்

இயல்-3 சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்

முடிவுரை

மேற்கூட்டிய இப்பகுப்பில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உரிச்சொற்களின் தோற்றம், விளக்கம், வகைகள் பற்றியும், சங்க இலக்கியங்களில் உரிச்சொற்கள் வழங்குமிடம் குறித்தும் படிப்படியாக விளக்கப்படுகின்றன.

ஆய்வுப் பொருண்மையைத் தேர்வு செய்த முறை, சங்க இலக்கிய நூல்களிலும், தற்காலத் தமிழின் இலக்கிய வழக்கிலும் பல புதிய உரிச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகள் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து வரும் சொற்களாகும். உரிச்சொல்லின் தன்மை, வழங்குநிலை, பொருண்மை குறித்து ஆராய வேண்டியதன் இன்றியமையாமை விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மேலும் இவ்வாய்விற்கான களம், தரவுகள் சேகரித்த முறை, ஆய்விற்கான மூலங்கள், ஆய்வின் நோக்கம், இயல்பாகுபாட்டு முறைமை, ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு அணுகுமுறை மற்றும் ஆய்விற்கான நிறைவுரை ஆகியவை முன்னுரையில் இடம் பெறுகின்றன.

இயல் ஒன்று - சங்க இலக்கிய நூல்கள் அறிமுகம்

இவ்வியல் சங்க இலக்கிய நூல்கள் எவை, சங்க இலக்கியம் பெயர்க்காரணம், சங்க இலக்கிய நூல்களை எழுதியவர்கள், தொகுப்பித்தோர், உரை செய்தோர், சங்க இலக்கியங்களின் காலங்கள், அவற்றில் பேசப்படும் பொருள்கள், இலக்கணங்கள், பாடல்களின் எண்ணிக்கை, பாடியவர், பாடப்பட்டோர், பாடுபொருள், அந்நூலின் தனிச்சிறப்புக்கள், நூலாசிரியரின் குறிப்புகள் முதலான செய்திகளை விரிவாக விளக்குகின்றது.

இயல் இரண்டு - உரிச்சொல் வரையறையும் விளக்கமும்

தமிழில் சொல் வகைப்பாடு, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உரிச்சொற்களின் தோற்றம், அமைப்பு, வகைகள், பொது இலக்கணம் ஆகிய அனைத்துச் செய்திகளையும் இவ்வியல் விளக்குகிறது.

இலக்கண நூலாரின் உரிச்சொல் வகைப்பாட்டிற்கு உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்கள், அவர்களின் கருத்துக்களுக்கிடையே காணப்படும் முரண்பாடுகள், இலக்கண, மொழியியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நன்னூல், நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம் முதலான இலக்கண நூல்களில் காணப்படும் உரிச்சொற்களின் இலக்கண வரையறையும் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் முன்று - சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்

தொல்காப்பியர் வகுத்தமைத்த உரிச்சொல் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உரிச்சொற்களை விளக்கமாக இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் கூறும் உரிச்சொற்களில் சில சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை. சங்க இலக்கியத்தில் தொல்காப்பிய வாய்ப்பாட்டில் வழங்காத உரிச்சொற்களும் அவற்றின் பொருள் நிலைகளும் விளக்கப்படுவதுடன் அவற்றை சங்க நூல்கள் பின்பற்றியுள்ள நிலையும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இசை, குறிப்பு, பண்பு என்ற அடிப்படையில் உரிச்சொற்களை ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஒரு சொல் பல பொருளும், பல சொல் ஒரு பொருளும் ஒரு சொல் ஒரு பொருள் என்ற பகுப்பின் அடிப்படையில் உரிச்சொற்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

மேலும், வேறு பொருளில் வழங்கும் உரிச்சொற்களை சங்க இலக்கியத்தில் பொருத்திப் பார்க்கின்ற போக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்” என்னும் இவ்வாய்வில் சங்க இலக்கிய நூல்களைப் பற்றியும், உரிச்சொற்களைப் பற்றியும், சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள் அமைந்துள்ள நிலையினைப் பற்றியும் முறையே ஆய்வு செய்யப் பெற்று முடிவுரையில் தொகுத்துரைக்கப் படுகின்றன.

தொல்காப்பியரே முதலில் உரிச்சொற்களை அதிக அளவில் (120 சொற்கள்) கூறியுள்ளார். உரிச்சொற்களுக்கெனத் தனிஇயல் அமைத்ததும் இவரே ஆவார்.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கண நூல்களும் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியே உரிச்சொற்களை கூறியுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் சுட்டப்பட்ட அளவில் நன்னூல் மற்றும் பிற இலக்கண நூல்களில் சுட்டப்படவில்லை. உரிச்சொற்களின் எண்ணிக்கையில் இலக்கண நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் வேறுபடுகின்றன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாத உரிச்சொற்கள் சிலவும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளதை இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கின்றது.

பின்னிணைப்பு

ஆய்வு முடிவுரையை அடுத்து, பின்னிணைப்புகள் என்ற பகுதி இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பகுதியில் பொருண்மை அடிப்படையில் சங்க இலக்கிய உரிச்சொற்கள் பட்டியலிடப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள் வழங்குமிடங்கள், இலக்கண உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள்கள் காட்டியுள்ள சங்க இலக்கிய உரிச்சொல் விளக்கங்கள் முதலியன அட்டவணைப்படுத்தப்படுகின்றன.

இயல் - ஒன்று

**சங்க இலக்கிய நூல்கள்
அறிமுகம்**

இயல் - 1

சங்க இலக்கிய நூல்கள் அறிமுகம்

எட்டுத்தொகை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கிய நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெற்றுள்ளன. சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் காலத்தாலும் பொருளமைப்பாலும் மிகப்பழமையானவை. சங்க கால மொழியமைப்பும் பண்பாடும் மிகச் சிறந்தவை என்பதற்குச் சங்க இலக்கியமே சான்றாகும்.

இன்றுள்ள தமிழ் நூல்களில் தொல்காப்பியத்திற்கு அடுத்த படியாகத் தொன்மை சான்ற நூல்கள் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையுமே சங்க இலக்கியங்கள் என்பது ஆன்றோர் கருத்தாகும். பத்துப்பாட்டு என்பது பத்து தனித்தனி நெடும்பாடல்களின் தொகுதியாம். எட்டுத்தொகை நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் பழந்தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதியில் பல்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த பல புலவர்களால் பாடப்பெற்ற திரிமலர் போன்ற தனித்தனிப் பாடல்களின் தொகுப்பாகும்.

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகப்பொருள் சார்ந்த நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, நெடுந்தொகை எனப்படும் அகநானூறு ஆகிய நான்கும் அடிவரையறை கருதித் தொகுக்கப் பெற்றவை. அவற்றுள் ஐங்குறுநூறு நீங்கலாக உள்ள ஏனைய மூன்றும் தொகை நூல்கள்.

ஒவ்வொன்றிலும் நூற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட புலவர்களால் பாடப்பெற்ற நானூறு பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. நாலடி முதல் எட்டடி வரையிலுள்ள நானூறு பாடல்களைத் தொகுத்துக் குறுந்தொகை எனவும், ஒன்பது அடி முதல் பன்னிரண்டு அடி வரையிலுள்ள நானூறு பாடல்களைத்

தொகுத்து நற்றிணை எனவும், பதின்மூன்றடி முதல் முப்பத்தோரடி வரையிலுள்ள நானூறு பாடல்களைத் தொகுத்து நெடுந்தொகை எனவும் பெயரிட்டனர்.

1. நற்றிணை

குறுகிய அடி எண்ணிக்கையிலும் அமையாமல், பெருகிய அடி எண்ணிக்கையிலும் அமையாமல் இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட அளவான அடி எண்ணிக்கையில் அமைந்தமையால், அடிவரையறை கருதித் தொகுக்கப் பெற்ற இத்தொகை நூல்களில் நற்றிணை அரிமா நோக்குடையதாகத் திகழ்கிறது.

அகப்பொருளில் 'திணை' என்பது முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றனையும் குறிக்கும் சொல்லாகும் என்று பேராசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும் குறிப்பிடுவர். எனவே முதல், கரு, உரி ஆகிய முப்பொருளும் தன்னொத்து விளங்கும் அளவான அடிகளைக் கொண்ட பாடல்களின் தொகுதிக்கு நற்றிணை என்று பெயரிட்டிருப்பது மிகப் பொருத்தமேயாகும்.

நன்மை + திணை - நற்றிணை என்ற பெயரே இதன் சிறப்பை உணர்த்துகிறது. நன்மை என்பது ஈறுகெட்டு நல் என்று ஆகிறது. நல் என்பதற்கு நல்ல என்றும் திணை என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்றும் பொருள். சிறந்த அக ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய கருத்துகளைக் கூறுவதால் இந்நூலுக்கு நற்றிணை என்று பெயர்.

நற்றிணை 400 பாடல்களைக் கொண்டது. 9 அடி முதல் 12 அடி வரை கொண்ட பாடல்கள், இதனை 'நற்றிணை நானூறு' எனவும் வழங்குவர். நற்றிணையைத் தொகுப்பித்தவன் 'பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதி' என்னும் பாண்டிய மன்னன் ஆவான். தொகுத்தவர் யார் என்று அறிய இயலவில்லை.

பண்டைக்கால மக்களின் அகமுறைமையில் உள்ள இன்பியல் வாழ்க்கை நெறிகளை உணர்த்துவது மட்டுமின்றிப் புற அமைப்பிலான பழக்க வழக்கங்கள், நாகரிகம், பண்பாடு மற்றும் மன்னர்களின் ஆட்சிமுறை, வீரம், ஈகை, அறம் முதலிய பண்புகளையும் எடுத்துரைக்கின்ற மிகச்சிறந்த பெட்டகமாகத் திகழ்கிறது நற்றிணை.

திணைப்பாடல்கள் குறிஞ்சி-132, முல்லை-28, மருதம்-32, நெய்தல் -102, பாலை-106 ஆகியவை ஆகும். நற்றிணையின் 234-ஆம் பாடல் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. 385-ஆம் பாடலின் பின்பகுதி மறைந்து போக மீதி மட்டும் கிடைத்துள்ளது. 56 பாடல்களுக்கு ஆசிரியர் பெயர் அறிய இயலவில்லை. நற்றிணையின் 108 பாடல்களில் உள்ளுறை உவமையும் 105 பாடல்களில் இறைச்சியும் அமைந்துள்ளன.

பதிப்பும் ஆண்டும்

நற்றிணைக்கு உரை எழுதியவர்களையும், பதிப்பித்தவர்களையும் பற்றிக் கீழ்க்கண்டவாறு அறிய முடிகிறது.

1. பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் உரை (1915)
2. உ.வே.சா. நற்றிணை குறிப்புரை
3. மர்ரே எஸ்.ராஜம் மூலப்பாடல் மட்டும் (1950)
4. ஒளவை துரைசாமிப்பிள்ளை உரை (1966)
5. எச்.வேங்கடராமன் உரை (1989)
6. வர்த்தமானன் பதிப்பகம் மற்றும் மணிமேகலை பதிப்பகம் வெளியீடு, நற்றிணை பொழிப்புரை (1999)
7. புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை (1967)
8. புலவர் பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை

9. பேரா. மயிலம், கே.சிவசுப்பிரமணியம் நூல் ஆராய்ச்சி
10. நியூ செஞ்சுரி புக் அவுஸ் வெளியீடு, கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் உரை (2004).
11. இரா. ஜெகதீசன், குறுந்தகடு (2005).

பெண்பாற்புலவர்கள்

நற்றிணையில் 1. ஒளவையார், 2. நக்கண்ணையார், 3. மாறோக்கத்து நப்பசலையார், 4. வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார், 5. அஞ்சில் அஞ்சியார், 6. கழார்க்கீரன் எயிற்றியார், 7. குறமகள் குறியெயினியார், 8. காமக்கண்ணி நப்பசலையார், 9. வெள்ளிவீதியார் ஆகிய ஒன்பது பெண்பாற் புலவர்கள் பத்தொன்பது பாடல்களை இயற்றியுள்ளனர்.

அரிசில்கிழார், ஆவூர்கிழார், கருவூர்கிழார் போன்று ஊர்ப்பெயர்கள் பெற்றவர்கள் மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும், அஞ்சில் அஞ்சியாரும் ஆவர்.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, மடல் பாடிய மாதங்கீரங்கனார் போன்று பாடல் பொருளால் பெயர் பெற்றவர் வெளி பாடிய காமக்கண்ணியார் ஆவார்.

குறமகள் குறியெயினி, கழார்க்கீரன் எயிற்றியார் ஆகியோர் மரபால் பெயர் பெற்றவர் ஆவர். இப்பெண்பாற் புலவர்களுள் பலர் பிற எட்டுத்தொகை நூல்களிலும் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடல் தொடரால் பெயர் பெற்றவர்கள்

1. வண்ணப்புறச் சுந்தரத்தனார், 2. மலையனார், 3. தனிமகனார்,
4. விழிக்கட் பேதைப் பெருங்கண்ணார், 5. தும்பிசேர் கீரனார், 6. தேய்புரி பழங்கயிற்றினார், 7. மடல் பாடிய மாதங்கீரனார் ஆகியோர் ஆவர்.

நற்றிணையிலிருந்து பாடல் அடிகள், பாடல் கருத்து, பாடலுக்கான துறை ஆகியவற்றை ஆய்வில் காட்டும் பொழுது, அவற்றிற்கான மூலவடிவங்கள் பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயர் உரைப்பதிப்பிலிருந்து எடுத்தாளப் பெறுகின்றன.

கருத்துகள்

காதலர் வரவை பல்லி கூறுவதாகக் கருதும் இயல்பையும் காணலாம் (நற்.333). காதலன் வரும் வரை காதலி சுவரிலே கோடிட்டு காத்திருக்கும் பண்புடைய வழக்கத்தையும் (நற்.324)–இல் அறியலாம்.

உலகத்து உயிர்களை எல்லாம் உறவாக கொண்ட உயரிய அன்பை சித்தரிக்கும் (நற்.172) பாடல் இலக்கியங்கற்றோரின் நெஞ்சை விட்டு ஒரு நாளும் நீங்காது.

செல்வம் என்பது தன்னைச் சேர்ந்தார் உள்ளத்தால் சிறிதும் புண்படுத்தாத உயர்ந்த பண்புடைமையாகும் (நற்.216) வெளிப்படுத்துகிறது.

2. குறுந்தொகை

இது 'நல்ல குறுந்தொகை' எனப் பாராட்டப்படும் சிறப்பினைப் பெற்றது. அகவற்பாவின் அமைப்பில் சுருங்கிய அடிவரையைக் கொண்ட பாடல் தொகுதி என்பதால் குறுந்தொகை எனப் பெயர் பெற்றது.

குறுந்தொகை குறைந்த அடிவரை கொண்டு தொகுக்கப் பெற்ற இந்நூல் எட்டுத்தொகை நூல்களில் முதலில் தொகுக்கப் பெற்றது.

நான்கு அடி சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் உடைய 400 பாடல்கள் கொண்டவை. இருப்பினும் விதிவிலக்காக “வளை உடைத்தனையது ஆகி” எனத் தொடங்கும் (குறுந்.307) ஆவது பாடலும்,

‘உவரி ஒருத்தல் உழாஅது’ என (குறுந்.391) பாடலும் ஒன்பது அடிகளைப் பேரெல்லையாகக் கொண்டவை.

கடவுள் வாழ்த்து உட்பட 402 பாடல்கள் இந்நூலில் உள்ளன. கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டுள்ளது.

‘குறுந்தொகை நானூறு’ என இறையனாரகப் பொருள் உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

குறுந்தொகையில் 396 பாடல்கள் நேரிசையாசிரியப் பாக்களாலும், 16, 18, 93, 113, 222 எண்ணுள்ள ஐந்து பாடல்கள் நிலை மண்டில ஆசிரியப் பாவினாலும் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலும் அருமையான உரையாடலாய், நாடகத் தனிமொழி தன்மையைப் பெற்றது.

பாடல்களின் அடியில் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கும் கருத்துக்கள் பழமையானவை. குறுந்தொகையில் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்கள் அதிகம். குறிஞ்சி-145, பாலை-90, முல்லை-45, மருதம்-50, நெய்தல்-71 என அமையப் பெற்ற பாடல்களில் முதல், கரு, உரிப்பொருட்கள் விளக்கமும் சுருக்கமும் பெற்று விளக்குகிறது. அனைத்து துறைப் பாடல்களும் கலந்து உள்ளன.

இந்நூலைத் தொகுத்தவர் யூரிக்கோ, தொகுப்பித்தோர் அறிய இயலவில்லை. குறுந்தொகை 205 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இவற்றுள் ஆசிரியர்கள் பெயர் தெரியாத 10 பாடல்கள் உள்ளன.

உவமையால் பெற்ற புலவர்கள்

செம்புலப் பெயல் நீரார், அணிலாடு முன்றிலார், மீனெறி தூண்டிலார் போன்றோர்.

சிறப்புத் தொடரால் பெயர் பெற்ற புலவர்கள்

கள்ளிலாத்திரையனார், ஒரேருழவர், காக்கை பாடினியார், நச்செள்ளையார் போன்றோர்.

பெண்பாற் புலவர்கள்

1. அள்ளூர் நன்முல்லையார், 2. ஆதிமந்தியார், 3. ஊன்பித்தை, 4. ஒக்கூர் மாசாத்தியார், 5. ஒளவையார், 6. கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், 7. காக்கைபாடினியார், 8. நன்னாகையார், 9. பூங்கணுத்திரையார், 10. வருமுலையாரித்தி, 11. வெள்ளி வீதியார் என 11 பேர் பாடியுள்ளனர். குறுந்தொகையில் 28 பாடல்களை அதிகமாக கபிலரும், அடுத்து பரணரும் 17 பாடல்களை பாடியுள்ளனர்.

உரையும் பதிப்பும்

முதன்முதலில் குறுந்தொகைக்கு உரையெழுதிய பெருமை செளரி அரங்கசாமி ஐயங்காரை சாரும். இவர் 1915-இல் உரையெழுதி திணைப்பெயரால் வரிசைப்படுத்தியுள்ளார்.

க.நமசிவாய முதலியார், டி.என்.சேஷாசல ஐயர், சோ.அருணாசல தேசிகர் போன்றோரும் இப்பணியைச் செய்துள்ளனர்.

1937-ஆம் ஆண்டு உ.வே.சா. அவர்கள் கூற்று வகையால் பாடல்களைப் பதிப்பித்து உள்ளார்.

380 செய்யுட்களுக்கு பேராசிரியரும், இவர் எழுதாமல் விடுத்த 20 செய்யுட்களுக்கு நச்சினார்க்கினியரும் எழுதியுள்ளார்.

மாந்தர்கள்

அகத்திணை பாத்திரங்களின் உளப்பாங்கை குறுந்தொகை எடுத்துக் கூறுகிறது. தொல்காப்பியம் அகத்திணை மாந்தராக 12 வகையைச் சுட்டுகிறது. ஆனால் குறுந்தொகையில் தலைவி, தோழி, தலைவன், செவிலி, கண்டோர், பாங்கன், பரத்தை என்னும் ஏழு வகை மாந்தரே பேசுகின்றனர்.

பொதுவாக, இலக்கியங்களில் அதிகம் பேசும் பெண் மாந்தராக தோழி விளங்குவாள். ஆனால் குறுந்தொகையில் தலைவி பேசும் கூற்று அதிகமாக உள்ளன. தலைவியை அடுத்து தோழி கூற்று உள்ளது.

தலைவி தலைவனிடம் நேரடியாகப் பேசும் இடம் ஒன்றே. தலைவன் தலைவியிடம் நேரடியாகப் பேசியதாக ஓரிடம் கூடம் இல்லை.

வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

அக இலக்கியங்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் தனித்திடம் பெறாது. முதல், கருப்பொருளாகிய இயற்கைப் பொருள்களைப் புலப்படுத்தும்போது, இயற்கை வருணனைக்குள் அடங்கிய நிலையிலேயே அமைகின்றன.

அகுதை, அதியன், ஆய், எவ்வி, ஓரி, கட்டி, குட்டுவன், நள்ளி, நன்னன், பாரி, மலையன், வடுகர் போன்ற குறுநில மன்னர்களும் வள்ளல்களும் இந்நூலில் பேசப்பட்டுள்ளன.

காஞ்சியூர், உறந்தை, தொண்டி, குறும்பூர், மாந்தை, சிறுநல்லூர், குன்றூர் முதலிய ஊர்கள் சுட்டப்படுகின்றன.

பரணர் பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகுதியாக உள்ளன. இதனாலே, “பரணர் வரலாற்றுச் செய்தியின்றி பாடமாட்டார்” எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறார். மேலும், கபிலர், காக்கைப் பாடினியார்,

கொல்லிக்கண்ணன், மிளைக்காந்தன் போன்றோரின் பாடல்களிலும் வரலாற்றுச் செய்திகள் உள்ளன.

“..... பறந்தலைப்
பசும்பூண் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்”¹

என்னும் பாடல் அடிகள் பாண்டியன் வரலாற்றைக் கூறுகிறது.

ஆதிமந்தியாரின் கதை குறுந். (31வது) ஆம் பாடலில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் ஆதிமந்தியார் கரிகால்வளத்தானின் மகள் என்பது குறிக்கப்படவில்லை.

பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்

குறுந்தொகையின் வழி அக்கால மக்கள் கொண்டிருந்த பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் ஓரளவு கண்டறிய முடிகிறது.

செல்வர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் கால்களிலே தவளை வாயை போல் காணப்படும். பொன்னார் செய்த கிண்கிணிகளைப் போட்டிருப்பர் என்பதை (குறுந்.30) தெரிவிக்கிறது.

குறக்குடிப் பெண்கள் குறி சொல்லுவார்கள். பெண்கள் உலக்கையால் திணையைக் குதறும்போது பிறரைப் பழித்துப் பாடித் திணை குற்றுவார்கள் என்பதை (குறுந்.40) தெரிவிக்கிறது.

குழந்தைகள் சிறுதேர் இழுத்து விளையாடுவார்கள். பெண்கள் நுணங்கைக் கூத்தென்னும் ஒருவகைக் கூத்தாடி மகிழ்வர் என்பதை (குறுந்.89) தெரிவிக்கிறது.

நல்வினை, தீவினை, வீடுபேறு, நரகம் என்பனவற்றைப் பற்றி கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும், கூற்றுவனால் உயிர்கள் கவரப்படுதல் பற்றியும் நம்பிக்கையும் காணப்படுகின்றன.

மறுபிறப்பு மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை,

**“இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியரென் கணவனை
யானா கியர்நின் நெஞ்சு நேர்பவளே”** ²

என்ற தலைவி கூற்றுப் பாடலால் அறியலாம்.

கொல்லி மலையிலுள்ள கொல்லிப் பாவை என்னும் தெய்வம் வணங்குவோர்க்கு நன்மை தரும் என்று நம்பினார். அத்தெய்வத்தை,

**“பெரும்பூட் பொறையன் பேளமுதிர்க் கொல்லிக்
கருங்கண் தெய்வம் குடவரை எழுதிய”** ³

என்ற பாடல் கூறுகிறது.

கூரையின் மேலிருந்து காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்பதை கூறுகிறது. இவை போன்ற இன்னும் பல பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளை மக்களிடையே பரவி கிடந்தன என்பதைக் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

பண்டமாற்று நிலையுணர்த்தல்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர் அன்றாடத் தேவையான அரிசி, பருப்பு, உப்பு, பால், தயிர், மீன், இறைச்சி முதலான பொருட்களைப் பண்டமாற்று முறையிலே பெற்றுக் கொண்டனர். இச்செய்தியினை குறுந்தொகையிலும் காண முடிகிறது.

இடையன் பாலைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தானியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதை,

“பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும் யாடுடை இடையன்” ⁴

இக்கருத்தை அடியொற்றி உப்பினையும் மாற்றிக் கொண்டதை,

“..... ஆயும்
உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய
உப்பு விளை கழனிச் சென்றனள்” ⁵

எனச் சுட்டுகிறார் கல்லாடனார். யானைத் தந்தங்களையும் தானியத்திற்கு மாற்றியுள்ள செய்தியைக் (குறுந்.100) கபிலர் எடுத்துரைக்கிறார்.

உவமைக்களஞ்சியம்

“கையாளும் உவமையாலும், அதனைப் புதிய நோக்கில் சொல்லும் முறையாலும் கவிதையில் உவமை தலைசிறந்த இடத்தைப் பெற முடியும். குறுந்தொகைப் பாடல்கள் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக விளங்குகின்றன”⁶ என இரா.தண்டாயுதம் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

சில இயற்கைப் பொருள்களோடு வேறு சில இயற்கைப் பொருள்களும் ஒப்பிடும் உவமைகள் உள்ளன. உள்ளுறை உவமம் போன்ற குறிப்பிடத்தக்க உவமைகளும் காணப்படுகின்றன.

“கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளைக் கதூஉ மூரன்” ⁷

என்னும் பாடலில் உள்ளுறை உவமம் காணப்படுகிறது.

பழமொழியினையும் உவமையாக அமைந்துள்ள பாங்கை குறுந்தொகையில் அமைந்ததை,

“ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கையில் ஊமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போல” ⁸

என்னும் அடிகள் கூறுகிறது. உவமை வழியாக வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைக்கும் தன்மை போற்றுதற்குரியது.

நன்னன் பெண் கொலை புரிந்தான் என்பதை குறு.73, 292, 298 பாடல்களில் தொடர்புபடுத்தி கூறியுள்ளார்.

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல”⁹

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்னும் 2-ஆம் பாடல் இறைவனால் இயற்றப்பட்டது என்ற பெருமையுடையது. இது மரபுவழிச் செய்தியாகவும் உள்ளது.

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் குறுந்தொகைப் பாடல்களை இளம்பூரணார் முதலான பல உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாக அதிகம் எடுத்தாண்டுள்ளனர். சுமார் 29 உரையாசிரியர்கள் 236 பாடல்களை மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ள பெருமைக்குரியது.

“பாவடி யுரவ பகுவாய் வள்ளை”¹⁰

என்னும் பாடலில் கொல்லி மலையின் சிறப்பும், வள்ளைப்பாட்டும் உணர்த்துகிறது.

ஐங்குறுநாறு

எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகத்துறை சார்ந்த படைப்புகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்ற நூலே ‘ஐங்குறுநாறு’ ஆகும்.

ஐங்குறுநாறு எட்டுத்தொகை நூல்களில் மூன்றாவதாக வைத்து எண்ணப்படுகிறது.

மூன்றடிச் சிறுமையும் ஆறடிப் பெருமையும் கொண்டு விளங்குகின்றது. தொகுத்தவர் - புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார், தொகுப்பித்தவர் - யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும் பொறை ஆவார்.

ஓரம் போகியார்

இவர் பெயர் ஓரம் போகியார், ஓரேர் போகியார், ஒன்னார் உழவர், கம்போதியார் எனப் பிரதிகளில் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.

சேரமான் ஆதனவினி, வெல்போர்ச்சோழன், கடுமான் கிள்ளி, பாண்டியன் என முடி மன்னர் மூவரையும் 'விராஅன்' மற்றும் 'மத்தி' என்னும் இரு உபகாரிகளையும் பற்றியும் இவர் பாடியுள்ளார்.

தேனூர், ஆமூர், இடுப்பை, கழார் என நான்கு ஊர்களையும் நதிகளில் காவிரி, வையைப் பற்றியும் பாடியுள்ளார்.

அம்மூவனார்

நெய்தல் திணை பாடுவதில் வல்லவர். தமிழ் வேந்தர்களில் சேரன், பாண்டியன் இரவராலும், திருக்கோ வலுரையாண்ட 'காரி' என்னும் வள்ளலாலும் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். தொண்டி, மரந்தை, கொற்கை, கோவிலூர் முதலான நகரங்களும் இவரால் சிறப்புறப் பாடப் பெற்றுள்ளன.

கபிலர்

'குறிஞ்சிக்கோர் கபிலன்' எனப் புகழப் படுபவர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருவாதவூரில் பிறந்தவர். பாரி வள்ளலின் ஈடுஇணையற்ற நண்பர்.

ஓதலாந்தையார்

பாலை பாடுவதில் வல்லவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். அறக்கருத்துக்களை தம் பாடல்களில் அதிகமாக வலியுறுத்திச் சென்றுள்ளார். பாலைத்திணையில் பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமுமே அதிகமாகக் கூறப் பெறினும், தலைவி தலைவனை மணந்து அவனுடன்

இனியளாய் இன்று வரும் எனக் கேட்ட செவிலி அதனை நற்றாய்க்கும் கூறும் செய்யுளை ஈற்றில் வைத்து இத்திணைக்கு மங்கல முடிபு கொடுத்துள்ளார்.

பேயனார்

கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். முல்லை பாடுவதில் வல்லவர். ஐங்குறுநூற்றைத் தவிரக் குறுந்தொகையில் மட்டுமே இவர் பாடல்கள் உள்ளன.

பாடல் வைப்புமுறை

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் சிவபெருமானைப் பற்றிய பாடலே கடவுள் வாழ்த்தாக முதலில் அமைந்துள்ளது. அதன்பின், திணை ஒன்றுக்கு நூறு பாடல்கள் வீதம் ஐந்து திணைகளுக்குமாக ஐநூறு பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு திணையிலும் உள்ள 100 பாடல்களும் பத்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு பகுதியும் 'பத்து' என்னும் பெயரால் குறிக்கப் பெறுகின்றது.

இப்பத்துக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் கள்வன் பத்து, குரங்குப்பத்து எனக் கருப்பொருளாலும், தெய்யோப்பத்து, தொண்டிப்பத்து எனச் சொல்லாட்சியாலும், கிழத்தி கூற்றுப்பத்து, தோழிக்கு உரைத்த பத்து எனப் பொருளுமைப்பாலும் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளன.

வனப்பும், சிறப்பும்

'அம்மை' எனும் வனப்பு நூல் முழுவதும் அமைந்திருக்கிறது. இந்நூல் சீரிய, கூரிய தீஞ்சொற்களைச் செவ்விய முறையில் புனைந்திருப்பதால் 'அழகு' என்னும் வனப்பையும் பெற்று விளங்குகின்றது.

காதல் வாழ்வைப் பாடும் நூலாதலின் உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி ஆகிய குறிப்புப் பொருளும், நுண்பொருளும் பெற்றுப் பாடலுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன.

சிறந்த உவமை நலன்கள் பெற்ற இந்நூலில் உள்ள பாடல்கள் பல ஏனைய அகப்பாடல்களை விட உரிப்பொருளைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தலில் 'தனக்கு நிகர் தானே' என்னும் நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கிறது.

திணைச்சிறப்பு

ஐங்குறுநூறு திணையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்னும் வரிசையில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி முல்லையோ, நிலநூல் முறைப்படி குறிஞ்சியோ முதலில் இடம் பெறாமல் இந்நூலில் மருதத்திணையே முதலில் இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வைப்புமுறைக்கு உ.வே.சா தம் முகவுரையில் “இந்நூலைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் முறையே மலைநாட்டுப் புலவரும், மலை நாட்டரசரும் ஆதலால் 'ஆதனவிரி' என்னும் சேரனைத் தலைவனாகப் பெற்ற முதற்பத்தையுடைய 'மருதம்' முதலிலும், தொண்டிப் பத்தையுடைய 'நெய்தல்' மருதத்தின் பின்னும், மலை நாட்டரசர்களைப் பாடி மலை நாட்டிற் பெரும்பாலும் வதிந்து, மலைவளம் பாடுதலிற் புகழ் பெற்ற கபிலர் பாடிய 'குறிஞ்சி' நெய்தலின் பின்னும் கோக்கப் பெற்றன. இம்மூன்றற்கும் ஒருவாறு முறை கூறலாமாயினும் பாலையும், முல்லையும் இவற்றின் பின்னர் முறையே அமைக்கப் பெற்றதற்குக் காரணம் ஒருவாற்றானும் விளங்கவில்லை”¹¹ என்று உரைக்கின்றார்.

துறைக்குறிப்புகள்

ஒவ்வொரு பாடலுக்குப் பின்னும் ஐங்குறுநூற்றில் விரிவான துறைக்குறிப்புகள் அமைந்திருப்பது தனிச்சிறப்பாகும்.

துறைக்குறிப்புகளில் சூழல், கூறுவோர், கேட்போர் ஆகிய திறம் இடம் பெறும்.

பிற அகநூல்களான அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகியவற்றில் அளவில் பெரிய பாடல்கள் தமக்குரிய சூழலைத் தாமே விளக்குவனவாய் இருப்பதால் சிறிய துறைக் குறிப்புகள் உடையனவாக உள்ளன. ஆனால் பாடல் சிறிதாக உள்ள ஐங்குறுநூற்றில் நீண்டமையும் துறைக் குறிப்புகள் பாடல் பின்னணி, முன்நிகழ்ச்சி, முந்தைய, உரையாடலில் நிகழ்ந்த கூற்று ஆகியவற்றை நன்கு விளக்குகின்றன.

சங்க அகப்பொருள் மரபை மீறாமலும், அவற்றை வலியுறுத்திக் காப்பனவாகவும் தொல்காப்பிய நூற்பா தொடரையே கொண்டு அமையும் துறைக் குறிப்புகளும் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றன.

பாத்திரங்களின் கூற்று

பெயர் சுட்டா அகத்திணை மரபு காரணமாகவும், உணர்வுகளுக்கு முதன்மை அளிப்பதாலும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் நாடகப்பாங்கில் அமைகின்றன.

ஒரே பாத்திரக்கூற்று ஒற்றை நடிப்புப் போன்றும், பல பாத்திரங்கள் கூற்று நாடகத்துறைக்குரிய கள அமைப்பு கொண்டும் அமைகின்றன.

ஒருவர் கூற்று - 20 பத்தும், இருவர் கூற்று - 16 பத்தும், மூவர் கூற்று - 10 பத்தும், நால்வர் கூற்று - 2 பத்தும், ஐவர் பத்து - 1 பத்தும், அறிவர் பத்தும் - 1 பத்தும் இடம் பெறுகின்றது.

ஐங்குறுநூறும், பிற தொகை நூல்களும்

எட்டுத்தொகை அகப்பாடல்களில் கலித்தொகையும், ஐங்குறுநூறும் மட்டுமே ஒரு திணைப் பாடல்களை ஓரிடத்து அமைக்கும் பாங்கினைக் கொள்கின்றன.

அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகியவற்றோடு 'ஆசிரியப்பா' அமைப்பால் ஒற்றுமைக் கொண்ட ஐங்குறுநூறு பாடலின் அடி, அளவு, பாடல் எண்ணிக்கை, பாடலாசிரியர் எண்ணிக்கை இவற்றால் வேறுபடுகின்றது.

இந்நூலைத் தொகுத்த கூடலூர் கிழார் பாடல் ஒன்று. தொகுப்பித்த மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையைப் பற்றிப் புறநானூற்றில் 229-ஆம் பாடலாக இடம் பெறுவதால் ஐங்குறுநூறு தொகுக்கப்பட்ட காலம் புறநானூற்றின் காலமாக இருக்கலாம் என்று கருதுவோர் உண்டு.

நுவலும் சிறப்புச் செய்திகள்

ஐங்குறுநூற்றில் பெண்பாற் புலவர்களே பாடாதது எண்ணத்தக்கது. திணைக்கு 'நூறு' பாடல்கள் என்னும் தொகுப்பால் 'சதகம்' என்னும் இலக்கிய வகையும், பத்துப்பாடல்கள் என்னும் தொகுப்பு முறையால் 'பதிகம்' என்னும் இலக்கிய வகையும், அந்தாதி முறையில் அமைந்த 'தொண்டிப் பத்தால்', 'அந்தாதி' என்னும் இலக்கிய வகையும் தோன்ற இந்நூல் முன்னோடியாய்த் திகழ்ந்தது.

வெறிப்பத்து, வேட்கைப்பத்து, மறுதரவுப்பத்து போன்றவை சங்ககாலச் சடங்குகளை வெளிப்படுத்தும் விதமாய் அமைவதோடு, திருவாசகத்திற்கு முன்னோடியாகவும் உள்ளது.

இந்திரவிழா, தைந்நீராடல் முதலியன குறித்தும் இந்நூல் பேசுகின்றது. பெற்றோர் இறைவனை வேண்டி நோன்பு நோற்று பிள்ளைப்பேறு பெற்ற செய்தியை அறிய முடிகின்றது.

போரில் வீரமரணம் அடைந்தோர்க்கு நடுகல் நாட்டி, வழிபாடு செய்த தன்மையை அறிய முடிகின்றது. பெற்றோர் தம் மகள் மணவாழ்விற்குரிய தகுதியைப் பெற்று விட்டனர் என்பதனை உலகிற்கு உணர்த்த நிகழ்த்தும் 'சிலம்பு கழி நோன்பு' குறித்து இந்நூலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

உரையும் பதிப்பும்

ஐங்குறுநூற்றை முதன்முதலில் 1903-ஆம் ஆண்டில் உ.வே.சா பதிப்பித்தார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக 'ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளையின் உரை 1938-இல் வெளி வந்தது.

1961-இல் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடாக பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலுக்கு ஆசிரியர் இன்னாரென அறியப்படாத பழைய உரை ஒன்றும் உண்டு.

1982-இல் 'புலியூர்க்கேசிகன்' தெளிவுரையுடன் பாரி நிலையம் பதிப்பித்த உரையும் உண்மை.

2005-ஆம் ஆண்டு நியூ செஞ்சுரி புக் அவுஸ், அம்பத்தூர் வெளியிட்ட பதிப்பும் உண்டு.

கலித்தொகை

'கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலி' என்னும் சிறப்பினைப் பெற்றது கலித்தொகை. இது சங்ககால இலக்கியங்களில் எட்டுத்தொகை நூலுள்

ஒன்றாகத் திகழ்கிறது. இது அகப்பொருள் நூல் கலிப்பாவால் அமைந்த பாடல்கள் ஆகும்.

கடவுள் வாழ்த்து உட்பட 150 பாடல்களை 5 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை இதனை 'நல்லந்துவனார் கலித்தொகை' என்றே தலைப்பிட்டுப் பதிப்பித்தார்.

பாலை பெருங்கடுங்கோ-35, குறிஞ்சி கபிலன்-29, மருதம் இளநாகனார்-35, முல்லை நல்லுருத்திரன்-17, நெய்தல் நல்லந்துவனார்-1, தொகுத்தவர்-நல்லந்துவனார் தொகுப்பித்தவர் அறிய இயலவில்லை. நூலின் சிறப்பான அமைப்புக்கள் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் ஆகிய தன்மைகளைக் கொண்டது.

முதலில் பதிப்பித்தவர் சி.வை.தாமோதரப்பிள்ளை அவர்கள் முழுவதும் உரை எழுதியவர் நச்சினார்க்கினியர் ஆவர்.

பெயர்க்காரணம்

பா வகையால் பெயர் பெற்ற சங்க நூல் இஃது ஒன்றே ஆகும். அகம் பற்றிய செய்திகளைக் கூற கலியும், பரிபாட்டும் சிறப்புடையது என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

**“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கினும்
கலியே, பரிபாட்டு ஆயிரு பாங்கினும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர்”** ¹²

என்கிறது தொல் நூற்பா.

சங்க காலத்தில் ஆசிரியம் போன்று அத்துணைப் பெருமளவில் கலிப்பா இல்லையெனினும் கலித்தொகை ஒன்றே அக்காலத்தில் கலிப்பாவின் இன்றியமையாத் தன்மையை நமக்கு விளக்குகிறது.

இன்பம் பற்றிய மகிழ்ச்சிக்கு துள்ளலோசை கொண்டு விளங்குகிறது.

நாடகப்பாங்கிலும், உரையாடல் பாங்கிலும் எழுதும் கவிஞருக்கு இப்பா வகை நெகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. இத்தகு காரணங்களால் கலித்தொகை சிறப்புற்று விளக்குகிறது.

முறைவைப்பு

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று வரிசைப்படி அமைவது மரபு. ஆனால் இந்நூலுள் பாலைத்திணை முதலில் அமைத்து உள்ளது. காரணம், நான்கு நிலத்திற்கும் பொதுவானது. பாலை பொதுப் பொருளை முதலில் கூற பின் சிறப்புப் பொருளைக் கூறுவது மரபு. இதன்படியே இவர் முறை படுத்தியுள்ளார்.

பாலைத்திணையும், பாலைக்கலியும்

சங்க நூல் முழுமையும் ஒப்பு நோக்கும் போது 'பாலைத்திணையே' புலவர்களால் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. ஐந்திணையைப் பற்றி விளக்கும் அகநானூறும் பாலைக்கென 200 பாடல்களை ஒதுக்கியுள்ளது. இத்திணை இல்லையென்றால் வாழ்வாங்கு வாழும் முறை இல்லாததாகி விடும். பாலைக்கலி முழுவதும் துன்பமன்று. பிரிவானோ என அஞ்சுவது.

பெருங்கடுங்கோவின் பாலைக்கலி காதலின் கருவூலம், பாலைக் கலியுள் பொருளின் சிறப்பு, இளமை நிலையாமை, இல்லறத்தானின் கடமைகள், ஈகை ஆகியன வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

பொருள் வயிற் பிரியும் தலைவன், அதனைத் தடுக்க முற்படும் தோழி, தலைவி ஆகியோரின் கூற்றுக்களில் இக்கருத்துக்கள் உள்ளன.

செவிலி தன் மகளைக் காணாமல் அவள் உடன் போக்கில் ஈடுபட்டிருந்த தலைவனுடன் சென்றிருப்பாளோ என வழியில் இடைப்பட்டோரிடம் வினவுகிறார். அவருள் ஒருவர் இவ்வாறு கூறி செவிலியைச் சமாதானம் செய்கிறார். அதனை,

**“பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக் கவைதா மென்செய்யும்
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே
சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே”** ¹³

என்னும் அடிகள் குறிப்பிடுகிறது.

குறிஞ்சிக்கலி

கபிலரின் குறிஞ்சிக்கலியில் ஒத்தாழிசைக்கலி, கொச்சகக்கலி, அதிகமாகப் பயின்று வந்துள்ளது. இச்செய்யுள் பல பொருள் பலதுறைப்பட்டன. சில உரையாடற்கு ஏற்றவை. சில உள்ள நிகழ்ச்சிகளை ஒவியமாக வெளியிடும் தன்மை உடையன.

இவை நாடக வழக்கிற்கே உரிமையுடைய இனிமையும், எளிமையும் கொண்டவை. ஏனைய தொகை நூல்களில் குறிஞ்சித் திணையில் இடம் பெறாத கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் குறிஞ்சிக் கலியுள் இருப்பது ஆய்வுக்குரியது.

இப்பகுதியுள் வள்ளைப்பாட்டும், வரைவு கடாதலும், கைக்கிளையும் பலமுறை கூறப்பட்டிருக்கின்றன என்பதும் சிறப்புடைச் செய்தி. குறிஞ்சி நில வருணனையுடன் தலைவியைத் திருமணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு தலைவனை வற்புறுத்திவதை முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

ஒரு தலைவி இல்லத்தில் தன் அன்னையுடன் இருக்கிறாள். ஒருவன் வந்து தண்ணீர் கேட்கிறார். அன்னை தலைவியிடம், 'தண்ணீர் எடுத்துப்போ' என்கிறாள். தலைவி தண்ணீரை வந்தவனிடம் கொடுக்க, அவன் அவள் கையை பிடிக்கிறான் இச்செய்தியைத் தோழியிடம் கூறுவதை,

**“வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
பன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா னென்றேனா
அன்னை அலறிப் படர்தரத் தன்னையான்
உண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா அன்னையுந்
தன்னைப் புறம் பழித்து நீவமற றென்னைக்
கடைக்கணாற் கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்டல்
செய்தானக் கள்வன் மகன்”** ¹⁴

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன.

மருதக்கலி

சிறந்த உளவியல் கருத்துக்களைக் கொண்டது. பதினோர் செய்யுட்களில் உள்ளுறை உவமம் அமைந்துள்ளது. நாடகம் போல பல பாடல்கள் அமைந்துள்ளது.

குறளன் ஓரிடத்தில் இருந்தான், அவ்வழி கூனி ஏதோ வேலையாய்ச் செல்வாளைப் போல வந்தாள். உடனே குறளன் அவளை நோக்கி,

**“என்னோற் றனை கொல்லோ
நீருள் நிழல்போல் நுடங்கிய மென்சாயல்
ஈங்கு உருச் சுருங்கி
இயலுவாய்! நின்னோடு உசாவுவேன்; நின்றீத்தை”** ¹⁵

என்ற அடிகள் வாயிலாக கூறுகிறார். கூனி அவனிடம் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு “குறுவட்டா நின்னின் இழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு” என்று சொல்லி நடக்கலானாள். இவ்வாறு இருவரது உரையாடலும் நாடகம் போல் அமைந்துள்ளது.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனிடத்து ஊடல் கொண்ட தலைவியின் ஊடலைத் தீர்த்தலை நோக்கமாகக் கொண்டது. (உ-ம்) ஒரு தலைவன் பரத்தையர் பால் நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்து பின் தலைவியைக் கூடுதற்கு வருகிறான். தலைவி ஊடல் கொள்கிறாள். ஊடலைத் தீர்க்கும் பொருட்டு தலைவன் கூறியது.

**“மருந்தின்று மன்னவன் சீறில் தவறுண்டோ நீநயந்த
இன்னகை தீதோ இலன்”¹⁶**

என்பதாகும்.

முல்லைக்கலி

குடிகட்கு அரசன் மீதிருந்த அன்பின் நெருக்கம் முல்லைக்கலியில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிற தொகை நூற் பாட்டுக்களில் சிற்றரசர், பேரரசர், வீரர் தலைமையிடம் பிற முல்லைக்கலியில் மட்டுமே ஆயர் வாழ்க்கை சிறப்புற்றுள்ளது. ‘பொதுவன்’ எனஞ்சொல் இதில் மட்டுமே உள்ளது. மொத்தப் பாடல்கள்-17, ஏறு தழுவல் - குரவைப்பாடல் பற்றி - 6 பாடல்கள் சிறப்பாக உள்ளன.

ஏறுதழுவல்

பல நிறங்களைக் கொண்ட எருதுகளைக் காட்டுகிறார். ஆயர் சிவனது மழுவைப் போல் எருதுகளின் கொம்புகளைச் சீவுவர். முல்லைநில இளைஞர்கள் தொழுவில் பாயும்முன் நீர்த்துறையிலும், ஆலமரத்தின் கீழும், மாமரத்தின் கீழும் உறையும் தெய்வங்களை வழிபடுவர். பின்பே களத்தினுட் புகுவர். கன்னிப்பெண்கள் பரண் மீது அமர்ந்து வேடிக்கை பார்ப்பர்.

ஏர்களத்துட் புகுந்து போரிட்ட வீரர் சிறப்பினை,

“எழுந்தது துகள்; ஏற்றனர் மார்பு
கலிழ்ந்தன மருப்புக் கலங்கினர் பலர்
அவருள், மலர்மலி புகழெழ அலர்மயிர் மணிபுரை நிமிர் தோள்பிணைஇ
யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் தோன்றி
வருத்தினான் மன்றவல் வேறு” ¹⁷

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“ஏறு தழுவலில் ஈடுபடாத இளைஞனை ஆயர்மகள் கணவனாக
ஏற்கமாட்டாள். இதனை,

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆயமகள்,
அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர்துறந்து
நைவாரா ஆயமகள் தோள்” ¹⁸

என்னும் பாடல் உணர்த்துகின்றன.

ஆயர் தம் வாழ்வைப் பற்றி விவரிக்கும் முல்லைக்கலி
தனிச்சிறப்புடையது. தலைவன் பசுக்கூட்டத்திலிருக்கும் தலைவியின்
தந்தைக்குக் கறவைக் களம் கொண்டு செல்வான். கன்றுகளை மேய்ப்பான்.
ஆயர்கள் தம் வீட்டைச் செம்மண்ணால் அலங்கரித்துத் தரையில் மணலைப்
பரப்புவர். பெண்கள் பால், நெய் இவைகளை விற்பனர். இவை போன்ற பல
செய்திகள் முல்லைக் கவியுள் காணப்படுகிறது.

நெய்தற்கலி

நல்லந்துவனாரின் நெய்தற்கலி - உருகுந்தன்மையுடையது. மக்கள்
ஒருவரோடு ஒருவர் எப்படியெல்லாம் ஒழுகிக் கொண்டால் உலக வாழ்க்கை

இன்பமாய் எளிதாய் நடைபெறும் என்பது குறித்தும் பல அறிவுரைகள் உள்ளன.

பிரிவாற்றாத தலைவியின் உள்ளக் கொந்தளிப்பைப் புலப்படுத்தும் மடலேறுதல், மாலைப்பொழுதில் புலத்தல் போன்ற துறைகளைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது.

சமுதாய வாழ்வு

பாண்டிய மன்னர் நாடு, குடை, முரசு, சேனை, வாட்படை, எயில் பற்றிய செய்திகளையும், பாண்டியனது பகை மன்னர்கள் பற்றியும், அவனுக்குப் பிற அரசர்கள் அளிக்கும் திரை பற்றியும் மதுரை, திருப்பரங்குன்றம் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நிலத்தில் ஆயர்கள் எருமைப்பேடையின் கொம்பை நட்டு வணங்கி பின்னரே திருமணம் செய்தனர்.

ஆடவர்கள் சூதாட்டம் ஆடுவதையும், மகளிர் மணல் வீடு, புனலாடு வரிப்பந்து, வண்டார் பாவை, ஊசலாடல் செய்வதையும் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இழை, முத்துவடம், சதங்கை, வல்லிகை, புல்லிகை, வரிக்குழை, மகரக்குழை, கணங்குழை போன்ற அணிகலன்கள் பற்றி குறிக்கப் பட்டுள்ளது. கல்வி பற்றிய செய்தி மூன்று செய்யுட்களில் காணப்படுகிறது.

1. ஒன்றையும் கல்லாமல் மூத்தவன் அறிவுக்கண் இல்லாத நெஞ்சம் உடையவன்.
2. பாடங்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியன் தன்பால் ஒன்று பெறாமல் மனம் வருந்தும்படி கற்றவன் விடலாகாது.

3. தான் கற்ற கல்வியிடத்தே தவறு செய்பவனது கல்விப்பொருள் நாள்தோறும் தேயும்.

சமயச்செய்திகள்

திருமால், பலராமன், சிவன், முருகன் ஆகிய கடவுள் பெயர்கள் சிறப்பாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “முக்கண்ணா னுருவேபோல் முரண்மிகு குராலும்” (சிவன்) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

உயிர்களைப் படைக்கும் பிரம்மன் முதல்வன் எனப்பட்டான். திருமாலின் மகனான காமன், அவன் தம்பி சாமன் (வழக்கிழந்தது) குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

கோயில் ‘கடவுள் கடிநகர்’, ‘புத்தேளிர் கோட்டம்’ என்றெல்லாம் கூறப்பட்டு உள்ளது. அரசர் அந்தணர்களைக் கொண்டு யாகம் செய்தனர்.

சில உண்மைகள்

எந்த நாட்டு மனித இனத்திற்கும் பொதுவான பல உண்மைகள் இந்நூலில் காணப்படுகிறது.

1. செல்வம் நிலையில்லாப் பொருள்.
2. வறியவனது இளமை சிறப்பை அடையாது, கொடைக்குணம் இல்லாதவனுடைய செல்வம் அவனைச் சேர்ந்தவரைப் பாதுகாக்காது.
3. யாவர்க்கும் தீங்கு செய்பவன் இறுதியில் உறவினர் இன்றி நண்பர் இன்றிக் கெட்டு ஒழிவான்.
4. நேர்மையற்ற முறையில் பொருள் தேடுவோர்க்கு அப்பொருள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் பகையாகும்.

5. நிலையாமையை உணர்பவர் கொடை புரிவர்.

6. மனித யாக்கை பெறுவதற்கு அரியது.

பழமொழிப்பாங்கில் ஒரே வரியில் அறக்கருத்துக்கள் கூறுவதில் கலித்தொகை சிறப்புற்று விளங்குகிறது. நவமணி போல 9 கருத்துகள் இதில் அறிவுறுத்தப்பட்டிருப்பதை,

“ஆற்றுதல் என்பது அலந்தவர்க்கு உதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை
அறிவெனப் படுவது பேதையர் சொல் நோன்றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மாறா அமை
நிறையெனப் படுவது மறை பிறர் அறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடாது உயிர்வெளவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்” ¹⁹

என்னும் பாடல் கூறுகிறது.

உவமை

கலித்தொகையுள் மொத்தம் 641 உவமைகள் உள்ளன. அதனுள் கருத்துணர் உவமைகள் – 236. புலன் உணர் உவமைகள் 405 ஆகும்.

கலித்தொகை (31) புதுமைகள்

வேறு எந்த சங்க நூலிலும் கூறப்படாத கைக்கிளை, பெருந்திணை பாடல்கள் இதனுள் உள்ளது.

மடலேறுதல் பற்றிய பாடலும், இழிந்தோர் காதல் பற்றிய பாடலும் உள்ளன. உவமைகள் பெரும்பாலும் இதிகாசப் புராணக் கதைகளாகவே உள்ளன. நற்றிணை முதலிய பாடல்களின் நடை மிடுக்குடையது. ஆனால் கலித்தொகை பாடல்களின் நடை மிடுக்குத் தளர்ந்தது.

பதிற்றுப்பத்து சேரார்க்கு மட்டுமே பாடப்பட்டது போல் கலித்தொகை பாண்டியர்க்கு மட்டுமே பாடப்பட்டதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு கலியிலும் ஒரே துறை அமைந்த பல பாடல்கள் உள்ளன.

நெய்தற்கலி: தலைவன் மடலுர்தல் பற்றிய 4 பாடல்களும் (138-141). காமவெறி கொண்ட தலைவி பிதற்றல் பற்றிய 6 பாடல்களும் (143-148) உள்ளன.

உரையாடல் போன்று பல பாடல்கள் நாடகப்பாங்கில் அமைந்துள்ளது. கலிப்பாக்களின் தலைவன் தலைவியர், வினைவலபாங்கர் ஆதலின் ஏடா, ஏடி என்று அழைப்பதைக் காணலாம்.

மருதக்கலியில் வந்துள்ள கூனி - குறளன் காதல் உரையாடல் வேறு நூல்களில் காணப்பெறவில்லை.

புராணச்செய்திகள்

1. சிவன் முப்புரம் எரிந்தது.
2. துரியோதனன் பாண்டவரை அரக்கு மாளிகையில் கொல்ல முயன்றமை.
3. முருகன் - குரபதுமனுடன் போர்.
4. இராவணன் கைலையைப் பெயர்ந்தது.
5. வீமன் துரியோதனனைத் துடையில் அடித்தது (தேவாரம்).
6. கண்ணன் கம்சனால் ஏவப்பட்ட மல்லரை அழித்தது.
7. வீமன் துச்சாதனன் நெஞ்சைப் பிளந்தது.
8. சிவன் எமனை உதைத்தது.
9. அசுவத்தாமன் தன் தந்தையைக் கொன்ற சிகண்டியைக் கொன்றமை.

10. கண்ணன் தன் ஆழியால் மறைத்த சூரியனை மீட்டல்.
11. சிவன் தன் சடையில் கங்கையை மறைத்தமை.
12. கண்ணன் கம்சனால் ஏவப்பட்ட குதிரை உருவ அசுரனைக் கொன்றமை.

மேலும், ஐந்திணை மக்கள் வாழ்வு விளக்கப் பெறுவதுடன் உயர்ந்த அறங்களும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இது 'கல்விவலார் கண்ட கலி' என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

கலித்தொகைப் பாடல்கள் இயற்றமிழ், வழங்கொலியால் இசைத்தமிழ், பா அமைப்பால் நாடகத்தமிழ் என முத்தமிழ் விருந்தாய் அமைந்துள்ளது.

அகநானூறு

அகநானூற்றில் ஐந்திணைப் பாகுபாடு பற்றி காண முடிகிறது. அகநானூற்றில் பாலை 1, 3, 5, 7, 9, 11 பாடல்களையும், முல்லை 4, 14, 24, 34 எண்களைக் கொண்ட பாடல்களும், மருதம் 6, 16, 26, 36, நெய்தல் - 10, 20, 30, 40, குறிஞ்சி - 2, 8, 12, 18 என எண்களைக் கொண்ட பாடல்களையும் பகுத்து உள்ளனர்.

இப்பாகுப்பாடு அகநானூற்றின் தனிச்சிறப்புடையது. பிரிதலும், கூடலும் முறையே மிகமிகப் பெரியதாகவும் போற்றப்பட்டு திறம் உள்ளுதற்குரியது. அகநானூற்றில் செம்பாதி பாலையாகத் தெரியும்.

அகம் என்பது காதல் பற்றிய கற்பனை, பாடுபொருளாக தலைவன், தலைவி, காதல், காதல் மனதோடு தொடர்புடையது.

பதிற்றுப்பத்து

சேர நாட்டு அரசர் பதின்மரைப் பற்றிப் பத்துப் புலவர்கள் பத்துப்பத்தாகப் பாடப்பட்ட நூறு பாடல்களின் தொகுதியாகும்.

பெயர்க்காரணம்

பதிற்றுப்பத்து என்பது பத்துப்பத்து என்று பொருள்படும். பத்துப்பத்து அகவற்பாக்களுள்ள பத்துப்பகுதிகள் சேர்ந்து அமைந்தமையின் பதிற்றுப்பத்து என்னும் பெயர் வந்தது.

“பதிற்றுப்பத்தென்பது இற்றுச்சாரியை வந்தது” ²⁰

என்று இத்தொடருக்கு இலக்கணம் கூறுகூர் நேமிநாத உரையாசிரியர்.

அமைப்புமுறை

பதிற்றுப்பத்தில் ‘எரியெள்ளுவன்ன நிறத்தன்’ என்னும் கடவுள் வாழ்த்து அமைந்துள்ளது. இது அகவற்பாவினால் அமையாமல் மருட்பாவில் அமைந்துள்ளது. இக்கடவுள் வாழ்த்து உ.வே.சா. அவர்கள் பதிப்பில் இடம் பெறவில்லை.

பதிற்றுப்பத்தில் முதற்பத்தும், இறுதிப்பத்தும் கிடைக்கவில்லை. எஞ்சிய 8 பத்துக்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன.

பதிற்றுப்பத்தில் ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும்,

1. துறை
2. வண்ணம்
3. தூக்கு
4. பெயர்

என்பன குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இது பதிற்றுப்பத்திற்கே உள்ள தனிச்சிறப்பு.

பதிற்றுப்பத்தில் திணை அமைதி கூறப்பெறவில்லை என்பதும் சிறப்புடைய செய்தி.

துறைகள்

இயன்மொழி வாழ்த்து, உழிஞை யரவம், ஒள்வாள மலை, களவழி, காட்சி வாழ்த்து, காவன் முல்லை, குரவை நிலை, செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு, தும்பை யரவம், நாடு வாழ்த்து, பரிசிற்றுறைப் பாடாண்பாட்டு, பாணாற்றுப்படை, பெருஞ்சோற்றுநிலை, முல்லை, வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு, வாகை, வாகைத்துறைப் பாடாண் பாட்டு, விறலியாற்றுப்படை முதலிய துறைகள் பற்றி கூறப்படுகிறது.

பதிற்றுப்பத்தில் காணப்படும் 18 துறைகளில் 10 துறைகளே தொல்காப்பியர் கூறியவை. புதிய துறைகளாக 8 துறைகள் காணப்படுகின்றன.

வண்ணங்கள்

ஒழுகு வண்ணம், ஒழுகு வண்ணமும் சொற்சீர் வண்ணமும் உண்டு.

தூக்குகள்

செந்தூக்கு, செந்தூக்கும், வஞ்சித்தூக்கும்.

பதிற்றுப்பத்தில் அமைந்த நூறு பாடல்களும் பாடாண் திணை என்ற ஒரு திணையையே பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெற்றன. நச்சினார்க்கினியர் உரைக்குறிப்பு இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துகிறது.

ஒவ்வொரு பாட்டிலும் பொருளாற் சிறப்புடைய தொடர் ஒன்றே அவ்வவ் பாட்டின் பெயராகி இருக்கிறது.

புண்ணுமிழ்குருதி, மறம் வீங்கு பல புகழ், சான்றோர் மெய்ம்மறை, வலம்படு வென்றி என்றெல்லாம் அமைந்துள்ளது.

பதிற்றுப்பத்தில் நான்காம் பத்து அந்தாதித் தொடையாய் அமைந்து உள்ளது. மன்னர்கள் பற்றிய செய்திகள் தரப்படும் முறை பெரிதும் ஒரே அமைப்பினதாகவே காணப் பெறுகிறது. ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் பதிகம் ஒன்று காணப்படுகிறது.

பதிற்றுப்பத்தைத் தொகுத்தோர், தொகுப்பித்தோர் யாரென அறிய இயலவில்லை.

சேரமன்னர்கள் 'உதியன்' மரபினர் என்றும், 'இரும்பொறை' மரபினர் என்றும் இருவகையினராகக் காணப்படுகின்றனர்.

முதல் ஐவர் உதியன் மரபினர், இறுதி மூவர் இரும்பொறை மரபினர் ஆவர்.

புலவர் பற்றிய செய்திகள்

பதிற்றுப்பத்தைப் பாடிய புலவர்கள் குறித்த வெண்பா தருவது,

**“கல்விமிகு குமட்டுர் கண்ணார் பாலைக் கவுதமனார்
பல்யாற்றுக் காப்பியனார் பரணர் காக்கைப் பாடினியார்
நல்ல கபிலர் அரிசில்கிழார் நலம் சிறந்த
தொல் பெருங்குன்றார் கிழார் பதிற்றுப்பத்துச் சொல்லினரே”**

என்பதாகும்.

குமட்டுர்க் கண்ணனார், பாலைக் கௌதமனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் – இம்மூவரும் பதிற்றுப்பத்தில் மட்டுமே பாடியுள்ளனர்.

மற்ற புலவர்கள் பிற சங்க இலக்கியங்களிலும் பாடியுள்ளனர். காக்கை பாடினியார் பெண்பாற் புலவராக உள்ளார்.

பதிகத்தின் அமைப்புமுறை

பதிகம் முழுச் செய்யுளமைப்பினதாகவோ, முழு உரைநடை அமைப்பினதாகவோ அமையவில்லை. ஆசிரியப்பாவாகத் தொடங்கிக் கட்டுரை நடையாக முடிகின்றன.

பதிகத்தில் முதலில் அமைந்த பாடல் பகுதி - இதில் எந்த பத்திற்குரிய அரசன் பெயர், அவனது பெற்றோர், அவன் போரிட்டுப் பெற்ற வெற்றிச் சிறப்புகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.

அடுத்து அமைந்த பாடற்பகுதி: உரைநடையாக மூன்று பத்திகள் அமைந்திருக்கின்றன. இம்மூன்று பத்திகளுள்,

1. முதல் பத்தி - பாடலாசிரியனின் பெயரும், பாட்டு எண்ணிக்கையும் ஒவ்வொரு பாட்டின் பெயரும் கூறப்படுகின்றது.
2. 2-ஆம் பத்தி - குறிப்பிட்ட புலவர் அந்தப் பத்தைப் பாடியதன் மூலம் பெற்ற பரிசில்களின் விவரம் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய அமைப்புமுறை, பதிற்றுப்பத்தில் இடம் பெற்றுள்ள எல்லாப் பதிகங்களிலும் ஒரே கட்டுப்பாடாகக் கையாளப் பெற்றுள்ளது. சில பதிகங்கள் நூலுள் கூறப்படாத செய்திகளையும் கூறுகின்றன.

பதிகங்களின் அமைப்பினைக் கூர்ந்து நோக்கின் இப்பதிகங்களும் செய்திகளும் பின் வந்த, புலவர் ஒருவரால் என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து. இப்பதிகங்கள் நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் என்னும் உரையாசிரியர்களால் தத்தம் உரைகளில் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன.

பதிற்றுப்பத்தில் மூன்று விதமான இசைநிலைகளைப் பெறுகின்றன. அவை,

1. மிடற்றுக் குரலால் பாடுதல்.
2. யாழ் முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு இசை எழுப்புதல்.
3. இவ்விரண்டையும் ஒரு சேரச் செய்தல்.

பதிற்றுப்பத்தில் பாலைப்பண் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றது. இசைக் கருவிகளுள் பேரியாழ் மட்டுமே பெரிதும் சிறப்பித்து பேசப்படுகின்றது.

**“பாணர் கையது பணிதொடை நரம்பின்
விரல்கவர் பேரியாழ் பாலைபண்ணிக்
குரல்புண ரின்னிசைத் தமிழ்ச்சி பாடி” ²¹**

பாலைப்பண்ணை வெவ்வேறு சுவையுடைய மதுவிற்கு ஒப்பாகப் பேசப்படுகிறது. யாழைப் போன்ற இசை பயக்கக்கூடிய கின்னரம் என்னும் கருவியையும் பதிற்றுப்பத்து தெரிவிக்கின்றது.

ஆம்பற் குழலும், கொம்பும், வலம்புரிச் சங்கும் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. விறலியர், விழுப்புண்பட்டு வருந்து வீர மறவர்களை ஆறுதல் படுத்த யாழிசையுடன் குரலிசையும் சேர்ந்து பாடுவதை கூறுகின்றது.

போர் நிகழ்வுகள்

பதிற்றுப்பத்திலிருந்து பெறப்படும் செய்திகளில் சிறப்பானது அரசியல் செய்திகளே. அரசரது ஆட்சிமுறையும், வீர மிகுதியும் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

பகைவர் அரண்களை அழித்தல், காவல் மரத்தை வெட்டுதல், பகை வீரர்களைச் சிறை செய்தல், அப்பகைவர் தலையில் எண்ணெயிட்டுக் கையைப் பின்னே கட்டுதல் போன்ற செயல்களில் தன் சினத்தை அரசர்கள் வெளிப்படுத்தியதை,

“பலர்மொசிந் தோம்பிய திரள்பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய வோய்
வென்றெறி முழுங்குபணை செய்த வெல்போர்” ²²

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இமயவரம்பன் யவனரை வென்ற செய்தி,

“நயனில் வன்சொல் யவனார்ப்பிணித்து” ²³

என உணர்த்துகின்றது.

நெடுஞ்சேரலாதன் இமயம் தொடங்கித் தென்திசைக் குமரி வரை பல போர்களால் வென்ற செய்தியை,

“ஆரியம் துவன்றிய பேரிசை இமயம்
தென்னங் குமரியொடு ஆயிடை
மனிமிக கூறுநர் மறந்தபக் கடந்தே” ²⁴

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றது.

செங்குட்டுவன், இமயத்தை வட எல்லையாகவும், குமரிமுனையைத் தென் எல்லையாகவும் உடைய நாட்டின் இடைப்பட்ட இடங்களைப் போரில் வென்றான். அத்துடன் அவர்களுடைய நாடுகளின் அழகினையும் சிதைத்தான் என்பதை,

“முரசுடைப் பெருஞ்சமம் ததைய ஆர்ப்பெடிச்
சொல்பல நாட்டைத் தொல்கவன் அழித்த
போராடு தானை பல்வேந்தர்க் குட்டுவ” ²⁵

என பரணர் காட்டுகிறார்.

கடற்போர்ச் செய்திகள்

சேரர்கள் கடற்போரில் வல்லவர்கள் என்ற செய்தி பதிற்றுப்பத்தில் பலவிடங்களில் இடம் பெறுவதை,

**“இருமுந்நீர்த் துருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச்சென்று
கடம்புமுதல் தடிந்த கடுஞ்சின முன்பின் சேரன்”** ²⁶

என்னும் அடிகள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை குறிப்பிடுகிறது.

செங்குட்டுவன் பகைவரின் கடற்படையினைத் தன் கடற்படையால்
தாக்கி வெற்றி வாகை சூடினான் என்பதை,

**“..... நீர்ப்புக்கு
கடலொடு உழந்த பனித்துறைப் பகலவ”** ²⁷

போருக்குப்பின் நிகழ்ந்த செய்திகள்

பேய்கள் வெல்லுகின்ற அரசனை வாழ்த்துகின்றன என்றும்
கருமையான கொடிய கண்ணையுடைய பேய் மகள் நிற்பாள் என்றும்
குறிக்கிறது. அரசர்கள் பகைவர் நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த
செல்வங்களை இரவலர்களுக்கு கொடுத்து வருகின்றனர்.

போரிலே வீரர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெரும்புண்ணை வரியும் நூலும்
கொண்டு தைத்து மருந்திட்டு ஆற்றுகின்ற செய்தியும் இடம் பெறுகிறது.

கொடைச்செய்திகள்

பலருக்கும் பகுத்துக் கொடுப்பதற்கு செல்வத்தைத் திரட்டி
வைத்திருந்தனர் என்றும், மழையே ஒருகாற் பொய்தாலும், சேரலாதனின்
கொடை எக்காலமும் பொய்ப்பதில்லை என்பதனை,

**“மாரி பொய்க்குவ தாயினும்
சேர லாதன் பொய்யலன் நசையே”** ²⁸

என்னும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் இரவலர் வாராத நாட்கள் தேரில்
அழைத்து வந்து உவப்புடன் கொடுக்கும் தன்மையை,

**“வாரார் ஆயினும் இரவலர் வேண்டித்
தேரில் தந்தவர்க்கு ஆர்பதன் நில்கும்”** ²⁹

எனக் காட்டுகிறது.

**“பகுத்தூண் தொகுத்த ஆண்மை
பிறர்க்கென வாழ்தி நீ ஆகன் மாறே”** ³⁰

என்னும் அடிகள் மூலம் நார்முடிச்சேரல், இனிய பொருளேயாயினும்
பிறருக்கும் தந்து மகிழ்ந்து வாழ்கிறான் என்பதனை காப்பியாற்றுக்
காப்பியனார் கூறுகிறார்.

வரலாற்றுக்குறிப்புகள்

பதிற்றுப்பத்து வரலாற்று நிகழ்வுகள் பற்றிய நம்பகமான
குறிப்புகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது. பண்டைய நாளில் தமிழகத்தின்
ஒரு பகுதியாய்ச் ‘சேரநாடெனத்’ திகழ்ந்த மெய்ம்மையை இந்நூல்
விளக்குகிறது. ஒரு பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்களை பதிற்றுப்பத்தில்
தொகுதியாக உள்ளது. மேலும் காலமுறை தவறாது காணப்படுகின்றன.

சேரமன்னர்கள் மட்டுமின்றி அவர்கள் காலத்தே வாழ்ந்த பிற
அரசர்களைப் பற்றியும், குறுநில மன்னர்கள் பற்றியும் கூறுகின்றது.
வரலாற்று முக்கியத்துவத்துடன் செய்திகளை வழங்குகின்றது.

சேரமன்னன் பெற்ற வெற்றிகளைச் சொல்கிறது. அவனிடம் தோற்ற
மன்னன், சேர மன்னனால் அழிக்கப்பட்ட பகையரசனின் பகுதிகளின்
பெயர்களையும் எடுத்தியம்புகிறது.

தெய்வ வழிபாடு

முருகன், திருமால், சிவபிரான் முதலிய தெய்வங்களின் பெயர்கள் பதிற்றுப்பத்தில் காணப்படுகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் காணப்படும் தெய்வங்கள் பெரும்பாலும் போர்த்தொடர்பான தெய்வங்களாகவே காணப்படுகின்றன. இந்தக் கடவுள்கள் இரத்தத்துடன் தானியத்தை விரும்புவதாக எண்ணி பலியிடப்படுகின்றன.

முரசுறை கடவுள், கல்லுறை கடவுள், முருக வழிபாடு (வெறியாட்டு), கொற்றவை வழிபாடு, திருமால் வழிபாடு போன்றவை காணப்படுவதை குறிப்பிடுகின்றன. இதில் முருகனின் வருணனை கூறப்படுகிறது.

நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும்

பேய்கள் தாம் விரும்பிய உயிர்களின் மீது மேவும் தாம் விரும்பிய மக்களால் பலி கொடுக்கப்பட்டதும் அவர்களது உயிரை எடுத்துச் செல்லாது விட்டு நீங்கும் என்று நம்பியதை,

“பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போலத்
திறை கொண்டு பெயர்தி வாழ்க நின்னுழி” ³¹

என்னும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

உரையும் பதிப்பும்

பதிற்றுப்பத்துக்குப் பழைய உரை உள்ளது. அப்பழையவுரை இல்லாவிட்டால், இத்தொகையிலுள்ள பாடல்களுக்குப் பொருள் காணுதல் கடினமே. இவ்வுரையைச் செய்தவர் யாரென அறிய இயலவில்லை. செய்யுளுக்குப் பெயரமைந்ததற்குக் காரணமான நயத்தையும் விளக்குகிறார். தூக்கு, வண்ணம், துறை இவற்றில் பொருத்தங்களையும் அமைத்து உள்ளார்.

ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் 'இதனால் இன்னது பெறப்பட்டது' என்று செய்யுளின் கருத்தை எடுத்துச் சொல்கிறார்.

“இவ்வுரையானது பதவுரையைப் போன்று விரிவாகவும் குறிப்புரையைப் போன்று சுருக்கமாகவும் இன்றி இடைப்பட்டதாக உள்ளது என்கிறார்”³² உ.வே.சா. அவர்கள்.

மேலும், “ஒவ்வொரு செய்யுட்கும் பின்னே உரை வகுத்துள்ளார். ஆயினும், பதிகங்களுக்கு முன்னே குறிப்புரை வழங்கியுள்ளார் என்கிறார்”³³ உ.வே.சா. அவர்கள்.

1. 1904-இல் முதன்முதலில் உ.வே.சா. அவர்கள் பதிப்பு.
2. 1957-இல் ராஜம் பதிகம் வெளியீடு.
3. 1950-இல் ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளையின் மூலமும் உரையும் வெளிவந்தன.
4. 2005-இல் நியூ செஞ்சூரி புக் அவுஸ் அம்பத்தூர் உரை வெளியீடு.

பதிற்றுப்பத்து நூல் அமைப்பைப் பார்த்துப் பத்து, பதிகம், பதிற்றந்தாதி, ஒருபா ஒருபஃது, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி போன்ற பெயர்களின் பெயரில் நூல்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றின.

பதிற்றுப்பத்தில் - விறலியாற்றுப்படை - பாணாற்றுப்படை எனும் இருவகைகளைக் கண்ணுற நோர்கிறது.

7. புறநானூறு

தொன்மையும் வரலாற்றுச்சிறப்பும் வாய்ந்த தமிழ் மொழியின் இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. வாழ்வியலை விளக்கும் இலக்கியங்களில் அறிவியல் கருத்தினை உணர்த்தும் செய்திகள் விரவிக் காணப்படுகின்றன.

தொன்மையும் பெருமையும் வாய்ந்த உயர் தனிச் செம்மொழியாம் நம் தமிழ்மொழியின் சங்க இலக்கியங்கள் தனிப்பெருஞ்சிறப்புடையவை.

“மனித சமுதாயம் மக்கள் செம்மையான வாழ்க்கை வாழ வழிவகை செய்து கொடுத்தவை. மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் காலக்கண்ணாடியாம் இலக்கியத்தைச் சமுதாயச் சூழ்நிலையில் உருவாகும் மரம் மட்டுமன்று சமுதாயச் சூழ்நிலையை உருவாக்கும் வித்துவமாகும்” என்று ப.ஜீவானந்தம் கூறுகிறார்.

“ஒரு சமுதாயம் வாழ்ந்த வாழ்வினைக் காணவும் பழகி வந்த பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் தெளியவும் அவர்களிடையே நெடுங்காலமாக வளர்ந்துள்ள இலக்கியமும் கலைகளுமே பெரிதும் துணையாவன்”³⁵ என்று க.அன்பழகன் அணிந்துரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

புறம்

புறநானூறு புறப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இந்நூலை ஏறத்தாழ 57 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். பல்வேறு காலத்தைச் சார்ந்த புலவர்கள், பல்வேறு பட்ட குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

ஒளவையார், காக்கைப் பாடினியார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், வெண்ணிக்குயத்தியார், நக்கண்ணையார், மாறோகத்து நப்பசலையார், வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார் போன்ற 15 மேற்பட்ட பெண்பாற்புலவர்கள் இந்நூலைப் பாடியுள்ளனர்.

தமிழர்களின் பண்பாடு, வீரம், கொடை, விருந்தோம்பல், ஒழுக்கம், புலமை, நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கம், அரசியல் போன்ற செய்திகளைத் தெரிவிக்கிறது.

பண்டைத் தமிழரின் புறவாழ்க்கையைப் புறநானூற்றிலும் பதிற்றுப்பத்திலும் காணலாம். பதிற்றுப்பத்து சேரமன்னர்களைப் பற்றி மட்டுமே கூறுவது புறநானூறு ஒன்றுதான்.

வடவேங்கடம், தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் வீரம், போர், முறைகள், கல்வி, வேளாண்மை, வணிகம், ஒற்று, தூது, கையறுநிலை, நட்பு, ஆட்சி, உழவு, பிற தொழில்கள் ஆகிய பல்வேறு புறவாழ்க்கையைப் பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளது.

பண்டைத் தமிழரின் வரலாற்று நூல் இது என்றால் மிகையாகாது. நல்லதின் நலனும், தீயதின் தீமையும் இவையவை என்று விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பெண்பாற்புலவர்

புறநானூறு பதினெட்டு பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்களைக் கொண்டு விளக்குகிறது.

1. அள்ளூர் நன்முல்லையார்
2. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்
3. காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்
4. காவற்பெண்டு
5. குறமகள் இளவெயினியார்
6. தாயங்கண்ணியார்
7. நெட்டிமையார்
8. பூதப்பாண்டியன் தேவி, பெருங்கோப்பெண்டு
9. ஒளவையார்

10. நக்கண்ணையார்
11. பாரி மகளிர்
12. பூங்கண் உத்திரையார்
13. நப்பசலையார்
14. மாற்பத்தியார்
15. வெண்ணிகுயத்தியார்
16. காமக்கண்ணியார்
17. பெண்பாற்புலவர் – 63 பாடல்கள் மட்டும் பாடியுள்ளன.

புறப்பொருள் பற்றிய நானூறு பாக்களைக் கொண்டது. புறநானூற்றுள் மூவேந்தர்களையும், கடையேழு வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர்கள் கூறுதல் ஆதலால் தமிழக வரலாற்று நூல்.

நட்பு

பிசிராந்தையார் பற்றிக் கோப்பெருஞ்சோழன் சான்றோர்க்கு நண்பர் வருவார் என்பதை,

**“பிசிரோன் என்ப என் உயிர் ஒம்புநனே
செல்வக் காலை நிற்பினும்
அல்லற்காலை நில்லலந் மன்னே”** ³⁶

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழன் நட்பை விளக்குகிறது.

பாரி கபிலர் நட்பு

பாரி வள்ளலுக்கும் கபிலருக்கும் நட்பு இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. இருங்கோவேளைப் பார்த்துக் கபிலர் இவர்கள் பாரியின் மகளிர், நான் இவர்களை உனக்குத் தருகிறேன் மணந்து கொள்வாயாக என்பதை,

“முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல்லிசைப்
 படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
 நெடுமாப் பாரி மகளிர் யானே
 தந்தை தோழன் இவரென் மகளிர்
 அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே” ³⁷

என்கிறார். பாரி மன்னனின் நட்பைப் பெற்று அந்நட்பின் ஆற்றலால் அவனது மகளிரையும் தம்மகள் போலக் கருதி உதவும் நட்பைப் புறநானூற்றில் மட்டுமே காண முடியும்.

வள்ளல்

அஞ்சி, பாரி, ஆய்அண்டிரன், சோழன் நலங்கிள்ளி, கரிகால் பெருவளத்தான், மலையமான் திருமுடிக்காரி, ஓரி, பேகன், அதியமான்.

மன்னர்கள்

புறநானூறு சேர, சோழ, பாண்டியர் பற்றியும் அவர்தம் வீரம், கொடை, வாழ்வு, புகழ் பற்றியுமை, கடையேழு வள்ளல்களையும் பற்றியும் விரிவாகப் பேசுகிறது.

100 மேற்பட்ட மன்னர்கள் பற்றியும் கூறுகிறது.

1. பெருஞ்சோற்றுதியஞ்சேரலாதன்
2. சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதன்
3. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
4. இளஞ்சேட்சென்னி
5. சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான்
6. சோழன் நலங்கிள்ளி
7. நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி

8. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்
9. பாண்டியன் கருங்கையொள்வாள் பெரும் பெயர் வழுதி
10. தலையாலாங்கானத்து செருவென்ற பாண்டியன் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது.

சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்வியலை உணர்த்தும் வாழ்வியல் களஞ்சியமாகத் திகழ்வது புறநானூறு, சங்கத் தமிழரின் சமுதாய வாழ்வு, அரசியல் மேன்மை, போர்த்திறம், உயர்ந்த மனப்பான்மை, நாகரிகம், பண்பாடு முதலியனவற்றை அறிய உதவும் கருவூலம்தான் புறநானூறு.

சமுதாயத்தின் அடிப்படை அலகான குடும்பம் பற்றி உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். பண்டைத் தமிழர் எனவேதான் குடும்ப வாழ்க்கையை இல்லறம் என்று அழைத்தனர்.

மனிதன் தன் உள்ளத்தை விரித்துத் தன் பெண்டு, தன் பிள்ளை, தன் சுற்றம் என்னும் எல்லைகளைக் கடந்து அனைத்து உயிருக்கும் அருள் செய்யும் மனநிலையை அடைவதுதான் வாழ்க்கையின் நோக்கம். இந்த மனநிலையை மனிதன் பெறுவதற்கு உரிய பள்ளிதான் இல்லறம் என்ற குடும்பம்.

‘இல்லறம் நல்லறமாக அமைய மாண்புடைய வாழ்க்கைத்துணை அவசியம். பிசிராந்தையார் தான் நரையில்லாமல் இருப்பதற்கான காரணங்களுள் ஒன்றாக மாட்சிமைப்பட்ட மனையாளைக் குறிப்பிடுகின்றார் (புறம்.191).

மாண்புடைய மனையாளைப் பிரிவது பெரும்பாவம் என்று புறம் பதிவு (புறம்.71)–இல் பதிவு செய்துள்ளது.

விருந்து

விருந்தோம்பலைத் தலைவிக்கு உரிய சிறந்த கடமைகளுள் ஒன்றாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

**“விருந்து புறந் தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோன் மாண்புகள்”** ³⁸

இந்திரனின் அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் தனியாக உண்ணும் இயல்பில்லாதவர்கள். பகிர்ந்து வாழும் பெற்றியுடையவர்கள் நம் பழந்தமிழர்கள் அவர் வரிசையில் வந்த பெருஞ்சித்திரனார். குமணன் நல்கிய வளவனாகிய செல்வத்தைப் பெற்ற பொழுது, தம் மனையாளிடம் வேண்டியவர் வேண்டாதவர் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் நீண்ட நாள் வாழலாம் என்றும் எண்ணாமல் அனைவருக்கும் கொடுப்பாயாக (புறம்.163)ல் கூறியுள்ளார்.

பண்பாட்டை வளர்த்து வீடு பேறளிக்கும் மருந்தாகக் கருதப்பட்ட கல்வியைக் கொடுப்பது தந்தையின் தலையாய கட்டையாக இருந்ததை (புறம்.312)-ல் கூறுகிறது.

மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் தேவையாக இருக்கின்ற கல்வியின் அவசியத்தை அன்றைய தமிழர் உணர்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின்,

“உற்றுழி உதவியும்” ³⁹

கூறுகிறது.

அரசுக்குரியவனாகிய கோமகன் நீதி வழங்குவதில் ஞாயிறு போலவும், அருள் வழங்குவதில் திங்கள் போலவும் கொடைத்தன்மையில் மழை போலவும் விளங்கியதை (புறம்.55) கூறுகிறது.

அளவற்ற அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்த அரசன் அறவுணர்வும் மறவுணர்வும் ஒருங்கே வாய்க்காப் பெற்றவனாகவும் இருந்தான். அரசனுக்கு ஆலோசனை கூற அறங்கூறு அவையம் இருந்ததை (புறம்.39) கூறுகிறது.

புறம்-35 இல் மன்னனின் அதிகாரம் வரம்பின்றிச் செல்லும் வேளையில் அமைச்சர், நண்பர், புலவர் ஆகியோர் அறிவுரை கூறியதை விளக்குகிறது.

புலவர்களின் அறிவுரைக்குச் செவிக் கொடுத்த மன்னர்களைத் தம் படைப்பிலக்கியங்களில் அவர்கள் போற்றியதை,

**“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”** ⁴⁰

என்ற மோசிகீரனாரின் புறப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

மகளிர் வீரம்

தம் குடும்ப உறுப்பினர்கள் போரிலே விழுப்புண்பட்டு விண்ணுலகு அடைந்த பொழுது மகளிர் பெருமிதம் கொண்டனர். இளையோன் களிறு எறிந்து பட்டதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி கொண்ட முதியவளையும் (புறம்.277) கூறுகிறது.

ஒரே ஒரு மகளைப் போருக்கு அனுப்பிய உறுதி கொண்ட மறக்குடி மகளையும் (புறம்.279) கூறுகிறது.

போரில் புறங்கொடுத்த மகன் உண்ட மார்பை அறுத்தெறியத் துணிந்த முதியவர் (புறம்.278) கூறுகிறது.

இசைக்கருவிகள்

பண்களை இசைக்கப் பயன்படும் பண்ணிசைக் கருவிகளாக யாழ், குழல், தூம்பு, வயிர் போன்ற கருவிகள் திகழ்கின்றன.

யாழ்

“சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி” ⁴¹

குழல்

“குழலினை வதுபோ லமுதனள் பெரிதே” ⁴²

தாம்பு

“கண்விடு தூம்பிற் களிற்றுயில் தொடுமின்” ⁴³

பறை

“எடுத்தெறி யனந்தற் பறைசீர் தூங்க” ⁴⁴

முழவு

“ஓரினெய்தல் கறங்க லோரில்
ஈந்தண் முழவின் பாணிததும்பிக்” ⁴⁵

என்னும் புறநானூற்றுப்பாடல்கள் உயர்த்துகின்றன.

பதிப்பு ஆண்டும்

1. பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரை. உ.வே.சா. வெளியீடு - 1889.
2. புறநானூறு - 1894. உ.வே.சா.

8 பரிபாடல்

“எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகத்தையும், புறத்தையும் இணைத்துக் கூறும் நூல் பரிபாடல், ‘ஓங்கு பரிபாடல்’ எனும் அடைமொழியோடு வலம் வரும் இந்நூல் இசையோடு பாடுவதற்கு ஏற்றதாக விளங்கியமையால், இதன் பெயர் முதலில் ‘இசை பரிபாடல்’ என்றிருக்க வேண்டும்”⁴⁶ என்பர் இரா.சாரங்கபாணியார்.

எழுபது பாடல்களைக் கொண்ட பரிபாடலில் இன்று நமக்கு இருபத்திரண்டு பாடல்கள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன. இப்பாடல்களின் வழி பண்டைத்தமிழரின் வாழ்வியலை விளக்குகிறது.

வாழ்க்கை நிலை

திருமால், வையை, செவ்வேள் என்ற மூன்றையும் பாடுபொருளாகக் கொண்டு விளங்குவது பரிபாடல். சங்க கால மக்களின் தெய்வ வழிபாட்டு முறையும் புனலாடலில் நிகழும் காதல் நிகழ்வுகளையும் எடுத்துரைக்கின்றது. வாழும் நிலத்தின் பெயராலும் செய்யும் தொழிலின் பெயராலும் மக்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

நாடாளும் மன்னனும் பாடல் இயற்றும் திறனுள்ளவனாக விளங்கியதைத்,

“தெரிமாண் தமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்” ⁴⁷

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

திருமாலை முத்தமிழோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறியிருப்பதும் தமிழன் சிறப்பை உணர்த்தும் பகுதிகளாகத் திகழ்கின்றன.

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மதுரையானது கல்வியிலும் வீரத்திலும் சிறந்திருந்தது. இவ்விரண்டிலும் தோல்வி கண்டதில்லை என்பதைப்,

“புலத்தினும் போரினும் போர் தோலாக்கூடல்” ⁴⁸

என நப்பண்ணையார் கூற்றால் அறியலாம்.

இசைக்கருவிகள்

இசையோடு பாடுவதற்கேற்ற பரிபாடலில் இசை பற்றிய செய்திகள் உள்ளன.

கொளை, இயல் போன்ற சொற்கள் (பரிபாடல் 16-இல்) இசைப்பாடலைக் குறிக்கும்.

மேலும், முழவு, யாழர், குழல், தூம்பு (இசை குழல்), முரசு, கிணை (உடுக்கை), மத்தரி, தடாரி, தண்ணும்மை, மகுளி, ஒத்து, துடி, பறை முதலிய இசைக்கருவிகளைப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது.

ஏழு துளை, ஐந்துளை உள்ளதுமான இருவகை வங்கியங்களைப் பரிபாடல் சுட்டுகிறது.

தாளத்தை ஒத்து எனவும் பாண்டில் எனவும் குறிப்பதை, (பரிபாடல்-12:42) தெரிவிக்கிறது.

பரிபாடல் கூறும் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் கல்வி, கலை, இசை, வாணிபம் போன்ற துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்றவராகவும், தோற்றத்திலும், செயலிலும் நாகரிகம் அடைந்தவர்களாகவும் விளங்கினர்.

ஆடல், பாடல், விளையாட்டு போன்ற பொழுதுபோக்கு நிலைகளிலும், இறைவழிபாட்டில் உயர்ந்த நிலையெய்தியமையும் பரிபாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

திருமால்

திருமாலைப் பற்றிய செய்திகள் புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் கூறப்படுகின்றன. பரிபாடலிலும் திருமால் பல அவதாரங்கள் எடுத்த செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பரிபாடல் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களும் அவ்விறைவனை நம்பினார். வழிபட்டனர். திருமால் பலராமன் அவதாரமாகத் தோன்றினார் என்பதை,

**“சேய் உயர் பண்ணமிசை எழில் வேழம் ஏந்திய
வாய் வாங்கும் வளை நாஞ்சில் ஒருகுழை ஒருவன்”** ⁴⁹

என்ற வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

திருமால், திருமகள் வீற்றிருக்கும் மார்பையுடையவள் என்றும், காமன், பிரமன் ஆகியவர்களுக்குத் தந்தையாக விளங்கியவன் என்றும், பரிபாடல் செய்திகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இதனை,

**“திருஞெ மிர்ந்து அமர்ந்த மார்பினை மார்பில்
சேவல்அம் கொடியோய் நின்வயின் நிறுத்தும்
இருவர்தாதை இலங்கு பூன்மா அல்”** ⁵⁰

என்ற அடிகள் சுட்டுக் காட்டுகின்றன.

5. அகநானூறு

தமிழிலுள்ள நூல்களுள் மிகப்பழமை வாய்ந்தவை சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். ஏறத்தாழ கி.மு.500 முதல் கி.பி. 200 வரையில் விளங்கிய கடைச்சங்கப் புலவர்களால் ஆயிரக்கணக்கானப் பாடல்கள் பாடப் பெற்றன.

அப்பாடல்கள் முழுவதும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. நல்லறிஞர்கள் சிலரால் திரட்டப்பட்ட பாடல்களுள் சிறந்த பாடல்களை மட்டுமே பொருள் நோக்கியும் அடிவரையறை கருதியும் பகுத்து வகுத்து அவற்றை எட்டுத்தொகையாகத் தொகுத்தனர்.

அகநானூறு நீண்ட அகவற் பாக்களால் ஆனது. இந்நூல் 13 அடி சிற்றெல்லையும் 31 அடி பேரெல்லையும் உடையது. இந்நூலை 'நெடுந்தொகை' எனவும் வழங்குவர்.

அகம், அகப்பாட்டு என்னும் பெயர்களால் உரைவேந்தர் இத்தொகை நூலைக் குறிப்பர். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகம் என்னும் பெயரை இந்நூல் பெற்றிருப்பது இதன் சிறப்பு நோக்கியே அகநானூறு எனப்பட்டது.

அகநானூறு பாகுபாடு

அ. 1 முதல் 120 பாடல்கள் - களிற்றியானை நிரை

ஆ. 121 முதல் 300 பாடல்கள் - மணிமிடை பவளம்

இ. 301 முதல் 400 பாடல்கள் - நித்திலக்கோவை

என்று பாகுபாடு செய்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய இலக்கியங்களில் முதன்மையானது இவ்விலக்கியம். அன்றைய மக்களின் வாழ்க்கை முறை, அறம் செய்யும் திறம், வீரம், பண்பாடு இவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கும் நாகரிகம், பழக்கவழக்கங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் துணையாக அமைகின்றது.

அகநானூற்றில் பாலைத்திணைப் பாடல்களே மிகுதி. 200 பாடல்கள், பாலை பற்றியவை. குறிஞ்சிப்பாடல்கள்-80, முல்லை-40, மருதம்-40, நெய்தல்-40 பாடல்கள் உள்ளன.

புலவர்களுள் பரணரே மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடியவை 34 பாடல்கள்.

சங்க இலக்கியத்தில் வரலாற்றுச் செய்திகளை மிக நுட்பத்துடன் செய்யுள்களில் உவமையாகப் புகுத்திப் பாடியுள்ளவர்களில் பரணர் முதன்மையானவர்.

இந்நூலைத் தொகுப்பித்தவன் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி, தொகுத்தவன் மதுரை உப்பூரிக்குடிகிழார் மகன் உருத்திரசன்மன் ஆவான்.

பதிப்பும் ஆண்டும்

1834 - திருமுருகாற்றுப்படை - நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் - சரவணப்பெருமாள் பதிப்பு.

1887 - கலித்தொகை - சி.வை.தாமோதரப்பிள்ளை

1889 - பத்துப்பாட்டு நூல் முழுவதும் - உ.வே.சா. பதிப்பித்தார்

1894 - புறநானூறு - உ.வே.சா. பதிப்பு.

1904 - அகநானூறு - ரா.இராகவையங்கார் பதிப்பு

1926 - அகநானூறு - இராஜகோபாலயர் பதிப்பித்தல்

1938 - ந.சி.கந்தையாபிள்ளை பதிப்பு - வசன கவிதை

1940 - பேரா.வையாப்புரிப்பிள்ளை அவர்கள் சங்க இலக்கியம் பதிப்பில் வெளியிடுதல்.

1943 - ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் பதிப்பு

1958 - மர்ரே அண்டு கம்பெனி வெளியீடு

1981 - நியூ செஞ்சுரி வெளியீடு

1960 - புலியூர்க்கேசிகன் வெளியீடு

அகநானூறு (தொடர்வு)

1970 - அகநானூறு - பொ.வே.சோமசுந்தரனார் கழக வெளியீடு

1999 - அ.மாணிக்கனார் உரை விளக்கமும்

2007 - தமிழ்மண் வெளியீடு

2008 - மணிவாசகர் பதிப்பு - ச.கே.சுப்பிரமணி

அகத்துறைச் சார்ந்த இலக்கியம் எனினும் இந்நூலில் பண்டைய மன்னர்களின் போர்த்திறம், கொடை வளம், ஈகை மாண்பு, குடவோலை முறை, குறுநில மன்னர்களைப் பற்றிய செய்திகள் போன்றவை இடம் பெற்றுள்ளன.

அகநானூற்றுப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் 145 பேர். இவர்களுள் 103 பேர் அகநானூற்றில் பாட்டுகளை பாடியுள்ளனர்.

பத்துப்பாட்டு

திருமுருகாற்றுப்படை

தமிழில் உள்ள பத்திமைப் பாடல்களுள் மிகப் பழைமையானவை திருமுருகாற்றுப்படையே. தமிழ் இலக்கிய உலகில் 'திரு' என்ற சிறப்படை பெற்ற முதல் நூலும் இதுவே. பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரையே தன் பெயராகக் கொண்ட முதல் நூலும் இந்நூலையே சாரும்.

ஆற்றுப்படை இலக்கணம்

ஆற்றுப்படை இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியப் பாடாண் திணைப்பகுதியில், 'தாவில் நல்லிசை' எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில்,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறார்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்” ⁵¹

என்னும் அடிகள் ஆற்றுப்படை நூல்களின் இலக்கணத்தை கூறுகின்றது.

முருகாற்றுப்படை	-	நக்கீரர்
பாடல்கள்	-	317
யாப்பு	-	நேரிசை ஆசிரியப்பா

சங்க இலக்கிய பத்துப்பாட்டு நூல்களில் முதல் நூலாக வைக்கப் பட்டுள்ளதை,

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை”

என்னும் வெண்பா அடிகள் பறைசாற்றுகின்றது.

நூல் ஆசிரியரின் வேறு நூல்கள்

பத்துப்பாட்டுள் - திருமுருகாற்றுப்படை - நெடுநல்வாடை,
எட்டுத்தொகையுள்

1. நற்றிணை (7) - 31, 86, 197, 258, 340, 358, 3)
2. குறுந்தொகை (8) - 78, 105, 131, 143, 161, 266, 280, 36)
3. அகநானூறு (17) - 36, 57, 78, 93, 120, 126, 141, 205, 227, 249, 253, 290, 310, 340
4. புறநானூறு (3) - 56, 189, 395.

தனிப்பாடல் (1) திருவள்ளுமாலை 7 பாடல்.

இறையனார் அகப்பொருளுக்கு உரை எழுதியவர் என்று கருதுபவரும் உளர். இலக்கண நூல்கள் இரண்டு எழுதப்பட்டதாகவும் தற்போது கிடைக்கவில்லை என்றும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரையால் அறிய முடிகிறது.

திருமுருகாற்றுப்படை,

“உலக முவப்ப வலனோர்பு திரிதரு
பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டா அங்கு
ஓவற விமைக்குஞ் சேண் விளங் கவிரொளி” ⁵²

எனத் தொடங்கும் திருமுருகாற்றுப்படை பாடல் சிறப்புக்குரியது.

பிற ஆற்றுப்படையில் இருந்து வேறுபட்டவை

1. தொல்காப்பிய இலக்கண நூல் முறைப்படி ஆற்றுப்படை என்பது உலகியல் வாழ்வு பற்றியதாகும். ஆனால் திருமுருகாற்றுப்படையோ ஆன்மிக வாழ்வு பற்றியதாக உள்ளது என்கிறார்”⁵³ நச்சினார்க்கினியர்.
2. பிற ஆற்றுப்படைகளின் தலைவர்கள் ஒரு காலத்தில் ஓரிடத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆனால் முருகனோ எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் அனைத்துயிர்க்கும் உயிராய் விளங்குவான்.
3. பிற ஆற்றுப்படைகளில் பெறும் பரிசில்கள் பொருட்செல்வமே ஆனால் முருகாற்றுப்படையில் பெறும் பரிசிலே பெறலரும் பரிசிலே ஆகும்.

வறிய நிலை வெளிப்படாமல், வீடு பெறத் துடிக்கும் ஆன்ம வேட்கையைக் காண முடிகிறது. பிற ஆற்றுப்படைகள் ஆற்றுப்படுத்தப் படுபவனொடு சாத்தி வழங்கப்படும். பாணனை ஆற்றுப்படுத்துவது பாணாற்றுப்படை என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு விரிந்துள்ளது. ஆனால் முருகாற்றுப்படையில் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு விரிந்துள்ளது.

நூலின் செய்திகள்

அறுபடை வீடுகள்

1. திருப்பரங்குன்றம்
2. திருச்சீரலைவாய்

3. திருஆவினன்குடி
4. திரு ஏரகம்
5. குன்று தோறாடல்
6. பழமுதிர்ச்சோலை

என முருகனின் அறுபடை வீடுகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

1. திருப்பரங்குன்றம்

1 முதல் 77 அடிகளில் பேசப்படுகின்றன. முருகனுக்கும் சூரபதுமனுக்கும் நடந்த போர் பற்றியும் சூரபதுமன் அழிந்த செயலை உணர்த்துகின்றது. 1. முருகனது திருவுருவச் சிறப்பு, 2. அணியும் மாலைகள், 3. சூர மகளிர் செயல்கள் 4. கூடலின் சிறப்பு, 5. பரங்குன்றத்தின் இயற்கை வளம் பற்றி கூறப்படுகிறது.

2. திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்)

78 அடி முதல் 125 அடி வரை பேசப்படுகின்றன. முருகன் யானையின் இயல்பு, ஆறுமுகம், பன்னிரண்டு கைகளின் சிறப்பு, தீருச்சீரலைவாயில் எழுந்தருளி இருக்கும் முருகன் சிறப்பினை கூறுகிறது.

3. திருஆவினன் குடி (பழநி)

126 அடி முதல் 176 அடி வரை, முருகனை வழிபடும் முனிவர் ஒழுக்கம், வழிபட வரும் தேவர் – தேவ மகளிர் இயல்புகள், திருமால் முதலிய தேவர்கள் பற்றிய செய்திகள், திருஆவினன் குடியின் தோற்றப் பொலிவுகளைப் பற்றி கூறப்படுகின்றது.

4. திருவேரகம்

177 அடி முதல் 189 அடி வரை மந்திரம் ஓதுவார் இயல்பும், அருச்சகர் நிலையும், திருஏரகத்தின் தோற்றங்களை குறிப்பிடுதல்.

5. குன்று தோறாடல்

190 அடி முதல் 217 அடி வரை குன்ற குரவையின் நிகழ்ச்சிகள், ஆடுமகளிர் - பாடு மகளிரின் இயல்புகள், முருகனுடைய அணி, ஆடை செயல்கள், குன்று தோறும் உவந்து ஆடுதல் போன்ற சிறப்புக்களை விவரித்துக் கூறுதல்.

6. பழமுதிர்ச்சோலை

217 அடி முதல் 317 அடி வரை முருகன் எழுந்தருளியுள்ள நீர்த்துறைகள், தேவராட்டி முருகனை ஆற்றுப்படுத்தும் முறை, வழிபடும் முறை, அருள் பெறும் முறை, அடியார் இயல்புகள், அருள் புரியும் விதம், பழமுதிர் சோலையின் மாலை வருணனை ஆகியவை மிகச் சிறப்பாக இடம் பெறுகின்றன. மிக குறைந்த அடி பாடிய தலம் திருஏரகம் 10 அடியாகும். அதிக அடி பாடிய தலம் - பழமுதிர் சோலை 100 அடியாகும்.

ஆய்வு நிலை (சிக்கல்)

1. திருமுறைத்தொகுதியும், திருமுருகாற்றுப்படையும்
2. முருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டு
3. புலவராற்றுப்படை எனலும் பொருந்தும்.

1. திருமுறைத் தொகுதியும், திருமுருகாற்றுப்படையும்

எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள், 11-ஆம் திருமுறையைச் சார்ந்தது என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இதனை மறுத்து, பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன், திருமுறையில் இடம் பெறாது என்கிறார்.

2. முருகாற்றுப்படை பத்துப்பாட்டு நூலின் கடவுள் வாழ்த்தா?

பேராசிரியர் தம் உரையில் பத்துப்பாட்டு என்னாது 'பாட்டு' என்றே குறித்துள்ளார். டாக்டர் உ.வே.சா. அவர்களுக்குக் கிடைத்த சுவடிகள் சிலவற்றில் முருகாற்றுப்படை இல்லாமை,

இதை மறுத்து,

“முருகாற்றுப்படை கடவுள் வாழ்த்தாகப் பாடப் பெற்றிருக்குமாயின் ஆற்றுப்படை நெறியில் அமைவுறாது முருகக் கடவுளின் பெருமை பாடும் போற்றித் திருஅகவலாகவே அமைந்திருக்கலாகும். அங்ஙனம் அமைவுறாது ஆற்றுப்படையாக அமைந்திருப்பதும் அது கடவுள் வாழ்த்தாகப் பாடப்பட்டதன்று என்பதனையே உணர்த்துகின்றது”⁵⁴ என்று ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்.

3. புலவராற்றுப்படை என்றும் பொருந்தும்

பேராசிரியர் கரு.இராமநாதன் 'திருமுருகாற்றுப்படை புலவராற்றுப் படை ஆகாது' என்பார்.

இக்கூற்றை மறுத்து,

திருமுருகாற்றுப்படை, புலவராற்றுப்படை என வழங்கப்பெறும் என்கிறார் டாக்டர் உ.வே.சா. டாக்டர் மா.இராசமாணிக்கனார் ஆகியோர்.

பண்பாட்டு கருவூலம்

தெய்வ வழிபாட்டுமுறை, வேள்வி இயற்றும் வழக்கம், வேள்வி செய்வதன் மூலம் சுவர்க்கம் புகலாம் என்ற நம்பிக்கை, மகளிர் வாழ்க்கை

முறைகள், திலகமிடல், தலையில் பூச்சூட்டல், ஆண் யானையின் கொம்பில் முத்துப் பிறக்கும் என்ற பண்பாட்டுச் செய்திகளை காண முடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படை

பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் ஆற்றுப்படை நூல்கள் மொத்தம் ஐந்து. அவற்றுள் பாணரை ஆற்றுப்படுத்தும் நூல்கள் இரண்டு. இந்த பாணாற்றுப்படை புறப்பொருளான பாடாண்திணையின் துறைகளுள் ஒன்று. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இதனை,

“சேனோக்கிய வரையதிறிற் பாணனை யாற்றுப் படுத்தன்று”⁵⁵

என்று கூறுகிறது.

பெயர்க்காரணம்

பெரும்பாணாற்றுப்படை என்பது பெரிய யாழினையும் பெரும்பாணனை ஆற்றுப்படுத்தும் நூல் என்று பொருள்படும் இந்நூலுள்,

“இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் கழிப்பி”⁵⁶

என்று கூறும் பெரும்பாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணர் - குழவர் பாணர் முதலாகிய பெரிய இசைக்கார என்ற அடியார்க்கு நல்லார் உரையாலும் பெரும்பாணனை ஆற்றுப்படுத்தியது என்பது புலப்படும்.

அடியளவில் இரண்டு பாணாற்றுப்படையுள் இதுவே பெரியதாக 500 அடிகளையும், சிறுபாணாற்றுப்படை-269) அடிகள் உள்ளமையாலும் இப்பெயர் வந்தது என்று கருத்தும் உண்டு.

ஆசிரியர் - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பாட்டுடைத் தலைவன் - காஞ்சிக் காவலன் தொண்டைமான் இளந்திரையன் மொத்த அடிகள் - 500 ஆசிரியப்பாவால் ஆனது. இதன் வேறு பெயர் ‘பாணாறு’ (சமுதாயப்பாட்டு).

செய்திகள்

காஞ்சிக் காவலனான தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் பரிசு பெற்ற பெரும்பாணன் (பரிசு பெறாத) எதிர்படும் பாணனிடம்,

“பொழிமழை துறந்த புகைவேய் குன்றத்துப்
பழுமரம் தேரும் பறவை போலக்
கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும்
புல்லென் யாக்கைப் புலவுவாய்ப் பாண
என்று விளித்து
அல்லது கடிந்து அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேல் திரையற் படர்குவி ராயின்” ⁵⁷

என்னும் அடிகள் வறுமை அகலும் என்று ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. 1. காஞ்சிநகர் செல்லும் வழி இயல்புகள், 2. ஐந்நில வருணனை, 3. மக்களின் உணவு, 4. யாழின் வருணனை, 5. மக்களின் தொழில், 6. இளந்திரையன் ஆட்சிச் சிறப்பு, 7. இளந்திரையன் கொடைத்தன்மை எனப் பல செய்திகள் உண்டு.

இயல்புகள்

நாட்டு வழிகளைக் காப்பவர் தன்மை, நீர்ப்பெயற்று நும் ஊரின் சிறப்பு, பட்டினத்தின் சிறப்பு, காஞ்சிக்குச் செல்லும் வழி இயல்புகள், காஞ்சி நகரின் சிறப்பு போன்றவை கூறப்படுகிறது. மேலும் ஐந்நில வருணனை மக்களின் உணவுமுறை, தொழில், சாதிய அமைப்பு, இருப்பிடம் போன்ற அனைத்துச் செய்திகளையும் உணர்த்துகிறது.

உணவு

நெல்லரிசி, உடும்புக்கறி, தினை அரிசி, வரகு அரிசி, வெண்ணெல் அரிசி, உணவு, கருப்பஞ்சாறும், வெல்லமும், கள் போன்றவைக்

குறிப்பிடுகின்றார். தொழில், விவசாயம், மீன்பிடித்தல், வணிகம் போன்றவை. சாதிய அமைப்பு, உமணர், எயிற்றியர், கானவர், இடையர், அந்தணர் என வகைப்படுத்தல்.

இருப்பிடம்

மக்களின் குடிசை, மாளிகை இதைப் பற்றி மிகவும் அழகாக ஓவியமாக நமக்குக் காட்டுகிறார்.

ஈத்திலையும், ஊகம் புல்லும் வேய்ந்த எயினர் குடியிருப்பு (பெரும்.88) வரகுத் தட்டையால் வேயப்பட்ட குடில் (பெரும்.122) வைக்கோலால் வேயப்பட்ட குடில் (228) தென்னங்கீற்றால் வேயப்பட்ட குடில் (பெரும்.333) முட்டில் பைங்கொடி நுடங்கும் பலர் புகுவாயில் (பெரும்.338) விண்தோய் மாடத்து விளங்கும் சுவர் உடுத்த நல்நகர் என குடிசை, மாளிகையின் அமைப்பை விளக்குகிறது.

பண்டமாற்றுமுறை

முல்லைநில மக்கள் தயிர், மோர் குறிஞ்சிநில மக்களிடம் கொடுத்து நெல் பெற்று வந்தனர். நெய்யை விற்றுப் பசு, எருமை இவைகளை வாங்கினர். கழுதைகள் மிளகு முதலிய பண்டப் பொருளை வரிசையாகச் சென்றன. உப்பு ஏற்றப்பட்ட வண்டிகளை எருதுகள் இழுத்துச் சென்றன.

தொண்டை நாட்டுத் துறைமுக நகரங்களுக்கு அயல்நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் வந்ததை (பெ.ஆ.320) தெரிவிக்கிறது. கடல் வாணிபத்துள் யவனர் சிறப்பிடம் பெற்றனர். அவர்கள் கொண்டு வந்த பொருட்கள் - பாவை விளக்கு, அன்னப்பறவை விளக்கு என உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுகிறார்.

ஆட்சிச் சிறப்பு

இளந்திரையன் ஆட்சியில் எவ்வுயிர்க்கும் இன்னல் இல்லை என்பதை,

“அத்தம் செய்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவும் களவுஞர் வாழ்க்கைக்
கொடியோர் இன்று அவன் கடியுடை வியன்புலம்
உருமும் உரறாது அரவும் தப்பா
காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா” ⁵⁸

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

விருந்தோம்பல்

இளந்திரையன் பாணர்களின் நீர்ப்பாசியன்ன உடைகளை நீக்கி, பால் ஆவி அன்ன மென்மையான மேன்மையான உடைகளைத் தருகிறான். பலவகை இறைச்சிகளையும் இடைமுறியாத சோறும், இனிப்புகளும் வெள்ளிப் பாத்திரங்களில் பரிமாறச் செய்கிறான். அதோடு அமையாது,

“மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகன் அமர்ந்து
ஆனா விருப்பில் தான்நின் வாட்டி” ⁵⁹

என மகிழ்கிறான்.

புராணச்செய்திகள்

திருமாலின் கொப்பூரில் தோன்றிய தாமரையினின்று பிரம்மன் தோன்றினான் என்பதையும் (402, 403) முருகன் சூரபத்மனை அழித்ததாக 457-இல் கூறப்படுகிறது.

பாண்டவர் கவுரவர் பற்றிய செய்தி இதனால் பாரத கதை வழி வழியாக வந்தது என்பர். அருந்ததி நட்சத்திரம் மற்றும் தேவர்கள் இமயமலையில் வசித்தனர் என்பதையும் உணர்த்துதல்.

நூலில் இடம் பெற்றுள்ள உவமைகள் மொத்தம் 88 ஆகும். இவை மிகப்பொருந்தி அழகுற அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“காந்தளஞ்சிலம்பில் களிறு படிதலை – பாம்பணை மீது திருமால் பள்ளி அமர்தலுக்கு உவமிக்கின்றார்” உ.வே.ராகவஐயங்கார்.⁶⁰

தனிச்சிறப்பு

நூலின் ஒவ்வொரு இடத்தையும் நேரில் காண்பது போலத் தோன்றுமாறு உயர்வு நவீற்சியாலும், உவமை அணியாலும் விளக்குகிறார். பயண அனுபவத்தையே வழி வருணனையாகச் சொல்லும் வழக்கம் புலவர்களால் ஆற்றுப்படையில் புகுத்தப்பட்ட புதுமை. இதனால் அன்றே ‘பயணக்கட்டுரை’ எனும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்தாக அமைந்தது ஆற்றுப்படை என அறியலாம்.

“மன்னனுக்குச் சிறிதளவு இடமும், மக்களுக்குப் பேரிடமும் நல்கும் பெரும்பாணாற்றுப்படையைச் ‘சமுதாயப்பாட்டு’ எனலாம்”⁶¹ என்கிறார் தமிழண்ணல்.

பாட்டுடைத் தலைவனாக விளங்கும் “தொண்டைமான் இளந்திரையன்” என்னும் அரசனே சங்க நூல்களான எட்டுத்தொகையில் சில பாடல்களை எழுதியுள்ளார் என கருத இடமுண்டு.

இளந்திரையனும், கரிகால் பெருவளத்தானும் ஒரு காலத்தவர் என்றும், இவர்களால் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆதரிக்கப்பட்டார் என்பதும் விளங்கும். இவர் கரிகாலனிடம் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசு பெற்றனர் என்பதை,

“தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்
பத்தொடாறு நூறாயிரம் பெறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்” ⁶²

என்று கலிங்கத்துப்பரணி கூறுகிறது.

3. சிறுபாணாற்றுப்படை

சிறுபாணாற்றுப்படை என்பது சிறிய யாழினையுடைய பாணனை ஆற்றுப்படுத்தும் நூல் என்று பொருள்படும்.

“இன்குரற் சீறியாழ் இடவயிற்றழி” ⁶³

என்று கூறுகின்றது.

இரு பாணாற்றுப்படையில் இதுவே சிறியதாக உள்ளமையினாலும் இப்பெயர் (296 அடி) வந்தது என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு. நூலைப் பாடியவர் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் ஆவார். பாட்டுடைத் தலைவன் ஓய்மா நாட்டு நல்லியக்கோடன் என்பதாகும். மொத்த அடிகள் - 269 அடிகள். ஆசிரியப்பாவால் அமைந்தது. உரை - நச்சினார்க்கினியார் எழுதியுள்ளார். விறலி, பாணன் பற்றிய செய்திகள் 38 அடிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நூலாசிரியர்

ஆசிரியர் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார். இயற்பெயர் ‘தத்தனார்’ கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்து புலமையான் மேம்பட்டு விளங்கிய சான்றோரின் முன்னர் ‘ந’ என்னும் சிறப்புப் பொருளைத் தரும் இடைச்சொல் அடைபெய்து வழங்குதல் பண்டைய தமிழ்ச்சான்றோர் மரபு (உம்.) நக்கீரர் இவ்வழி இவரும் சான்றோரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டமை புலனாகும்.

நல்லூர் (சென்னைக்குத் தென்மேற்கில் உள்ளது. புறநானூற்றின் 218-ஆம் பாடல் நத்தத்தனார் எழுதியதாகும். திருவள்ளுவமாலையைப் பாடிய கடைச்சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின் மார்களுள் ஒருவராக வருகின்ற நத்தத்தனார்.

இவர்கள் இருவரும் ஒருவர் (அ) வேறு வேறானவர் என்பதில் ஆய்வாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுண்டு. பாட்டுடைத் தலைவன் ஓய்மா நாட்டை ஆண்டவன். இவனது தலைநகர் மாவிலங்கை (ஓவியர் குடி என்னும் சிறந்த அரசர் குடியில் தோன்றியவன்).

நூலின் அடிகளும் கூறப்படும் செய்தியும்

(1-12) - விறலியர் செல்கின்ற பாலையியல்புகளைப் பற்றி கூறுகின்றது.

13-31 - விறலியர் முடி முதல் அடி வரை வருணனை செய்தல்.

34-40 ஆற்றுப்படுவோன் பற்றிய செய்தி (41-83) மூவேந்தர் செய்தி.

84-111-கடையேழு வள்ளல் பற்றிய செய்தி - 112-202 நல்லியக்கோடனிடம் செல்லும்படி ஆற்றுப்படுத்தல். 203-235 - நல்லியக்கோடனிடம் செல்லும்படி ஆற்றுப்படுத்தல். 203-235 - நல்லியக்கோடன் புகழ் பற்றிய செய்தி. 236-269 - நல்லியக்கோடன் உபசாரமும் பாணன் விடைபெற்று செல்லுதல்.

இசை

இசை பற்றி தொல்காப்பியர் 'ஆடலில் வல்ல கூத்தரும், பாடலில் வல்ல பாணரும், இசையில் வல்ல பொருநரும், நடனத்தில் சிறந்த விறலியரும் இசைக்கலையும், நாடகக்கலையும் வளர்த்துள்ளனர் என்று கூறப்படுகிறது.

சிறுபாணாற்றுப்படையில் யாழின் அமைப்பு, இன்னிசை எழுப்பும் முறை, இசைக்குறிப்புகள், பண் வகைகள் இந்நூலின்கண் விளக்கப் படுகிறது.

“பாடல் சான்ற நெய்தல்லொடு வழி’ என்ற அடியினால் நல்லிசைப் புலவர்களைப் பற்றி பாடப்பட்டுள்ளது.

யாழின் வகைகள்

சீறியாழ், பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்யாழ் என யாழின் அமைப்பும், வாசிப்பு முறையும் விளக்கப்படுகிறது.

*“பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
இன்குரற் சீறியாழ் இடவயின் தழீஇ
நைவளம் பழுதிய நயந்தெரி பாலை
கைவல் பாண்மகன் கடனறிந் தியக்க”* ⁶⁴

என்னும் அடிகள் இசைப்பற்றி விளக்குகின்றன.

சிறுபாணாற்றுப்படையில் விறலி

பாணனின் துணைவியாகத் திகழ்பவள் விறலி. இவள் எண்வகைச் சுவையும், மனதில் உள்ளதை புறம் தோன்றும் படியும் ஆடுபவள். இவள் விறல் பட ஆடவே இவளுக்கு ‘விறலி’ என்று பெயர் வந்தது. இந்நூலில் விறலியரது உடற்கூரின் அழகும், அகப்பண்பின் அழகும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

விறலியின் அழகான கூந்தல் மழைக்கால மேகத்திற்கும், தொடை பிடியினது துதிக்கைக்கும், சாயல் மயில் போன்ற மென்மைக்கும், கொண்டை (கூந்தல்) வாழைப் பூவின் அமைப்பிற்கும் தேமல் – வேங்கை மலருக்கும், மார்பகம் கொங்கின் அரும்பிற்கும் பாதம் ஓடி இளைத்த நாயினது நாவிற்கும் விறலியின் அழகை வருணித்துள்ளனர்.

சேரநாடு

மிக்க செழிப்புடையது, அங்கு எருமைகள், கொழுத்த மீன்கள் நொறுங்கும் படி வயல்களில் கடந்து சென்று செங்கழுநீர் பூவை உண்ணும். உண்டு மிளகு படர்ந்த பலா மர நிழலில் காட்டு மல்லிகையாகிய படுக்கையில் கிடக்கும் காற்றுக்கு கொடி அசையும், மஞ்சளின் மெல்லிய இலைகள் அதன் முதுகைத் தடவும். இவ்வாறு அது தான் உண்ட செங்கழுநீர்ப் பூவைத் தேன் நாளும்படி மென்று அசையிட்டுத் துயில் கொள்ளும். இவ்வாறு செழுமை மிகுந்த நாடுகளையும், வலிய தோளினையும், ஆடுகின்ற தேரினையுமுடைய சேரனது வஞ்சி மூதூரில் கிடைக்கும் பரிசிலோ நல்லியக்கோடன் கொடுக்கும் பரிசிலை விடக் குறைவுடையது.

பாண்டி நாடு

தெற்கே உள்ள கொற்கை நகருக்குத் தலைவன் பாண்டியன். அந்நகர் திரை கொழிக்கும் கடலை எல்லையாக கொண்டுள்ளது. கடற்கரைகளிலிருந்து உப்பு வாணிகரின் வண்டிகள் செல்லும். அவ்வண்டிகளின் அச்சத் தங்கும் குடங்கள் தேன் பனிக்கின்ற பூக்களுடைய முற்றிய நுணர்த்தடியை உளியினால் கடந்து செய்து செல்வர்க்குப் பூசப்பட்டவை.

வலிய எருதுகள் வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் உப்பு வாணிகர் பிள்ளைகளைப் போல வணிகரின் குரங்குகளும் வண்டிகளோடு வரும் வணிகரது குழந்தைகள் பெண்களின் பற்கள் போன்ற வெள்ளிய முகத்தையும் வாள் போன்ற கிளிஞ்சலையும் அரையிலே ஆபரணமாக அணிந்திருப்பர். அக்குழந்தைகளோடு மந்திகள் கிலுகிலுப்பையைக் கையில் வைத்து விளையாடும் இத்தகு சிறப்புடைய கொற்கை நகரையும், வெண்கொற்றக்குடையையும், தேரையும் உடைய பாண்டியனிடம்

சென்றாலும் கிடைக்காத அளவிற்கு நல்லியக்கோடனிடம் சென்றால் மிகுதியாகக் கிடைக்கும்.

சோழநாடு

சோழ நாட்டிலுள்ள மருத நிலத்தே மலையைப் போன்று வளர்ந்த கடம்ப மரங்கள் நெருக்கமாகப் பூத்திருக்கும். அப்பூக்களின் தாது உதிர்ந்து தம்பலப் பூச்சிகளைப் போன்று பரந்திருத்தலால் நீருண்ணும் துறையின் கரை ஓவியம் போல அழகு பெற்று விளங்குமே அத்துறையிடத்தே மலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலராகிய பீடத்தில் தும்பிகள் தமது பெடையைத் தழுவி மகிழ்ந்திருந்து 'சீகாமரம்' என்னும் பண்ணைப் பாடுமே. இத்தகு இயற்கை வளம் மிக்க சோழனிடம் பெறுவதை விட அதிகமாக நல்லியக்கோடனிடம் பெறலாம்.

கடையேழு வள்ளல்கள்

1. பேகன்

பருவம் பொய்யாது மழை பெய்ததால் செல்வ மிகுந்த மலைப்பக்கத்தே திரியும் மயில் கூவியதைக் கேட்ட பேகன் என்னும் வள்ளல். அது குளிர் மிகுதியால் தவிக்கிறது என எண்ணித் தனது போர்வையை அதற்களித்ததை,

“..... அதா அன்று
வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅன்
கானமஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் கேபனும்” ⁶⁵

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

2. பாரி

சிறிய பூக்களையுடைய முல்லைக்கொடி புன்னையின் நறிய பூதேன் துளிக்கின்ற வழியிடத்தே கொழுகொம்பின்றிக் கொழுந்து எறிந்தது. அதனைக் கண்ட பறம்புமலைப் பாரி தன் தேரை அதற்கீந்தான்.

3. காரி

இவ்வள்ளல் மணியையும், தலையாட்டத்தையும் உடைய குதிரையோடு தனது நாட்டையும் இரவலர்க்குக் கொடுத்தான்.

4. ஆய்

பாம்பு ஈன்று கொடுத்த ஒளியுடைய நீலப்பட்டாடையை ஆலின் கீழமர்ந்த கடவுளுக்கு அன்பின் மிகுதியால் கொடுத்தான் ஆய்.

5. அதியன்

“அமிழ்துவிளை தீங்களி ஓளவைக்கீந்த” ⁶⁶

என இளமையைக் கொடுத்தலின் அமிழ்தத்தின் தன்மையையுடைய நெல்லிக்கனியை கம்பழூஞ் சாரலில் பெற்ற அதியன் ஓளவைக்கு ஈந்தான்.

6. நள்ளி

தன்னை நட்பு செய்தோர் மகிழ்ந்து இல்லறம் நடத்தற்கு வேண்டி, பொருள்களை அவனை நாடுவோர்க்கு நல்கினான்.

7. ஓரி

காரியுடன் போர் செய்த ஓரி என்னும் வள்ளல் முதிர்ந்த சுரபுன்னையும், மலைகளையும் உடைய நல்ல நாட்டை கூத்தாடுவோர்க்குக் கொடுத்ததை,

**“காரிக் குதிரைக் காரியோடு மலைந்த
ஒரிக் குதிரை ஒரியும்” ⁶⁷**

என்னும் அடிகளில் கூறப்படுகிறது.

நல்லியக்கோடன் காலத்தில் கிடங்கில், எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆமூர் ஆகிய ஊர்கள் சிறந்து விளங்கியதை குறிப்பிடுகிறது.

உணவு வகை

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்வோர் மீன் உணவை மிகுதியாக உட்கொண்டனர். காய்ந்த சூழல் மீனைச் சுட்ட உணவை ஒவ்வோரிடத்திலும் பெறுவீர்கள் என்று பாணனை நெய்தல் வழி ஆற்றுப்படுத்துவதை,

“வறல் சூழல் சூட்டின் வயின்வயின் பெறுகுவீர்” ⁶⁸

என்னும் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

வேடர் குலப் பெண்கள் புளிக்கறி செய்வார்கள். சோறும் சமைப்பார்கள். வேட்டையடித்துக் கொண்டு வந்த “ஆமான்” முதலியவற்றை சமைத்து விருந்தாக அளிப்பர்.

உழவர் குலப்பெண்கள் கைக்குத்தல் அரிசியால் சோறாக்குவார்கள். வயல்களிலே பிடித்த நண்டையும், கொல்லையிலே காய்த்த பீர்க்கங்காயையும் சேர்த்து சமைப்பதை உணர்த்துகின்றன.

பிறசெய்திகள்

(i) இந்நூலாசிரியர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் சிவன் கோவில் இருந்தன. சிவபெருமான் “கல்லாட மரத்தின் கீழே அமர்ந்து சனகாதி நால்வர்க்கு “ஞான உபதேசம்” செய்தார். இச்செய்தி தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்தது.

ஆய் வள்ளலின் வரலாற்றுக் குறிப்பைக் கொண்டும் 'ஆலமர் செல்வன்' என்ற தொடரைக் கொண்டும் இவ்வுண்மையைக் காணலாம். தமிழ்நாட்டிலே நான்மறை பயின்ற அந்தணர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அரசனின் ஆதரவில் வாழ்ந்தனர். இவற்றை 'அருமறை நாவின் அந்தணர்' என்ற தொடரால் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“அந்தணர் அருகா அருள்கடி வியனகர்” 69

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நால்வகைப் பிரிவுகளும் மேலும் பல பிரிவுகளும் இருந்தன.

இமயமலையைச் சிவபெருமான் வாழும் கைலாய மலை என்று தமிழரின் நம்பிக்கை இருந்தன. அதனை,

“கடவுண் மால்வரை” 70

என்று இமயமலையைக் குறிப்பதன் மூலம் அறியலாம்.

உவமை

நத்தத்தனார் இயற்பொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கி அவற்றிற்குத் தக்க உவமைகளைத் தேர்ந்துரைப்பதில் இவர் மிகவும் சிறப்புடையவராகத் திகழ்கின்றார்.

சான்றோரும், வயவரும், அரிவையரும், பரிசிலரும் சூழ வீற்றிருக்கும் நல்லியக்கோடற்குப்

“பன்மீன் நடுவண் பால்மதி போல” 71

என உவமையாகக் கூறுகின்றார்.

ஒரு சில சொற்களை இணைக்கும் வாயிலாய், ஒதுவார் உளத்தே கண் கூடாகப் பொருள் புலப்படுத்தும் ஆற்றலும் நத்தத்தனார் பெற்றிருந்தார்.

“திறவாக் கண்ண சாய் செவிக் குருளை” ⁷²

கண் திறக்காத சிறிய நாய்க்குட்டியின் தோற்றத்தைக் கண்முன் நிறுத்துகிறார்.

4. மதுரைக்காஞ்சி

பத்துப்பாட்டு நூல்களிலேயே பெரிய பாடலானது மதுரைக்காஞ்சியாகும். பத்துப்பாட்டு நூல்களிலேயே புறத்திணையின் பெயரால் அமைந்த நூல் மதுரைக்காஞ்சியாகும். 782 வரிகளைக் கொண்ட மதுரைக்காஞ்சி பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஆறாவதாக இடம் பெறுகின்றது.

வஞ்சியடிகள் கலந்த ஆசிரியப்பாவாலானது. இதனை வஞ்சிப்பாவின் தலையளவிற்கு எல்லையாகக் காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

ஆசிரியர் பற்றிய செய்திகள்

மதுரைக்காஞ்சி மாங்குடி மருதனரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் மாங்குடி என்னும் ஊரைச் சார்ந்தவர். ‘மருதன்’ என்பது இவரது இயற்பெயரொடு ஊர்ப்பெயரையும் இணைத்து மாங்குடி மருதனார் என்று அழைக்கப்படுகிறார். இவர் வேளாண் குடியைச் சேர்ந்தவர். மாங்குடிகிழார், மதுரைப்புலவன், காஞ்சிப்புலவன் என்பன இவருடைய வேறு பெயர்கள்.

நூலின் பெயர்க்காரணம்

நெடுஞ்செழியனுக்கு உலக இன்பம், பொருட்செல்வம், இளமை, யாக்கை போன்றவை நிலையற்றவை என்று காஞ்சித்திணையை விரித்துக் கூறுவதால் இப்பெயர் பெற்றது.

முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பன போன்று இதனையும் திணையால் 'காஞ்சிப்பாட்டு' என்றும் கூறுகின்றார்.

மாங்குடி மருதனாரும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும்

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மீது மதுரைக் காஞ்சியைப் பாடி அதன் மூலமாக பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு மறச்செயல்களை விடுத்து அறச்செயல்களைப் புரிய வேண்டுமென செவியறிவுறுத்தியவர் மாங்குடி மருதனார்.

“ஓங்கிய சிறப்பி னியர்த்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவனாக

உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்

புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை” ⁷³

என்ற பாடலின் மூலம் நெடுஞ்செழியன் மாங்குடி மருதனார் மீது கொண்டிருந்த உயர்கேண்மையும், பெருமதிப்பும் புலப்படுகின்றன. மேலும், பாண்டியன் அவைக்களத்தில் வீற்றிருந்த புலவர்க்கெல்லாம் மாங்குடி மருதனாரே தலைமைப்புலவராக விளங்கியமையும் தெளிவாகின்றது.

நிலையாமைக் கருத்து

இளம் பருவத்தினாயினும் அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் போர்க்கோலம் பூண்டு பகைவர்களை வென்றான். பாண்டியன் இடைக்குன்றூர் கிழார், நக்கீரர், குடபுலவியனார், கல்லாடர் முதலியோர் இப்பாண்டியனின் வெற்றிச் சிறப்புகளையும், புகழையும் போற்றி பாமாலைகள் புனைந்தனர். மன்னன் மனம் உலக அறநெறிகளில் ஈடுபட வேண்டும் என்பது மாங்குடி மருதனார். அவர் மதுரையை ஆண்ட பாண்டியனுக்குப் பல நிலையாமைக் கருத்துகளை மதுரைக்காஞ்சியின் மூலமாக...

**“கொன்னொன்று கிளக்குவல் அடுபோர் அண்ணல்!
கேட்டிசின் வாழி! கெடுக நின் அவலம்!”** ⁷⁴

என்னும் அடிகள் வீடுபேற்றினை உணர்த்துகின்றன.

மேலும்,

**“அன்னாய் நின்னொடு முன்னிலை யெவனோ
திரையிடு மணலினும் பலரே உரைசெல
மலர்தலை யுலக மாண்டுகழிந் தோரே”** ⁷⁵

என்னும் அடிகள் நிலையாமையை உணர்த்துகின்றது.

நெடுஞ்செழியன்

நெடுஞ்செழியன் நிலத்தரு திருவின் நெடியோன், பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி ஆகியோர் வழி வந்தவன். பாண்டியராக மதுரையை ஆண்ட சோம சுந்தரக் கடவுளின் வழியில் தோன்றியவன் என்பர் மருதனார்.

766 முதல் 781 வரையுள்ள அடிகள் வீரத்தையும், கொடையையும் கூறுகின்றன. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பொருநர்க்கு யானைகளைக் கொடுத்தும் பொற்றாமரைப் பூவைச் சூட்டியும் அணிகலன்கள் வழங்கியும் சிறப்புச் செய்யும் தன்மை படைத்தவன். ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை அறிந்தவன்.

“ஈதல் உள்ளமொடு இசைவேட் குவையே” ⁷⁶

என மருதனார் கூறுகிறார்.

குறுநில மன்னர்கள்

மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடும் குறுநில மன்னர்கள் நன்னன், பழையன் மாறன், மானலிறல் வேள், தென்பரதவர், கோசர் போன்ற குறுநில மன்னர்களின் சிறப்புகளை உணர்த்துகின்றன.

அறநெறி

போரில் அறநெறியைக் கொண்டவன் நெடுஞ்செழியன். பகைவர் நாட்டில் புகுந்து அரண்களை கைப்பற்றி, அப்பகைவர் நாட்டிலே பல்லாண்டு காலம் தங்கிப் பாழ்பட்ட அந்நாட்டைத் தன் தாய்நாட்டைப் போலவே கருதி வளம் பெறச் செய்யும் அறநெறியைப் பின்பற்றியவன் என்பதை,

*“அகநாடு புக்கவர் அருப்பம் வெளவி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுபலத் திறத்து
மேம்பட மரீஇய வெல்போர்க் குரிசில்”* ⁷⁷

என்ற அடிகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மதுரை மாநகர் சிறப்பு

மதுரைக்காஞ்சியின் 238 முதல் 699 வரையுள்ள அடிகள் மதுரை மாநகரின் சிறப்பையும், ஐவகை நிலக்காட்சிகளையும் கூறுகின்றது. 238-258 மருத நிலத்தின் வளம், 271-285 முல்லை நிலக்காட்சிகள் 286-301 குறிஞ்சி நிலத்தின் இயற்கை வளம் 302-314 பாலைநில இயல்பு 315-326 நெய்தல் நில இயல்புகளைக் கூறுகின்றது.

புறநகர்ச் சேரிகள்

மதுரை மாநகரின் புறநகர்ப் பகுதியில் மணங்கமழ் சேரியும், பாண்டிசேரியும் அமைந்திருந்தன. மதுரையை ஒட்டியமைந்த வையையாற்றின் பெருந்துறையில் பரத்தையர் சேரி அமைந்திருந்தது.

அகநகர் வீதிகளின் அமைப்பு

அகநகரின் வீதிகள் வையையாற்றைப் போல அகன்றிருந்தாகவும், அவ்வீதியின் இருபுறங்களிலும் இல்லங்கள் அமைந்திருந்தன. அவ்வில்லங்கள் மேல் மாடங்களையுடையனவாய் விளங்கின. தென்றல்

காற்று அவ்வில்லங்களில் உலவுவதற்கு மேன் மாடங்கள் பல சாளரங்களைப் பெற்றிருந்தன. அவ்விடிகள் மண்டபம், கூடம், அடுக்களை முதலிய பல பகுதிகளை உடையனவாக கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதை,

“வகை பெற எழுந்து வானமூழ்கி
சில் காற்றிசைக்கும் பல்புழை நல்லில்” ⁷⁸

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன.

“நிரை நிலை மாடத் தரமியந் தோறும்” ⁷⁹

என்னும் அடிகளில் இல்லங்களில் நிலா முற்றங்களும் அமைக்கப் பட்டிருந்ததை உணர்த்துகின்றது.

அங்காடி வீதிகள்

மதுரை மாநகரில் நாளங்காடி, அல்லங்காடி பற்றிய செய்திகளும் என்னென்ன பொருட்கள் எந்தெந்த மதுரை மாநகரில் சிவனுக்கு ஏழாம் நாள் அந்தி விழாவும், திருமால் பிறந்த நாள் விழாவான திருவோண விழாவும் கொண்டாடப்பட்டன.

அணிகலன்கள்

வத்திகை, தொடி, மதாளி, சிலம்பு, இழை, குழை முதலிய அணிகலன்களையும், தொடி, வத்திகை, வளை முதலிய கையில் அணியும் அணிகலன்களையும் அணிந்தனர்.

கலை வாழ்வும் சமுதாயமும்

பாணர், பாட்டியர், கூத்தர் போன்ற கலைவாழ் மக்கள் மன்னர்களை நாடிச் சென்று அவர்களை மகிழ்வித்து, அவர்கள் தரும் பரிசிலைப் பெற்று வாழ்ந்தான். அவர்கள் வையை யாற்றின் நீர்த்துறைகளின் அருகிலிருந்த பூந்தோட்டங்களிடையே இருந்த பாண்டிசேரியில் வாழ்ந்தனர்.

பிற செய்திகள்

‘கூடற்றமிழ்’ என்ற பெயரும் இம்மதுரைக்காஞ்சிக்கு உண்டு. இதில் சிற்சில இடங்களில் வானநூற் குறிப்புகள் வருகின்றன. ஊர்க்காவலர்கள், கள்வர்கள் மறைத்திருந்து பிடிக்கும் செயலைக் கூறுகின்றது. ஏனைய பத்துப்பாட்டு நூல்களை விட அதிகமான வரலாற்றுச் செய்திகளையும், நாகரீக, பண்பாட்டுச் செயலீதகளையும் எடுத்தியம்புகிறது.

5. நெடுநல்வாடை

சங்க இலக்கியங்கள் பாடுபொருளால் அகம், புறம் எனப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் சில நூல்கள் அகத்துறையையும், புறத்துறையையும் ஒருங்கே பெற்று சிறப்பித்து விளங்குகின்றன. பத்துப்பாட்டு நூல்களில் அகமும் புறமும் இயைந்த நூலாக நெடுநல்வாடை விளங்குகின்றது.

நெடுநல்வாடை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஏழாவதாக வைத்து எண்ணப்படுகிறது. ஆசிரியர் - மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், பாட்டுடைத் தலைவன் - தலையாலங்கானத்து செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாடலின் அடிகள் - 138 அடிகள் ஆகும். அகவற்பாவால் ஆனது வாகை திணையாகும். துறை - கூதிர்ப் பாசறை ஆறு பருவங்களுள் ஒன்று ஐப்பசி - கார்த்திகை ஆகும். இந்நூலைப் புறப்பாடலாக்கிய அடி,

“வேம்பு தலையாத்த நோன்காழ் எஃகமொடு”⁸⁰

என்னும் பாடலடி ஆகும். பழைய உரை நச்சினார்க்கினியர் உரையாகும். பத்துப்பாட்டில் இந்நூலாசிரியனின் வேறு நூல் - திருமுருகாற்றுப்படை ஆகும். பத்துப்பாட்டில் பாட்டுடைத் தலைவனைப் பாடிய வேறு நூல் மதுரைக்காஞ்சி ஆகும்.

நெடுநல்வாடை - பெயர்க்காரணம்

தலைவிக்குப் பிரிவுத் துயரால் வாடைக்காற்று நெடியதாகவும், பாசறையில் போர் மேற்கொண்ட வேந்தனுக்கு வெற்றி பெற வாடைக்காற்று நல்லதாகவும் அமைந்துள்ளது. இதனால் இந்நூல் 'நெடுநல்வாடை' எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இந்நூல் 'நெடிய நல்ல வாடை' எனப் பொருள் படுமாறு விரியும்.

நூல் அமைப்பு

தலைவியின் பிரிவுத் துயர் நீங்க, போர்க்களத்துப் பாசறையினின்றும் தலைவன் வெற்றி பெற்றுத் திரும்பும் வகையில் விறல் தொழில் இன்னே முடிவதாக என வேண்டும் வகையில் பாடலை அமைத்துள்ளார். இதுவே இந்நூலின் மையப்பொருளா அமைகிறது. பாட்டின் முழுஅமைப்பும் கொற்றவையை வழிபட்டு வேண்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

“வையகம் பனிப்ப வலனேர்பு வளைஇ” ⁸¹

எனத் தொடங்கி கூதிரின் நிலையை விளக்குகிறது. முதல் 121 அடிகள் இந்நிலைக்கு விளக்கமாக அமைகிறது.

நெடுநல்வாடையில் அமைப்பு தொடர்ந்து வருகின்ற வகையில் எவ்வித இணைப்பானுமின்றி ஒரே முற்றுத் தொடராக அமைகின்றது.

“இன்னே முடிவதாக” ⁸²

என்னும் அடிகள் வினை முடிவினைத் தருவதாக அமைகின்றது.

பெயரெச்சம் தொடர்களையும் வினையெச்ச தொடர்களையும் கையாண்டு இவ்வளவு நீண்ட தொடர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

அளபெடை வண்ணம், தாஅவண்ணம், ஒழுகிசை வண்ணம், இயைபு வண்ணம், ஒருஉ வண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம் போன்றவை நூல் முழுவதும் அமைந்துள்ளன.

நெடுநல்வாடையில் தொடர் உவமைகள் அமைந்து காணப்படுகிறது. இது பொருள் விளக்கம் தருவதோடு கேட்பதற்கு இன்பத்தினை தருவதை,

**“வரைகண் டன்ன தோன்றல வரைசேர்பு
வில்கிடந் தன்ன கொடிய பல்வயின்
வெள்ளி யன்ன விளக்குஞ் சுதையுரீஇ
மணிகண் டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்
செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்”** ⁸³

என்றும் நெடுநல்வாடையின் வரிகள் தெரிவிக்கின்றன.

1-72 அடிகள் வரை கார்க்காலம் தொடங்கலும், கூதிர்நிலையும், அதன் நிகழ்வுகளையும் விளக்குதல்.

72-100 அடிகள் வரை அரண்மனையின் இயல்புகளை விளக்குதல்.

101-114 வரை தலைவி உறையும் அரண்மனையின் இயல்புகளை விளக்குதல்.

115-135 அடிகள் வரை பாண்டில் - அரசியாரிடன் தந்தக் கட்டிலின் சிறப்புகளையும் அமைப்புகளையும் விளக்குதல்.

136-166 அடிகள் வரை தலைவியின் பிரிவுத்துயரமும், செவிலி, தோழி தேற்றுதலும் வருந்துதலும் கூறுதல்.

167-168 கொற்றவையை பரவுதல் பற்றியும் கூறப்படுகிறது.

168-188 போரில் விழுப்புண் பட்ட வீரர் நிலை, வாடைக்காற்று வீசுதலும், விழுப்புண் காட்டலும், வேந்தன் காண்டலும் பற்றி கூறப்படுகிறது.

வாடையின் தன்மையும் விளைவும்

வாடைக்காற்றின் தன்மையைச் சிறப்பித்து இந்நூல் கூறுகூது போல் வேறெந்த நூலும் சிறப்பித்துக் கூறவில்லை. தலைவியின் அரண்மனையினுள்ளும், தலைவனின் போர்க்களத்துப் பாசறையினுள்ளும் ஊடுருவிச் சென்று, முரண்பட்ட செய்திகளை அமைத்து பாடலை நயம்பட விவரித்து சொல்வது வாடைக்காற்றே.

நெடுநல்வாடையில் வாடைக்காற்று முல்லைநிலத்துக் காடுகளில் வாடை வீசுதல், பெருநகரத்துள் வாடை வீசுதல், பாசறையில் வாடை வீசுதல் என மூன்று நிலையில் வீசுவதைக் கூறுகிறது.

முல்லை நிலத்துக் காடுகளில் வாடை

வாடைக்காற்று, முல்லை நிலத்துக் காடுகளில் வீசி இடையர்களையும், அவர்கள் மேய்க்கும் பசு, ஆடு, எருமைகளையும் தாக்கி வருத்துகிறது. குளிரைத் தாங்காமல் பலரும் கூடி நெருப்பு மூட்டி, தணலிலே கையைக் காட்டித் தம் கன்னங்களில் வைக்கின்றனர். இருப்பினும் அவர்கள் பற்கள் பறை கொட்டி நடுங்குகின்றன.

“கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள் புடையூஉ நடுங்க” ⁸⁴

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும்,

“குன்று முதிர்ப்பன்ன கூதிர்ப் பன்னாள்” ⁸⁵

என்னும் அடிகள் குளிர்த்தன்மையை விளக்குகிறது.

காட்டிலுள்ள விலங்கு, பறவை முதலியவை வாடைக்காற்றால் வருந்திய விதத்தை (நெடுநல்.9-12) அடிகளில் எடுத்துரைக்கிறது.

விலங்குகள் மேய்தல் தொழிலை மறந்தன. குரங்குகள் குளிரால் நடுங்குகின்றன. பறவைகள் வாடை மிகுதியால் நிலத்தில் விழுந்தன.

பசுக்கள் தம் கன்றுகள் பால் உண்ணாதபடி உதைத்தன என்னும் பல செய்திகள் விரவிக் கிடக்கின்றன.

பெருநகரத்துள் வாடை

வாடைக்காற்று, நகரத்தினுள் வீசுகிறது. கள்ளுண்டு உணர்விழந்தவர்கள் மட்டுமே குறிரையும், சிறு தூறலையும் பொருட்படுத்தாமல் இரவில் திரிகிறார்கள். வீடுகளில் வாழும் புறாக்களையும் வாடைக்காற்று வருத்துகிறது. இரையைத் தேடிச் செல்லாமல் ஒரே இடத்தில் செயலாற்று இருக்கிறது. கடுத்த கால் ஆறும்படி காலை மாற்றி மாற்றி வைத்தபடி இருக்கிறது. இதனை (நெடுநல்.45-48) அடிகள் எடுத்துரைக்கிறது. சந்தனக்கல் கிடந்தபடியே கிடக்கின்றன. ஆலவட்டம் (விசிறியின்) மேல் சிலந்திகள் வலை பின்னிக் கிடக்கின்றன.

பாசறையுள் வாடை

வாடைக்காற்றானது, போர்க்களத்துப் பாசறையினுள்ளும் வீசுகிறது. வாடைக்காற்று வீசுந்தோறும் பாண்டியில் (அகல்விளக்கு) எரியும் சுடர்கள் அசைந்து தெற்குப் பக்கம் சாய்ந்து எரிகின்றன.

வாடைக் காற்றால் தலைவனின் மேலாடை அலைகிறது, சரிகிறது, மழைத்தூறலும் காற்றும் கலந்து வேந்தனின் வெண்கொற்றக் குடையைத் தாக்கி 'தவ்' என்ற ஒலியை உண்டாக்குகிறது.

வாடைக்காற்றின் ஒலியை இருவாறு உணர்த்துகிறார். நகரத்தினுள் வீசும் காற்றை - 'கல்' என்ற ஒலியாலும், பாசறையில் வீசும் காற்றை - 'தவ்' என்ற ஒலியாலும் காட்டுகிறார்.

'கல்', 'தவ்' ஒலிக்குறிப்பு சொற்கள் என்பதை,

“கல்லென் துவலை தூவலின் யாவரும்” ⁸⁶

“தவ்வென்று அசைஇ தாதுளி மறைப்ப” 87

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

வாடைக்காற்று மலையையும் குளிர்வித்ததை,

“குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்ப் பன்னாள்” 88

என்னும் நெடுநல்வாடையின் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

தலைவியின் பிரிவுத் துயர்

தலைவியின் பிரிவுத்துயரும், தோழியர் ஆற்றுவித்தலும், இந்நூலில் நயம்பட எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அரண்மனையின் வருணனை இடம் பெற்றுள்ளது.

தலைவனைப் பிரிந்த காலத்தில் தலைவி மங்கல அணியை மட்டும் அணிந்தவளாய் அரண்மனையில் தந்தக் கட்டிலில் வீற்றிருக்கிறார். தலைவி, தலைவனின் பிரிவால் வருந்தும் நிலையை அவளது பண்டைய நிலையோடு ஒப்பிட்டு வேறுபடுத்தி உரைக்கும் கவிநயம் அனைவராலும் பாராட்டப் படுவதாய் அமைகிறது.

செவிலித்தாயர் பொய் மொழியும் மெய்மொழியுமான உரைகள் பலவற்றையும் பலமுறையும் கூறினர். ‘நின் துணைவர் இப்போதே வருவர்’ எனக் கூறியும் அதற்குப் பொருந்தாளாய் தலைவி கலங்குவதை,

“குறியவும் நெடியவும் உரைபல பயிற்றி

இன்னே வருகுவர்இன் துணையோர் என” 89

என்னும் நெடுந.லவாடையின் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

தலைவி, கட்டில் கால்களுக்கு அருகில் நிறுத்தியுள்ள மேற்கட்டியின் மீது எழுதப்பட்டுள்ள திங்களுடன் கூடிய உரோகிணியைப் போல் தானும் தன் தலைவனைப் பிரியாதிருக்க இயலாதோ என ஏங்குகிறாள். தலைவியின்

துன்பம் தீரும்படி மன்னனுக்கு வெற்றியை நல்குமாறு கொற்றவையை அரண்மனை மகளிர் வழிபடுகின்றனர்.

பாசறை நிகழ்வுகள்

பாசறை வேனிற் பாசறை, கூதிர்ப்பாசறை என இருவகைப்படும். நெடுநல்வாடையில், வாடைக்காலத்தில் அமைந்திருந்த கூதிர்ப் பாசறையை விளக்குகிறது.

பாசறை நிகழ்வுகளைக் கூறும் போதே பாசறையின் அமைப்பும் தலைவனின் தலைமைப் பாங்கும் பேசப்படுகின்றன. வாடைக்கு வாடாது போர் வினையில் முயல்கின்ற பாண்டியன் நிலையைச் சிறப்பித்துப் பேசுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசன் மழைப் பொழியும் இரவிலும் கண் துயிலாது, புண்பட்ட வீரர்களைக் கண்டு தோற்றுவதற்காகப் புறப்படும் நிகழ்ச்சி போரியல் வரலாற்றிற்கு ஒரு முன் மாதிரியாய் அமைந்திருக்கிறது.

படையில் முதன்மை பெற்ற படைத்தலைவன், புண்பட்ட மறவரை முறை முறையே காட்டிச் செல்கிறார். அரசன் புண்பட்ட வீரர்க்கு மலர்ச்சி ஏற்பட முகமலர்ந்து ஆறுதல் அளிப்பதை,

“வாள்தோட் கோத்த வன்கண் காளை

சுவல்மிசை அமைத்த கையன் முகன் அமர்ந்து” ⁹⁰

என்னும் நெடுநல்வாடையின் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. வாடைக் காலத்துப் பனி, வேந்தன் மீது படாதவாறு குடை பிடித்துச் செல்லப்படுகிறது. வாளைத் தோளிலே கட்டித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருந்த வீரனொருவன் அரசன் அருகிலே செல்கிறான்.

வெளிநாட்டுத் தொடர்பு

யவன நாட்டினின்று வந்த அன்னப்பறவையின் உருவமாக அமைக்கப்பட்ட ஒதிம விளக்கையும், பெண் வடிவமாக அமைந்த பாவை விளக்கையும் கொண்டு வந்ததை,

“யவனார் இயற்றிய வினைமாண் பாவை” ⁹¹

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும்

மகளிர்கள் மாலையில், தகளியில் நெய் தோய்ந்த திரியைக் கொளுத்தி நெல்லையும் மலரையும் தூவி இல்லுறை தெய்வத்தை வழிபட்டதை,

**“இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொள்இ
நெல்லும் மலரும் தூஉய் கைதொழுது”** ⁹²

என்னும் நெடுநல்வாடையின் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

தலைவன் வெற்றி பெறுமாறு கொற்றவையை வழிபடுவதை,

**“இன்னா அரும்படர் தீர விறல் தந்து
இன்னே முடிகதில் அம்ம மின்அவிர்”** ⁹³

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. காட்டினுள், குளிர் தாளாமல் கோவலர்கள் பலர் கூடி நெருப்பை மூட்டினர். நகரத்தினுள் ‘கும்மட்டியில்’ இட்ட நெருப்பின் வெம்மையை குளிர் காய்ந்தனர். சூரியன் தெரியாத நிலையில் பிச்சிப்பூ மலரும் நிலையைக் கொண்டு அந்திப் பொழுது வந்ததை அறிவர்.

நெடுநல்வாடையின் சிறப்புகள்

‘நெடுநல்வாடை’ என்ற பெயரில் நெடு, நல் என்னும் இரு அடைமொழிகள் உள்ளன. இது இரு வேறு உள்ளங்களையும், அந்த உள்ளங்களின் உணர்வுகளையும் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

‘வையகம்’ என்ற சொல்லால் தொடங்கியிருப்பது போற்றுதற்கு வழக்காக உள்ளது. இந்நூலாசிரியரின் வேறு நூலான முருகாற்றுப்படையும் ‘உலக முவப்பே’ என்றே தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

நெடுநல்வாடையில், ஓவியம் குறித்து 3 இடங்களில் பேசப்படுகிறது. இந்நூலாசிரியரின் வேறு நூலான முருகாற்றுப்படையும் ‘உலக முவப்பே’ என்றே தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

நெடுநல்வாடையில், ஓவியம் குறித்து 3 இடங்களில் பேசப்படுகிறது. ‘புனையா ஓவியம்’, ‘உருவப் பல்பூ’, ‘புதுவது இயன்ற மெழுகு செய் படமிசை’ என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

நச்சினார்க்கினியரையே திகைக்கச் செய்த பாடலாக அமைந்த சிறப்புடையது நெடுநல்வாடை ஆகும்.

6. மலைபடுகடாம்

மலைபடுகடாம் 583 அடிகளைக் கொண்டது. நேரிசை ஆசிரியப்பாவால் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியர் இரணிய முட்டத்து பெருங்கௌசிகனார் ஆவார். இப்பாட்டின் இடையில்,

“மலைபடுகடாம் மாதிரத்து இயம்ப” ⁹⁴

என ஓர் அடி வருகிறது. அதனால் பொருட்சிறப்புடைய ‘மலைபடுகடாம்’ என்னும் தொடரையே நூலின் தலைப்பாகத் தந்து விட்டனர்.

‘மலைக்கு யானையை உவமித்து அதன்கண் பிறந்த ஓசையை ‘கடாஅம்’ எனச் சிறப்பித்தினால் இப்பாட்டிற்கு மலைபடுகடாம் எனப்பெயர் கூறினர்’ என நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் குறிப்பிடுவதும் குறிக்கத்தக்கது.

எட்டுத்தொகையில் ஒன்றாக உள்ள பதிற்றுப்பத்தில் ஒவ்வொரு பாடலும் அப்பாட்டிலுள்ள விரும்பிய தொடராலேயே பெயர் பெற்றிருப்பதைப் போல, பத்துப்பாட்டின் கடைசி நூலாக அமைய மலைபடுகடாமும் பாடலின் உள்ளே பயின்று வரும் விழுமிய தொடரையே தலைப்பாகக் கொண்டிருக்கிறது.

(எ.கா.) பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்தில் வரும் பாடலின் தலைப்புக்கள்.

1. சுடர் வீ வேங்கை
2. நோய் தடி நோன்தொடை
3. தகம்பு துளங்கு இருக்கை

பரிசு பெற்று வரும் கூத்தன் மற்றொரு கூத்தனை ஆற்றுபடுத்தும் முறையில் இப்பாட்டு அமைந்திருப்பதால் இதனைக் கூத்தர் ஆற்றுப்படை என்று மற்றொரு பெயரிட்டு அழைப்பர்.

நன்னனின் மரபு

பாட்டுடைத் தலைவன் நன்னன். நன்னன் குன்றாத நல்ல புகழைத் தரும் நன்னெறியினை சென்றோரது வழியிலே தோன்றியவன்.

பகைவரைப் பெறாது போர் புரியும் ஆற்றலும் வலிய முயற்சியும், மானமும் வெற்றியும் மிக்க வேளிர் மரபைச் சார்ந்தவன்.

மலைபடுகடாம் கூறும் பல்குன்றக் கோட்டம்

பல்குன்ற நாட்டை செங்கண்மா எனும் நகரிலிருந்து நன்னன் ஆண்டு வந்தான். 'செங்கண்மா' என்பது திரிந்து இன்று 'செங்கம்' என அழைக்கப்படுகின்றது. செங்கம் திருவண்ணாமலைக்கு அருகே உள்ள மூதூர்.

இவ்வூர் பண்டைக் காலத்தில் கோட்டை கொத்தளங்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய நகரமாக விளங்கியது என்பதற்கான அடையாளங்கள் சிதைவுப்பட்ட நிலையில் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

மலையின் சிறப்பு

நன்னன் மலையில் பல்வகை வளங்கள் செறிந்து விளங்குகிறது. சோலைகளையும், காடுகளையும் சிற்றூர்களையும் உடையது. அம்மலையின் மீது காரியுண்டிக் கடவுளின் கோயில் இருந்தது. அங்கு யானைப்படையும் காலாட்படையும் காவல் புரிந்து வந்தன. அம்மலையில் எப்போதும் பல்வேறு வகைப்பட்ட ஓசை ஒலிக்கும்.

இம்மலையில் தோன்றிய ஆறு சேயாறு, செய்யாறு என்று வழங்கப்படுகிறது. காரியுண்டிக் கடவுள் என்பது காலிகண்டேஸ்வரர் என்று வழங்கப்படுகிறது.

நன்னனின் சிறப்புக்கள்

நன்னன் நாடு வளம் மிக்கது. அவன் பகைவரை அழிப்பவன். பகைவரை வென்று பரிசிலர்க்கு அளிப்பவன் கற்றோர் விழுமிய அவையினன். பெருமை வலிமை கொண்டவன். தன்னை இகழ்ந்தாரை அடிப்படுத்தும் ஆற்றல் மிக்கவன். ஞாயிற்றை ஒத்த தலைப்பாடு உடையவன். மாட்சி மிக்க போர்களை விரும்புவோன் தவிர மலை தலைவன்.

கொடைச் சிறப்பு

பகைவரை வென்று திறையாகப் பெற்ற அணிகலன்கள் முதலியவற்றையும் புலவோர்க்கு வரையாது வழங்குவான்.

கூத்தர் தலைவனுக்குப் பொற்றாமரைப் பூவும், விறலிக்குப் பொன்னரி மாலையும் வழங்குபவன். இதனை,

**“தலைவன் தாமரை மலைய விறலியர்
சீர்கெழு சிறப்பின் விளங்கு இழைஅணிய”** ⁹⁵

என்னும் மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

ஒரு கூத்தன் எதிரில் வரும் கூத்தர் தலைவனிடம், உன்னைப் போல் வறுமையுடன்தான் நன்னனைக் காணச் சென்றேன். இப்போது மலையில் பெருக்கெடுக்கும் வெள்ளம் பல வளங்களை அள்ளிக்கொண்டு கடல் நோக்கி போவது போல நானும் நன்னனிடம் ஏரளமான பரிசில்களைப் பெற்றுத் திரும்பியுள்ளேன்.

கனி பழுத்த தோப்பிலே இனத்தோடு சென்று உண்ணும் பறவைகளைப் போல நீயும் உன் உறவோடு சென்று நன்னனிடம் பரிசில் பெறுக என்று நன்னன் கொடைத் திறனைக் கௌசிகனார் கூறுகிறாள். இதனை,

“கனிபொழி கானம் கிளைபொடு உணிஇய” ⁹⁶

என்னும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

இசைக்கருவிகளின் பெயர்களும் சிறப்புகளும் இடம் பெறுகின்றன. ஆரளி - பேராந்தைப் பேடும், சேவலும் மாறி மாறி ஒலிப்பது போன்ற ஓசையைத் தரும். குறள் - இதன் வேறு பெயர் தீங்குழல் மூங்கிலில் ஆனது. புல்லாங்குழல் போன்றது.

குறுந்தூம்பு - இதன் வேறு பெயர் 'இளிப் பயிர் இடரும் குறுந்தூம்பு' எனப்படும். இது சிறிய நாதஸ்வரம் போன்ற அமைப்புடையது.

கோடு - இது விலங்குகளின் கொம்புகளால் செய்யப்படுவதால் கோடு எனப்பட்டது. தட்டை - இதன் வேறு பெயர் 'கரடிகை' கரடி கத்துவது போன்ற ஒலியெழுப்புவது. தட்டையான பறை, மூங்கிலால் ஆனது.

தூம்பு - இதன் வேறு பெயர் 'நெடு வங்கியம்' எனப்படும். பதலை - இக்கருவி கால வரையறை செய்யக்கூடியது. பாண்டில் - இதன் வேறு பெயர் 'தாளம்' வெண்கலத்தால் ஆன கருவி இது. முழவு - இடி போன்று ஒலிப்பது. எல்லரி - வேறு பெயர் - சல்லிகை. சல் எனும் ஒசையுடையது.

ஒசைகள்

மகளிர் எழுப்பும் ஒசைகள்

1. அரமகளிர் நீராடும் ஒலி
2. கணவனின் மார்புப் புண்ணை ஆற்ற குறத்தியர் பாடும் பாட்டொலி
3. மகளிர் வேங்கைப் பூப்பறிக்க எழுப்பும் ஒலி
4. குறத்தியர் ஆடும் குரவைக் கூத்தொலி
5. மகளிர் கிளி ஓட்டும் ஒலி
6. மகளிர் திணைக்குத்தும் ஒசை

ஆடவர் எழுப்பும் ஒலிகள்

1. யானையைப் பிடிக்கக் கானவர் எழுப்பும் ஒலி
2. முள்ளம் பன்றியால் தாக்குண்டவர் அழும் ஒலி
3. தேனழிக்கும் குறவர் ஒசை
4. பகைவர் அரண்களை அழித்துக் குறவர் செய்யும் ஆரவாரம்
5. யானையைப் பிடித்த பாகர் எழுப்பும் ஒலி

விலங்குகள் எழுப்பும் ஒசைகள்

1. மலைப் பிளவில் விழுந்து குட்டி இறந்தால் பெண்குரங்கு கதறும் ஒலி
2. காளைகள் சண்டையிடும் ஒலி
3. எருமைக்கிடாக்கள் போர் செய்யும் ஒலி
4. சிறுவர்கள் கடாவிடும் ஒலி

பொதுவாக எழும் ஒலிகள்

1. ஆறுகளின் ஒசை
2. கரும்பு ஆலை ஆடும் ஒலி
3. பன்றிகளை விரட்டிடும் பறை ஒசை
4. இவ்வோசைகளால் மலையிலுண்டாகும் எதிரொலி என பல வகை ஒசைகள் எழுந்து ஒலிக்கும்.

மக்கள் பிரிவுகள்

நன்னனின் நாட்டில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்னும் மூவகை நிலங்கள் அமைந்திருந்தன. இந்நிலங்களின் தன்மைக்கேற்ப அந்நாட்டு மக்களுள் சில பிரிவுகள் இருந்தன என்ற செய்தியை மலைபடுகடாம் தெளிவாகக் கூறுகின்றன.

குறிஞ்சி - கானவர், குறவர், குறமகள், கொடிச்சியர், முல்லை-கோவலர், மருதம்-உழவர், வஞ்சு செய், வினைஞர், களமர், மீன் பிடிப்போர்-வலையர், கள் விற்போர் - பழையர், கலைஞர் - பாணர், கோடியர், கலம் பெறு கண்ணுளர், வயிரியர், விறலியர் என அழைப்பர்.

தமிழ் மக்கள்

1. இறைச்சியை நெருப்பில் பொசுக்கி உண்ணும் வழக்கத்தையும் அன்னோர் கொண்டிருந்தனர்.
2. மூங்கிற் குழாயில் ஊற்றி வைத்து நாட்பட்ட பழங்கள்ளினைப் பருகும் வழக்கம் அவர்களிடமிருந்தது.

விளைபொருட்கள்

1. சங்கத் தமிழர்கள் உணவிற்காக பல்வகை பயிர்களைப் பயிரிட்டு வந்தனர். இயற்கையில் ஏற்படும் பருவ மாற்றத்திற்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வகையான வித்துக்களைப் பயிரிடவும் அம்மக்கள் அறிந்திருந்தனர்.
2. நன்னனின் நாட்டில் திணையை அரிந்த கொல்லையிட்டு பருவ மாற்றத்திற்கிணங்க மாறு பருவத்தில் அவரை பயிரிடப்பட்ட செய்தி மலைபடுகடாதிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

தொழில்கள்

உழவுத்தொழில்

**“இசை நுவல் வித்தின் நசைரர் உழவர்க்குப்
புதுநிறை வந்த புனல்அம் சாயல்”⁹⁷**

என்னும் அடிகள் அக்கால மக்கள் உழவுத்தொழில் செய்தமை தெரிவிக்கிறது.

தோல் பதனிடுதல்

மக்கள் ஆட்டுத்தோல் முதலியவற்றைப் பதப்படுத்திப் பலவாறாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பதை,

**“துய்ம்மயிர் அடக்கிய சேக்கை அன்ன
மெய் உரித்து இயற்றிய மிதி அதன் பள்ளி” 98**

என்னும் மலைபடுகடாம் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

முல்லை நிலத்துக் கோவலர் இரவில் தம்மை நாடி வரும் விருந்தினர் உறங்குவதற்கு ஆட்டுத்தோலை உரித்து பதப்படுத்தி மெல்லிய மயிர் பொதித்தாற் போன்று மெத்தென்று அமைக்கப்பட்ட தோற் படுக்கைகளை வழங்குவர் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

பழக்கவழக்கங்கள்

நன்னிமித்தம் அறிதல்

பறவைகளால் நேரிடும் நன்னிமித்தத்தை,

**“உள்ளினிர் சேறிர்ஆயின் பொழுது எதிர்ந்த
புள்ளினிர் மன்ற என்தாக் குறுதலின்” 99**

என்னும் மலைபடுகடாம் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

வழக்கங்கள்

குழந்தை பெற்ற தாயர் கைவளையல்களைக் கழற்றி விடுவர். போரில் விழுப்புண் பட்டு மாய்ந்த வீரர்கட்கு நினைவுச்சின்னமாக நடுகல் நாட்டும் வழக்கம் உண்டு என்பதை,

**“ஒன்னாத் தெவ்வர் உலைவுகிடத்து ஆர்த்தென
நல்வழிக் கொடுத்த நாணுடை மறவர்
செல்லா நல்இசைப் பெயரெடு நடட்
கல் ஏக கவலை எண்ணுமிகப் பலவே” 100**

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கொடிய விலங்குகளாலோ, வேறு காரணங்களாலோ உண்டாகிய புண்ணை ஆற்றுதற்கு இசை பாடும் வழக்கம் உண்டென்பதை,

“கொடுவரி பாய்ந்தெனக் கொழுநர் மார்பில்
நெடுவரி விழுப்புண் தணிமார் காப்பு என
அறல்வாழ் கூந்தல் கொடிச்சியர் பாடல்” ¹⁰¹

என்னும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

பயணம் செய்யுங்கால் முன்னர் அறியா இடங்களில் வருபவர்கள் வழி தடுமாறாமல் இருக்க புல்லை முடிந்து வைக்கும் வழக்கம் உண்டென்பதை,

“பண்டுநற்கு அறியாப் புலம்பெயர் புதுவிர்
சந்து நீவிப் புல்முடிந்து இடுமின்
செல்லும் தே எத்து” ¹⁰²

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

பண்பாடு

குறிஞ்சி நிலத்தில் சிறுகுடியின் கண் வாழ்ந்த மக்கள் தமது இல்லங்களை நாடி வருவேர்க்குத் தேனும் கிழங்கும் தந்து உண்பிப்பர்.

முல்லை நில மக்கள் பசுவின் தீம்பாலை விருந்தினர்க்கு வழங்குவர். பொன்னை நறுக்கினாற் போன்ற அளவொத்த அரிசியையும் வெளியாட்டின் இறைச்சியையும் கலந்து விருந்தினர்க்கு சோறு படைத்தார்கள்.

கற்பு மாண்பு

தமிழ்ப் பெண்டிர் கற்பிற் சிறந்தவர். ஒழுக்கத்தால் உயர்ந்தவர். தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கே உரைகல்லாகத் திகழ்பவர். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் தமிழ்ப் பெண்டிரின் கற்பு மாண்பினைப் பொற்புற போற்றுகிறார்கள் புலவர்கள்.

சான்று

நன்னனின் சிறப்பைப் பாடும் பெருங்கௌசிகனார்,

“மலர்போல் மழைக்கண் மங்கையர் கணவன்” ¹⁰³

என்னும் அடிகள் மூலம் அவனுடைய மனைவியர் சிறப்பை ஒருங்கே போற்றுகிறார்.

அரசியல் நிலை

முடியரசு நடைபெற்ற அந்நாளில் வழிவழியாக மன்னனுக்குப் பின் அவனுடைய மகனே முடி சூடும் மரபு பின்பற்றப்பட்டது. மலைபடுகடாத்தில் இம்மன்னனின் பெயர் ‘நன்னன் சேய் நன்னன்’ நன்னனுக்கு பிறகு அவன் மகன் நன்னனே அரியணை ஏறினான் எனக் கருதவும் இடமுண்டு. தந்தையின் பெயரையே மகன் வைக்கும் மரபு உண்டென்பதையும் இதனால் அறிய முடிகிறது.

மலைபடுகடாம் பாட்டு முழுவதும் மலையைப் பற்றியும், அம்மலையில் உண்டாகும் ஓசைகள், மலைநாட்டில் வாழும் மக்களின் பண்பாட்டு கூறுகள், பழக்கவழக்கங்கள் அடங்கிய பல்வேறு செய்திகளையும் கூறுகிறது.

7. பட்டினப்பாலை

பட்டினப்பாலை பாடியவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். இவர் பாடிய வேறு நூல் பெரும்பாணாற்றுப்படை ஆகும். பாடப்பட்டோன் – கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆவார். இவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட வேறு நூல் முடத்தாமக் கண்ணியார் இயற்றிய பொருநராற்றுப்படை ஆகும். நூலின் அடிகள் – 301. ஆசிரியப்பா கலந்த வஞ்சிப்பாவால் பாடப்பட்டுள்ளது. இதன் வேறு பெயர் ‘வஞ்சி நெடும் பாட்டு’ என்பதாகும்.

பெயர்க்காரணம்

பட்டினம் செழிப்பு மிக்க கடற்கரைப் பட்டினம். பாலை - (திணை) பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தம்.

“காவிரி பூம்பட்டினமே எனக்குப் பரிசிலாகக் கிடைப்பினும் என் தலைவியை விட்டு நான் வரமாட்டேன் ஏனென்றால் - அதிகாலம் வளவினில் வேளலம்பட பயங்கரமானது. ஆனால் அவனின் செங்கோலை விட என் தலைவியின் தோள் மென்மையானது” என்று தன் தலைவன் பேசுகிறார். அதனால் அந்நூலுக்குப் பட்டினப்பாலை என்று பெயரிட்டுகிறார்.

இந்நூலில் ஆறு அடிகள் மட்டுமே அடும் பற்றியன மற்ற அடிகளெல்லாம் காவிரிபூம்பட்டினத்தின் சிறப்பையும், கரிகாற் பெருவளத்தானின் பெருமையையும் பேசுகிறது.

சோழநாட்டு வளம்

“அகல்நகர் வியன்முற்றத்துச்
கடர் முதல் மடநோக்கின்
நேரினடி மகளிர் உணங்குணாஇ கவரும்
சேவழி எறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை” ¹⁰⁴

என்னும் அடிகள் முற்றத்தில் வாடும் தானியங்களைத் திணின் வடும் கோழிகளை விரட்ட, பெனர்கள் காதுகளில் அணிந்த தங்கக் குழைகளைக் கழற்றி எறிவர்.

வாணிப நிலை

பண்டமாற்று முறை இருந்ததை,

“வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி” ¹⁰⁵

என்னும் அடிகள் உப்பு மாற்றி நெல் வாங்கி வந்ததை உணர்த்துகின்றன.

வாணிபம் அறம் சார்ந்த நிலையில் நடந்ததை,

“தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்

**கொள்வதூஉம் மிகை கொளது கொடுப்பதூஉம் குறைவுபடாது
பல்பண்.. பகர்ந்து வீரம்”** ¹⁰⁶

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

அந்தந்த நாட்டுக்கே உள்ள சிறப்பு வாய்ந்த பொருட்களெல்லாம்
பட்டினத்தில் இறக்குமதி செய்ததை,

“வடமலை பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலை பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்தும் குணகடல் ஆர்க்கும்

கங்கை வரியும் காவிரிப் பயனும்

ஈழத்து உணவும் காடி கத்து ஆக்கமும்

அமயவும் பெரியவும் ஞெரிய நண்டி

வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்” ¹⁰⁷

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றது.

உள்நாட்டு வாணிகமும் அயல்நாட்டு வாணிகமும் பெரும்
வளர்ந்ததால் பலமொழிகள் பேசுகின்ற மக்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்
தங்கி இருந்ததை,

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தோத்துப்

புலம்பெயர் மாக்கள் இலந்தினி துறையும்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்” ¹⁰⁸

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. கடங்கரையில் பண்டங்களுக்குச்
சுங்கவரி கொள்ளும் முறை இருந்தது.

பண்டங்களின் மீது மன்னவனுடைய பொறி பொறிக்கும் வழக்கம்
இருந்ததை,

**“புலிபொறி புறம் போக்கி
மதிநிறைந்த மணிமண்டபம்” 109**

என்னும் அடிகள் சுட்டுகிறது. இன்ன பொருள் விற்பனை செய்யப்படுவதை கூறப்படுகிறது.

மக்கள் நிலை

காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல் சார்ந்த இடம் என்பதால் இந்நூல் நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்க்கையை அதிகமாக கூறுகிறது.

பரதவர்கள்

முழுமதி நாளன்று கடல் பொங்கும் என்பதால் அன்று மீன் பிடிக்க செல்ல மாட்டர்.

முழுமதி நாளன்று சுறாமீன் கொம்பு நாட்டு - அதை கடல் தெய்வமாக வணங்குவர். கடலில் நீராடி - பின்பு உப்பு நீங்க ஆற்றில் நீராடுவர்.

பெரிய இடமான மன்றத்தில் பலர் ஒன்று சேர்ந்து கையினும் கலத்தினும் சண்டை இட்டு விளையாடிக் கொள்வார். நிலவில் இருக்கும் இருள் போல, வீட்டின் முற்றத்தில் மீன் பிடிக்கும் வலைகளை உலர வைத்திருப்பர்.

நிலவொளியால் - கூட்டமாக அமர்ந்து பாடல் கேட்டும் நாடகம் பார்த்தும் மகிழ்ச்சி கொள்வர். இரவு கூடல் காலத்தில், பெண்கள் பட்டு ஆடை களைந்து கிலாடை உடுத்துவர். மதுவும் அருந்துவர்.

இறால் மீன், வயல் ஆடும், உணவில் உண்பர்.

பிற மக்கள் நிலை

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் உணவு அளக்கும் அட்டிற்காலை பல இருந்ததை,

“அறநிலைஇய அகனட்டிற்
சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
ஆறுபோல பரந்தொழுதி” ¹¹⁰

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

சமயம் சார்ந்த பள்ளிகள் இருந்ததை,

“தவப்பள்ளித் தாழ்காணின்” ¹¹¹

என்னும் பாடலடிகள் சமயப்பள்ளியை உணர்த்துகின்றன.

“பல் கோர்வித் துறைபோகிய
தொல்லாணை நல்லாசிரியர்
உறழ்குறித்து எடுத்த உருகெழு கொடியும்” ¹¹²

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

நல்ல உணவைப் பிறருக்குக் கொடுத்தும், அறநெறி தவறாதும் உழவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

முருகனுக்கு விழா எடுக்கும் ‘வெறியாட்டு’ நிகழ்ச்சியில் குழல், யாழ், முரசம் வைத்து இன்புற்றனர்.

கரிகாற் பெருவளத்தான்

பாட்டுடைத் தலைவன் பெருவளத்தான், திருமாவளவன், கரிகாற்சோழன் எனப் பல பெயர்கள் உண்டு.

தந்தை இறந்ததால் – கருவில் உள்ளப்போதே அரசர்க்கு உரியவன் ஆனான் என்பதை,

“தாய் வயிற்றிருந்து தாயம் எய்தி” ¹¹³

என்னும் பொருநராற்றுப்படைத் தெரிவிக்கிறது.

கரிகாற் சோழனைச் சிறு வரையிருந்த போதே சிறையில் இட்டனாம். பின்பு அங்கிருந்து தப்பித்து வீரம் முறுக்கேறி தம் பகைவர்களை வென்று ஆட்சியைப் பிடித்தான். தம் அரசு பிடித்தும் இன்ன பிற நாடுகளையும் கைப்பற்றி தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தான்.

பகைவர் நாட்டைப் பாழ்படுத்தி - அங்கு குயில் கூவிக் கொண்டிருந்த நிலையை மாற்றி கோட்டாக்கி வைத்தான்.

திருமாவளவனுக்குப் பயந்து - பகை நாட்டவர் அவன் காலில் வந்து விழுவதால் - அவர் தம் முடியில் பதித்த மணிமுடி தழும்பு ஏற்பட்ட காலினை உடையவனாய் இருந்தான்.

தன் நாட்டில் காடு அழித்து நாடாக்கினான். குளம் வெட்டி நீர் வளம் உண்டாக்கினான், கோயில் பல அமைத்ததை,

**“காடுகொன்று நாடாக்கி
குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத்துற ந்தை போக்கி
கோயிலொடு குடிநீர்இ
வாயிலொடு புழையமைத்து” ¹¹⁴**

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

புலவர் நுட்பம் திறன்

இந்நூலில் பூம்புகார் பட்டினத்தின் சிறப்பாக, முதல் 217 அடிகளும், கரிகாற் பெருவளத்தானின் சிறப்பாக பின் வருகின்ற 78 அடிகளும் அமைகின்றன.

பட்டினத்தின் சிறப்பாகக் கூறிக் கொண்டே வந்த புலவர்

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே” ¹¹⁵

என்னும் பட்டினப்பாலை அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தொடர்ந்து, கரிகாற் பெருவளத்தானின் வீரம், செங்கோல் சிறப்பு, பகைவரை வென்ற நிலையை,

“திருள் வளவன் தெவ் வார்க்கு ஒக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம், அவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே” ¹¹⁶

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன என பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறிவிட்டு அப்பட்டினமே கிடைத்தாலும் என் தலைவியை விட்டு பிரிய மாட்டேன் என்றும், கரிகாற் பெருவளத்தானின் பெருமையைக் கூறி விட்டு, அவனின் செங்கோலை விட என் தலைவியின் தோள் குளிர் வாய்ந்தது என்று கூறி முடிப்பது சங்க இலக்கிய நூல்களில் புதுவித உத்தியாக இருக்கிறது.

8. பொருநராற்றுப்படை

இந்நூல் 248 வரிகளை உடையது. பரிசில் பெறக் கருதிய ஒரு பொருநனைப் பரிசில் பெற்ற ஒரு பொருநன் கரிகால் பெருவளத்தானிடம் ஆற்றுப்படுத்துவதாக முடத்தாமக் கண்ணியார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் பாடியுள்ளார்.

விழாக் காலங்களில் இசை நயம் காட்டிச் செல்லும் பொருநர் இயல்பு, பாலை யாழின் அமைப்பு, பாடினியின் தலை முதல் கால் வரை (கேசாதிபாத) வருணனை, கரிகால் பெருவளத்தானின் கை வண்ணம், உணவூட்டி உபசரிக்கும் உள்ளப்பாங்கு.

பரிசில் பெறும் தன் தேவைக்கு ஏற்ப பெற்றுக்கொண்டு செல்லும் சிறப்பு, தாய் வயிற்றிலிருந்து தாயம் எய்திய கரிகாலனின் வெண்ணிப் போர் வெற்றி பெற்றாமரையைப் பொருநனும், பொன்னரி மாலைகளை விறலியர்களும் பரிசாகப் பெறும் பான்மை, சோழ வள நாட்டின் வளமும், வனப்பும், காவிரியாற்றின் வெள்ளப் பெருக்கும் அழகாக இந்நூலிலே கூறப்பட்டுள்ளன.

சோழன் பெருவளத்தானின் கொடைத் தன்மையையும், வீரச் சிறப்பையும் 'வெண்ணி' என்னும் போர்க் களத்தில் சேரமன்னன் வென்ற செய்தியை விளக்குகிறது.

9. குறிஞ்சிப்பாட்டு

சங்க இலக்கியம் பாட்டு, தொகை என்ற பாகுபாட்டைக் கொண்டது. இவற்றில் 'ஆன்றோர் புகழ்ந்த அறிவினிற்பெரிந்து சான்றோர் உரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல்' என்று புகழப்படும் ஒருபது பாட்டனுள் எட்டாம் எண்ணு முறைக்கண் இருப்பது குறிஞ்சிப்பாட்டு.

இந்நூல் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ்ச்சுவை அறிவுறுத்துவதற்காகக் கபிலரால் பாடப் பெற்றது.

இதனை, 'பெருங்குறிஞ்சி' எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. அக இலக்கியமாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவன் தலைவியின் கனவுக் காலத்து நிகழும் செய்திகள் நிரல்படக் கூறப்பட்டுள்ளன.

அன்பொத்த காதல் வாழ்க்கையை எடுத்துரைப்பதோடு மலையும் மலையைச் சார்ந்த பகுதியில் காணக் கிடக்கும் 99 மலர்களின் வகைகள் நேர்த்தியாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

இம்மலர்கள் சித்த வைத்திய முறையில் நோயை குணப்படுத்தும் மலர்களாகவும் பயன்பட்டு வருகிறது.

முல்லைப்பாட்டு

பாட்டுந் தொகையும் சங்க இலக்கியம் எனப்படும். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் தனிப்பாடல்களாய் அமைந்தவை. பல புலவர் பெருமக்களால் பல்வேறு சூழல்களில் உருவானவை.

பத்துப்பாட்டில் ஐந்தாவது பாட்டாகிய முல்லைப்பாட்டு 103 அடிகளை உடையது.

அழகிய இயற்கைப் பொருள் நிலைகளைக் கண்ணாடி போல் காட்ட வல்லது.

தன் ஆருயிர்க் கணவனைப் பிரிந்து வருந்தியிருந்த தலைவியின் நிலைமையையும் பகை மேற் சென்ற அவள் கணவன் கார் காலத் தொடக்கத்தே அப்போர் வினையை முடித்துத் திரும்பி வரும் திறத்தினையும் அழகாக எடுத்தியம்புவது என முல்லைப்பாட்டின் சாரமாகும்.

முல்லைப்பாட்டின் ஆசிரியர் நப்பூதனார், உலகத்தின் எழிலில் தம்மைப் பறிகொடுத்து மகிழ்ந்தமையை அவர்தம் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

“இப்பாட்டிற்கு முல்லையென்று பெயர் கூறினார் முல்லை சான்ற கற்புப் பொருந்தியதனால், இல்லறம் நிகழ்த்துதற்குப் பிரிந்து வருந்துணையும் ஆற்றியிடு வென்று கணவன் கூறிய சொல்லைப் பிழையாமல் ஆற்றியிருந்து இல்லறம் நிகழ்த்திய இயற்கை முல்லையென்று கருதி இருத்த லென்னும் பொருடர கணவன் வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்தரளாகப் பொருள் கூறலே அவர் கருதாயிற்று”¹¹⁷ என்பது அவருரை. இதில் முல்லை என்பதற்கான விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

மறைமலையடிகளார் பல இடங்களில் நச்சிர்க்கினியர் உரையை மறுத்து கூறியுள்ளார்.

பத்துப்பாட்டில் எனப் பெயர் கொண்டு முடியும் நூல்கள் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு என்பன ஆகும்.

முல்லைப்பாட்டு அகஞ்சார்ந்த நூல் ஆகும். இது 103 அடிகளைக் கொண்டது. பத்துப்பாட்டில் சிறிய அளவினதாகும். இந்நூலில் முல்லைக்குப் புறமாகிய வஞ்சித்திணையும் இடம் பெற்றுள்ளது.

“முல்லை தானே வஞ்சியது புறனே” ¹¹⁸

என்பதன் மூலம் இதனை அறியலாம்.

**“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்
கட்டி ஒருவர்ப் பெயர்பெறார்” ¹¹⁹**

என்னும் தொல் நூற்பா அகநூல் மரபைப் பின்பற்றி பாட்டுத் தலைவரின் இயற்பெயரைச் சுட்டிக் கூறாத அகப்பொருள் சார்ந்த இலக்கியமாகவே இந்நூல் விளங்குகிறது.

வேந்தர் பகை நாட்டின் மீது படை எடுத்துச் செல்லும் போர்ச் செய்திகளும் முல்லை பாசறை வர்ணனையும் இந்நூல் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்நூலைப் பாடியவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன் வணிகர் மகனார் நப்பூதனாதர் ஆவர்.

முல்லைப்பாட்டில் 25 அடிகள் கார்கால மாலைப் பொழுதைப் பற்றியும் தலைமகளது பிரிவாற்றமையும் கூறுகிறது. அடுத்துள்ள 57 அடிகள் பாசறையின் அமைப்பு, தலைவன் நிலை ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது. அடுத்துள்ள 9 அடிகள் மீண்டும் தலைவியின் துயரத்தை எடுத்துரைக்கின்றன.

இத்திணையின் உரிப்பொருள் இருத்தல் ஆகும் போர் காரணமாகவோ அல்லது பொருள் தேடல் காரணமாகவோ பிரிந்து சென்ற தலைவன் கார்காலம் தொடங்குவதற்குள் வந்து விழுவேன் என்று கூறிப் பிரிந்து செல்வான். அவ்வாறு அவன் வரும் வரை ஆற்றியிருத்தலே தலைவியின் கடமை ஆகும்.

முல்லை

ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களுக்கும் ஒவ்வொரு தெய்வம் உண்டு. முல்லைக்குத் திருமால் தெய்வம் ஆகும். ஆசிரியர் முதலில் மழை பெய்யும் மாலைக் காலத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

கடலில் இருந்து புறப்பட்டு மலையிலே போய்த் தாங்கி வானத்திலே தோன்றி மழை பெய்யும் மேகத்தை திருமாலுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார்.

சக்கரத்தோடு வலம்புரிச் சங்கினை ஏங்கிய கைகளையும், திருமகளை வைத்த மார்பினையும் உடைய திருமால் வாமன்னாகச் சென்று இரந்து போது மாவலி வார்த்த நீர் கையில் பட்ட அளவில் விண்ணையும், மண்ணையும் அளவும்படி உயர்ந்தது போல் விளங்கியதும் மேகம் சென்று குறிப்பிடுகிறார்.

கடலில் இருந்து புறப்பட்டு மலையிலே போய்த் தாங்கி வானத்திலே தோன்றி மழை பெய்யும் மேகத்தை திருமாலுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார்.

சக்கரத்தோடு வலம்புரிச் சங்கினை ஏங்கிய கைகளையும், திருமகளை வைத்த மார்பினையும் உடைய திருமால் வாமன்னாகச் சென்று இரந்து போது மாவலி வார்த்த நீர் கையில் பட்ட அளவில் விண்ணையும், மண்ணையும் அளவும்படி உயர்ந்தது போல் விளங்கியதும் மேகம் சென்று குறிப்பிடுகிறார்.

வாமன அவதாரம் பற்றிய புராணச் செய்தியை,

“நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போல

பாடுஇமிழ் பணிக்கடல் பருகி, வலன்ஏர்பு

கோடு கொண்டு, எழுந்த கொடுஞ்செலவு எழிலி” ¹²⁰

என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

பாசறை அமைப்பு

பண்டைக்கால அரசர்கள் நீர் அரண், நில அரண், மலை அரண், காட்டரண் என நான்கு வகை அரண்கள் அமைப்பது வழக்கம். வள்ளுவரும் தனது அரண் அதிகாரத்தில்,

“மணிநீரும் மண்ணு மலையும் அணிநிழற்

காரும் உடையது அரண்” ¹²¹

என்பதைத் தெரிவிக்கிறார். முல்லைப்பாட்டில் காட்டரண் கூறப்படுகிறது. காட்டில் காவல் பொருட்டு வேடர்கள் சிறு சிறு அரண் அமைத்துக் காவல் புரிவர். போர் மேற்சென்ற அரசர்கள் வேடர்களின் அரண்களை அழித்துக் காட்டிலே தம் பாசறையை அமைத்துக் கொள்வர்.

பாசறையைச் சுற்றி இடுமுள் வேலி அமைப்பது போர்க்கால வழக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

வீரர்கள் தங்கியிருப்பது படை வீடு எனவும், அரசன் தங்கியிருப்பது பாசறை எனவும் அழைக்கப்படும். வீரர்கள் தங்கியிருக்கும் படை வீட்டில் வலிமையான வில்லினை ஒரு சேர ஊன்றி அவற்றின் மேல் துணிகளைத் தொங்க விட்டுள்ளனர். இதனை ஆசிரியர் முக்கோலில் அந்தணர் காவி ஆடையைத் தொங்க விடுவது போல இருந்தது என வீரர்களை அந்தணர்களுக்கு இணையாக குறிப்பிடுகிறார்.

வீரர்கள் அறநெறியிலிருந்து பிறழாமல் அதாவது நாங்கள் போர் புரிய வருகிறோம் என முன்னறிவித்து போர் தொடுத்தல், படை கருவிகளை இழந்து நிற்பவருடன் போர் புரியாமை, பார்ப்பர், பசு, பத்தினி, பெண்டிர், மூத்தோர், குழந்தைகள் ஆகியோருக்குப் பாதுகாப்பு அளித்துப் பின்னர் போரைத் தொடங்குதல் போன்ற சிறந்த அறநெறிகளை போர்க்காலத்தில் பின்பற்றுவதால் அற ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றக்கூடிய அந்தணர்களுக்கு இணையாக குறிப்பிடுகிறார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறுந். பா.எண்.393:3-4.
2. மேலது, பா.எண்.49:3-5.
3. மேலது, பா.எண்.89:4-5.
4. மேலது, பா.எண்.221:3-4.
5. மேலது, பா.எண்.269:5-6.
6. குறுந்தொகை உரை, இரா.தண்டாயுதம், ப.22.
7. குறுந்தொகை, பா.எண்.8:2-3.
8. மேலது, பா.எண்.8:3-6.
9. மேலது, பா.எண்.292:5.
10. மேலது, பா.எண்.89:2.
11. ஐங்குறுநூறு உரை, உ.வே.சா., ப.27.
12. தொல்காப்பிய மூலநூல் நூற்பா 999.
13. கலித். நெய்தற்கலி, பா.எண்.9.
14. கலித். குறிஞ்சிக்கலி, பா.எண்.51.
15. கலித். மருதக்கலி, பா.எண்.94.
16. கலித். மருதக்கலி, பா.எண்.89-90.
17. கலித். முல்லைக்கலி, பா.எண்.102.
18. கலித். முல்லைக்கலி, பா.எண்.103.
19. கலித்., பா.எண்.133.
20. நேமிநாதம், எழுத்து நூற்பா எண்.22.

21. பதிற்றுப்பத்து, பா.எண்.57:7-9.
22. மேலது, பா.எண்.2ஆம் பத்து, 13-15.
23. மேலது, பா.எண்.2ஆம் பத்து, 27.
24. மேலது, பா.எண்.2ஆம் பத்து, 47-50.
25. பதிற்றுப்பத்து, 2ஆம் பத்து, பா.எண்.33-36.
26. மேலது, 39-42.
27. பதிற்றுப்பத்து, பத்து 5ஆம் பத்து, பா.எண்.30-31.
28. பதிற்றுப்பத்து 2ஆம் பத்து, பா.எண்.26-27.
29. பதிற்றுப்பத்து 6ஆம் பத்து, பா.எண்.14-15.
30. பதிற்றுப்பத்து 4ஆம் பத்து, பா.எண்.26-27.
31. பதிற்றுப்பத்து 8ஆம் பத்து, பா.எண்.41-42.
32. பதிற்றுப்பத்து, உ.வே.சா. உரை, ப.47.
33. மேலது, ப.59.
34. சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாயக்காட்சிகள், ப.ஜீவானந்தம், ப.42.
35. மு.வ.படைப்பிலக்கியம் அணிந்துரை, அன்பழகன், ப.6.
36. புறநானூறு, பா.எண்.215.
37. மேலது, பா.எண்.201.
38. தொல், கற்பியல் நூற்பா எண்.11.
39. புறம், பா.எண்.183.
40. புறம், பா.எண்.186.
41. மேலது, பா.எண்.109.
42. மேலது, பா.எண்.173.
43. மேலது, பா.எண்.132.

44. மேலது, பா.எண்.62.
45. மேலது, பா.எண்.194.
46. பரிபாடல் உரை, இரா.சாரங்கபாணியார், ப.32.
47. பரிபாடல், பா.எண்.4, 9.
48. மேலது, பா.எண்.5-8.
49. மேலது, பா.எண்.6-7.
50. மேலது, பா.எண்.3-7.
51. தொல், புறத்திணையியல் நூற்பா எண்.36.
52. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.எண்.1-3.
53. பத்துப்பாட்டு, நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப.272.
54. திருமுருகாற்றுப்படை உரை, ஒளவை துரைசாமி, ப.44.
55. தொல்காப்பிய நூற்பா எண்.37.
56. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.எண்.462.
57. மேலது, பா.எண்.19-24.
58. மேலது, பா.எண்.39-43.
59. மேலது, பா.எண்.478-479.
60. பெரும்பாணாற்றுப்படை உரை, இராகவையங்கார், ப.36.
61. பெரும்பாணாற்றுப்படை உரை, தமிழண்ணல், ப.17.
62. ஆசாரக்கோவை, 7வது தொகுதி, ப.167.
63. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.எண்.35.
64. மேலது, பா.எண்.34:37.
65. மேலது, பா.எண்.84-88.
66. மேலது, பா.எண்.100.

67. மேலது, பா.எண்.110-111.
68. மேலது, பா.எண்.163.
69. மேலது, பா.எண்.187.
70. மேலது, பா.எண்.205.
71. மேலது, பா.எண்.219.
72. மேலது, பா.எண்.130.
73. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எண்.4-8.
74. மேலது, பா.எண்.207-8.
75. மேலது, பா.எண்.206.
76. மேலது, பா.எண்.205.
77. மேலது, பா.எண்.44.
78. மேலது, பா.எண்.46-47.
79. மதுரைக்காஞ்சி, பா.எண்.67.
80. நெடுநல்வாடை, பா.எண்.176.
81. மேலது, பா.எண்.120.
82. மேலது, பா.எண்.168.
83. மேலது, பா.எண்.108-112.
84. மேலது, பா.எண்.8.
85. மேலது, பா.எண்.12.
86. மேலது, பா.எண்.64.
87. மேலது, பா.எண்.185.
88. மேலது, பா.எண்.12.
89. மேலது, பா.எண்.154-155.

90. மேலது, பா.எண்.182-183.
91. மேலது, பா.எண்.101.
92. மேலது, பா.எண்.42-43.
93. மேலது, பா.எண்.167-168.
94. மலைபடுகடாம், பா.எண்.255.
95. மேலது, பா.எண்.267.
96. மேலது, பா.எண்.383.
97. மேலது, பா.எண்.60-62.
98. மேலது, பா.எண்.419-420.
99. மேலது, பா.எண்.460-461.
100. மேலது, பா.எண்.78-82.
101. மேலது, பா.எண்.127-130.
102. மேலது, பா.எண்.167-170.
103. மேலது, பா.எண்.479.
104. பட்டினப்பாலை, பா.எண்.20-23.
105. மேலது, பா.எண்.27-30.
106. பட்டினப்பாலை, பா.எண்.209-11.
107. மேலது, பா.எண்.187-193.
108. மேலது, பா.எண்.215-218.
109. மேலது, பா.எண்.130-131.
110. மேலது, பா.எண்.43-50.
111. மேலது, பா.எண்.53.
112. மேலது, பா.எண்.169-171.

113. பொருநராற்றுப்படை, பா.எண்.146.
114. பட்டினப்பாலை, பா.எண்.283-287.
115. மேலது, பா.எண்.218-220.
116. மேலது, பா.எண்.299-301.
117. பத்துப்பாட்டு உரை, நச்சினார்க்கினியர், ப.272.
118. தொல், புறத்திணை, நூ.61.
119. தொல், அகத்திணை நூற்பா 54.
120. முல்லைப்பாட்டு, பா.எண்.3-5.
121. திருக்குறள், பா.எண்.792.

இயல் - இரண்டு

**உரிச்சொல் -
வரையறையும் விளக்கமும்**

இயல் - 2

உரிச்சொல் வரையறையும் விளக்கமும்

உரிச்சொல் விளக்கம்

உரிச்சொல் என்பது ஓசை, குறிப்பு, பண்பு, தொழில் ஆகிய பல்வகையான பண்புகளை உணர்த்தும் ஒரு சொல். அதற்கென்று ஒரு தனியான நிலை இல்லை. ஒரு குணத்தை உணர்த்துவனவும், பல குணங்களை உணர்த்துவனவும் என்னும் இரு பிரிவாகவும், பெயர் வினைகளை விட்டு நீங்காத தன்மையைப் பெற்று செய்யுளுக்கே உரிமை உடையதாக வரும் சொற்கள் உரிச்சொற்கள் ஆகும். உரிச்சொல் பெயரோடு உறவு கொண்டு அதன் பண்பினைச் சிறப்பிக்குங்கால் பெயர் உரிச்சொல் – பெயரடை (Adjective) எனப்படும். வினையோடு உறவு கொண்டு அதன் பண்பினைச் சிறப்பிக்குங்கால் வினை உரிச்சொல் – வினையடை (Adverb) எனப்படும்.

பெயர்ச்சொற்களும் வினைச்சொற்களும் தனித்து நின்று பொருள் புலப்படுத்துவதைப் போலல்லாமல் அந்தச் சொற்களை அடுத்து வந்து அவற்றினது குணங்களை உணர்த்தி வரும் சொற்கள் உரிச்சொற்கள் ஆகும்.

தொல்காப்பியர் இசையினும் பண்பினும் குறிப்பினும் தோன்றிப் பெயரினும் வினையினும் மெய் தடுமாறி வருவது உரிச்சொல் என்கிறார்.

நன்னூலார் பல்வகைப் பண்பும் பகர் பெயராகிச் செய்யுளுக்கு உரிமை உடையன உரிச்சொல் என்கிறார். மொழி நூலார் உரிச்சொல்லை அடிச்சொல் (Root) என்கின்றனர்.

தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் ஒரு சொல் பல பொருள் உணர்த்துவனவும் பல சொல் ஒரு பொருள் உணர்த்துவனவும் உரிச்சொல் என்கின்றனர். இலக்கண ஆசிரியர்களும் மொழி வல்லுநர்களும் உரிச்சொல் பற்றிக் கூறுவதை நோக்கும் போது உரிச்சொல் பெயராகவும், வினையாகவும், அடிச்சொற்களாகவும், பெயர்க்கும் வினைக்கும் பொதுவாகவும் வருவதைக் காணலாம்.

(உதாரணம்) சால, உறு, தவ, நனி இச்சொற்கள் 'மிகுதி' என்னும் ஒரு பொருள் பற்றி வந்தன. கடி என்னும் சொல் வரைவு, கூர்மை, காப்பு, புதுமை, விரைவு, விளக்கம் முதலான பல பொருள் பற்றி வந்தது.

பண்ணை - பெயர்ச்சொல்

ஆய்தல், தீர்த்தல் - வினைச்சொல் (தொழில் பெயர்)

கயவாய் - பெயரடை

ஆய்ந்ததானை - பெயரெச்சம்

ஆய்ந்துவிந்தான் - வினையெச்சம்

மேற்கூறிய உதாரணங்களின் மூலம் உரிச்சொற்கள் பெயர்ச்சொற்களாகவும், வினைச்சொற்களாகவும், அவற்றின் பிரிவுகளாகவும், வருகின்றதை அறிய முடிகிறது.

உரிச்சொல் பெயர்க்காரணம்

(i) இசை, செவி வழியே உணரப்படும் ஓசை.

(ii) குறிப்பு மனத்தால் உணரப்படுவது.

(iii) பண்பு என்பது குணம், அது பொறியின் வழியே உணரப்படுகிறது.

இம்மூன்று பொருட்குத்தாமே உரியவாதலின் உரிச்சொல் ஆயிற்று.

ஒரு உரிச்சொல் பல பொருட்கும் பல சொல் ஒரு பொருட்கும் உரிமைப்பட்டு வருதலால் உரிச்சொல் ஆயிற்று. ஒரு வாய்பாட்டான் சொல்லப்படும் பொருட்குத் தானும் உரித்தாகி வருவதால் உரிச்சொல் ஆயிற்று. பொருட்கு உரிமை பூண்டமையானும், செய்யுளுக்கு உரிமை பூண்டமையானும், உரிச்சொல் எனப்பட்டதால் இது காரணப்பெயராகவும் ஆயிற்று. உரிச்சொல் என்பது உரிமை ஆகிய சொல் என விரியுமாதலின் பண்புத்தொகையுமாம்.

“செய்யுட்குரியன உரிச்சொல்”

என்னும் நூற்பாவில் உரிச்சொல் தன்மையை நன்னூலார் விவரிக்கிறார். நன்னூலாரின் உரிச்சொல் பொதுமையை முகவை இராமானுசக் கவிராயர் தம் உரையின் வாயிலாக மறுக்கிறார்.

**“நால்வகைச் சொற்களும் செய்யுட்குரியனவாய் வருதலின்
செய்யுட்குரியன உரிச்சொல் என்றது பொருந்தாது”²**

எனக் காரணம் காட்டுகிறார்.

தொல்காப்பியர்,

“இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி”³

என்று உரிச்சொல்லின் இயல்பினை விளக்குகிறார்.

இசையும் குறிப்பும் பண்பின் பகுதியாய் அதன் கண் அடங்குமேனும் விளக்குதற்பொருட்டு வேறு ஒதினார். அவ்வாறே நால்வகைச் சொற்களும் செய்யுட்கு உரியனவாய் வருமேனும் சிறப்பு பற்றிச் செய்யுட்குரியன உரிச்சொல் எனக் கூறுதல் இழுக்கன்றாம். அன்றியும்,

**“இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்
நனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே”⁴**

என்னும் நூற்பாவில் செய்யுளுக்குரிய சொற்களுள் திரிசொல்லையும் கூறியுள்ளார்.

திரிசொல்

“ஒரு பொருள் குறித்த வேறு சொல்லாகியும் வேறு பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகியும்”⁵ வரும் என்கிறார். பெயர், வினை, இடை முதலாயின திரிசொற்களாக வருமாயினும் உரிச்சொல்லுக்கு இவ்விலக்கணம் முற்றிலும் பொருந்துவதாயுள்ளது.

**“ஒருசொல் பல பொருட்கு உரிமை தோன்றினும்
பலசொல் ஒரு பொருட்கு உரிமை தோன்றினும்”⁶**

என்று உரிச்சொல்லுக்கு தொல்காப்பியர் கூறும் இலக்கணத்தால் உண்மை புலனாகும். ஒரு சொல்லின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாயிருப்பது வேர்ச்சொல் (Root) என்றும் பகுதி என்றும் அழைப்பர். அவ்வேர்ச் சொல்லைக் ‘குறைச்சொற்கிளவி’⁷ என்கிறார் தொல்காப்பியர். உரிச்சொல் என்று கூறப்படுவது அவ்வேர்ச்சொல்லாகும். “உரிச்சொல் என்றால் செய்யுளுக்குரிய சொல் என்றனர் பிற்கால உரையாசிரியர்கள். அவ்வாறு கூறுவதை விடச் சொல் பிறப்பதற்கு உரிய சொல் என்பது மிகப் பொருத்தமானதாகும்”⁸ என்று கூறுவார் சி.இலக்குவனார்.

குணப்பண்பு, தொழிற்பண்பு எனப் பண்பு இருவகைப்படும். நடந்தான், வந்தான் முதலான வினைச்சொற்களின் முதனிலைகளாகிய நட, வா என்ன தொழிற்பண்பை உணர்த்தும் சொற்கள். ‘பண்பினும் தோன்றி’⁹ என்று உரிச்சொல்லுக்கு இலக்கணம் கூறியதால் நட, வா முதலான முதனிலைகளும் உரிச்சொற்கள் என்றே கொள்ளப்படும். வினைச்சொற்களின் பகுதிகளை உரிச்சொற்கள் எனக் கொள்வது சாலப் பொருத்தமாகும். சில உரிச்சொற்களைப் பகுதியாகக் கொண்டு சில பெயர்ச்சொற்கள் தோன்றலாம். ஆனால் பெயர்ச்சொற்களின் பகுதிகள் அனைத்துமே உரிச்சொல் எனல் பொருந்துமா என்பது ஆராய்வதற்குரியது.

இலக்கண நூலார் உரிச்சொற்களின் பெயர் காரணத்தை கூறவில்லை. மாறாக உரையாசிரியர்கள், பொருட்கு உரிமைப்பட்டு வருவது உரிச்சொல் என்கிறார்கள். பவணந்தியார் உரிச்சொற்களைப் பற்றி கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார். பல்வகைப் பண்பும் பகர் பெயர்ச்சொற்கள், செய்யுட்கு உரிமை உடைய சொற்கள். இதனையே,

**“பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெயராகி
ஒருகுணம் தழுவிப் பெயர்வினை
ஒருவா செய்யுட்கு உரியன உரிச்சொல்”** ¹⁰

என்று உரிச்சொற்களைப் பற்றி விளக்குகிறார். இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருட்கு உரியது உரிச்சொல் ஆகும். பெரும்பான்மையும் செய்யுட்கு உரியவாய் வருதலின் உரிச்சொல் என்பர். உரிச்சொற்களை வேர்ச்சொற்கள் என்பர்.

ஆ.கு. ஆதித்தனார் உரிச்சொல் குறித்துக் குறிப்பிடும் போது “பெயர்க்கும் வினைக்கும் அடையாக வருவனவாகவும், தம் இயலில் தனித்தனியே பெயராகவும் வினையாகவும் கொள்ள இடம் தராதனவாகவும் அமைந்த சொற்களே உரிச்சொற்கள். இத்தகைய உரிச்சொற்கள் காலப்போக்கில் பெயரடைகளாகவும் வினையடைகளாகவும் பிரிந்து வளர்ந்து விட்டன”¹¹ என்கிறார்.

உரிச்சொல்லின் தோற்றம்

தொல்காப்பியர் பெயரியலில், சொற்களின் தோற்றம், வகைகளையும் விளக்குகிறார். சொற்களின் அமைப்பில் உரிச்சொற்களைப் பற்றிக் கூறாமல் செல்லும் இலக்கண ஆசிரியர், பின்பு உரிச்சொற்களுக்கென்று, தனி இயலே அமைத்துக் கூறுகிறார். உரிச்சொற்களுக்கெனத் தனி இயல் அமைக்கும் தேவை அன்றே இருந்திருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் வாயிலாக உரிச்சொற்களின் பண்பினைக் காணும்போது பெயர்வினைகள் மருகித் தோன்றும், உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகவும், குறிப்பினும், பண்பினும், இசையினும் தோன்றி நெறிப்பட வாரக் குறைச் சொற்கிளவி உரிச்சொற்கள். அச்சொற்கள் பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாரியும், ஒரு சொல் பல பொருட்களாகவும், பல சொற்கள் ஒரு பொருட்களாகவும் வரும் தன்மையுடையன உரிச்சொற்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் உரியியல் கருத்துக்களை நூறு நூற்பாக்களில் கூறுகிறார். பத்து நூற்பாக்களைத் தவிர எஞ்சிய தொண்ணூறு நூற்பாக்களில் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறி உரியியலை ஓர் அகராதி போல அமைத்துள்ளார்.

“இசை பற்றித் தோன்றுவதற்குத் துவைத்தலும், சிலைத்தலும் குறிப்புப் பற்றி தோன்றுவதற்குக் கறுப்பும், சிவப்பும் பண்புப் பற்றி தோன்றுவதற்கு நிறத்துருவம் ஆகியன உம். உந்தாகும் இடனுமார் உண்டே” ¹²

என்று இளம்பூரணர் எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறார்.

தொல்காப்பியர் கூறும் உரிச்சொற்களின் அமைப்பு ஆராயத்தக்கது. உரிச்சொற்களின் பட்டியலை மிகவும் இலக்கணப் புலமைத் திறனோடு வகைப்படுத்துகிறார். தொல்காப்பியர் மிகச் சிறப்பான முறையில் விளக்கும் தன்மை பின்னாளில் அகராதிகள், நிகண்டுகள் தோன்றுவதற்கு அடித்தளமாக அமைந்தன.

தெய்வச்சிலையார் உரிச்சொற்களைப் பற்றி விளக்கும் விதம் தனிச்சிறப்புக்குரியது. உறு என்பது இசையாலும் கறுத்தான் என்பது குறிப்பாலும், கண் சிவக்கும் என்பது பண்பாலும் புலப்படுவது என்பதனை,

**“வினையொடு நிலையினும் எண்ணுநிலை திரியா
நிலையில் வேண்டும் அவற்றவற் றியல்பே” ¹³**

எனக் கூறி இளம்பூரணாரிலிருந்து வேறுபடுகிறார்.

உரையாசிரியர்களின் கருத்து வேறுபாட்டால் ஒரு மொழியின் எல்லாச் சொற்களும் இசை, குறிப்பு, பண்பு என்பனவற்றின் அடிப்படையிலேயே தோன்றுகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது.

உரிச்சொற்களைத் தனிவகைச் சொற்களாக வேறுபடுத்திக் காட்டாத ஆசிரியர், வெளிப்பட வாராத சில சொற்களையும், அதன் பொருள்களையும் உரியியலில் தொகுத்து உரைக்கின்றார். உரையாசிரியர்கள் உரிச்சொற்களின் தன்மையை விளக்குமிடத்து தம் நுட்பத்திறனை வெளிப்படுத்துகின்றனர். உரை எழுதும் உரையாசிரியர்கள் மூலநூல் ஆசிரியர் வழி நின்றே பெரும்பாலும் விளக்குகின்றனர் என்பதை அறியலாம்.

தொல்காப்பியரின் உரிச்சொல் இலக்கணத்தை, உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, சில பெயரைப் போன்றும், பெயரைச் சார்ந்தும், பெயர்க்கு உறுப்பாகியும், பல வினையைப் போன்றும் வினையைச் சார்ந்தும், வினைக்கு உறுப்பாகியும், அமைவதைக் காணலாம். உரிச்சொற்கள், ஒரு நெறிப்பட வாராக் குறைச் சொற்கிளவிகள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“எழுத்து பிரிந்திசைத்தல் இவணியல் பின்றே” ¹⁴

எனும் நூற்பாவின் மூலம் உரிச்சொற்கள் அவற்றின் உறுப்புக்களாகிய எழுத்துக்கள் பிரிந்து நின்று தனிப்பொருள் தருதல் இல்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். உரிச்சொற்கள், தனி உருபங்களால் ஆக்கப்பட்டவை என்பது தொல்காப்பியரின் கொள்கை ஆகும். (எ.கா) உறு, தவ, நனி, மழ, குழ முதலியன.

சொல்பாகுபாடு

தமிழ் இலக்கண முறைப்படி சொற்களைப் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் எனப் பாகுபாடு செய்த போதிலும் பெயரும் வினையுமே சிறப்புடைய சொற்களாகப் போற்றப்பட்டன.

இதனை,

**“சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்
ராயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோரே”** ¹⁵

என்னும் நூற்பாவில் தமிழ்ச்சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரியென நான்கு வகைப்படுத்துகிறார். அந்நான்கனுள் சிறப்புடைய சொற்களாகப் பெயர், வினை என்று முதலில் வகுத்துப் பின்னர் அவற்றைச் சார்ந்து வருவனவாக இடையையும் உரியையும் அமைத்துள்ளார். பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் தமக்கெனச் சில இலக்கண கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. வினை, காலங்காட்டுதலை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இரண்டுமே திணை, பால், எண், இடம் என்பனவற்றை உணர்த்தவல்லன. பெயர், எழுவாய் என்னும் சொற்றொடர்க் கூறாகவும், வினை, பயனிலை என்னும் சொற்றொடர்க் கூறாகவும் அமைவன. இத்தகைய பண்புகள் இடைச்சொல்லுக்கோ, உரிச்சொல்லுக்கோ இல்லையாதலின், அவை சிறப்பில்லாச் சொற்களாகக் கருதப்பட்டன என்பதே பொருந்தும்.

**“வினையிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும்
பெயரிற் றோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடாதம் மரபினவே”** ¹⁶

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிலும்,

**“பொது இயல்பு ஆறையும் தோற்றிப் பொருட்பெயர்
முதல் அறுபெயர் அலது ஏற்பில முதற்றே”** ¹⁷

என்னும் நூற்பா வாயிலாகவும், பெயர்க்கும் வினைக்கும் உள்ள சொற்றொடர்பிணையும் அச்சொற்றொடரிலே உள்ள இலக்கண நிலையிணையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

“தமிழ்மொழி சொற்றொடர்க் கூறுகளாக இரண்டு இலக்கண கூறுகளை கொண்டுள்ளது” என்கிறார் தெ.பொ.மீ¹⁸ உரிச்சொற்களைத் தொல்காப்பியர் பாசுபடுத்தும் தன்மையை விளக்குகிறார்.

‘பெயரும் வினையும் முழுச்சொல், அம்முழுச் சொல்லுக்குள் பகுப்பாய்வு அடிப்படையில் நோக்குமிடத்து, உரிச்சொற்கள் வேர்ச்சொற்கள் என்கிறார். இடைச்சொற்கள், வேர்ச்சொற்கள் அல்லாதன என்கிறார்”¹⁹ தொல்காப்பியர்.

இடைச்சொற்களின் பயன்பாட்டையும், உரிச்சொற்களின் பயன்பாட்டையும் நோக்குமிடத்துப் பெயர், வினைச்சொற்கள் முழுச்சொற்களாக இயங்குவதற்கு, அச்சொற்களின் உட்பகுப்பினுள் இடைச்சொற்கள் அமையும். பெயரும், வினையும், சொற்றொடரிலே தோன்றி இயங்கப் புறத்தே நின்று அவற்றுக்கு அணுசரனையாக நிற்பன உரிச்சொற்கள். இடைச்சொற்கள் பெயர் வினையின் அகக்கூறுகளாகவும், உரிச்சொற்கள் புறக்கூறுகளாகவும் அமைகின்றன.

உரிச்சொல் பற்றி உரையாசிரியர்கள் கூற்றுக்கள்

1. தாது (அ) குறைச்சொல் – தெய்வச்சிலையார்
2. வேர்ச்சொல் (அ) முதல்நிலை (Root Morpheme) – மொழி நூலார் சேனாவரையர்
3. பெயரடை வினையடை நிலையில் வருவது – கமில் கவலபில் போன்றோர்
4. பெயர் வினைப்போலி – இலக்கண விளக்க உரையர்

5. தொழில் பெயர், பண்புப்பெயர் இவற்றின் பகுதிகள் ஆகியவற்றை விளக்குவது என்றும் உரிச்சொல்லை விளக்குவர் (The best of verbal north and abstract).

5. நிகண்டு அல்லது அகராதி போன்றது என்பார் எஸ்.சுப்பிரமணியபிள்ளை.

உரிச்சொல் வகைகள்

தொல்காப்பியர் உரிச்சொற்களின் வகைகளைப் பற்றி கூறும்போது,

1. இசையின் தோன்றல்
2. குறிப்பின் தோன்றல்
3. பண்பின் தோன்றல்
4. பெயர் – வினைப்பொது
5. ஒரு சொல் ஒரு பொருள் தருவன
6. ஒரு சொல் பல பொருள் தருவன
7. வழக்கில் பயிலாதன
8. செய்யுளுக்கு உரியன என வகைப்படுத்துகிறார்

இசையின் தோன்றல்

இசையின் அடிப்படையில் தோன்றும் உரிச்சொற்களை இசையின் தோன்றல் எனும் வகையில் கூறுகிறார். இவ்வகையில் இசைப்பு, கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல், துவை, சிலை, இயம்பல், இரங்கல் முதலிய பல உரிச்சொற்களைத் தருகிறார்.

1. “இசைப்பு இசையாகும்”
2. “கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல்
என்றிலை நான்கும் அரவப் பொருள்”

3. “துவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும் இசைப்பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்” ²⁰

என மேற்காணும் நூற்பாக்கள் இசை பற்றி உரிச்சொற்களை விளக்குகின்றன. இவ்வொன்பது சொற்களுடன் சேர்த்து நன்னூலார் மேலும் சிலவற்றைக் கூறுகின்றார்.

முழுக்கு, இரட்டு, ஒலி, பிளிறு, இரை, இமிழ், குளிறு, அதிர்வு, கனை, கெளவை, அரவம், ஆர்ப்பு, குறை போன்ற சொற்களையும் சேர்த்து அவை ஓசை குறித்து வரும் உரிச்சொற்கள் என்கிறார்.

குறிப்பின் தோன்றல்

குறிப்பின் பொருள் உணர நிற்பன. கறுப்பு, சிவப்பு என்ற நிறம் குறிக்கும் சொற்கள் வெகுளிப் பொருளிலும், மாதர் எனும் சொல் ‘காதல்’ என்ற பொருளிலும் மல்லல் எனும் சொல் ‘வளன்’ என்ற பொருளிலும், ஏற்றம் எனும் சொல் நினைவு, துணிவு எனும் பொருளிலும், வெம்மை எனும் சொல் விருப்பம் எனும் பொருளிலும், உறு, தவ, நனி எனும் சொற்கள் மிகுதி எனும் பொருளிலும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

1. “கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்”
2. “மாதர் காதல்”
3. “மல்லல் வளனே”
4. “வெம்மை வேண்டல்”
5. “ஏற்றம் நினைவும் துணிவும் ஆகும்”
6. “உறுதவநனி என வருஉம் மூன்றும்
மிகுதி செய்யும் பொருள் என்ப” ²¹

மேற்காணும் நூற்பாக்கள் குறிப்புப் பொருள் உணர்த்தும் உரிச்சொற்களாகும்.

பண்பின் தோன்றல்

பண்படிப்படையில் பொருள் உணர்த்துவனவாகும். பண்பு என்பதற்குத் தொல்காப்பியர் விளக்கம் கூறவில்லை. நன்னூலார் பண்பைப் பற்றிக் கூறும்போது குணப்பண்பு, தொழில் பண்பு என இரண்டினைக் குறிப்பார்.

உயிர்ப்பொருள், உயிரல்லாப் பொருள், பொதுப்பொருள் எனப் பொருட்களை வகைப்படுத்தி, அவற்றின் குணம், தொழில் பண்புகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

உயிர்ப்பொருளின் குணப்பண்புகள்

அறிவு, அருள், ஆசை, அச்சம், மானம், நிறை, பொறை, ஓர்ப்பு, கடைபிடி, மையல், நினைவு, வெறுப்பு, உவர்ப்பு, இரக்கம், நாண், வெகுளி, துணிவு, அழுக்காறு, அன்பு, எளிமை, எய்த்தல், துன்பம், இளமை, மூப்பு, இகல், வென்றி, பொச்சாப்பு, ஊக்கம், அறம், மதம், மறவி முதலிய சொற்களைப் பட்டியலிடுகிறார் நன்னூலார்.

துய்த்தல், துஞ்சல், தொழுதல், அணிதல், உய்த்தல் என்று உயிர்ப்பொருளின் பண்புகளை விளக்குகிறார். உயிரல்லாப் பொருளின் குணப்பண்புச் சொற்களாக வடிவு (Shape), வண்ணம் (Colour), மனம், சுவை, வாறு (வெம்மை) தன்மை, மென்மை, வன்மை முதலானவற்றோடு உணர்ச்சி எட்டு வகை எனப் பகுக்கிறார்.

பொதுப்பொருளின் தொழில் பண்புகள்

தோன்றல், மறைத்தல், வளர்த்தல், சுருங்கல், நீங்கல், அடைதல், நடுங்கல், இசைத்தல், ஈதல் என நன்னூலார் ஒன்பதினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

இப்பண்பின் வாயிலாகப் பொருள் உணர்த்தும் பல உரிச்சொற்களையும் அதன் பொருளையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

1. பசப்பு நிறனாகும் - உயிரல்லாப் பொருளின் குணப்பண்பு
2. செல்லல் இன்னல் இன்னாமையே - உயிர்ப்பொருளின் குணப்பண்பு
3. சாயல் மென்மை - உயிரல்லாப் பொருளின் குணப்பண்பு
4. படரே உள்ளல் (நினைத்தல்) - செலவும் ஆகும்.²² - உயிர்ப்பொருளின் தொழில் பண்பு

மேற்காணும் நூற்பா வாயிலாகப் பொதுப்பொருளின் தொழில் பண்புகளைப் பகுத்துக் கூறுகிறார்.

பெயர்-வினைப்பொது

பெயர்க்கும் வினைக்கும் பொதுவாக வரும் உரிச்சொற்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். பணை, தீர்தல், தீர்த்தல், அதிர்வு, விதிர்ப்பு, அலமரல், தெருமரல், வார்தல், போகல், ஒழுகல் முதலான சொற்களைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் பல தொழில் பெயராக நின்று, வழக்கினும், செய்யுளிலும் பெயர் வினை அடையாக வருகின்றன.

‘துணையில் தீர்ந்த கடுங்கண் பாவை - தீர்தல் - பெயர் அடை’

‘அதிர வருவதோர் நோய்’ - என அதிர்வு - வினையடை

‘துவன்றிய பேரிசை’ - எனத்துவன்று - பெயர் அடை

‘பணை’ என்ற சொல் பணைத்து வீழ் பகழி வினை அடையாகவும், ‘பணைத்தோள்’ எனப் பெயரடையாகவும், இலக்கியங்களில் பயின்று வருவதை காணலாம். இத்தகைய சொற்களுக்குப் பொருள் கூறிச் செல்வது இவ்விரு நிலையையும் குறிக்கும்.

‘பணையே பிழைத்தல் பொருப்பு மாகும்’

‘அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் கழற்சி’
 ‘அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கம் செய்யும்’
 ‘தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடல் பொருட்டாகும்’
 ‘துவன்று நிறைவாகும்’ ²³

ஒரு சொல் ஒரு பொருள்

ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் தரும் உரிச்சொற்களாகத் தொல்காப்பியர் பல நூற்பாக்களை கூறுகின்றார்.

புலம்பே தனிமை – புலம்பு – தனிமை
 பயப்பே பயனாம் – பயப்பு – பயன்
 இயைபே புணர்ச்சி – இயைபு – புணர்ச்சி
 சீர்த்தி மிகு புகழ் – சீர்த்தி – மிகுபுகழ்
 மாலை இயல்பே – மாலை – இயல்பு
 பொற்பே பொலிவு – பொற்பு – பொலிவு

ஒரு சொல் பல பொருள்

ஒரே சொல் பல பொருட்களைச் சுட்டி நிற்பதாகும். ‘கடி’ எனும் சொல்லைத் தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் குறிப்பிடுவர். இச்சொல் வரைவு, நீக்கம், கூர்மை, காப்பு, புதுமை, விரைவு, விளக்கம், மிகுதி, சிறப்பு, அச்சம், முன்தேற்று (குளுரைத்தல்) ஆகிய 10 பொருளில் வரும் என்பார் தொல்காப்பியர்.

நன்னூலார் இவற்றில் ‘முன் தேற்று’ நீங்க எஞ்சிய ஒன்பதுடன் விரைவு (மணம்), ஆர்த்தல், மன்றல் (மணம்), களிப்பு எனும் நான்கு பொருளைச் சேர்த்து 13 பொருளில் வரும் என்கிறார்.

பல சொல் ஒரு பொருள்

பல சொற்கள் ஒரே பொருளைச் சுட்டி நிற்பது, நுட்பம், நுணுக்கம் எனும் பொருள் தரும் சொற்கள் - ஓய்தல், ஆய்தல், நீழ்த்தல், சாய் என்பன செறிவுப் பொருள் - விறப்பு, உறப்பு, வெறிப்பு என்னும் சொற்களைக் காண முடிகிறது. இதனையே,

“ஓய்தல் ஆய்தல் நிகழ்தல் சாய்

ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்”

“விறப்பு உறப்பும் வெறிப்பும் செறிவே

நொசிவும் நுழைவும் நுணுங்கும் நுண்ணம்” ²⁵

எனும் நூற்பாக்கள் வாயிலாகவும், நன்னூலார் மூன்று பொருண்மைக்கு மட்டும் பல சொல் ஒரு பொருள் நிலையில் கூறுகிறார்.

பயிலாதன (அருஞ்சொல்)

பயிலாதவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி, வழக்கினும் செய்யுளிலும் அரிதாகப் பயின்று வருவனவற்றையும் அரிதில் பொருள் விளங்க அமைவனவற்றையும் இங்கு கருதலாம். இவ்வகையில் குரு, கெழு, மழ, குழ, நம்பு, மே, பேம், நாம், உரும், கழுமு, கமம், உயர், துயவு, நனவு போன்ற இடம் பெறுகின்றன.

“குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே”

“மழவும் குழவும் இளமைப்பொருள்”

“நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே”

“கழுமென் கிளவி மயக்கம் செய்யும்”

“கமம் நிறைந்தியலும்”

“உயவே உயங்கல்”

எனும் நூற்பாக்கள் மூலம் பயிலாத சொற்களைப் பயின்ற சொற்களோடு கூறுகிறார்.

செய்யுளுக்கு உரியன

நன்னூலார், உரிச்சொற்கள் செய்யுளுக்கே உரிமை உடையன என்கிறார். செய்யுள் வழக்கில் வரும் சொற்கள் பற்றி அவர் தரவில்லை. தொல்காப்பியர் தரும் இலம்பாடு, ஒற்கம், புனிறு, யாணர் முதலிய உரிச்சொற்களைச் செய்யுளுக்கே உரிய என்ற வகையில் அடக்கலாம்.

**“இலம்பாடு, ஒற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை
புனிறு என்கிளவி ஈன்றணிமைப் பொருட்டே”** ²⁷

எனப் பொருள் தருகிறார் தொல்காப்பியர்.

உரிச்சொல்லைச் ‘சொற்பொருள் நிலையில் (Semantics) விளக்குகிறார். உரிமையுடையது உரிச்சொல் என்கிறார். தொல்காப்பியர் தரும் உரிச்சொற்களை வகைப்படுத்திக் காணும் பொழுது, இவை எவற்றிற்கு உரிமையுடையன என்ற கேள்விக்கு விடை கிடைக்கிறது. இசை, குறிப்பு, பண்பாகிய பொருளுக்கு உரிமை உடையது உரிச்சொல் என்பது பெறப்படுகிறது. நன்னூலார் தம் உரியியலில் புதிதாக ஓரறிவு முதல், ஆறறிவு ஈராக உள்ள உயிர்ப்பொருள்களை வகைப்படுத்துகிறார். உயிர்ப் பொருள்களின் வகைகளைத் தொல்காப்பியர் மரபியலில் தருகிறார்.

நிகண்டுகள்

சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் நிலை, உரியியலில் காணப்படுவதால் இவ்வுரியியலை ‘தமிழ் நிகண்டு’ எனலாம். தொல்காப்பியத்தில் வரும் உரியியலின் காலம் பழமை சான்றமையால் இதனை முதல் தமிழ் நிகண்டு என்பர். இதன்கண் அமைந்த சொற்கள்

அகரவரிசையிலமைந்திருக்குமாயின் இதனையே முதற்றமிழ் அகராதி என்றும் கூறுவாம்.

பிற்காலத்தில், நிகண்டுகள் தோன்றுவதற்கு இவ்வுரியியலே அடிப்படையாயிற்று. நிகண்டுகளுக்கு உரிச்சொல் என்ற பெயரே வழங்கப்பட்டதுண்டு. நிகண்டு நூல்களை 'உரிச்சொல் பனுவல்' என்றழைத்தனர். பின்னர் நிகண்டு நூல்களைத் துணையாகக் கொண்டு அகரவரிசையில் பொருள் கூறும் அகராதிகள் தோன்றலாயின. உரிச்சொற்களை ஆராய்ந்தால் இன்றைக்குத் தாய்மொழிப் பயிற்சிக்குத் தேவையான - பலப்பல புதிய சொற்களைத் தமிழ் மரபுக் கேற்றவாறு படைத்தல் கூடும். தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தும் கருவியாம் சொல். இல்லையெனில் உலகமே இல்லை எனலாம். நாம் நினைத்ததைத் தொடங்கும்போது, சொற்றொடர்களில் தான் தொடங்குகின்றோம். சொல் உருவாக்கப்பட்டது. பொருளை அறிவிக்கவே அவ்வகையான பொருளை அறியாத நிலையில் சொல் தோன்றாது. எனவே தொல்காப்பியர்,

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” ²⁸

என்கிறார். இது உலகமொழிகள் அனைத்திற்கும் பொருந்தும் உலகப்பொது உண்மையாகும்.

உரிச்சொல்-தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஒப்பீடு

தமிழில் எழுந்த முதல் தொன்மையான இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம் இதனையொட்டியே பிற்கால இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. இவை, தொல்காப்பியர் நன்னூலார் இருவரின் உரிச்சொற்களைப் பற்றி ஆராய்கின்றன. தொல்காப்பியர் உரியியலைச் சொல்லதிகாரத்தின் எட்டாவது இயலாகவும், நன்னூலார் சொல்லதிகாரத்தின் இறுதி இயலாகவும் அமைத்துள்ளனர். தொல்காப்பிய

உரியியலில், நூறு நூற்பாக்களும், நன்னூலில் இருபத்தொரு நூற்பாக்களும் உரிச்சொற்களைப் பற்றி விளக்குகின்றன.

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தின் ஈற்றுக்கால் அமைந்துள்ள நூற்பாவிலும், சொல்லதிகாரத்தின் பெயரியலிலும், எச்சவியலிலும் ஒவ்வொரு நூற்பாவிலும், உரிச்சொல்லைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். நன்னூலார் உயிரீற்றுப் புணரியிலில் ஒரு நூற்பாவிலும், மெய்யீற்றுப் புணரியலில், இறுதி நூற்பாவிலும், பெயரியலில் ஒரு நூற்பாவிலும் உரிச்சொற்களைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் உரியியலில் நூற்றிருபது உரிச்சொற்களையும் நன்னூலார் உரியியலில் நாற்பத்தைந்து உரிச்சொற்களையும் தொகுத்துக் கூறியுள்ளனர். இரு நூல்களிலும் இடம் பெறும் உரிச்சொற்கள் பதினாறு (16) தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெறாது நன்னூலில் கூறப்படும் உரிச்சொற்கள் இருபத்தொன்பது (29) ஆகும்.

ஒற்றுமை

தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் இடை, உரிச் சொற்களுக்கு இரண்டாம் நிலையினையே அளித்துள்ளனர் என்பதை அவர்களின் நூல்கள் தெளிவாக்குகின்றன.

பொதுவான சொற்கள்

தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் பொதுவான உரிச்சொற்களைப் பட்டியலிடுகின்றனர். இத்தன்மையிலிருந்து இருவரும் ஒன்றுபட்டுக் கூறும் சொற்களை அறிய முடிகிறது.

உறு, தவ, நனி, கூர்ப்பு (கூர்), கழிவு (கழி), கடி, கலி, இசைப்பு (இசை), துவைத்தல் (துவை), இரங்கல் (இரங்கு), அழுங்கல் (அழுங்கு),

இயம்பல், அதிர்தல் (அதிர்), சிலைத்தல் (சிலை), கம்மை, கம்பலை என்னும் சொற்களைக் காண முடிகிறது.

உரிச்சொல் தனிச்சொல்லல்ல

உருபன் நிலையில் ஒரே வகையான வேறுபாட்டு உருபனை ஏற்கும் அடிகளையே நாம் ஒருவகைச் சொற்கள் என்கிறோம். உரிச்சொற்கள் அனைத்தும் ஏதேனும் ஒரே வகையான வேறுபாட்டு உருபனையும் ஏற்பதில்லை.²⁹ உரிச்சொற்களில் சில பெயர்களாகவே உள்ளன.

(எ.கா)

உரு, கலி, ஒற்கம் - வினையடி

நம்பு, படர், புலம்பு - பெயர், வினை இல்லா அருஞ்சொற்கள்

உறு, புரை, நனி, தவ

உரிச்சொற்களை எல்லாம் வேர்ச்சொற்கள் என்றோ, வினைவேர்கள் என்றோ கூறுதல் பொருந்தாது. அவை வேர்ச்சொற்களின் வேர்ச்சொல் வாய்ப்பாடுகளை எல்லாம் பதவியலில் கொடுத்திருக்கும் நன்னூலார். சில வேர்ச்சொற்களை மட்டும் உரியியலில் தொகுப்பானேன்! சில சொற்கள் பண்புப் பெயர்களாகவும் ஆக்கப் பெயர்களாகவும் உள்ளன.

(எ.கா)

வெம்மை, செழுமை

உரிச்சொற்களை எல்லாம் பெயர் வினையடைச் சொற்கள் எனக் கூற முடியாது. ஏனெனில் உறு, தவ, நனி, குழ போன்ற சில சொற்களே அடைகளாக அமைந்து பொருட் சிறப்பாகிய வேறுபாட்டினைச் செய்யும் சொற்களாகச் செயல்படுகின்றன என்பதை,

“இடைச்சொல் எல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லே” ³⁰

எனும் நூற்பா மூலம் அறியலாம். இலக்கண நூலார் உரிச்சொல் எனக் கூறியிருப்பவை எல்லாம் பொருள் வெளிப்படையாக விளங்காத சில அருஞ்சொற்கள் ஆகும்.

‘செய்யுட்கு உரியன’ என நன்னூலார் கூறும் செய்தி இதனை விளக்குகின்றது. இலக்கண நூலார் இவற்றைப் பெயர், வினை, இடை ஆகியவற்றில் பகுத்துக் காட்ட இயலாத சொற்களாகக் கருதினர். மேலே சொன்ன செய்திகளிலிருந்து உரிச்சொற்கள் தனிச்சொற்களல்ல என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

‘புணர்தல் பிரிதல் முதலிய உணர்ச்சிகளுக்கு உரியவற்றை உரிப்பொருள் (இலக்கியத்திற்கு உரிய பொருள்) எனச் சிறப்பித்தனர்”³¹ என மு.வ அவர்கள் கூறுகிறார். உரிச்சொல் இலக்கியத்துக்குரிய சொல் எனப் பொருள் கொள்வது பொருந்தும் என்கிறார்.

இலக்கிய வழக்கில் உள்ள சொற்கள் அவ்விலக்கியங்கள் தோன்றிய காலத்துப் பேச்சு வழக்கில் வழங்கி வருவன. ஆனால் பேச்சுமொழி எல்லா இலக்கிய வழக்கிலும் வருவன அல்ல.

பேச்சு வழக்கிலிருந்து இலக்கிய வழக்குச் சொற்கள் வரும்போது மிகுதியாகச் சொற்கள் எவ்வித மாற்றமும் இன்றியே வரும். இச்சொற்களுக்குப் பொருள் அறிவது எளிது. பேச்சு வழக்கிலிருந்து செப்பனிடப்பட்ட இலக்கியத்துக்கு வரும் சொற்களுக்குப் பொருள் தேவைப்படுகின்றது.

‘செய்யுளில் வழங்கும் திரிசொற்களுக்கு மட்டுமே பொருள் கூறப்பட்டதால் உரிச்சொல் நிகண்டு எனப்பெயர் பெற்றது. உரிச்சொல்லுக்குத் திரிசொல் என்ற பெயரும் உண்டு³² எனக்

கலைக்களஞ்சியம் 'உரிச்சொல் நிகண்டு' என்ற தலைப்பில் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் 'உரிச்சொல் நிகண்டு' என்ற தலைப்பில் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் சொற்களை இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என நான்காகப் பகுப்பர்.

உரிச்சொல்தான் திரிசொல் என்றால், திரிச்சொல்லையும் உரிச்சொல்லையும் தனித்தனியாகக் கூற வேண்டியதில்லை. உரிச்சொல்லுக்குத் தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் கூறும் எடுத்துக்காட்டுகளோடு திரிசொல்லுக்குக் கூறும் எடுத்துக்காட்டுகளை ஒப்பிடும்போது, திரிசொல் வேறு, உரிச்சொல் வேறு என்பது தெளிவாகிறது.

(எ.கா) திரிசொற்களாக வருவன கிள்ளை, தத்தை, சேறும் என்பவைகளாகும். உரிச்சொல் என்றால் உரிமை உடையச் சொல் எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

(எ.கா) குரு, கெழு, நிறம் என்னும் பொருளுக்குரியவை வை, மா எனும் உரிச்சொற்கள் பெயரிய என்னும் பொருளுக்குரியவை.

இலக்கிய வழக்கில் உள்ள சொற்களே மொழிக்குச் சிறப்பாக உரிமை உடைய சொற்கள் ஆகும். தமிழ் இலக்கணம் என்றால் தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் நினைவுக்கு வருவதைப் போலவே அவற்றின் உரையாசிரியர்களும் மதிப்பிற்குரியவர்களாய் விளங்குகின்றனர். இலக்கண உரையாசிரியர்கள் தமிழிலக்கணத்திற்குச் செய்த தொண்டினைப் போற்றும் வகையில் அவர்கள் செய்த உரைகளை அவர்தம் பெயரால் வழங்குகின்றோம். அப்பெயர்களை இளம்பூரணம், நச்சினார்க்கினியம், சேனாவரையர் எனப் பல்லாண்டு காலமாக வழங்கி வந்திருக்கின்றோம். இவ்வுரையாசிரியர்களை நூலுக்குப் பொருள் விளங்க உரை எழுதிய வெறும் உரையாசிரியர்களாகக்

கருத முடியாது. பொருளாழமும், ஆராய்ச்சித் திறமும் மிக்கதாய் உரைகள் சிறந்து விளங்குகின்றன. இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலும் மொழி ஆராய்ச்சியிலும் உரையாசிரியர் ஆற்றிய பணி இன்னமும் முழுமையாக ஆராயப்படாமலேயே இருப்பது வருந்தத்தக்கது.

உரையாசிரியர்களின் தமிழ்த்தொண்டு

முன்னைப் பழம் பொருட்கும், பழம் பொருளாய் விளங்கிய தமிழ்மொழி என்றும் சீரிளமைத் திறம் பெற்று திகழ்வதற்கு, உரையாசிரியர்களின் தொண்டும் ஒரு காரணம் எனில் மிகையாகாது, ஏனெனில் அவர்களுடைய உரை இல்லை எனில் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் இன்று வழக்கற்றுப் போயிருக்கும். நூல்கள் தோன்றிக் காலம் பல ஆயினும் மொழிநிலை மாறினும் மக்களிடையே அவை நின்று நிலவ வழிவகுத்தவர் உரையாசிரியர்கள்.

“தொல்காப்பியம் ஆழ வேருன்றி இன்றளவும் அகலப் பரவியதற்குக் காரணமாய் நின்றவர்கள்³³ என்று வ.கப.மாணிக்கம் விளக்கம் தருகிறார்.

“சங்கத்தமிழின் மீது அதன் நன்முறைக் கைப்பற்றிய பெருநூல்கள் மீதும் மக்கள் பற்றுக் கொண்டு கற்கும்படி செய்ய வேண்டும். அவற்றின் நல்லியல்புகள் தமிழில் தழைக்க வேண்டும் என்றும் நன்னோக்கங்களைக் கொண்டு தமிழுக்கு மீட்சியியக்கம் நடத்தியவர்கள் உரையாசிரியர்கள்”³⁴

என்று எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை உரையாசிரியர்களைப் போற்றுகிறார். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் உரையாசிரியர்கள். எனவேதான்

“உளங்கூர் இளம்பூரணர்”

“ஆனாப் பெருமைச் சேனாவரையர்”

“உச்சிமேல் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்”

என்று தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் உரையாசிரியர்களையும் பின்வந்த ஆசிரியர்கள் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ளனர். உரையாசிரியர் என்று போற்றப்படும் இளம்பூரணரின் உரையிலுள்ள கருத்துகள் நேமிநாதம், நம்பியகப்பொருள் போன்ற நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயில வழி இல்லையெனில் நமது பண்பாடும் மொழியும் தொடர்ந்து பின்பற்றப்படுவதற்கு வழி இன்றித் துண்டித்துப் போய் இருக்கும்.

“இத்துடிப்பு ஏற்படாமல் காத்துப் பின்வரும் சந்ததியாருக்கு அந்த மூல நூல்களை எடுத்து வாங்கியவர்கள் இந்த உரையாசிரியர்கள்” ³⁵

உரையாசிரியர்கள் தமிழ் உரைநடை வரலாற்றிற்கும் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்தனர். தனக்கென்று உரைநடை நூல் தமிழில் இல்லையென்றாலும் இவர்களுடைய உரைத்தமிழ் செழித்து வளர்ந்திருக்கிறது.

“இவ்வுரைத் தமிழும் இல்லாமற் போயிருக்குமானால் தமிழ் உரைநடை வரலாற்றின் தொன்மை மறுக்கப்பட்டிருக்கும்” ³⁶

தமிழ்க் கட்டுரைக்கலையின் தொன்மைக்கும் இவர்களே சான்றுகளாய்த் திகழ்கின்றனர். திருக்குறளில் வீடுபேறு பற்றிக் குறிப்பிடாமை குறித்துப் பரிமேலழகர் எழுதிய விளக்கம் இதற்குச் சான்றாகத் தரப்படலாம்.

இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் சிறந்த திறனாய்வாளர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இலக்கியங்களில் நுணுகிய பொருளை ஆழ்ந்து கண்டுணர்ந்தனர். உணர்த்திய திறன் அளவிடற்கரிது. இவர்களின் திறனாய்வு நூலின் குற்றம் காணா மரபில் அமைந்து நூலைப் படிப்பவர்கள்

அதை விரும்பிப் படிக்கும் வகையில் அமைந்த அதை விரும்பிப் படிக்கும் வகையில் அமைந்த பாராட்டுத் திறனாய்வு (Appreciative Criticism) ஆகும். இலக்கண உரையாசிரியர்கள், நூலின் உள்நுழைந்து ஆழ்ந்தும் அணுகியும் பார்த்து மொழியாராய்ச்சி செய்பவர்களாக விளங்கினர்.

உரையாசிரியர்கள் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளனுக்குரிய குணங்களைப் பெற்று, ஆராய்ச்சியாளர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். காப்பியப் பொருண்மை கதையின் கட்டுக்கோப்பு, நிகழ்ச்சி ஒருமைப்பாடு, காப்பிய மாந்தரின் பண்பு, நூலாசிரியரின் ஆழ்ந்த கவியுள்ளம், கதை நிகழ்ச்சியின் கால அளவு, கதைகள், பாடல்கள் முதலியவற்றின் அமைப்பு ஆகிய பல்வேறு கூறுகளை நுணுகி நோக்கி உரை கூறிய அடியார்க்கு நல்லாரின் உரைத்திறன் அவரைச் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளராகவே காட்டுகிறது.

உரையாசிரியர்களைப் பற்றிய ஆய்வுகள்

உரையாசிரியர்களை ஆராய்ச்சியாளர்களாகவும், திறனாய்வாளர்களாகவும், மொழி வல்லுநர்களாகவும், கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களாகவும் எனப் பல கண்ணோட்டங்களில் காணும் வாய்ப்புக்கள் இருப்பினும் அவ்வகையில் கண்டு எழுந்த ஆய்வுகள் ஒரு சிலவே, அவ்வாய்வுகள் நமக்கு வியப்பளிக்கின்றன.

உரைகள் ஆசிரியரின் கருத்தைக் கண்டு காணா வகையில் செய்கின்றன. தற்காலக் கொள்கைகளையும், வழக்காறுகளையும் குறைத்தும், அதிகமாக்கியும் புகுத்திய முறைகள் உரைகள் ஒருவர் ஒருவரோடு மறுத்தும் திரித்தும் உரை எழுதுகின்றனர். உரையின்றி மூலநூட்ல ஆசிரியனின் கருத்தை மாணவன் நேரே படிக்க விடுதல் வேண்டும். இத்தன்மையே முறை என்று உரைப்பழி அடுக்குகிறார்³⁷ திரு.வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள்.

உரைப்பழி என்ற காரணங்களே பின்னானில் உரைப் பற்றிய ஆய்வுகள் எழுதத் தடைக்கற்களாக இருந்திருக்கலாம். ஆயினும் உரையாசிரியர்களைப் பற்றிய தனித்தனி ஆய்வு நூல்களும், ஆய்வுக்கட்டுரைகளும் ஒரு சில தோன்றித்தான் உள்ளன.

இந்நிலையில் உரையாசிரியர்களைப் பற்றி எழுந்துள்ள உரைச்சிறப்புப் பாயிரங்கள், அவர்களைப் பற்றிய முதல் ஆய்வுகள் எனலாம். நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணர், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார் போன்றோர் பற்றி உரைச்சிறப்புப் பாயிரங்கள் எழுந்துள்ளன. உரையாசிரியர்களைப் பற்றிய செய்திகளை அறியவும், உரைகளின் சிறப்புக்களையும் அறிய வழி வகுக்குகிறது.

உரை மறுப்புக்கள் உரை பற்றிய ஆய்வுகளாக விளங்குகின்றன. சேனாவரையர், இளம்பூரணரின் உரையைத் தகுந்த காரணம் காட்டி மறுப்பதைக் காணலாம். அவற்றுள் சில, சிவஞான முனிவரின் 'தொல்காப்பிய பாயிர விருத்தி' தொல்காப்பிய முதற்குத்திர விருத்தி' அரசஞ்சண்முகனார் தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற்கும், முதற்குத்திரத்திற்கும் எழுதிய விருத்தியுரைகள், முல்லைப்பாட்டிற்கு மறைமலையடிகள் எழுதிய ஆராய்ச்சி போன்ற உரையாசிரியர்கள் தொடர்பால் எழுந்த ஆய்வாகும்.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுந்த ஆறு உரைகளையும் தொகுத்து ஒன்றாக வெளியிட்டனர். இதில் முன்னுரையில் ஆய்வுகளை ஒப்பிட்டும் காட்டியுள்ளனர். உரையாசிரியர்களைப் பற்றித் தனித்தனி நூல்களும் எழுந்துள்ளன. அவர்களின் உரைத்திறனைப் பற்றி சு.அ.இராசாமிப்புலவர் எழுதிய 'உரையாசிரியர்கள்' என்ற நூலும், மு.வை.அரவிந்தனின் உரையாசிரியர்கள் என்ற நூலும் உரையாசிரியர்களின் சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. பல ஆய்வுகளுக்கு வழிவகுத்துச் செல்வதாகவும் அமைந்துள்ளன.

களவியலுரை முதல் இருபதாம் நூற்றாண்டு உரையாசிரியர்கள் வரை ஆராய்கின்ற அவர், உரைகாரர்களை இலக்கண உரையாசிரியர்கள், இலக்கிய உரையாசிரியர்கள், சமய நூல் உரையாசிரியர்கள் என மூன்றாகப் பிரிக்கின்றனர். அவர்களைப் பற்றிய செய்திகள், சிறப்புக்கள் பற்றி எழுதுவதுமட்டுமின்றி, அவர்களை மொழியியல் ஆய்வாளர்கள், திறனாய்வு ஆய்வாளர்கள், ஒப்பியல் ஆய்வாளர்கள் எனப் பிரித்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

நச்சினார்க்கினியர் இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் சிறந்த வல்லுநர். இரு துறைகளில் இலக்கிய உரைகாரராகவே சிறந்து நிற்கிறார் என்று தனியொரு நூலில் மு.அண்ணாமலை எடுத்துக் காட்டுகிறார். அடியார்க்கு நல்லாரைப் பற்றித் தனித்தனி நூல்கள் எழுதியவர்கள் பெ.செகநாதனும், ச.வே.சுப்பிரமணியனும் ஆவார்கள். அடியார்க்கு நல்லாரை பெ.செகநாதன் ஈழத்துக்காரராகவே கண்டு எழுதுகிறார். ஆனால் ச.வே.சுப்பிரமணி அவர்கள் மிகச்சிறந்த ஆராய்ச்சியாளராகவே நமக்குப் புலப்படுத்துகிறார்.

உரையாசிரியர்களைப் பற்றிய விவரங்கள், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, இலக்கண வரலாறு, உரைநடை வரலாறு ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றன. அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு, உரைத்திறன் பற்றிய செய்திகளைக் சுருக்கிய அளவில் அவற்றில் காணலாம்.

‘இலக்கியத் திறனாய்வு’ என்ற நூலில் சு.பாலச்சந்திரனும், ‘தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வரலாறு’ என்ற நூலில் பா.வீரப்பனும், கோ.கிருட்டிணமூர்த்தியும் உரைகாரர்களை ஆய்வாளர்களாகவும் கண்டு எழுதியுள்ளார்கள். ஆய்வுக்கட்டுரைகளும், உரையாசிரியர்களைப் பற்றி எழுதப்பட்டு அறிஞர் அவையில் படிக்கப்பட்டுள்ளன. சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் ஆகியோர் உரைத்திறன்களைப் பற்றியும்,

தருக்க நெறிகளைப் பற்றியும், கட்டுரைகள் இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்கள் நடத்திய கருத்தரங்கங்களில் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

பேராசிரியரின் வரலாறு, புலமை படைப்பாற்றல், உரைமுறை, உரைநலம், பாடவேறுபாடு, அன்னாடான் இலக்கியக் கொள்கை ஆகியன அவரைப் பற்றிய ஆய்வேட்டில் தரப்பட்டுள்ளன. அவருடைய உரையினைப் பிறர் உரையுடன் ஒப்பிட்டும் உரை வேறுபாடு காட்டியும் மா.நன்னன் தம் ஆய்வுரையில் எழுதியுள்ளார்.

உரையாசிரியர்களின் தன்மை, பிற நூலாசிரியர்களின் தன்மையிலிருந்து மாறுபடுகின்ற காரணம், நூல் புரிந்தாலும் உரைகள் புரியாது என்று பரவலாக ஏற்பட்டிருக்கும் காரணத்தால் பலர் உரை எழுத அஞ்சுகின்றனர். உரையாசிரியர்களைப் பற்றி உரைகளும், மூல ஆசிரியர்களைப் பற்றி பல்வேறு ஆய்வேடுகளும் பெருகிட வேண்டும் என்பதே இங்கு வைக்கும் வேண்டுகோள்.

தொல்காப்பியரும் உரையாசிரியர்களும்

உரியியலில் பெரும்பகுதி சொற்பொருள் விளக்கும் பொருண்மையாகத் தொல்காப்பியர் காட்டியுள்ளார். உரியியலில் முதல் இரண்டு நூற்பாவும் இறுதியில் உள்ள எட்டு நூற்பாவும் தவிர (இளம்பூரணர் உரையில் 89 நூற்பாவும், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார் உரையில் 88 நூற்பாவும்) 120 சொற்களுக்குத் தொல்காப்பியர் பொருள் கூறியுள்ளார்.

“உரிச்சொற்கிளவி விரிக்குங் காலை”³⁸

என்னும் நூற்பா வாயிலாக உரிச்சொற்களின் தன்மைகளை விளக்குகிறார். அதனை,

1. இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றுதல்.
2. பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறுதல்.

3. ஒரு சொல் பல பொருளுக்கு உரிமையாயும் பல சொல் ஒரு பொருளுக்கு உரிமையாயும் தோன்றுதல்.
4. பயிலாத சொற்களுக்குப் பயின்ற சொற்களோடு சேர்த்து எல்லாச் சொல்லுக்கும் பொருள் கூறுகிறார்.

தொல்காப்பியர் தரும் உரிச்சொல்லுக்குரிய சிறப்பு இலக்கணம் எது என்பதில் உரையாசிரியர்கள் கருத்து மாறுபடுகிறார்கள். 'பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறி'³⁹ என்பதில் பெயர் பற்றியும் வினை பற்றியும் வரும். அவ்வாறு தடுமாறித் தோன்றுதல் அவற்றிற்குரிய இலக்கணம் என்று உரையின் மூலம் இளம்பூரணர் 'பெயரினும் வினையினும் மெய் தடுமாறுதல்' என்பதே உரிச்சொல்லின் சிறப்பு இலக்கணம் என கருதுகிறார்.

நச்சினார்க்கினியர்

நச்சினார்க்கினியர் இளம்பூரணர் கருத்தையும் சேனாவரையர் கருத்தையும் சேர்த்து உரை எழுதியுள்ளார். சேனாவரையர் கருத்தான வரலாற்று முறையால் பொருள் உணர்த்தும் என்ற கருத்தைத் தொல்காப்பியர் கொண்டிருந்தார் என்று காட்டுவதற்காகக் கடைசி வரியான 'தத்தம் மரபின் தோன்றுமன் பொருளே' என்ற தொடரை 'மரபின் தத்தம் பொருள் மன் தோன்றும்' என்று கொண்டு கூட்டி உரை எழுதியுள்ளார். அதாவது தாம் கருதிய பொருளைத் தொல்காப்பியரே கொண்டிருந்தார் என்று காட்டும் சாமார்த்தியம் இவரிடம் உண்டு.

ஒரு சொற் பல பொருட்கு உரிமை தோன்றியும் பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமை தோன்றியும் வரும் என இரு கூறு செய்து பொருள் பெறக் கூறப்பட்ட உரிச்சொல் எல்லாவற்றையும் தத்தமக்கு முன்னும் பின்னும் வரும் மொழிகளை ஆராய்ந்து அம்மொழிகளுள் தமக்குப் பொருந்தின மொழியோடு கூட்டிப் பொருள் உணர்த்தின. அங்ஙனம்

உணர்த்திய வரலாற்று முறையானே தத்தமக்கு உரிய பொருள் விளங்கித் தோன்றும் என்பதே நச்சினார்க்கினியருடைய பொழிப்புரை.

போகல் என்னும் உரிச்சொல் தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி நேர்மை, நெடுமை ஆகிய இரண்டு பொருளுக்கு உரியது. ஆனால், 'போகுகொடி மருங்கல்' என்பதில் போக முன் வரும் சொல்லால் நேர்மையை உணர்த்திற்று. 'திரிகாய் விடத்தரொடு காருடை போகி' என்பதில் பின்வரும் சொல்லால் நெடுமையை உணர்த்திற்று. இங்ஙனம் கூறவே 'முன்னும் பின்னும் மொழியடுத்து வருதலும்'⁴⁰ என இடைச்சொல்லுக்குக் கூறிய நூற்பா இதற்குக் கூறினர் என்பதே நச்சினார்க்கினியர் உரை விளக்கம். அதே சமயத்தில் சேனாவரையர் கருத்தை 'மொழியாத பொருளை முட்டின்றி முடித்தல்' என்ற உத்தியை மனதில் கொண்டு உரிச்சொல், ஆணையால் பொருள் உணர்த்தாது. வரலாற்று முறையில் பொருள் உணர்த்தும் என்றார் எனப் பொழிப்புரையை அடுத்தே கூறி விட்டார்.

சேனாவரையர்

மெய்தடுமாறி வருதலும், ஒரு சொல் பல பொருட்கு உரிமையும், பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமையும் உரிச்சொல் என்று சிறப்பிலக்கணம் தந்தாலும், அவை இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் ஒரு பொருட்கு உரிமையுடையதாய் வரும் என்கிறார் சேனாவரையர்.

நச்சினார்க்கினியர்

சேனாவரையரின் கருத்தைச் சார்ந்தே நச்சினார்க்கினியரின் உரிச்சொல் தன்மை அமைகிறது. பலவும் ஒதினாரேனும் உரிச்சொற்கு இலக்கணம் மூன்று வகைப் பொருள் பற்றி வரும் என்கிறார்.

அடுத்து தெய்வச்சிலையாரும், சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியும் தம்தம் கருத்துக்களில் மாறுபடுகின்றனர். இச்சூத்திரம் உரிச்சொல்லின் இலக்கணத்தைக் கூறாது அதன் தன்மையைக் கூறிற்று என்று சொல்வதே பொருந்தும் என்று கூறியுள்ளார். உரை ஆசிரியர்களின் உரை நுட்பத்திறனை ஆராய்ந்து பார்த்துச் சிறப்பை கண்டுபிடித்தல் நன்மை விளைவிக்கும் உரிச்சொல்லின் இலக்கணத்தை மொழி அமைப்பு நோக்கில் வரையறுக்கின்றனர். பொருள் கூறுதல் என்பதை மொழி அமைப்புப் பண்பாக யாரும் கருதவில்லை. ஆயினும் அது சொற்பொருளியல் (Semantics) பற்றிய கருத்தா என்பது தனியாக ஆராயப்பட வேண்டும். ஒரு சொல் பல பொருளுக்கு உரிமையாயும், பல சொல் ஒரு பொருளுக்கு உரிமையாயும் வருவதை உரையாசிரியர்கள் சிறப்புப் பண்பாகக் கருதவில்லை காரணம், பெயர், வினை, இடை என்னும் பண்பைப் பெற்றிருப்பதுதான்.

சேனாவரையர் தரும் இலக்கணப்படி இசையினும் பண்பினும் குறிப்பினும் தோன்றுதல் என்பது அவர் கருத்துப்படியே பொருள் அடிப்படையில் இசையை உணர்த்தும் சொற்கள், பண்பை உணர்த்தும் சொற்கள், மனத்தால் குறித்து உணரப்படுபவை என்று பாகுபாடு செய்கின்றார். இம்முறை பாகுபாடு பெயர்க்கும் வினைக்கும் கூட பொருந்துகிறது. ஆனால், உரிச்சொல்லின் சிறப்பு இலக்கணமாக கருதுவது பொருந்தாது என்கிறார்.

உரிச்சொற்களின் பொதுத்தன்மைப் பற்றிக் கூறும் உரையாசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒரே பண்பை உடையதாக விளக்கவில்லை. இங்கு இளம்பூரணர் கருத்து ஒரு விதமாகவும், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் கருத்து இன்னொரு விதமாகவும், தெய்வச்சிலையார் கருத்து மற்றொரு விதமாகவும் அமைந்துள்ளன.

உரியியல் சொற்பொருளியல்

தொல்காப்பிய உரியியலில் சொற்பொருளியல் (Semantics) பற்றிய உண்மைகள் உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை உரையாசிரியர்களும் இன்றைய ஆய்வாளர்களும் கூறுகின்றனர்.

“இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி”⁴¹

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா மாறுபட்ட கருத்தாயினும் சொற்பொருளியலைச் சார்ந்ததுதான். ஒரு சொல் பல பொருளுக்கு வருதலும், பல சொல் ஒரு பொருளுக்கு வருதலும் சொற்பொருளைச் சார்ந்து வருகிறது.

இசை உரிச்சொற்கள் பற்றி வரும் நூற்பாக்கள் 12, 52, 61 எனவும் 10, 20, 75, 76 ஆகிய நூற்பாவும் பண்பு பற்றி வருவன. 2, 3, 6, 9, 11, 13, 14, 19, 21, 42, 50, 53 முதலியவை குறிப்புப் பற்றி வருகின்றன. மற்ற நூற்பாக்கள் 7, 8, 15, 18, 22, 41, 43, 49, 51, 54 முதலியவை எவ்விதப்பாகுப்பாட்டிலும் அடக்காமல் செல்கின்றன.

சொற்களின் வகைகள்

உரிச்சொல்லை அடிச்சொல்லாகக் கொண்டால் உரிச்சொல்லைப் பெயர், வினைகளோடு சேர்த்து சொல் நான்கு வகைப்படும் என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஆனால் உரையாசிரியர்களும் இலக்கண ஆசிரியர்களும் உரிச்சொல்லை அடிச்சொல் என்று கொண்ட பிறகும், தமிழில் பெயர், வினை, இடை, உரி என்ற நான்கு வகைச் சொற்கள் இருக்கின்றன என்று கூறியுள்ளார்கள்.

‘இவ்விரண்டையும் (இடை, உரி) அவற்றோடு தலைப்பெய்ய நான்காம் என்பது கருத்தாக் கொள்க’⁴² எனச் சேனாவரையரும் கூறுகிறார்.

சொன்னமை நிலை பெயர், வினை எனச் சிறப்புடைச் சொல் இரண்டும் இடை உரி எனச் சிறப்பில் சொல் இரண்டும் என நான்கு வகைப்படும்⁴³ எனத் தெய்வச்சிலையாரும் கூறியுள்ளார். இலக்கண உலகில் சொல்வகை நான்கு என்ற கருத்து பரவலாகவே காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி சொல் நான்கு என்ற கருத்தைக் கொள்ளலாம் என்பார் இலக்குவனார். சொற்களின் பகுப்பு முறைகளை உரையாசிரியர்களும் தொல்காப்பியமும், ஆய்வாளரும் பல்வேறு வகையாகத் திறனாய்வு செய்கின்றனர்.

பயிலாத சொற்கள்

உறு, தவ, நனி பயின்ற சொல்லாவன மிகுதல், உட்கு, உயர்வு என்பன சார்ந்தாவது இச்சொற்கள் இச்சொல்லின் பொருளபடும் எனக் கூட்டுதல், எச்சொல்லாயினும் பொருள் வேறு கிளத்தல் என்பது யாதானும் ஒரு சொல்லாயினும் பொருள் வேறுபடுத்திக் காட்டுக. தோன்றித் தடுமாறி என்னும் செய்தென் எச்சம் உரிமை தோன்றினும் செயின் எச்சத்தினோடு ஒன்றிக் கிளக்க என்னும் வியங்கோளோடு முடிந்தது.

உரிச்சொற்கிளவி விரித்துரைக்கும் காலத்துச் சொல்லாயினும் குறிப்பானும் பண்பானும் பொருள் புலப்பட்டு பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் உருபு தடுமாறி ஒரு சொற் பல பொருட்கு உரிமையாகித் தோன்றினும், தத்தம் மரபிற் சென்று நிற்குமிடத்துப் பயிலாத சொற்களைப் பயின்ற சொற்களோடு சேர்த்தி யாதானும் ஒரு சொல்லாயினும் பொருள் வேறுபடுத்தி உரைக்க அறிவோர்.

பிற்கால இலக்கண நூல்கள்

உரையாசிரியர்களின் பொது இலக்கணக் கோட்பாடுகளை அவர்களின் உரையின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அத்தன்மையைப்

போன்று பிற்கால இலக்கண நூல் ஆசிரியர்கள் தொல்காப்பியரை அடியொற்றி இலக்கண நூல்களை இயற்றினர். நன்னூல், நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், பிரயோக விவேகம் என்னும் பிற்கால இலக்கண நூலாசிரியர்கள் தொல்காப்பிய வழி நின்றே தம்தம் இலக்கண நூல்களைப் படைத்துள்ளனர்.

நேமிநாதம்

உரிச்சொற்களின் தன்மையினைக் கீழ்க்கண்டவாறு அறிய முடிகிறது.

**“ஒண்பேர் வினையோடும் தோன்றி உரிச்சொல் இசை
பண்பு குறிப்பாற் பரந்தியலும் - எண்சேர்
பலசொல் ஒருபொருட் கேற்றும் ஒரு சொல்தான்
பலபொருட் கேற்றவும் பட்டு”** ⁴⁴

என்னும் நூற்பா வாயிலாக உரிச்சொற்களின் அமைப்பைத் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது. உரிச்சொற்கள் பெயரோடும், வினையோடும் சேர்த்து இசையும் குறிப்பினும் பண்பும் பற்றிய பல சொல் ஒரு பொருட் குறித்தாயும், ஒரு சொல் பல பொருட்குறித்தாயும் நடக்கும் என்கிறார் நேமிநாத ஆசிரியர். தொல்காப்பியரின் உரிச்சொற்களின் தன்மையோடு விளக்குகிறார்.

தொன்னூல் விளக்கம்

**“உரிச்சொல் என்ப உரியியல் குணசொல்
லாகிப் பெயர்வினை இணைந்து வருமே”** ⁴⁵

என்னும் நூற்பாவின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. பலவகை குணங்களை அறிவிக்கும் பெயர்ச்சொற்களாம். இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பும், பண்பும், இசையும் என மூவகைப்படுத்துகிறார். மூலநூல் ஆசிரியர் கூறிய இலக்கணத்தில் உடன்பட்டும் சிறிது வேறுபட்டும் காண முடிகிறது.

குறிப்பாவன - மனத்தாற் குறித்தறியப்படுவன

பண்பாவன - விழியாலறியப்படுவன

இசையாவன - செவியாலறியப்படுவன

(எ.கா) குறிப்புச் சொற்கள் - சால, உறு, தவ, நனி - மிகுதி என்னும் குறிப்பை உணர்த்துகிறது. தொன்னூலார் மூலநூல் ஆசிரியரிடமிருந்து சிறிது வேறுபடுகிறார்.

நன்னூல்

கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பவணந்தி முனிவர் மற்ற நூலாசிரியர்களை விட நன்னூலைச் சிறப்பாகப் படைத்துள்ளார். உரிச்சொல் பற்றிக் கூறுகையில்,

**“பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெயராகி
ஒருகுணம் பலகுணம் தழுவிய பெயர்வினை
ஒருவா செய்யுட்குரியன வுரிச்சொல்”** ⁴⁶

எனப் பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெயர்ச் சொற்கள், செய்யுட்கு உரிய சொற்கள் என்கிறார். இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருட்டு உரியது உரிச்சொல் ஆகும். பெரும்பான்மையும் செய்யுட்கு உரியனவாய் வருதலின் உரிச்சொல் என்பர். பெயர் வினையோடு தழுவியும் ஒரு சொல் பல பொருட்குரிமையும் பல சொல் ஒரு பொருட்குரிமையும் வருவது உரிச்சொல் என்கிறார். தொல்காப்பியரின் உரிச்சொல் பொது இலக்கணக் கோட்பாடுகளை அடியொற்றிப் பவணந்தியார் படைத்துள்ளார்.

இலக்கண விளக்கம்

உரிச்சொல்லின் பொருண்மைகளை இலக்கண விளக்கம் சிறப்பாகக் காட்டுகிறது.

“குறிப்பும் பண்பும் இசையும் தோன்றிப்
 பெயரும் வினையும் போன்றவை யிரண்டற்கும்
 அடியுமாகி அவற் றேற் புழிநின்று
 ஒரு பொருட்குரிமையும் பல பொருட்குரிமையும்
 உடையவாகி உணரா தவற்றை
 உணர்ந்தவை சார்த்தி உணர்வன உரிச்சொல்” ⁴⁷

குறிப்பும் பண்பும் இசையும் ஆகிய மூன்று பொருண்மையும் உணர்த்தி பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் போலத் தன்மைக் காட்டி அவ்விரு கூற்று மொழிக்கும் முதல் நிலையுமாய், அவற்றின் கண் முன்னாகப் பின்னாகத் தாம் நின்றற்கு உரிய நிலைக்களங்களில் நின்று பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரியவையும் ஒரு சொல் ஒரு பொருட்கு உரித்தாதலே அன்றிப் பலபொருள் உரித்தாதலையும் உடைதாகி, பெயர், வினை, போல ஈறு பற்றிப் பொருள் உணர்த்தலாமையின் பயிற்சி உண்மையால் கேட்போனால் பொருள் உணரப்படாத சொற்களைப் பயிற்சி உண்மையால் பொருள் உணரப்பட்ட சொற்களோடு சார்த்தி உணரப்படுவன உரிச்சொல் என்று விளக்குகிறது. தொல்காப்பியர் வழி நின்றே இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் விளக்குகிறார்.

முத்துவீரியம்

“உரிச்சொற் கிளவியை விரிக்குங்காலை
 இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப்
 பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறி
 ஒருசொல் பலபொருட்குரிமை தோன்றினும்
 பலசொல் ஒரு பொருட்குரிமை தோன்றினும்
 பயிலாதவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தி
 தத்தம் மரபிற் சென்று நிலை மருங்கின்
 எச்சொல்லாயினும் பொருள் வேறு கிளத்தல்” ⁴⁸

என்னும் நூற்பா வாயிலாக உரிச்சொல் பொது இலக்கணத்தை அறிய முடிகிறது.

இசை, குறிப்பு, பண்பென்னும் பொருண் மேற்றோன்றி பெயரிலும், வினையினும் உருபு தடுமாறி, ஒரு சொல் பல பொருட்குரியத்தாயினும், பல சொல் ஒரு பொருட்குரித்தாயினும், பயிலாத சொல் பயின்றவைச் சார்த்திப் பெயரும் வினையுமாகத் தத்தம் நிலைக் களத்தின்கண் ஏதேனும் ஒரு சொல்லாலும் வேறு பொருள் உணர்த்தாத் தன்மையினைப் பெற்றது உரிச்சொல் என்கிறார். தமிழின் முதல் இலக்கண வரையறை சார்ந்தே பிற்கால இலக்கண நூல்கள் இலக்கணக் கோட்பாடுகளைக் கூறுகிறது.

பிரயோக விவேகம்

“மண்டலத்துப் பதினெண் தேசிகச் சொல் வடசொல்லெனப் பண்டை வழக்கொரு பாராட்டுரிச்சொல் பல பொருட்கே ஒண்டொடியாய் பின் ஒரு மொழியாய் மற்றொரு பொருட்கே கொண்டியல் பின் மொழியாய் சத்தியாற்றாலும் கொண்டெழுமே”⁴⁹

என்று உரிச்சொற்களின் பகுதியும் அவற்றின் பொது இலக்கணமும் கூறுகின்றன. திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் வழக்கொடு நிகழ்த்தும் உரிச்சொல்லென்னுந் தனிமொழிகள் நாநார்த்த பதமாகியும் சமாநார்த்த பதமாகியும் ஆற்றலோடு வரும்.

ஆற்றலாவது விரலென்னுஞ்சொல் உரையுணர்த்தாது விடியலையே உணர்த்தி நின்றலாம். அதுபோலச் சொல்லியற் கையில் நின்றலென்பது என்று உரிச்சொற்களின் தன்மையை விளக்குகிறார். பிரயோக விவேக ஆசிரியர் தொல் இலக்கண வரையறையிலிருந்து சிறிது வேறுபடுகிறார். உரிச்சொற்களின் பொதுத்தன்மை கால மாறுதலுக்கேற்ப மாற்றம் பெறுகின்றன.

பெயர், வினை, இடை என்று மூன்று வகை சொற்களுக்குக் காரணம் கூறுவது போல ‘உரிச்சொல்’ என்பதற்குக் காரணம் எளிதில் கூற

இயலவில்லை. உரையாசிரியர்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும் அவரவர்க்குத் தோன்றிய காரணங்களைக் கூறினர். அவை,

1. உரிச்சொல்லாவது பொருட்கு உரிமைப்பட்டு நிற்பது - இளம்பூரணர்.
2. இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருட்குத் தாமேயுரியவாய் வருதலின் உரிச்சொல் - சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர்.
3. ஒரு வாய்பாட்டாற் சொல்லப்படும் பொருட்குத் தானும் உரித்தாய் வருவது - தெய்வச்சிலையார்.
4. செய்யுட்கு உரித்தாய் வருதலின் உரிச்சொல் - நன்னூல் உரைச்சான்றுகள்.
5. பெயர் வினைகளுக்கு உரித்தாய் வருதலின் உரிச்சொல் - சடகோ பராமானுசாரியார்.
6. பண்புக்கு உரிமை பூண்ட சொல் உரிச்சொல் - சிவஞானமுனிவர் - வீரமாமுனிவர்.
7. உலக வழக்குப் பொருள் ஒன்றாக இருக்க இலக்கியக் கருத்துக்கள் தனியுரிமையுடன் தரம் தனிப்பொருள் கொண்ட உரிச்சொல் - ஆதித்தனார்.
8. சொல் பிறப்பதற்குரிய சொல் உரிச்சொல் - ஆதித்தர்.
9. பொருட்கு உரிமைப்படுத்தப்பட்ட சொல் உரிச்சொல் - சிவலிங்கனார் என உரிச்சொல்லுக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றனர்.

காலந்தோறும் உரிச்சொற்களின் இலக்கணக்கோட்பாடு தொல்காப்பிய இலக்கணத்தைச் சார்ந்தே அமைகிறது எனில் மிகையாகாது. உரையாசிரியர்கள் உரைத்திறனைப் பிற்கால இலக்கண நூலாசிரியர்கள் கூறும் உரிச்சொல் இலக்கண கூற்றுக்களின் மூலம் காண முடிகிறது.

தொல்காப்பியரின் வழியிலும் உரையாசிரியர்கள் பிற்கால இலக்கண நூலாசிரியர்களின் வழியிலும் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. உரிச்சொற்கள் தொல்காப்பியரின் கருத்தோடு மட்டுமின்றி பிற்கால இலக்கியங்களில் எவ்வாறு தோற்றம், மாற்றம் பெற்றன என்பதை ஓரளவு அறிய முடிகிறது.

இவ்வியலில் தொல்காப்பியர் கால உரிச்சொல், உரையாசிரியர்கள் கால உரிச்சொல், பிற்கால இலக்கண நூலாசிரியர்கள் கூறும் உரிச்சொல் ஆகிய அனைத்துக்கால கட்டத்திலும் வழங்கிய உரிச்சொற்களை அறிய முடிகிறது. பல்வேறு கால கட்ட உரிச்சொற்களை ஆராய்வதாக இந்த ஆய்வு அமைகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நன்னூல் மூலநூல், நூ.எ.442.
2. நன்னூல் (இராமானுசர் உரை), ப.346.
3. தொல்காப்பியம் மூலநூல் உரை (சொல்) நூ.எ.382.
4. மேலது, 880.
5. மேலது, 882.
6. மேலது, 782.
7. மேலது, 936.
8. தொல்காப்பிய திறனாய்வு (இலக்குவனார்), பக்.108-109.
9. தொல்காப்பியம் மூலநூல் உரை (சொல்), நூ.எ.782.
10. நன்னூல் மூலநூல் உரை, நூ.எ.442.
11. தொல்காப்பியம் உரிச்சொல் (அ.கு.ஆதித்தனார்), பக்.95-96.
12. தொல்காப்பியம் இளம்பூரணார் உரை, நூ.எ.292.
13. தொல்காப்பியம் தெய்வச்சிலையார் உரை, நூ.எ.293.
14. தொல்காப்பியம் மூலநூல் உரை (சொல்), நூ.எ.395.
15. மேலது, 643.
16. மேலது, 494.
17. நன்னூல் மூலநூல் உரை, ப.323.
18. இடையும் உரியும் (இசரயேல்), ப.77.
19. இலக்கண ஒளி (இரா.காசிராசன்), ப.56.
20. தொல். சொல். நூ.எ.12, 51, 60.

21. மேலது, 74, 30, 7, 36, 39, 3.
22. மேலது, 41, 12, 18, 20, 34.
23. மேலது, 33, 9, 11, 3, 15, 37.
24. மேலது, 32, 49, 76.
25. மேலது, 5, 14, 31, 53, 57, 71.
26. மேலது, 62, 77.
27. மேலது, 640.
28. இடையும் உரியும் (இசரயேல்), ப.85.
29. தொல், சொல், நூ.எ.455.
30. இலக்கியத்திறன் (மு.வ), ப.88.
31. கலைக்களஞ்சியம் ஆய்வுக்கோவை தொகுதி-2, ப.78.
32. தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் (எஸ்.வையாபுரிபிள்ளை), பக்.197-198.
33. சிந்தனைக்களங்கள், (வ.சுப.மாணிக்கம்), ப.7.
34. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, (மு.அருணாச்சலம்), ப.345.
35. எழுநூறு ஆண்டுகளில் நன்னூல் (க.ப.அறவாணன்), ப.79.
36. சிந்தனைக்களங்கள் (வ.சுப.மாணிக்கம்), ப.8.
37. தொல்காப்பியம் மூலநூல் உரை, நூ.எ.782.
38. மேலது, 782.
39. மேலது, 736.
40. மேலது, 782.
41. தொல்காப்பியம் சேனாவரையர் உரை பெயரியல், நூ.எ.644.
42. தொல்காப்பியம் தெய்வச்சிலையார் உரை பெயரியல், நூ.எ.644.
43. நேமிநாதம் மூலநூல் உரை, நூ.எ.55.

44. தொன்னூல் விளக்கம் மூலநூல் உரை, நூ.எ.138.
45. நன்னூல் மூலநூல் உரை, நூ.எ.442.
46. இலக்கண விளக்கம் மூலநூல் உரை, நூ.எ.280.
47. முத்துவீரியம் மூலநூல் உரை, நூ.எ.26.
48. பிரயோக விவேகம் மூலநூல் உரை, நூ.எ.18.

இயல் - முன்று

**சங்க இலக்கியத்தில்
உரிச்சொற்கள்**

இயல் - 3

3. சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்

மொழியும் சமுதாயமும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையது. ஒரு மொழியில் காணப்படும் பல்வேறு சொற்கள் அம்மொழி பேசும் மக்களின் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் இடம் பெறும் உரிச்சொற்களை வெளிக்கொணர்ந்து ஆராயப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் உரிச்சொல்லுக்கு கூறும் அடிப்படை இலக்கண வரையறைக் கொண்டு சங்க இலக்கியப் பாடல்களை ஆராய முற்படுகின்றது.

வடிவம், பொருள், வருகை என்ற இலக்கண அமைப்பிலும், உரிச்சொற்கள் ஒரே பொருளைத் தருதல், வேறு பொருளைத் தருதல் எனப் பல நிலைகளை இவ்வியல் உணர்த்துகிறது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும், இக்காலத் தமிழின் இலக்கிய வழக்கிலும் பல உரிச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகள் பெயரோடும், வினையோடும், பெயர்க்கு முன்னும் வினைக்கும் முன்னும் தொடரோடும் பயின்று வருவதை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றன.

சங்க இலக்கிய உரிச்சொற்கள் ஒரு சொல், ஒரு பொருள் குறித்து வருவதனையும், பல பொருளை குறித்து வருவதனையும், இசை, குறிப்பு, பண்பு அடிப்படையில் பயின்று வருவதை 'சங்க இலக்கிய உரிச்சொற்கள்' என்னும் மூன்றாம் இயலில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட உரிச்சொற்கள் அவற்றிற்குரிய பொருளில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் எவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

தொல்காப்பியனார் நூற்றிருபது உரிச்சொற்களை உரியியலில் தொகுத்துக் கூறி, அவற்றிற்குப் பொருள் விளக்கம் தந்துள்ளார். அவற்றில் சில சங்க இலக்கியத்தில் வழங்கவில்லை. இன்னும் சில சொற்கள் தொல்காப்பியர் கூறும் இலக்கண முறைப்படி இல்லாமல், மாற்று வடிவத்திலும் வருகின்றன.

தொல்காப்பியர் கூறும் ஒரே பொருளிலும், வேறு வடிவ பொருளிலும், ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருளும், ஒரு சொல்லுக்கு பல பொருளும், இசை, குறிப்பு, பண்பு என்ற அடிப்படையில் பயின்று வருவதையும் இவ்வியல் மூலமாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

தமிழ் இலக்கண மரபில் தமிழ்மொழியின் சொல் வகைகளை பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே, உரிச்சொல்லும் நால்வகைச் சொற்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது.

எனவே, உரிச்சொற்களைப் பற்றி உரையாசிரியர்களாலும் பல்வேறு ஆராய்ச்சி அறிஞர்களாலும் பல கொள்கைகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அக்கொள்கைகள் எல்லாம் உரிச்சொற்களில் ஏதேனும் தன்மையினை விளக்குவனவாகவோ அல்லது அவற்றில் ஒரு பகுதியின் இயல்பினைத் தெளிவுபடுத்துவனவாகவோ அமைகின்றன. எனவே, உரிச்சொல் பற்றிய எந்த கொள்கையும் மறுக்கவும் ஒதுக்கவும் முடியாத ஒன்றாகும்.

தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ள உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் எந்த இடத்தில் இடம் பெறுகின்றன. உரையாசிரியர்கள் அவைகள் மொழியில் வழங்குகின்றமைக்குத் தருகின்ற எடுத்துக்காட்டுகள் வாயிலாக இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

1. இசை உரிச்சொற்கள்
2. குறிப்பு உரிச்சொற்கள்
3. பண்பு உரிச்சொற்கள்
4. பல சொல் ஒரு பொருள் தரும் உரிச்சொற்கள்
5. ஒரு சொல் ஒரு பொருள் தரும் உரிச்சொற்கள்
6. ஒரு சொல் பல பொருள் தரும் உரிச்சொற்கள்
7. சங்க இலக்கியத்தில் வழங்காத உரிச்சொற்கள்

பல சொல் ஒரு பொருள்

1. உறு	}	மிகுதி	14. கதழ்வு	}	விரைவு
2. தவ			15. துணைவு		
3. நனி			16. அதிர்வு	}	நடுக்கம்
4. குரு	}	நிறம்	17. விதிர்ப்பு		
5. கெழு			18. தீர்தல்	}	விடுதல்
6. செல்லல்	}	இன்னாமை	19. தீர்த்தல்		
7. இன்னல்			20. கெடவரல்	}	விளையாட்டு
8. அலமரல்	}	சுழற்சி	21. பண்ணை		
9. தெருமரல்			22. நம்பு	}	நசை
10. மழ	}	இளமைப் பெயர்கள்	23. மே		
11. குழ			24. ஓய்தல்	}	நுணுக்கம்
12. கூர்ப்பு	}	சிறப்பு	25. ஆய்தல்		
13. கழி			26. நிழத்தல்		
			27. சாய்		

28. பையுள் }
29. சிறுமை } நோய்

30. விறப்பு }
31. உறப்பு } செறிவு
32. வெறுப்பு }

33. கம்பலை }
34. சும்மை }
35. கலி } இசைப்பொருள்
36. அழுங்கல் }

37. துவைத்தல் }
38. சிலைத்தல் }
39. இயம்பல் } இசைப்பொருள்
40. இரங்கல் }

41. இலம்பாடு }
42. ஒற்கம் } வறுமை

43. ஞெமிர்தல் }
44. பாய்தல் } பரத்தல்

45. நாம் }
46. பேம் } அச்சம்
47. உரும் }

48. நொசிவு }
49. நுழைவு } நுண்மை
50. நுணங்கு }

51. பரவு }
52. பழிச்சு } வழுத்துதல்

53. பிணை }
54. பேண் } பெட்டி
(விருப்பம்)

55. வார்தல் }
56. போகல் } நேர்மை,
நெடுமை
57. ஒழுகல் }

58. தட }
59. கய } பெருமை
60. நளி }

61. கறுப்பு }
62. சிவப்பு } வெகுளி

ஒரு சொல் ஒரு பொருள் வழங்கும் உரிச்சொற்கள்

1. உரு-அச்சம்	22. எய்யாமை-அறிவின்மை
2. புரை-உயர்பு	23. நன்று-பெரிது
3. மல்லல்-வளன்	24. தெவு-பகை
4. ஏ-பெருக்கம்	25. தெவு-கொள்ளுதல்
5. உகப்பு-உயர்வு	26. தெவ்வு-பகை
6. உவப்பு-உவகை	27. கழுழு-மயக்கம்
7. பயப்பு-பயன்	28. கருவி-தொகுதி
8. பசப்பு-நிறம்	29. கமம்-நிறைவு
9. இயைபு-புணர்ச்சி	30. அரி-மென்மை
10. இசைப்பு-இசைப்பொருள்	31. கவ்வு-அகத்தீடு
11. மாலை-இயல்பு	32. கவர்வு-விருப்பு
12. பழுது-பயமின்மை	33. சேர்-திரட்சி
13. சாயல்-மென்மை	34. வியல்-அகலம்
14. முழுது-எஞ்சாமை	35. வய-வலி
15. வம்பு-நிலையின்மை	36. வாள்-ஒளி
16. மாதர்-காதல்	37. துயவு-அறிவின் திரிபு
17. புலம்பு-தனிமை	38. உயா-உயங்கல்
18. துவன்று-நிறைவு	39. உசா-சூழ்ச்சி
19. முரஞ்சல்-முதிர்வு	40. வயா-வேட்கை
20. பொற்பு-பொலிவு	41. புனிறு-ஈன்றணிமை
21. வறிது-சிறிது	42. யாணர்-புதிது.

43. அமர்தல்-மேவல்
44. யாண்-கவின்
45. ஐ-வியப்பு
46. முனைவு-முனிவு
47. வை-கூர்மை
48. எறுழ்-வலிமை
49. சீர்த்தி-மிகுபுகழ்
50. தட-வளைவு
51. கய-மென்மை
52. நளி-செறிவு
53. விறப்பு-அச்சம்

ஒரு சொல் பல பொருள் வழங்கும் உரிச்சொற்கள்

1. ஏற்றம்-நினைவு, துணிவு
2. பணை-பிழைத்தல், பெருப்பு
3. படர்-உள்ளுதல், செலவு
4. செழுமை-வளன், கொழுப்பு
5. விழுமம்-சீர்மை, சிறப்பு, இடும்பை
6. மத-மடன், வலிமை, மிகுதி, வனப்பு
7. தா-வலி, வருத்தம்
8. நனவு-களன், அகலம்
9. கடி-1. கூர்மை, நீக்குதல், மிகுதி, அச்சம், காவல், புதுமை, விரைவு, விளக்கம், சிறப்பு, குளுரைத்தல்
2. ஐயம், கரிப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் வராதவை

கெடவரல் (தொ.சொ.319), உறப்பு (தொ.சொ.347), துயவு (தொ.சொ.368) ஆகிய மூன்று உரிச்சொற்களும் அவற்றின் அடியாகப் பிறந்த பிற எந்த வடிவமும் சங்க இலக்கியத்தில் கிடைக்கவில்லை. குழ (தொ.சொ.311) என்ற உரிச்சொல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் (நாலடி.101) அதே வடிவில் வழங்குகிறது. ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் அதனடியாகப் பிறந்த குழவி (பெரும்பாண்.243) என்ற சொல் தான் காணப்படுகிறது.

பகுப்பாய்வு செய்த உரிச்சொற்களை அகரவரிசைப்படி ஆராயப்படுகிறது.

இசை உரிச்சொல்	குறிப்பு உரிச்சொல்	குறிப்பு உரிச்சொல்	பண்பு உரிச்சொல்
இசைப்பு கம்பலை சும்மை அழுங்கல் கலி துவைத்தல் சிலைத்தல் இயம்பல் இரங்கல்	உறு, தவ, நனி, உரு, புரை, செல்லல், இன்னல், மல்லல், ஏ, உகப்பு, உவப்பு, இயைபு, அலமரல், தெருமரல், மழ, குழ, சீர்த்தி, மாலை, கூர்ப்பு, கழி, கதழ்வு, துணைவு, அதிர்வு, விதிர்ப்பு, தீர்தல், தீர்த்தல், கெடவரல், பண்ணை, நளி, பழுது, முழுது, வம்பு, மாதர், நம்பு, ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய், புலம்பு, துவன்று, முரஞ்சல், பொற்பு, வறிது, ஏற்றம், பிணை, பேணை, பணை, படர், பையுள், சிறுமை, எய்யாமை	நன்று, தா, தெவு, தெவ்வு, விறப்பு, உறப்பு, வெறுப்பு, கழுமு (அழுங்கல்) இலம்பாடு, ஒற்கம், ஞெமிர்தல், பாய்தல், கவர்வு, சேர், வியல், பேம், நாம், உரும், வய? துயவு, உயக, உசா, உயா, புனிறு, நனவு, மத, யாணர், அமர்தல், மே, யாண், பரவு, பழிச்சு, கடி, ஐ, முனைஅ, வை, எறுழ், பயப்பு, கறுப்பு, சிவப்பு	குரு, கெழு, வார்தல், போகல், ஒழுகல், தட, கய, பசப்பு, நளி, சாயல், வெம்மை, செழுமை, வாள், நொசிவு, நுழைவு

அதிர்வு-நடுக்கம்

அதிர்வு என்னும் சொல்லில் அதிர் என்பது வேர்ச்சொல், 'வு' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று அதிர்வு என அமைந்தது. அதிர்வு என்னும்

உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அதிர் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதிர், அதிர்க்கும், அதிர்ந்து, அதிர்ப்ப, அதிர்ப்பு, அதிர்பட்டு, அதிர்ந்தன, அதிர்பவை, அதிர்பு, அதிர்வது, அதிர்வன, அதிர்வு, அதிர, அதிரல், அதிரா, அதிரும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 84 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நடுக்கம் என்ற பொருள்) 12 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அதிரல் என்ற சொல் காட்டு மல்லிகையைக் குறிக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் அதிர்வு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் நடுக்கம் என்று கூறியுள்ளார்.

‘அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கம் செய்யும்’

அதிர்வு என்ற உரிச்சொல் நடுக்கம் என்று பொருள்படும். எந்த பொருளினால் அதிர்வு ஏற்படுகிறதோ அதற்கேற்ப பொருண்மை மாறுபடும். உயிருள்ள பொருள்களினால் ஏற்படும் அதிர்வு ஒலி கொடுக்காது.

(எ.கா) தோள் அதிர்வு – தோள்கள் குளிரால் நடுங்குதல்

‘தோள் அதிர்வு அகம்சேர துவற்றும் இச்சில் மழை’²

மேற்காணும் பாடல் தோள்கள் குளிரால் நடுங்கும்படி நம் ஆகத்தைச் சேரும்படி, நீரால் தூற்றுகின்றது இச்சிலவாகிய மழை பெய்வதைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்தப் பாடலில் அதிர்வு என்னும் சொல் நடுக்கம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

உயிரற்ற பொருள்களினால் ஏற்படும் அதிர்வு ஒலி கொடுக்கும். (எ.கா) இசைக்கருவி – இசைக்கருவியினால் ஏற்படும் அதிர்வு ஒலி கொடுக்கின்றது.

‘மாக்கண் அகல் அறை அதிர்வன முழங்க’³

என்னும் அடிகள் முரசின் நடுவிடம் பேயின் கண் போன்ற தோற்றமுடையது. காவலையுடைய அம்முரசின் முழக்கம், பாசறையில் நடுங்குவது போல் ஒலிக்கும் என்பது இப்பாடல் அடியின் பொருளாகும். இங்கு அதிர்வு என்ற உரிச்சொல் நடுக்கம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

அதிர்வு என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்தில் நடுக்கம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் முழக்கம், அதிர்ச்சி, ஒலித்தல், அச்சம் போன்ற பொருள்களை உணர்த்தி, சொற்பொருண்மை எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

அமர்தல்-விரும்புதல்

அமர்தல் என்னும் சொல்லில் அமர் என்பது வேர்ச்சொல் 'தல்' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று அமர்தல் என்றானது. அமர்தல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் அமர் என்ற வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமர், அமர்த்த, அமர்ந்து, அமர்ந்தனன், அமர்நடையர், அமர்துணை, அமார்க்கண், அமார்க்கண்ணி, அமர்த்த உள்ளம், அமர்ஆயம், அமர்த்த மடமான், அமர்பிணை, அமர்ந்தனை, அமர்த்தனள், அமர்காதலி போன்ற சொல் வடிவங்கள் 121 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (விருப்பம் என்ற பொருள்) 12 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் அமர்தல் என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் விருப்பம் என்று கூறியுள்ளார். 'அமர்தல் மேவல்'⁴ அமர்தல் என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்று பொருள்படும்.

'நீர் அலைச் சிவந்த பேர் அமர் மழைக் கண்' ⁵

நீரால் அலைக்கப்பட்ட நிலையில் சிவந்த பெரிய விருப்பத்திற்குரிய குளிர்ந்த கண்கள் என்பது இந்த பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு, அமர்தல் என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருளில் வந்தது.

‘முந்துநீ கண்டுழி முகன் அமர்ந்து ஏத்தி’⁶

அப்பெருமானை முற்படக் கண்டபொழுது முகத்தானே விரும்பி நோக்கி என்பது இப்பாடலடி உணர்த்தும் பொருள். இதில் அமர்தல் என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

அமர்தல் என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்தில் விருப்பம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் போர், பொருந்திய, பெரிய, உட்கார்தல், மருட்சியுற்ற பார்வை போன்ற பொருள்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. இது சொற்பொருண்மை வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

அரி-மென்மை

அரி என்னும் சொல்லில் அர் என்பது வேர்ச்சொல். ‘இகரம்’ பெற்று அரி என அமைந்தது. அரி என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 149 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. உரிச்சொல்லாக (மென்மை என்ற பொருள்) 8 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. அரி என்னும் இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். தொல்காப்பியர் அரி என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் மென்மை என்ற பொருளைக் கூறியுள்ளார்.

‘அரியே மென்மை’⁷

அரி என்ற உரிச்சொல் மென்மை என்று பொருள்படும்.

‘அறாஅல் இன்று அரி முன்கைக் கொட்கும்’⁸

என் கையினின்றும் நீங்காததாக, ஐதாகிய மென் மயிரினை உடைய என் முன்கையிலே கிடந்து சுழலும் வளையல்களைப் பற்றிப் புணர்ந்தான் தலைவன் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருளாகும். இந்தப் பாடலிலும் பிற பாடல்களான (பொரு.32, மது-252, நற்.110-6, குறு.338-1, கலி.54-3, 59-4, புற.11-1) பாடல்களிலும் அரி என்ற சொல் மென்மை என்ற பொருளையேத் தருகின்றது.

அரி என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து மென்மை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. மற்ற சங்கப்பாடல்களில் வண்டு, செவ்வரி, அழகு, நெல் அரிதல், அரித்து எழும் ஓசை, உள்ளீடுமணி, அரிசி, அறுத்த, தேய்த்தல், பரல், அரிந்த தாள், கள், தேரை, கோடுகள், ஒலிக்கும் பறை, நிறம், அரித்து தூய்மை செய்தல் (வடிகட்டுதல்) சிங்கம், நெல்லின் சூடு, பருக்கைக்கல், நிரம்பாத, தாக்கிய போன்ற பல்வேறு பொருள்களை குறிக்கின்றது. இது சொற்பொருண்மை மாற்றத்தையும், சொற்பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதையும் காட்டுகின்றது.

அலமரல்-சுழற்சி

அலமரல் என்னும் சொல்லில், அல என்பது வேர்ச்சொல். 'அல்' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று அலமரல் என்றானது. அலமரல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அல என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு அலம்வரு, அலமந்து, அலமர, அலமரல், அலமரு, அலமரும், அலமலக்கு, அலமருவோரே போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 49 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (சுழற்சி என்ற பொருள்) 29 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் அலமரல் என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் சுழற்சி என்று கூறியுள்ளார்.

‘அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி’⁹

அலமரல் என்ற உரிச்சொல் சுழற்சி என்று பொருள்படும். அலமரல் என்றால் வலம் வருதல். அதாவது சுற்றி வருதல் (எ.கா) கண்கள் சுழலுதல், மனம் சுழலுதல்.

‘வாள்முகத்து அலமரும் மாஇதழ் மழைக்கண்’¹⁰

ஒளி பொருந்திய முகத்தில் குவளை மலர் போன்ற, சுழலும் அழகிய இமைகளைக் கொண்ட குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்கள் என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘அலமரல் மழைக்கண் அமர்ந்து நோக்காள்’¹¹

அவனைச் சுற்றி சுழல்கின்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்களையுடைய நின்மகளும், அவனை விரும்பி நோக்கியதும் இல்லை என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கும் அலமரல் என்ற உரிச்சொல் சுழற்சி என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

**“பல நினைந்து, இனையும் பைதல் நெஞ்சின்
அலமரல் நோயுள் உழக்கும் என் தோழி”¹²**

பலவற்றையும் நினைத்து வருந்தும் நோய் கொண்ட நெஞ்சால் சுழலுகின்ற காம நோயிலே அழுந்தி வருந்துபவள் என் தோழி என்பது இப்பாடல் வரிகளின் பொருளாகும். இதில் அலமரல் என்ற உரிச்சொல் மனசுழற்சியைக் குறித்தது. மனம் இடையறாது சுழல்வதற்குக் காரணமான பெருந்துன்பம் என்று பொருள்படும்.

அலமரல் என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக இடம் பெற்றுள்ள இடங்களில் சுழற்சி என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. பிற சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அசைதல், மனக்கவலை, வருத்தம், உள்ளத்தடுமாற்றம் போன்ற பொருள்களைக் குறிக்கின்றது. இம்முறைமை சொற்பொருண்மை வளர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது.

அழுங்கல் - ஆரவாரம், இரக்கம், கேடு

அழுங்கல் என்னும் சொல்லில் அழுங்க என்பது வேர்ச்சொல். 'அல்' என்ற தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று அழுங்கல் என்றானது. அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல் இசை அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அழுங்கு என்ற வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு அழுங்க, அழுங்கல், அழுங்கா, அழுங்கி, அழுங்கிய, அழுங்கின், அழுங்கின்று, அழுங்கினன், அழுங்குக, அழுங்குவர், அழுங்குவல் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 58 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (ஆரவாரம், இரக்கம், கேடு போன்ற பொருளில் 45 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் இசைப்பொருள் என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை,

**“கம்பலை சம்மை கலியே அழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்”** ¹³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

‘புதுவோர்த்து அம்ம, இவ் அழுங்கல் ஊரே’ ¹⁴

இவ்வாரவாரத்தையுடைய ஊர், நமக்கு இனன் ஆகாத புதியவர்களை உடையதாகும் என்பது இப்பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு, அழுங்கல் என்னும் உரிச்சொல் ஆரவாரம் என்ற இசைப்பொருண்மையை உணர்த்திற்று.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல் ஆரவாரம் என்ற இசைப் பொருண்மையில் 21 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் மேலும் இரண்டு பொருள்கள் கூறியுள்ளார்.

அவற்றுள்,

‘அழுங்கல் இரக்கமும் கேடும் ஆகும்’ ¹⁵

இரக்கம், கேடு என்பவை குறிப்பின் அடிப்படையில் பொருளுணர்த்துபவை.

‘கற்பித்தான், நெஞ்சு அழுங்கப் பகர்ந்து’ ¹⁶

தனக்கு கற்பித்த ஆசான், தன்னிடமிருந்து ஒன்றும் பெறாமல், மனம் வருந்திய காலை என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருளாகும். இதில் அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல் இரக்கம் (வருத்தம்) என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல் இரக்கம் என்ற பொருளில் 10 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘ஈங்கு யான் அழுங்கிய எவ்வம்

யாங்கு அறிந்தன்று - இவ் அழுங்கல் ஊரே’ ¹⁷

அவர் பிரிவினால், யான் வலிமையழிந்து, இவ்விடத்தில் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டுள்ளமையை கெடுதலையுடைய இவ்வூர் எவ்வாறு அறிந்தது என்பது இப்பாடல் அடிகளின் பொருளாகும். இங்கு அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல் கேடு என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. அழுங்கல் என்ற உரிச்சொல் கேடு என்ற பொருளில் 22 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

அழுங்கல் என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து ஆரவாரம், இரக்கம், கேடு என்ற மூன்று பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற சங்கப் பாடல்களில் போர்க்களம், வருத்தம் வராமல் இருக்க, அழுந்துபடுமாறு

போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொல்பொருள் மாற்றத்தையும், சொல் பொருள் வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

ஆய்தல் - உள்ளதன் நுணுக்கம்

ஆய்தல் என்னும் சொல்லில், ஆய் என்பது வேர்ச்சொல். அல் என்ற தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று ஆய்தல் என்றானது. ஆய்தல் என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஆய் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்ந்த, ஆய்ந்தனர், ஆய்ந்தார், ஆய்ந்திசின், ஆய்ந்து கொண்டு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 33 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (உள்ளதன் நுணுக்கம்) என்ற பொருள் சுருங்கல், மெலிதல்) மூன்று இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

**“ஆய்ந்த அலவன் துன்புறு துணைபரி
ஒங்குவரல் விரிதிரை களையும்”¹⁸**

ஓடி, இளைத்து, நடை தளர்ந்த நண்டின் துன்புறுகின்ற விரைந்த செலவினை உடைய, உயர்ந்து வருகின்ற பெரிய அலைகள் நீங்கின என்பது இப்பாடல் வரிகளின் பொருளாகும். இங்கு ஆய்தல் என்ற உரிசொல், இளைத்தல் என்ற உரிச்சொல் பொருண்மையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘பாய்ந்து ஆய்ந்த தானைப் பிரிந்து ஆனா மைந்தினை’¹⁹

மடிப்புகள் விரிந்து, கரைகளும் கிழிந்து, நைந்து போயிருக்கிறது. உனது உடை என்பது இப்பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கும் ஆய்தல் என்ற உரிச்சொல் கிழிந்து என்று தொல்காப்பியர் கூறிய பொருண்மையிலேயே இடம் பெற்றுள்ளது.

ஆய்தல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் உள்ளதன் நுணுக்கம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“ஆய்தல் ஓய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்” 20**

ஆய்தல், ஓய்தல், நிழத்தல், சாஅய் என்ற நான்கு உரிச்சொற்களும் அளவு குறைதல் என்று பொருள்படுமென்கிறார்.

**“அன்னம் அனையாரோடு ஆயா நடை கரிமேல்
செல் மனம் மால் உறுப்ப” 21**

தன்மேல் அமர்ந்திருந்த அன்னப்பறவையை ஒத்த மகளிரோடு தனது நடை சுருங்கி, அந்த ஆண் யானை நின்ற இடத்திற்குச் சென்றது இங்கு ஆய்தல் என்ற உரிச்சொல் சுருங்குதல் என்ற உரிச்சொற் பொருண்மையை உணர்த்திற்று.

ஆய்தல் என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்தில் தொல்காப்பியர் கூறிய உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற சங்கப் பாடல்களில் ஆராய்ந்த, ஆய்ந்து, அழகிய, நுணுகிய, ஆலோசித்தல், தேர்ந்தெடுத்தல், நினைவு, துணிந்து, செல்லல், ஓட்டுதல் போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இது சொற்பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

இசைப்பு-இசை

இசைப்பு என்னும் சொல்லில், இசை என்பது வேர்ச்சொல் என்னும் பண்புப்பெயர் விகுதிப் பெற்று இசைப்பு என்று ஆனது. இசைப்பு என்னும் உரிச்சொல் இசையின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இசை என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு இசைக்கும், இசைத்தலின் இசைத்தன்று, இசைத்தன, இசைத்தொறும், இசைப்ப, இசைப்பின் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 53 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (இசைப்பொருள் 40) இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் இசைப்பு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு இசை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘இசைப்பு இசையாகும்’ ²²

இசைப்பு என்னும் உரிச்சொல் இசைப் பொருண்மையை உணர்த்தும். இயற்கையாக எழும் இசைப்பினாலும் இசை உண்டாகும். செயற்கையாக எழும் இசைப்பினாலும் இசை உண்டாகும். இசைப்பு என்றால் இசைதல் (சம்மதம் தெரிவித்தல்) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

**“திருமழை தலைஇய இருள்நிற விசம்பின்
விண்அதிர் இமிழ்இசை கடுப்ப”** ²³

செல்வத்தை உண்டாக்கும் மழையைப் பெய்த, இருண்ட நிறத்தையுடைய மேகம், ஆகாயத்தில் நின்று முழங்கும் ஓசையைப் போல இருக்கும் என்பது இப்பாடலடியின் பொருள். இங்கு இசைப்பு என்ற உரிச்சொல் இசைப் பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது. இது இயற்கையாக எழும் இசையை குறித்து வந்தது.

‘அவ்வழி, பறை எழுந்து இசைப்ப, பல்லவர் ஆர்ப்ப’ ²⁴

அப்பொழுது பறைகள் மிகுந்த ஒலியுடன் முழங்கின; பலரும் ஆரவாரித்தனர் என்பது இப்பாடலடி உணர்த்தும் பொருள். இந்தக் கோயிலும் இசைப்பு என்ற உரிச்சொல் இசைப் பொருண்மையையே உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இசைப்பு என்ற சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் இசை என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் தெரிவித்தல், புகழ் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றன. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தையும் சொற்பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதையும் காட்டுகிறது.

இயம்பல்-இசை பொருள்

இயம்பல் என்ற சொல்லில், இயம்பு என்பது வேர்ச்சொல் 'அல்' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று இயம்பல் என்றானது. இயம்பல் என்ற உரிச்சொல் இசை அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இயம்பு என்ற வேர்ச்சொல்லை அடியாகக் கொண்டு இயம்ப, இயம்பிய, இயம்பு, இயம்பும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 48 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. உரிச்சொல்லாக (இசைப் பொருள்) 42 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் இயம்பல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு இசைப்பொருள் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“துவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்
இசைபொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்”** ²⁵

என்னும் நூற்பா மூலம் அறியலாம். இயம்பல் என்ற சொல் இசைப்பொருண்மை என்று பொருள்படும்.

- ★ இயற்கையாக உண்டாகும் ஒலி (எ.கா) வானம் இடி இடித்தல், அருவி நீர் ஓசையினால் உண்டாகும் ஒலி.
- ★ மனிதன் உண்டாக்கும் ஒலி (எ.கா) பாடுதல், பேசுதல்.
- ★ இசைக்கருவியைக் கொண்டு மனிதன் உண்டாக்கும் ஒலி (எ.கா) இசைக்கருவிகளின் ஒலி - புல்லாங்குழல் இசைத்தல்.

**“வறுஞ்சுனை முகந்த கோடைத் தெள்விளி
விசித்துவாங்கு பறையின் விடரகத்து இயம்ப”** ²⁶

நீர் வற்றிப்போன சுனையில் படிந்து வரும் மேற்காற்றின் தெளிந்த ஓசை, தோலை இழுத்துக் கட்டிய பறையின் ஒலி போல மலைப் பிளவுகளில் ஒலிக்கும் என்பது இப்பாடலடியின் பொருள். இது இயற்கையாக உண்டாகும்

ஒலியினைக் குறித்தது. இதில் இயம்பல் என்ற உரிச்சொல் இசைப்பொருளை குறித்து வந்துள்ளது.

‘இனம்தேர் உழவர் இன்குரல் இயம்ப’ ²⁷

உழு தொழிலுக்கு, இனமாவாரையும், எருதினங்களையும் ஆராயும் உழவர்கள் இனியகுரல் கொண்டு ஒலி எழுப்புவர் என்பது இப்பாடலின் பொருள் ஆகும். இதில் இயம்பல் என்ற உரிச்சொல் இசைப்பொருள் பற்றி வந்துள்ளது. இங்கு மனிதன் உண்டாக்கும் ஒலி கூறப்பட்டுள்ளது.

‘கொன்றை அம் தீம் குழல் மன்று தோறு இயம்ப’ ²⁸

கொன்றைப் பூபடிவாக அணகபண்ணி சேர்த்த இனிய புல்லாங்குழல் இசையும் என்பது இப்பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இதில் இயம்பல் என்ற உரிச்சொல் இசைப் பொருளை உணர்த்துகின்றது. இங்கு புல்லாங்குழலின் இசை கூறப்பட்டுள்ளது. இது இசைக்கருவியைக் கொண்டு மனிதன் உண்டாக்கும் ஒலியாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இயம்பல் என்ற சொல், உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் இசைப்பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற சங்கப்பாடல்களில் கூவுதல், கூறுதல், இசையும் போன்ற பொருள்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயைபு-புணர்ச்சி

இயைபு என்னும் சொல்லில் இயை என்பது வேர்ச்சொல் பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று இயைபு என்றானது. இயைபு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இயை என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயைக்கும், இயைக, இயைந்தார், இயைந்த, இயைந்தது, இயைந்தன்று, இயைந்து, இயைந்தேம், இயைநர், இயைப, இயைபு, இயையா, இயையாது,

இயையும், இயைவது போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 76 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (புணர்ச்சி என்ற பொருள் 12 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் இயைபு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் புணர்ச்சி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘இயைபே புணர்ச்சி’²⁹

இயைபு என்ற சொல் புணர்ச்சி என்று பொருள்படும். நிலைமொழியின் இறுதி எழுத்தும் வருமொழியின் முதல் எழுத்தும் சேர்வது புணர்ச்சி என்று கூறினர் இலக்கண நூலார். அதுபோல சங்க இலக்கியங்களில் தலைவன் தலைவியிடையேயான நட்பு புணர்ச்சி எனப்படுகின்றது.

**“மணம் கமழ் கானல் இயைந்த நம் கேண்மை
ஒருநாள் பிரியினும் உய்வு அரிது என்னாது”³⁰**

மலர்களின் மணம் சிறிய குடியையுடைய பாக்கத்துத் தெருவில் எழும் புலால் நாற்றத்தை நீக்கும். இவ்வாறமைந்த கடற்கரைச் சோலையில் நம் காதலருடன் நாம் கொண்ட நட்பானது அவருடனான கூட்டத்தில் ஒருநாள் இடையீடுபட்டாலும் உயிர் தங்கி வாழ்தல் அரிது என்று கருதப்பெறும் தன்மையது என்பது இப்பாடல்களின் பொருளாகும். இங்கு இயைபு என்ற உரிச்சொல் புணர்ச்சி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

**“கை வளம் இயைவது ஆயினும்
ஐதே கம்ம, இயைந்து செய் பொருளே”³¹**

கை வண்மையில் சிறந்தவனுமான ஓரியின் கொடைக்கு பொருந்திய செல்வம் யாவும் நாம் அடையப்பெற்றாலும் அச்செல்வம் தலைவியினால் பெறும் கூட்டத்தினும் வன்மையானதன்று. மென்மையுடையது என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு இயைபு என்ற உரிச்சொல் புணர்ச்சி என்ற பொருள் உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இயைபு என்னும் உரிச்சொல்லாக வருமிடங்களில் புணர்ச்சி என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற சங்கப் பாடல்களில் பொருந்திய, சேர்ந்து, தங்குதல், படிந்த, தோன்றி, அளிப்பாயாக போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தையும், சொற்பொருண்மை வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

இரங்கல்-இசைபொருள்

இரங்கல் என்னும் சொல்லில் இரங்கு என்பது வேர்ச்சொல் 'அல்' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று இரங்கல் என்றானது. இரங்கல் என்ற உரிச்சொல் இசை அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இரங்கு என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு இரங்க, இரங்கல், இறங்கா, இரங்கார், இரங்கான், இரங்கி, இரங்கிய, இரங்கினள், இரங்கு, இரங்குநர், இரங்கு, இரங்குபு, இரங்கும், இரங்குவிர், இரங்குவென், இரங்குவை போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 92 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (இசைப்பொருள், கழிவு (வருத்தம்) என்ற இரண்டு பொருள்கள்) 84 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் இரங்கல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் இசைபொருள் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“துவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்
இசைப் பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்”** ³²

இரங்கல் என்ற சொல் இசைப்பொருளை உணர்த்தும்.

- ★ இரங்கல் என்ற சொல் மேலிருந்து கீழே இரங்குதல் என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது மலையிலிருந்து கீழிரங்கும் அருவி நீரின் ஓசையினை (ஒலிக்குறிப்பு) உணர்த்துகிறது.
- ★ இரங்கல் என்ற சொல் இரக்கப்படுதல் (வருத்தம்) என்ற பொருளையும் குறிக்கும்.

**“மழைகொளக் குறையாது புனல்புக மிகாது
கரைபொருது இரங்கும் முந்நீர் போல”** ³³

மேகம் முகப்பதனால் குறைவு படாமலும், ஆறுகள் பாய்வதால் மிகுதலைச் செய்யாமலும், கரையை மோதி ஒலிக்கும் கடல் என்பது இந்த பாடலடிகள் உணர்த்தும் பொருள் இங்கு இரங்கல் என்னும் சொல் இசைப்பொருண்மையை (ஒலித்தல்) உணர்த்துகின்றது.

**“புன்புறப் பேடை சேவல் இன்புற
மன்னர் இயவரின் இரங்கும் கானம்”** ³⁴

என்ற தொடரில் பொலிவில்லாத புறச்சிறகினைக் கொண்ட பேடை தன் அன்பிற்குரிய சேவல் மகிழுமாறு மன்னர்களின் வாச்சியக்காரர் எழுப்பும் இசையொலி போல இன்னொலி யெழுப்பும் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாடல் அடியில் இடம் பெற்றுள்ள இரங்கல் என்னும் சொல் இசைப்பொருண்மையை (ஒலிக்குறிப்பு) உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இரங்கல் என்ற உரிச்சொல் தொல்காப்பியர் கூறிய இசைப்பொருண்மையில் 55 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இரங்கல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் மேலும் ஒரு பொருள் கூறியுள்ளார்.

அவற்றுள்,

“இரங்கல் கழிந்த பொருட்டும் ஆகும்” ³⁵

இரங்கல் என்ற சொல் கழிந்த பொருள் பற்றி வரும் என்கிறார் தொல்காப்பியர். கழிந்த பொருள் என்றால் கவலியை கழிந்த பொருள் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு பொருளினது கழிவால் பிறந்த வருத்தம் என்பது பொருள் ஆகும்.

**“மல்லற்று அம்ம, இம்மலை கெழுமெற்பு
பிளிந்தோர் இரங்கும் பெருங்கல் நாட” 36**

கொல்லைகளில் பலவகைக் கூலங்களும் விதைக்கப்பட்டு விளைந்து பொலியும். இவ்வாறு எக்காலத்திலும் குன்றுகள் பல நெருங்கிய இம்மலையைப் பிரிந்து செல்பவர் இரங்குவர். இங்கு இரங்கல் என்ற உரிச்சொல் வருத்தம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

“கழிந்தோர்க்கு இரங்கும் நெஞ்சமொடு” 37

தம்மைப் பிரிந்து சென்ற காதலர்க்கு இரங்குகின்ற உள்ளம் என்பது இப்பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள் ஆகும். இங்கு இரங்கல் என்ற உரிச்சொல் வருத்தம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இரங்கல் என்ற உரிச்சொல் வருத்தம் என்ற பொருளில் 29 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. இரங்கல் என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வரும்போது இசைப்பொருள், வருத்தம் என்ற இரண்டு பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற சங்கப்பாடல்களில் பணிவு என்ற பொருளையும் உணர்த்துகின்றது. இஃது சொற்பொருள் மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றது.

இலம்பாடு-வறுமை

இலம்பாடு என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 7 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (வறுமை என்ற பொருள்) 7 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. இலம்பாடு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் இலம்பாடு என்னும் சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் வறுமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘இலம்பாடு ஒற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை’³⁸

இலம்பாடு, ஒற்கம் என்ற இரண்டு உரிச்சொற்களும் வறுமை என்று பொருள்படும்.

“இலம்படு உழந்தஎன் இரும்பேர் சுற்றம்”³⁹

இலம்படு உழந்த என்பதற்கு இல்லாமையால் உண்டான வருத்தம் என பொருள் கூறுகின்றது. வறுமையால் வருந்திய என் பெரிய சுற்றம் என்பது இப்பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள் இந்தப் பாடலிலும் பிற பாடல்களான (மலை-576, பரி.10-26, புற.155-6, புற.380-15, புற.381-15) பாடல்களிலும் இலம்பாடு என்னும் சொல் வறுமை என்ற பொருளையே தருகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இலம்பாடு என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் வறுமை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. தற்காலப் பொருண்மை அடிப்படையில் துன்பம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

இன்னல்-இன்னாமை

இன்னல் என்னும் சொல்லில் இன் என்பது வேர்ச்சொல். ‘அல்’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று இன்னல் என்றானது. இன்னல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இன் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு இன்னல், இன்னல் படுத்தனை, இன்னா, இன்னாது, இன்னாதன, இன்னாமை, இன்னாமைத்து, இன்னாய், இன்னார், இன்னான் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 95 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (இன்னாமை என்ற பொருள்) 78 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் இன்னல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு இன்னாமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘செல்லல் இன்னல் இன்னாமை’ ⁴⁰

செல்லல், இன்னல் என்ற இரண்டு சொற்களும் இன்னாமை பொருளில் வரும்.

“என்னை இன்னற் படுத்தனை” ⁴¹

என்னை துன்பத்துள் ஆழ்த்திவிட்டாய் என்பது இப்பாடல் அடியின் பொருளாகும். இத்தொடரில் இடம் பெற்றுள்ள இன்னல் என்ற உரிச்சொல் துன்பம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

**“ஒரு நாள் துறைவன் துறப்பின்
பல்நாள் வருஉம் இன்னாமைத்தே”** ⁴²

ஒருநாள் பொருந்திய நட்பு, அவனைப் பிரிந்த வழி பல நாட்களிலும் வரும் துன்பத்தை உடையதாகும் என்பது இந்த பாடலடிகளின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலமைந்துள்ள இன்னாமை என்ற சொல் இன்னல் என்ற உரிச்சொல்லின் வேர்வடிவத்தை பெற்று வந்து உரிச்சொற் பொருண்மையினை (துன்பம்) உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இன்னல் என்ற சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் இன்னாமை (துன்பம்) என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற சங்கப் பாடல்களில் வெறுப்பு, பகைவர், பொல்லாத, தீது, கொடிய, வருத்தம், இனிமை இல்லாத போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தையும் காட்டுகிறது. மேலும் தற்காலப் பொருண்மை அளவில் குற்றம், இகழ்ச்சி, கீழ்மையான செயல் போன்ற பொருள்களையும் குறிக்கின்றது. இது சொற்பொருள் எண்ணிக்கை வளர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது.

உகப்பு-உயர்வு

உகப்பு என்ற சொல்லில் உக என்பது வேர்ச்சொல் பு என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று உகப்பு என்றானது. உகப்பு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் உக என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு உகக்கும், உகந்த, உகந்தனர், உகந்து, உகந்தென, உகப்ப போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 19 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (உயர்வு என்ற பொருள்) 17 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் உகப்பு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு உயர்வு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“உகப்பே உயர்தல் உவப்பே உவகை” ⁴³

உகப்பு என்னும் உரிச்சொல் உயர்வு என்று பொருள் படும்.

“..... ஞெமைத்தலை

ஊன்றசைப் பருந்து இருந்து உகக்கும்” ⁴⁴

ஞெமை மரத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த பருந்து ஊன் உணவை உண்ண விரும்பி உயரப் பறக்கிறது என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இங்கு உகப்பு என்ற உரிச்சொல் உயர்வு என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

“தரை விகம்பு உகந்த தண்பரங்குன்றம்” ⁴⁵

மண்ணிலிருந்து எழுந்து விண்ணைத் தொடும்படி உயர்ந்த, தன்மை மிக்கது. அத்திருப்பரங்குன்றத்து மலை என்பது இந்த அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு உகப்பு என்ற சொல் உயர்வு என்ற பொருளில் இடம் பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் உகப்பு என்னும் சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் உயர்வு என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் மகிழ்ச்சி என்ற பொருளையும் தருகின்றது. இஃது சொற்பொருண்மை மாற்றத்தினை காட்டுகின்றது.

உசா-சூழ்ச்சி

உசா என்னும் சொல், சங்க இலக்கியத்தில் 11 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல் 8 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. உசா என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். உசா என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தில் உசாஅம், உசாதிர், உசாவா, உசாவுகு, உசாவுநர், உசாவும், உசாவுவம், உசாவுவேன் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் உசா என்ற உரிச்சொல்லிற்கு சூழ்ச்சி என்று பொருள் கூறியுள்ளார். “உசாவே சூழ்ச்சி”⁴⁶ உசா என்ற சொல் கலந்து சிந்தித்தல் எனப் பொருள் தரும். சூழ்ச்சி என்றால் மக்கள் பலர் சூழ்ந்து பேசுதல் என்றும் கொள்ளலாம்.

“நம்மோடு உசாவும் அன்றில்”⁴⁷

தன் துணையைப் பிரிந்து வருந்தி நம்மோடு உசாவும் அன்றில்களும் சிலவே என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இங்கு, உசா என்னும் உரிச்சொல் சூழ்ச்சி என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் உசா என்னும் சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் சூழ்ச்சி என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் வினவியறியாத, வினவாத போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. மேலும் ஆராய்ச்சி, ஒற்றன், ஒற்றர் சூழ்ச்சி, வினா, மூக்குத்தி போன்ற பொருள்களையும் உணர்த்துகின்றது என அறியப்படுகின்றது. இம்முறை சொற்பொருள் எண்ணிக்கை வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

உயா-உயங்கல்

உயா என்னும் சொல்லில் உய என்பது வேர்ச்சொல் ஆ என்ற பெயரெச்ச விகுதி பெற்று உயா என்றானது. உயா என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். உய என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு உயவல், உயவிற்று, உயவினென், உயவு, உயவுதோறு, உயவும் உயவை, உயற்கு, உயா போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 49 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக 38 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் உயா என்ற சொல்லிற்கு உயங்கல் (வருத்தம்) என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“உயாவே உயங்கல்” 48

உயா என்ற உரிச்சொல் உயங்கல் (வருத்தம்) என்று பொருள்படும்.

“உலகு மிக வருந்தி உயாவறுகாலை” 49

உலகம் மிகவும் வருந்தும். அவ்வாறு துன்புறும் காலத்துத் தலைவர் பொருள் வயிற்பிரிந்து பாலை வழியின் கண்ணே சென்றனர் என்பது இப்பாடலின் பொருள். இங்கு உயா என்னும் உரிச்சொல் துன்புற்று வருந்தும் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“யானை கைம்மடித்து உயவும்” 50

யானை தன் கையால் வளைத்துப் பிளந்து கொள்ளும் வலிமையில்லாமையால் வருந்துகின்ற காடுகளில் இருப்பதைக் குறிக்கின்றது. இங்கு உயா என்னும் உரிச்சொல் வருத்தம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் உயா என்ற சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் வருத்தம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. பிற பாடல்களில் உசாவி அறியும் துணை, பிழைத்தல்,

ஒருவகைக் கொடி போன்ற பொருள்களையும் தருகின்றது. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றது.

உரு-அச்சம்

உரு என்னும் சொல் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் 138 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (அச்சம் என்ற பொருள்) 46 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. உரு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் உரு என்னும் சொல்லடியினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருக்கி, உருக்கு, உருகி, உருகும், உருங்கு, உருட்டி, உருண்டை, உருத்த, உருத்து, உருப்ப, உருபு போன்ற பல்வேறு சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் உரு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் அச்சம் என்ற பொருளைக் கூறியுள்ளார்.

“உரு உட்காகும் புரை உயர்பாகும்”⁵¹

உரு என்ற சொல் அச்சம் என்று பொருள் படும்.

“உருவக் குதிரை மழுவர் ஓட்டிய”⁵²

அஞ்சத்தக்க குதிரைகளையுடைய மழுவரை புறங்காட்டி ஓடச்செய்தவனை உணர்த்துகிறது. இத்தொடரில் உரு என்னும் உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“முருகற் சீற்றத்து உருகெழு குருசில்”⁵³

கடவுளின் சீற்றத்தையும், கண்டார் அஞ்சும் தோற்றப் பொலிவினையும் உடைய சிறந்த தலைவனைக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு உரு என்னும் உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் உரு என்னும் சொல், உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் அச்சம் என்று பொருளுணர்த்துகின்றது. பிற சங்கப்பாடல்களில் வடிவம், நிறம், உருவம், அழகு, தோற்றம் போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இஃது சொற்பொருண்மை மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றது.

உரும்-அச்சம்

சங்க இலக்கியத்தில் உரும் என்ற சொல் 75 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (அச்சம் என்ற பொருள்) 4 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. உரும் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பயிர் உரும் என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் அச்சம் என்ற பொருளைக் கூறியுள்ளார்.

**“பேம் நாம் உரும் என வருவும் கிளவி
ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்”** ⁵⁴

பே, நாம், உரும் என்னும் மூன்று சொற்களும் அச்சம் என்னும் பொருளைத் தரும்.

“உரும்புஇல் சுற்றமோடு இருந்தோற் குறுகி” ⁵⁵

மேற்காணும் பாடல் அச்சமில்லாத மந்திரச் சுற்றத்தோடு வீற்றிருக்கும் அத்திரைய மன்னனை அணுகியதை உணர்த்துகிறது. இந்தத் தொடரில் உரும் என்ற உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

“உரும்பு இல் உள்ளத்து அரிமா வழங்கும்” ⁵⁶

அச்சமின்றித் திரியும் சிங்கம் காட்டில் இருப்பதை மேற்காணும் பாடலடி உணர்த்துகிறது. இந்தத் தொடரிலும் உரும் என்ற உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருளையேத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் உரும் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் அச்சம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் இடி என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

உவப்பு-உவகை

உவப்பு என்ற சொல்லில், உவ என்பது வேர்ச்சொல் பு என்ற பண்புப்பெயர் விசுதி பெற்று உவப்பு என்றானது. உவப்பு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். உவ என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு உவக்குறள், உவக்கும், உவகுநள், உவத்தல், உவந்த, உவந்தது, உவந்தன்று, உவந்தனர், உவந்தனள், உவந்திசின், உவந்து, உவந்தோய், உவப்ப, உவப்பது, உவப்பான், உவப்பென், உவக்குவமே போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 76 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (உவகை என்னும் பொருள்) 69 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியர் உவப்பு என்ற சொல்லிற்கு உவகை என்னும் பொருள் கூறியுள்ளார்.

“உவப்பே உவகை” ⁵⁷

உவப்பு என்னும் சொல் உவகை என்னும் பொருள்படும்.

“உலகம் உவப்ப வலன் ஏர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடல்கண் டாஅங்கு” ⁵⁸

உலகில் வாழும் உயிர்கள் எல்லாம் மகிழும்படி, மேருவை வலமாக எழுந்து, பற்பல சமயத்தவரும் புகழ்கின்ற சூரியன் உதிப்பதை அறியமுடிகிறது. இங்கு உவப்பு என்ற உரிச்சொல் உவகை (மகிழ்ச்சி) என்னும் பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

“செறி தொடி உள்ளம் உவப்ப

மதியுடை வலவ! - ஏமதி தேரே” ⁵⁹

அறிவுடைய பாகனே! செறிந்த தொடிகளை அணிந்த எம் காதலி உள்ளம் உவக்குமாறு தேரை விரைந்து செலுத்துவாயாக! என்று தலைவன் கூறுகிறான். இதில் உவப்பு என்ற உரிச்சொல் உவகை என்ற பொருளில் இடம் பெற்றுள்ளது.

உவகை என்பது தொல்காப்பியர் கூறிய எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்று. உவகை (மகிழ்ச்சி) எப்போதெல்லாம் தோன்றும் என்னும் கூறியுள்ளார்.

**“செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டு என்று
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே”⁶⁰**

செல்வத்தால் ஏற்படும் நுகர்ச்சியாலும், புலமையால் ஏற்படும் அறிவு முதிர்ச்சியாலும் உள்ள இணைப்பாலும், உள்ளம் ஒத்தாரொடு கூடி ஆடும் விளையாட்டாலும், துன்பம் நீங்கிய மகிழ்ச்சி தோன்றும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் உவப்பு என்ற சொல், உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் உவகை என்ற பொருளை குறிக்கின்றது. பிற பாடல்களில் புகழ்தல் என்ற பொருளையும் குறிக்கின்றது. இஃது சொற் பொருண்மை மாற்றம் பெற்றுள்ளதைக் குறிக்கின்றது.

உறு - மிகுதி

உறு என்னும் சொல்லில் உற்று என்பது வேர்ச்சொல் று என்னும் தொழில் பெயர் விகுதிப்பெற்று உறு என்றானது. உறு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் உறு என்னும் சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு உறுக்கும், உறுக, உறுகண், உறுகாலை, உறுத்த, உறுத்து, உறுதல், உறுதி, உறுதுணை, உறுநர், உறுப்பு, உறுபு, உறும் போன்ற பல்வேறு சொல்லாக்கங்கள் 195 இடங்களில்

காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மிகுதி என்ற பொருள்) 45 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் உறு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு மிகுதி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“உறுதவ நனி என வருஉம் மூன்றும்
மிகுதி செய்யும் பொருள என்ப” ⁶¹**

உறு, தவ, நனி என்ற மூன்று உரிச்சொற்களும் மிகுதி என்ற பொருளைக் குறிக்கும்.

“விரைஉறு நறுமலர் ஏற்றி” ⁶²

வாசனை மிக்க மலர்களை எடுத்து வழிபடவும் என்பது மேற்காணும் பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு உறு என்னும் உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளைக் குறித்து வந்தது.

**“சிறுகட் பெருநிறை உறுபசி தீர்க்கும்
தடமருப்பு யானை கண்டனர்” ⁶³**

சிறிய கைகளையும் உடைய தன்னுடைய பெரிய சுற்றத்தின் மிக்க பசியைத் தீர்க்கின்ற, வளைந்த கொம்பினையுடைய ஆண்யானையைக் கண்டனர் என்பது இப்பாடல்வரிகளின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் உறு என்னும் உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளைக் குறித்து வந்தது.

சங்க இலக்கியத்தில் உறு என்னும் சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் மிகுதி என்ற பொருளைத் தருகின்றது பிற பாடல்களில் உற்ற, சேர்த்துக் கட்டுதல், பலவகைப்பட்ட, பொருந்திய போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகிறது.

எய்யாமை-அறியாமை

எய்யாமை என்னும் சொல்லில் எய்யா என்பது வேர்ச்சொல் மை என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று எய்யாமை என அமைந்தது. எய்யாமை என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் எய்யா என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு எய்யா, எய்யாதாகின்று, எய்யாது, எய்யாம், எய்யாமை, எய்யாமையின், எய்யாய், எய்யார், எய்யேன் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 18 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (அறியாமை என்ற பொருள்) 17 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் எய்யாமை என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் அறியாமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“எய்யாமையே அறியாமையே”⁶⁴

தொல்காப்பியர் எய்யாமை என்னும் சொல்லிற்கு அறியாமை என பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
எய்யாமையோடு இனிவு தலைத்தரும்”⁶⁵**

என்னும் அடியில் தொடங்கிய வினையைச் செய்து முடிக்காது இடையே இகழ்ந்து நீங்குதல் அறியாமையையும் இகழ்ச்சியையும் பயக்கும் என்பதை உணர்த்துகின்றது. இங்கு, எய்யாமை என்ற உரிச்சொல் அறியாமை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“வை எயிற்று எய்யா மகளிர் திறம் இனில்”⁶⁶

கூரிய பற்களையுடையவரும், உன்னியல்பு அறியாமல் உன்னிடம் மயங்கி அகப்பட்டவருமாகிய மகளிரின் தன்மை என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் எய்யாமை என்ற உரிச்சொல் அறியாமை என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

எய்யாமை என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து அறியாமை என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அம்பு எய்யா நிலை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

எறும்-வலிமை

எறும் என்னும் சொல், சங்க இலக்கியத்தில் 17 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. உரிச்சொல்லாக (வலிமை என்ற பொருள்) 15 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. எறும் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். தொல்காப்பியர் எறும் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அடிப்படையில் வலிமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“எறும் வலியாகும்”⁶⁷

எறும் என்பது வலிமை என்பதன் பொருள்படும்.

“புண்ணுடை எறும்தோற்”⁶⁸

புண்களையுடைய வலிமை பெற்ற தோள் என்பது இப்பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இதில் எறும் என்ற உரிச்சொல் வலிமை என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“பசுமணி பொருத பருளர் எறும்புக் கழற்கால்”⁶⁹

மணிமுடிகளில் இருந்த மணிகளோடு மாறுபட்ட விளக்கத்தைக் கொண்ட பெரிய, அழகிய, வலிய வீரக்கழல் அணிந்த கால்களையுடையவன் என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் எறும் என்னும் உரிச்சொல் வலிமை என்ற பொருளையேக் குறித்து வந்துள்ளது.

எறும் என்னும் சொல், உரிச்சொல்லாக வருமிடங்களில் வலிமை என்ற பொருளைக் குறித்து வருகின்றது. மற்ற சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செந்நிறப் பூவுடைய குறிஞ்சி நிலத்து மரவகை என்ற பொருளைக்

குறிக்கின்றது. இது சொற்பொருள் எண்ணிக்கை வளர்ச்சியைக் குறிக்கின்றது.

ஏ-பெருக்கம்

ஏ என்னும் சொல், சங்க இலக்கியத்தில் - இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (பெருக்கம் என்ற பொருள்) 5 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஏ என்னும் இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் ஏ என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் பெருக்கம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“மல்லல் வளனே ஏ பெற்றதாகும்” ⁷⁰

பெற்று - பெருக்கம் ஏ என்னும் சொல் பெருக்கம் என்று பொருள்படும்.

“ஏகல் அடுக்கத்து இருள் முகை இருந்த குறிஞ்சி நல் ஊர்ப் பெண்டிர்” ⁷¹

பெரிய மலையகத்து இருள் செறிந்த குன்றுகள் நிறைந்த குறிஞ்சி நிலத்தின் நல்ல ஊரில் வாழும் பெண்டிர் என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு ஏ என்ற உரிச்சொல் பெருக்கம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்தது.

“ஏகல் வெற்பன்” ⁷²

உயர்ந்த மலைகளையுடைய இத்தகைய நாட்டின் தலைவன் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இந்தத் தொடரிலும் ஏ என்ற உரிச்சொல் பெருக்கம் என்ற பொருளையேக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஏ என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் பெருக்கம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது தற்கால பொருண்மையில் அம்பு, எட்டாம் உயிரெழுத்து, வினா, எண், இசை நிறை ஆகிய பொருளை உணர்த்துகின்றது.

ஏற்றம்-நினைவு, துணிவு

ஏற்றம் என்ற சொல்லில் ஏற்று என்பது வேர்ச்சொல் அம் என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று ஏற்றம் என்றானது. ஏற்றம் என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஏற்றம், ஏற்றா, ஏற்றி, ஏற்றம், ஏற்றல், ஏற்றலின், ஏற்றவர், ஏற்றனர், ஏற்றார், ஏற்றி, ஏற்று போன்ற சொல்லாக்கம் 49 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (நினைவு, துணிவு என்ற இரண்டு பொருள்கள்) 9 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் ஏற்றம் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு நினைவு, துணிவு என்ற இரண்டு பொருள்களைக் கூறியுள்ளார்.

“ஏற்றம் நினைவே துணிவும் ஆகும்”⁷³

என்னும் நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

ஏற்றம் என்ற சொல்லுக்கு முன்னேற்றம் என்றும், ஒரு செயலை துணிவுடன் செய்தல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“கானல்அம் சேர்ப்பன் கொடுமை எற்றி”⁷⁴

கடற்கரைச் சோலையையுடைய தலைவன், விரைந்து வரைவொடு வருவேன் எனச் சொல்லி நீங்கி, அங்ஙனம் செய்யாது நிற்கும் கொடுமையை நினைந்து என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருள். இங்கு ஏற்றம் என்ற உரிச்சொல் நினைவு என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

**“கவலை யாத்த அவல நீள்இடைச்
சென்றோர் கொடுமை எற்றி”⁷⁵**

நீண்டகாலம் நம்மை வெறுத்துச் சென்றவருடைய கொடுமையை நினைந்து வருத்தம் அடைவதை உணர்த்துகின்றது. இந்தப் பாடலடியிலும் ஏற்றம் என்ற உரிச்சொல் நினைவு என்ற பொருளையேத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஏற்றம் என்ற உரிச்சொல் நினைவு என்ற பொருளில் 5 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“எல்லிழாய்! எற்றி வரைந்தானை, நாணும் மறந்தாள்”⁷⁶

எல்லிழாய் துணிந்து வரைந்தானை, பிரியான் எனத் துணிந்து அவன் நீங்குதலின் நாணத்தையும் மறந்தாள் என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு ஏற்றம் என்ற உரிச்சொல் துணிவு என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

சங்கப்பாடல்களில் ஏற்றம் என்ற உரிச்சொல் துணிவு என்ற பொருளில் 4 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

சங்கப்பாடல்களில் ஏற்றம் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நினைவு, துணிவு என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற சங்கப்பாடல்களில் ஏற்று என்பதை அடியாகக் கொண்டு பிறந்த சொற்கள் நீர் ஏற்றம், அடுப்பு ஏற்றல், எருதுகள், துயில் எழுதுதல், ஏற்றுக்கொள்ளுதல், ஏறுதழுவுபவர், நீராடல், ஏற்றம் ஏறுதல், மோதுதல், முறிதல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது.

மேலும் புகழ், உயர்ச்சி, மேடு, மேலே ஏறுகை, மிகுதி, மேன்மை, நீர் இறைக்கும் கருவி போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது என அறியப்படுகிறது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியடைந்த நிலையைக் காட்டுகின்றது.

ஐ - வியப்பு

ஐ என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 771 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (வியப்பு என்ற பொருள்) 19 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஐ என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில்

தோன்றியதாகும். ஐ என்ற சொல்லை அடியாகக் கொண்டு ஐஇய, ஐது, ஐந்து, ஐம், ஐம்பால், ஐய, ஐயம், ஐயர், ஐயவி, ஐயள், ஐயன், ஐயை போன்ற பல்வேறு சொல்லாக்கங்கள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் ஐ என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு வியப்பு என்னும் பொருள் கூறியுள்ளார்

‘ஐ வியப்பாகும்’ ⁷⁷

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“ஐ அமர்த்த உண்கண்” ⁷⁸

தலைவி கண்டார் வியக்குமாறு வெருவும் இயல்பு கொண்ட மையுண்ட கண்களை பெற்றிருக்கிறாள். இங்கு ஐ என்ற உரிச்சொல் வியப்பு என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

**“யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை
கைஏந்து ஐஅகல் நிறைய நெய் சொரிந்து”** ⁷⁹

யவன நாட்டினர், தங்கள் தொழில் திறம் விளங்குமாறு உருவாக்கிய பாவைகளின் கைகளில் ஏந்தியுள்ள, வியக்கத்தக்க தோற்றமுடைய அகல் நிறையுமாறு, நெய் ஊற்றப்படும். இந்தத் தொடரிலும் ஐ என்ற உரிச்சொல் வியப்பு என்ற பொருளையேத் தருகின்றது.

ஐ என்றசொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் வியப்பு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. தற்கால பொருண்மையில் ஒன்பதாம் உயிரெழுத்து, சாரியை, பண்பு பெயர் விகுதி, அழகு, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு போன்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

ஒழுகல்-நேர்மை, நெடுமை

ஒழுகல் என்னும் சொல்லில் ஒழுகு என்பது வேர்ச்சொல் என்ற தொழில்பெயர் விகுதி பெற்று ஒழுகல் என்றானது. ஒழுகல் என்ற உரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஒழுகல், ஒழுகலின், ஒழுகி, ஒழுகிய, ஒழுகு, ஒழுகுதல் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 39 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (நேர்மை, நெடுமை என்ற இரண்டு பொருள்கள்) 7 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் ஒழுகல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் நேர்மை, நெடுமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்
நேர்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்”⁸⁰**

வார்தல், போகல், ஒழுகல் என்ற மூன்று உரிச்சொற்களும் நேர்மை, நெடுமை என்னும் பொருள்களை உணர்த்தும்.

“ஒழுகிய கொன்றைத் தீம்குழல் முரற்சியர்”⁸¹

நீளமாக வளர்ந்துள்ள கொன்றைக் காயைக் கொண்டு உருவாக்கிய குழலில் இனிய இசையை இசைத்தனர் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இங்கு ஒழுகல் என்ற உரிச்சொல் நீண்ட என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“ஒழுகு நுண் நுகப்பின்”⁸²

நேர்த்தியும் நுண்மையும் உடைய இடை என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருளாகும். இங்கும் ஒழுகல் என்ற உரிச்சொல் நேர்மை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

ஒழுக்கல் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நேர்மை, நெடுமை என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற சங்கப் பாடல்களில் வரிசை, ஒழுக்கமுறைமை, நீர்பரவி ஒடுதல், அழகு பொருந்திய, கொண்ட முதலிய பொருள்களை குறிக்கின்றது. இது சொற் பொருள் மாற்றத்தையும், சொற்பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்து உள்ளதையும் காட்டுகின்றது.

ஒற்கம்-வறுமை

ஒற்கம் என்னும் சொல்லில் ஒற் என்பது வேர்ச்சொல். 'அம்' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று ஒற்கம் என்றானது. ஒற்கம் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஒற் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒற்கம், ஒற்ற, ஒற்றலின், ஒற்றாது, ஒற்றி, ஒற்றிய, ஒற்றின், ஒற்று, ஒற்றுடி, ஒற்றும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 46 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (வறுமை என்ற பொருள்) 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் ஒற்கம் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு வறுமை என்ற பொருளை கூறியுள்ளார்.

“இலம்பாடு ஒற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை” ⁸³

இலம்பாடு, ஒற்கம் என்ற இரண்டு உரிச்சொற்களும் வறுமை என்ற பொருளைக் குறிக்கும்.

“ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான்; மற்றுஅவன் எச்சத்துள் ஆயினும், அஃது எறியாது விடாதே காண்” ⁸⁴

தனக்கு ஒரு வருத்தம் உற்ற இடத்து உதவினவர்கட்கு, ஒரு வருத்தம் ஏற்பட்ட காலை உதவாதவனுடைய செல்வம் ஆகிய இவையெல்லாம்

தாமாகவே தேய்ந்து அழியா நிற்பன என்பது இப்பாடலடிகள் உணர்த்தும் பொருள். இங்கு, ஒற்கம் என்ற உரிச்சொல் வறுமை என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

**“ஒக்கல் ஒற்கம் சொலிய, தன் ஊர்ச்
சிறுபுல்லாளர் முகத்து அவை கூறி” ⁸⁵**

தன்னுடைய சுற்றத்தார்களுடைய வறுமையை ஒழிப்பதற்காக தன் ஊரில் உள்ள சிறிய, புல்லியோர் முன் தான் முன்பு கடன் பெற்றமையை கூறினான் என்பது இவ்வடிகளின் பொருள். இந்தத் தொடரிலும் ஒற்கம் என்ற உரிச்சொல் வறுமை என்ற பொருளையேத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஒற்கம் என்னும் சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் வறுமை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. தற்காலப் பொருண்மை அளவில் தளர்ச்சி, குறைவு, அடக்கம், பொறுமை போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது எனவும் அறியப்படுகின்றது.

ஓய்தல்-உள்ளதன் நுணுக்கம்

ஓய்தல் என்னும் சொல்லில் ஓய் என்பது வேர்ச்சொல் தல் என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று ஓய்தல் என்றானது. ஓய்தல் என்ற சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் ஓய், ஓய்வன, ஓயற்க போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 10 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற பொருள்) 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியர் ஓய்தல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் உள்ளதன் நுணுக்கம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“ஆய்தல் ஓய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்” ⁸⁶**

ஓய்தல் என்ற சொல்லுக்கு களைப்பாக இருத்தல் என்று பொருள். தொல்காப்பிய உரிச்சொல் இலக்கணப் பொருண்மையில் ஓய்தல் என்ற சொல் அளவு குறைதல் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“ஓய்களிறு எடுத்த நோயுடை நெடுங்கை” 87

நீர்வேட்கையால் மெலிந்து வருந்திய களிறு மேலுள்ள சிலந்திக் கூட்டினை மேகமெனக் கருதி அதனைப் பற்றி நீருண்ணுதற்காகத் தன் கையை மேலே தூக்கியது என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இங்கு, ஓய்களிறு என்பது இளைத்த களிறு என உரிச்சொல் பொருண்மை உணர்த்துகின்றது.

“ஊழ் ஆரத்து ஓய் கரை நூக்கி” 88

மேற்காணும் அடியில் மழை பெய்யும் போதெல்லாம் பெருகி ஓடும் நீர் கரையின் மண்ணைச் சிறிது சிறிதாக அரித்துப் போய் விடுவதால் காலப்போக்கில் கரை தேய்ந்து விடும் உணர்த்துகின்றது. இங்கு ஓய்தல் என்ற உரிச்சொல் உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற உரிச்சொல் பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஓய்தல் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. தற்காலப் பொருண்மை பயன்பாட்டில் இளைப்பாறுதல், மாறுதல், அழிதல், முடிதல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகிறது என அறியப்படுகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

கதழ்வு-விரைவு

கதழ்வு என்னும் சொல்லில் கதழ் என்பது வேர்ச்சொல் வு என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று கதழ்வு என்றானது. கதழ்வு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கதழ் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு

கதழ், கதழ்ந்து, கதழ்பு, கதழ்வுற்றாங்கு, கதழ்வை, கதழும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 36 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (விரைவு என்ற பொருள்) 32 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கதழ்வு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் விரைவு என்ற பொருளை கூறியுள்ளார்.

“கதழ்வும் துணைவும் விரைவின் பொருள்” 89

கதழ்வு என்ற உரிச்சொல் விரைவு என்று பொருள் படும்.

“மலைத்தலை வந்த மரையான் கதழ்விடை” 90

என்னும் அடியில் எக்காலத்தும் போரிட்டுப் போர்த்தொழிலில் பயின்ற காட்டுப்பசுவின் விரைந்து செல்லும் செயலைக் குறிக்கிறது. இப்பாடலடியில் பயின்று வந்துள்ள கதழ்வு என்னும் உரிச்சொல் விரைவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“செங்கண் எருமை இனம்பிரி ஒருத்தல்

கனை செலல் முன்பொடு கதழ்ந்து வரல் போற்றி” 91

மேற்காணும் பாடலடியில் சிவந்த கண்ணையுடைய எருமைத் திரளைப் பிரிந்த கடா அஞ்சி ஆரவாரத்துடன் விரைந்து ஓடுகின்றது. இத்தொடரில் கதழ்வு என்னும் உரிச்சொல் விரைவு என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

கதழ்வு என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடங்களை விரைவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற சங்கப்பாடல்களில் சினம், கலங்கி, கூப்பிடுதல், ஓடுதல் போன்ற பொருள்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும் கடுமை, மிகுதி, பெருமை, ஒப்பு போன்ற பொருள்களையும் குறிக்கும் என அறியப்படுகின்றது. இதனால் சொற்பொருள் மாற்றத்தையும், சொற்பொருள் எண்ணிக்கை வளர்ச்சியடைந்துள்ளதையும் காண முடிகிறது.

கமம்-நிறைவு

கமம் என்னும் சொல்லில் கம என்பது வேர்ச்சொல் அம் என்ற தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று கமம் என்றானது. கமம் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 21 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நிறைவு என்ற பொருள்) 21 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. கமம் என்ற இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

கமம் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் நிறைவு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘கமம் நிறைந்தியலும்’ ⁹²

கமம் என்ற சொல் நிறைவு என்று பொருள்படும்.

“காலொடு வந்த கமஞ்சூல் மாமழை” ⁹³

என்னும் குறுந்தொகை அடியில் காற்றோடு வந்த நிறைந்த நீராகிய சூலையுடைய பெரிய மழை பெய்ததைக் குறிக்கிறது. இந்தத் தொடரில் கமம் என்ற உரிச்சொல் நிறைவு என்ற பொருளுணர்த்துகிறது.

“கொண்டல் தண்தளிக் கமஞ்சூல் மா மழை” ⁹⁴

குளிர்ந்த நீர்த்துளிகளாகிய நிறைந்த சூளாகிய நீரினைக் கொண்டதுமாகிய பெரிய மேகம் என்பது இவ்வடியின் பொருளாகும். இத்தொடரில் இடம் பெற்றுள்ள கமம் என்ற உரிச்சொல் நிறைந்த என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் கமம் என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் இடம் பெற்றுள்ள இடங்களில் ‘நிறைவு’ என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பொருள்கள் அடிப்படையில் உழவுத்தொழில், வயல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற் பொருண்மை வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

கம்பலை-ஆரவாரம்

சங்க இலக்கியத்தில் கம்பலை என்ற சொல் 20 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (ஆரவாரம் என்ற பொருள்) 20 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. கம்பலை என்ற உரிச்சொல் இசையின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் கம்பலை என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு ஆரவாரம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்”** ⁹⁵

கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல் என்ற நான்கு உரிச்சொற்களும் ஆரவாரம் என்று பொருள்படும்.

“எம் கோன் இருந்த கம்பலை மூதூர்” ⁹⁶

எம் அரசன் இருந்த ஆரவாரமுடைய பழைய ஊர் சிறப்பை கூறுகின்றது. இந்தத் தொடரில் கம்பலை என்ற உரிச்சொல் ஆரவாரம் என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“நாள் அங்காடி நனந்தலைக் கம்பலை” ⁹⁷

அகன்ற இடத்தையுடைய, நாட்காலத்துக் கடையில் ஆரவாரம் எழுந்தது என்பது இப்பாடலடி உணர்த்தும் பொருள். இந்தத் தொடரிலும் கம்பலை என்ற உரிச்சொல் ஆரவாரம் என்ற பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

கம்பலை என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் ஆரவாரம் (ஒலி, ஒசை) என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பொருண்மை அடிப்படையில் நடுக்கம், அச்சம், துன்பம், சச்சரவு, மருதநிலம், யாழோசை, போன்ற பொருள்களை தந்து பொருள் மாற்றத்தையும் சொற்பொருண்மை எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியும் அடைந்துள்ளது.

கய 1. பெருமை 2. மென்மை

கய என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 119 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (பெரிய, மென்மை என்ற இரண்டு பொருள்கள்) 34 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. கய என்ற உரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் கய என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பெருமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை,

“தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை” ⁹⁸

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். தட, கய, நளி போன்ற உரிச்சொற்கள் பெருமை என்று பொருள்படும்.

“குருதி பருகிய கொழுந் கடவுட் கயவாய்” ⁹⁹

குருதியைக் குடித்த கொழுமை மிக்க கன்னத்தை உடைய தன் பெரிய வாயை வேங்கையின் அடிமரத்திற் சென்று துடைக்கும் செயலைக் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு கய என்ற உரிச்சொல் பெரிய என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கய என்ற உரிச்சொல் பெருமை என்ற பொருளில் 13 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கய என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மேலும் ஒரு பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கய என்கிளவி மென்மையும் செய்யும்” ¹⁰⁰

கய என்னும் சொல் மென்மை என்னும் பண்பினை உணர்த்தும்.

‘கன்றுடை மடப்பிழக் கயந்தலை மண்ணி’ ¹⁰¹

கன்றினையுடைய தன் இளம் பிடியின் மென்மை வாய்ந்த தலை என்பது இப்பாடல் அடியின் பொருளாகும். இங்கு கய என்ற உரிச்சொல் மென்மை

என்ற பொருளைத் தருகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கய என்ற சொல் மென்மை என்ற பொருளில் 21 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் கய என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் பெருமை (பெரிய), மென்மை என்ற பொருள்களை மட்டும் உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் போன்ற பொருள்களை உணர்த்தி பொருள் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. இது சொற்பொருண்மை எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

கருவி - தொகுதி

கருவி என்னும் சொல்லில் கரு என்பது வேர்ச்சொல் 'இகரம்' பெற்று கருவி என்றானது. கருவி என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கரு என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு கருவி, கருவித்து, கருவிய, கருவியர், கருவியை போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 38 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (தொகுதி என்ற பொருள்) 34 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியர் கருவி என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொகுதி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘கருவி தொகுதி’ ¹⁰²

கருவி என்ற சொல் தொகுதி என்னும் பொருள்படும். தொகுதி என்பது மின்னல், முழக்கு, காற்று என்னும் கூட்டமாகும்.

“கருவி மாமழை வீழ்ந்தென” ¹⁰³

மின்னல் முதலான தொகுதியையுடைய கரிய மேகம் கல்லென்னும் ஒலியுடன் மழையைப் பெய்தது என்பது இவ்வடி உணர்த்தும் பொருள். இந்தத் தொடரில் கருவி என்ற உரிச்சொல் தொகுதி என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

“சிறுபல் கருவித்து ஆகி, வலன் ஏர்பு
பெரும் பெயல் தலைக, புனனே!” ¹⁰⁴

சிறிய பலவாகிய மின்னல் முதலான தொகுதியைப் பெற்று வலமாக எழுந்து பெரிய மழையை இவ்வூர்ப் புனத்திடத்தே பொழிவதாக என்பது இப்பாடல் அடியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் கருவி என்ற உரிச்சொல் தொகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் கருவி என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் தொகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் இசைக்ருவி என்ற பொருளையும் உணர்த்துகின்றது.

★ தற்காலப் பொருண்மையில் ஆயுதம், சாதனம், கவசம், கேடகம், குதிரைக்கலனை, தொடர்பு, ஆடை, ஓவியம், அணிகலன், துணைக்காரணம், இசையுண்டாதற்குரிய யாழ் முதலிய கருவிகள் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது.

★ இது, சொற்பொருள் மற்றதைக் கருவி என்ற சொல் சொற்பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

கலி-ஆரவாரம்

சங்க இலக்கியத்தில் கலி என்ற சொல் 94 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (ஆரவாரம் என்ற பொருள்) 66 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் கலி என்னும் சொல்லடியினைக் கொண்டு கலித்த, கலித்து, கலிப்பா, கலிப்பின், கலிமா, கலிமான், கலியினன், கலிழ்ந்த, கலிழ் போன்ற பல்வேறு சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் கலி என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் ஆரவாரம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“கம்பலை கம்மை கலியே அழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்”** ¹⁰⁵

கம்பலை, கம்மை, கலி, அழுங்கல் என்ற நான்கு சொற்களும் அரவம் என்ற இசைப் பொருண்மையை உணர்த்தும்.

“கலிகெழு மரமிசைச் சேனோன் இழைத்த” ¹⁰⁶

ஆரவாரம் பொருந்திய மரத்தின் உச்சியில், இராக்காலத்தில் அமர்ந்திருப்பவன் என்பது இவ்வரி உணர்த்தும் பொருள். இத்தொடரில் கலி என்னும் உரிச்சொல்லும் ஆரவாரம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

**“ஈர்ங் குரல் உருமின் ஆர்கலி நல் ஏறு
பாம்பு கவின் அழிக்கும் ஓங்கு வரை பொத்தி”** ¹⁰⁷

மிகுந்த ஓசையுடைய ஆரவாரிக்கும் இடியேறு பாம்பினது அழகினைக் கெடுப்பதாய் உயர்ந்த மலைமேல் மோதும் என்பது இப்பாடல் அடிகளின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் கலி என்னும் உரிச்சொல் ஆரவாரம் என்ற பொருளையேத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கலி என்ற சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் ஆரவாரம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

கவவு-முயக்கம்

கவவு என்னும் சொல்லில் கவ என்பது வேர்ச்சொல் வு என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று கவவு என அமைந்துள்ளது. கவவு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கவ என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவவ, கவவி, கவவியார், கவவினள், கவவு, கவவும், கவைஇ, கவைஇய,

கவைஇயினள், கவைஇயினன், கவை மக போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 48 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (தழுவுதல் என்ற பொருள்) 32 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கவவு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் அகத்திடு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கவவு அகத்திடுமே” ¹⁰⁸

கவவு என்னும் சொல் அகத்திடுதல் (தழுவுதல்) என்னும் பொருள்படும்.

“கவவுக் கை விடப் பெறும் பொருட்திறத்து” ¹⁰⁹

நம்முன் நாம் முயங்கின முயக்கத்தைக் கைவிட்டுப் பொருளின் மேல் கொண்ட ஆசையை விடுவாய் எனத் தலைவி கூறுகிறாள். இதில், கவவு என்னும் உரிச்சொல் முயக்கம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“புதல்வற் கவைஇய தாய் புறம் முயங்கி” ¹¹⁰

தன் புதல்வனை மார்புற அனைத்துக் கிடந்த தாயின் புறத்தை அன்புடன் தழுவியதை இப்பாடலடி உணர்த்தும் பொருள். இந்தத் தொடரிலும் கவவு என்ற உரிச்சொல் அகத்திடு (முயக்கம்) என்ற பொருளிலேயே பயின்று வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் கவவு என்னும் சொல், உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் அகத்திடு என்ற பொருளை மட்டும் உணர்த்துகின்றது பிற பாடல்களில்.

கவர்வு-விருப்பம்

கவர்வு என்னும் சொல்லில் கவர் என்பது வேர்ச்சொல் வு என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று கவர்வு என அமைந்துள்ளது. கவர்வு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில்

கவர் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடியாகக் கொண்டு கவர்க, கவர்த்த, கவர்தல், கவர்தலின், கவர்ந்த, கவர்ந்தது, கவர்ந்து, கவர்பு, கவர்புற, கவர்வு, கவர்வுற்றன, கவர்வுற போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 80 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (விருப்பம் என்ற பொருள் 14 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கவர்வு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் விருப்பம் என்ற பொருளை கூறியுள்ளார்

‘கவர்வு விருப்பாகும்’ (தொல். 356) கவர்வு என்ற சொல் விருப்பம் என்று பொருள்படும்.

கவர்வு என்றால் கவர்தல் என்று பொருள் கொள்ளும் போது பிறர் பொருளை கவர்ந்து கொண்டு வருதல். (எ.கா) வெட்சி நிரை கவர்தல் புறப்பொருள் இலக்கணத்தில் வெட்சி பூவைச் சூடி மறவர்கள் அண்டை நாட்டிலுள்ள ஆநிரைகளை கவர்ந்து வருதல் என்று பொருள்.

இங்கு தொல்காப்பியர் கூறிய கவர்வு கவர்ச்சி என்று பொருள் கொள்ளும்போது விருப்பம் ஆகும். கைகவர் நரம்பின் பனுவற் பாணன் (நற்.200-8) கைகள் இசைத்தற்கு விரும்புகின்ற நரம்பினைக் கொண்ட யாழில் இசைக்கின்ற இசைப்பாட்டை எழுப்பவல்ல பாணனை குறிக்கிறது. இந்தத் தொடரில் கவர்வு என்னும் உரிச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கவர்வு என்னும் சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் விருப்பம் என்ற பொருளை மட்டும் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் கவர்தல், நரம்பின் ஓசை, கவர்த்த குரல், கவர்ச்சி, காப்பு விடுதல், விரைவு, அன்பு போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தையும், சொற்பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

கழி - மிகுதி

கழி என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கழிக்கின், கழிக்கும், கழிக, கழிகல்லாத கழிகலமகடே, கழிந்த, கழிந்தமை, கழிந்தவை, கழிதல், கழிப்ப, கழிப்பி, கழிப்பிய, கழிப்பு, கழிய, கழியும், கழிகலமகளிர், கழித்த, கழித்தன, கழத்திடுதல், கழித்து, கழிந்த தோய் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 162 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மிகுதி என்ற பொருள் 14 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கழி என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மிகுதி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கூர்ப்பும் கழிவும் உள்ளது சிறக்கும்” ¹¹¹

கூர்ப்பு, கழிவு என்ற இரண்டு உரிச்சொற்களும் மிகுதியைக் குறிக்கும்.

“கழி கவின் இளமாவின் தளிர் அன்னாய்” ¹¹²

மிக்க அழகினை உடைய இளைய மாந்தளிர் போன்ற நிறத்தினை உடையாய் என்பது மேற்காணும் பாடல் உணர்த்தும் பொருள் இதில் கழி என்ற உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

“கழிபடர் உழந்த பனிவார் உண்கண்” ¹¹³

மிகுந்த பெருந்துன்பத்தால் வருந்திய நீர் பொழியும் மையுண்ட கண்களை தலைவி பெற்றிருக்கிறாள். இந்தத் தொடரிலும் கழி என்ற உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளையேக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கழி என்ற உரிச்சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் மிகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது பிறபாடல்களில் மூங்கில், உப்பங்கழி, கழிந்த (நீக்கம்), பொருந்திய, நூல் போன்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

கழுமு-மயக்கம்

கழுமு என்ற சொல்லில் கழு என்பது வேர்ச்சொல் உ என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று கழுமு என்றானது. கழுமு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கழுமு என்ற சொல் 3 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (மயக்கம் என்ற பொருள்) 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியர் கழுமு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மயக்கம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கழுமு என்கிளவி மயக்கம் செய்யும்” ¹¹⁴

கழும என்னும் உரிச்சொல் மயக்கம் என்று பொருள்படும்.

“கழும முடித்து, கண்கூடு கூழை” ¹¹⁵

பூவும் மயிரும் தம்முள் மயங்கும்படி முடித்து, வாரி முடிக்கும்படித் தலை கூடின மயிர் என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு, கழும என்ற உரிச்சொல் மயக்கம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

“கவர் படுகையை கழும மாந்தி” ¹¹⁶

அரிசியால் சமைத்த சோற்றுத்திரளை விரும்பி உண்ணும் கையை உடையவன். அவ்வுணவை நிறைய மயக்கம் உண்டாக உண்டு நின் உழுத்தியரோடு நீர்மிக்க சேற்றிலே நாற்றுகளை நடுவதற்கு செல்லலை என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு கழும என்னும் உரிச்சொல் மயக்கம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கழும என்ற சொல், உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் மயக்கம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

கறுப்பு 1. வெகுளி, 2. நிறம்

கறுப்பு என்னும் சொல்லில் கறு என்பது வேர்ச்சொல். பு என்னும் பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று கறுப்பு என அமைந்தது. கறுப்பு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கறு என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடியாகக் கொண்டு கறுக்கு, கறுத்த, கறுத்தோர், கறுப்ப, கறுவு, கறுத்து, கறுத்தோர் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 19 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (வெகுளி, நிறம் என்ற இரண்டு பொருள்கள்) 11 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கறுப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மையளவில் வெகுளி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளி பொருள்” ¹¹⁷

கறுப்பு, சிவப்பு என்ற இரண்டு உரிச்சொற்களும் வெகுளி என்று பொருள்படும்.

கறுப்பு என்ற உரிச்சொல் வெகுளி என்று பொருள்படும். முகம் கறுத்தது என்னும் போது கோபத்தால் முகம் கறுத்தது கறுப்பு நிறத்தைப் பெற்றது என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

“கறுத்த தெவ்வர் கடிமுனை அலற” ¹¹⁸

சினம் உண்டாகிய பகைவர் அச்சமூட்டும் போர்க்களத்திலே அலறும்படி போர் செய்பவர் என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரில் கறுப்பு என்ற உரிச்சொல் வெகுளி என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“முருகு உடன்று கறுத்த கலி அழி முதூர்” ¹¹⁹

முருகக்கடவுள் மாறுபட்டு சினந்ததனால் ஆரவாரம் அழிந்த பழைய ஊர் என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருள். இந்தத் தொடர் கூறும் பொருளிலும்

கறுப்பு என்ற உரிச்சொல் வெகுளி என்ற பொருளையேக் குறிக்கின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கறுப்பு என்ற உரிச்சொல் வெகுளி என்ற பொருளில் 9 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

கறுப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் மேலும் ஒரு பொருள் கூறியுள்ளார். ‘நிறத்து உரு உணர்த்தற்கு உரிய என்ப’ (தொல். 367)

சங்க இலக்கியத்தில் கறுப்பு என்னும் சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் வெகுளி, நிறம் என்ற இரண்டு பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் பகைவர்,

குரு-நிறம்

சங்க இலக்கியத்தில் குரு என்ற சொல் 43 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. உரிச்சொல்லாக (நிறம் என்ற பொருள்) 42 இடங்களில் நின்று பொருளுணர்த்துகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் குரு என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு குரு, குருகத்தி, குருகு, குருசில், குருடம், குருத்து, குருதி, குருதித்து, குருந்து, குரும்பி, குரும்பை, குருவி, குருளை, குருஉ போன்ற சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. குரு என்ற உரிச்சொல் பண்பின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் குரு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் நிறம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே” ¹²⁰

குரு என்ற உரிச்சொல்லும் கெழு என்ற உரிச்சொல்லும் நிறம் என்று பொருள்படும் என்பது நூற்பாவின் பொருளாகும்.

“குருமயிர் யாக்கை குடாஅடி உளியம்” ¹²¹

கரிய மயிர் பொருந்திய உடலையுடைய கரடிகள் இருந்ததை உணர்த்துகின்றது. இங்கு குரு என்ற உரிச்சொல் நிறம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“குருமணி யானை இயல் தேர்ப் பொருநன்” ¹²²

நிறம் மிக்க அழகிய மணிகளாலே ஒப்பனை செய்யப்பட்ட யானைகள் என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள் இந்தத் தொடரிலும் குரு என்ற உரிச்சொல் நிறம் என்ற பொருளையே உணர்த்தி நிற்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் குரு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நிறம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் கனத்த என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தை காட்டுகின்றது.

குழ-இளமைப்பெயர்

குழ எனும் சொல்லில் குழ் என்பது அடிச்சொல் ‘அ’ என்ற பெயரெச்ச விகுதி பெற்று குழ என்றானது. குழ என்ற இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் குழ, குழவி, குழவித்திங்கள், குழவிய, குழவிவேனில் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 47 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (இளமைப்பெயர்) 42 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் குழ என்ற உரிச்சொல்லிற்கு இளமைப்பெயர் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்” ¹²³

என்னும் நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“தட மருப்பு எருமை மட நடைக் குழவி” ¹²⁴

வளைந்த கொம்பினையுடைய எருமையின் இளநடையுடைய கன்றுகள் இருப்பதை இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள் இங்கு குழ என்ற உரிச்சொல் இளமைப்பெயரைக் குறித்து வந்துள்ளது.

“கடுஞ்சுரை நல் ஆன் நடுங்கு தலைக்குழவி” ¹²⁵

விரைந்து பால் சுரக்கும் மடியினையுடைய நல்ல பசுவின் நடுங்கும் தலையையுடைய கன்று என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு குழ என்னும் உரிச்சொல் இளமையான கன்று என்ற பொருளினைக் குறிக்கின்றது.

குழ எனும் சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் இளமைப் பெயரைக் குறிக்கின்றது. பிற பாடல்களில் இளவேனில், திங்கள் குழவி, அம்மிகுழவி போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது இது. சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

கூர்ப்பு-மிகுதி (சிறப்பு)

கூர்ப்பு என்னும் சொல்லில் கூர் என்பது வேர்ச்சொல் பு என்ற தொழிற்பெயர் கூர்ப்பு என அமைந்துள்ளது. கூர்ப்பு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கூர் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூர், கூர்ந்த, கூர்ந்து, கூர்ந்தென, கூர போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 161 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மிகுதி என்ற பொருள்) 69 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கூர்ப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மிகுதி என்ற பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை,

“கூர்ப்பும் கழிவும் உள்ளதன் சிறப்பு” ¹²⁶

என்னும் நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

“எடுத்துஎறி எஃகம் பாய்தலின், புண் கூர்ந்து” ¹²⁷

போரில் பகைவர் எறிந்த வேல் பட்டமையால் புண் மிகுந்து தம் பிடியானைகளையும் மறந்து நின்ற களிறுகள் என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு கூர்ப்பு என்னும் உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“இருவெதிர்ப் பைந்தூறு கூர்எரி நைப்ப” ¹²⁸

பெரிய மூங்கிலில் தோன்றிய மிக்க நெருப்பு, பசுமையான தூறுகளை எரித்தது என்பது இவ்வரியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் கூர்ப்பு என்னும் உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“தூஉம் துவலைத் துயர்கூர் வாதையும்” ¹²⁹

என்னும் அடியில் தூவுகின்ற நீர்த்துளிகளையுடைய பிரிந்தார் துயர் மிகுதற்குக் காரணமாகிய வாடைக்காற்று என்பது இவ்வரியின் பொருள். இந்தத் தொடரிலும் கூர்ப்பு என்ற உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளையேக் குறித்து வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் கூர்ப்பு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் மிகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் கூர்மை, சூழ்ந்த, பொருந்திய, வருத்தம், அறிந்த, பூசிய, மறைந்த, நீண்ட, பெரிய, மேன்மையற்ற போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது.

கெழு-நிறம்

கெழு என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 72 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (நிறம் என்ற பொருள்) 53 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. கெழு என்னும் இவ்வுரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். தொல்காப்பியர் கேழ் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு நிறம் என்று பொருள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே” ¹³⁰

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம்” ¹³¹

வடநாட்டில் உள்ளவர், கொண்டு வந்து தந்த வெண்ணிறமுடைய சந்தனக்கல்லை குறிக்கின்றது. இந்தத் தொடரில் கேழ் என்ற உரிச்சொல் நிறம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

“ஏழ் புழை ஐம் புழை யாழ் இசை கேழ்த்து அன்ன, இனம் வீழ் தும்பி வண்டொடு மிஞிறு ஆர்ப்ப” ¹³²

ஏழு துளையுடைய குழல், ஐந்து துளையுடைய குழல், யாழ் ஆகியவற்றினிடத்தில் பிறந்த இசையினைப் போன்று, நிறத்தினால் ஒத்த தம் இனத்தை விரும்பும் தும்பி, வண்டு, மிஞிறு ஆகியவை இனிய இசையினை முழங்கின என்பது இப்பாடல் அடியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் கேழ் என்ற உரிச்சொல் நிறம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் கேழ் என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நிறம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் பொருந்திய நுரை போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இது பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

சாயல்-மென்மை

சாயல் என்னும் சொல்லில் சாய் என்பது வேர்ச்சொல் அல் என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று சாயல் என்றானது. சாயல் என்னும் உரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சாய் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாயல், சாயலர், சாயலன், சாயலன், சாயலாய், சாயலார், சாயலோர், சாயற்று போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 62 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மென்மை என்ற பொருள்) 52 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர் சாயல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மென்மை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘சாயல் மென்மை’¹³³

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“மெத்தென் சாயல் முத்து உறழ் முறுவல்”¹³⁴

ஐம்பொறிகளாலும் உணரப்படும் மென்மைத் தன்மையாகிய சாயலையுடையவர். முத்து போன்ற பல்லினையுடையவர் என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இந்தத் தொடரில் சாயல் என்ற உரிச்சொல் மென்மை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை”¹³⁵

மகளிரிடத்து வணங்கிய மென்மையும் பகைவரிடத்து வணங்காத ஆண்மையையும் உடையவன் பாண்டியன் என்பது இந்த பாடல் வரியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் சாயல் என்ற உரிச்சொல் மென்மை என்ற பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் சாயல் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் மென்மை என்ற பொருளை

உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் அழகு, தோற்றம், அருள், சாயலுடையவள் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

சாஅய்-நுணுக்கம்

சாஅய் என்னும் சொலில், சாய் என்பது வேர்ச்சொல் ஐ என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபைப் பெற்று சாஅய் என்றானது. சாஅய் என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் சாய் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாஅய், சாஅய்தும், சாஅய்மார், சாய், சாய, சாஅய போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 114 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற பொருள்) 70 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் சாஅய் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் உள்ளதன் நுணுக்கம் (அளவு குறைதல்) என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்”** ¹³⁶

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“தொடி நெகிழ்ந்தனவே; தோள் சாயினவே” ¹³⁷

தலைவியின் வளையல்கள் நெகிழ்ந்தன. தோள்கள் மெலிந்தன என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இத்தொடரில் சாஅய் என்னும் உரிச்சொல் அளவு குறைதல் என்ற பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

சாஅய் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் வளைவு, சாய்தல், பஞ்சாய்கோரை, பற்றுதல், பரந்து, ஒலி, வறுமையுற்ற,

அசைந்து, பணிந்து, நிரை கவர்தல், விலகிநின்று, வென்று, செறும்பு போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருண்மை மாற்றத்தையும், சொற்பொருள் வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

சிலைத்தல்-இசைப்பொருள்

சிலைத்தல் என்னும் சொல்லில் சிலை என்பது வேர்ச்சொல் தல் என்னும் தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று சிலைத்தல் என அமைந்துள்ளது. சிலைத்தல் என்னும் சொல் இசை அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சிலை என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிலைக்கும், சிலைத்தலின், சிலைத்து, சிலைப்ப, சிலைப்பவை, சிலைப்பின், சிலைப்பு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 23 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக 23 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் சிலைத்தல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் இசைப்பொருளைக் (ஒலித்தல், முழங்குதல்) கூறியுள்ளார்.

**“துவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்
இசைப் பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்”** ¹³⁸

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

**“ஏறுஎழுந்து முழங்கினும் மாறுஎழுந்து சிலைக்கும்
கடாஅ யானை கொட்கும் பாசறை”** ¹³⁹

இடி முழக்கம் கேட்டால் அது பகைவரது யானைப்படை முழக்கம் எனக் கருதி அதற்கு எதிராகத் தானும் முழக்கம் செய்யும் மதங்கொண்ட யானைகள் கதங் கொண்டு சுழன்று திரியும் தன்மையை உடையது. இந்தத் தொடரில் சிலைத்தல் என்ற உரிச்சொல் முழக்கம் என இசைப்பொருளைத் தருகின்றது.

“படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப” 140

ஒலிக்கின்ற கண்ணையுடைய வீர முரசம் போர்க்களத்தில் நடுவே ஒலிப்ப
என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் சிலைத்தல்
என்னும் உரிச்சொல் இசைப்பொருளையேத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் சிலைத்தல் என்ற சொல் உரிச்சொல்
பொருளில் வருமிடங்களில் இசைப்பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது.
தற்காலப் பொருண்மை அளவில் கொட்டுதல், சினங்கொள்ளுதல்,
பின்னிடுதல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள்
வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

சிவப்பு-நிறம், வெகுளி

சிவப்பு என்னும் சொல் சிவ என்பது வேர்ச்சொல் பு என்னும்
தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று சிவப்பு என்றானது. சிவப்பு என்னும்
உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப்
பாடல்களில் சிவந்த, சிவந்தன்று, சிவந்தன, சிவந்தனை, சிவந்து, சிவப்ப,
சிவப்பு, சிவப்புற, சிவப்பூர, சிவப்போள் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 65
இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உரிச்சொல்லாக (நிறம், வெகுளி
என்ற இரண்டு பொருள்கள் 65 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சிவப்பு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் வெகுளி என்று
பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளி பொருள்” 141

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“எமக்கே வருகதில் விருந்தே - சிவப்பு ஆன்று” 142

விருந்தாக வருபவர் வருக! அங்ஙனம் வருவீராயின் அழகும் மாமை நிறமும்
கொண்ட அரிவை சினம் தணிவள் என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும்.

இங்கு, சிவப்பு என்னும் உரிச்சொல் வெகுளி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

**“நனிகடுஞ் சிவப்பொடு நாமம் தோற்றி
பனிகடி கொண்ட பண்புஇல் வாடை”** ¹⁴³

பண்பில்லாத வாடைக்காற்று, பொங்கிச் சினந்து, நடுங்கும் குளிரால் அச்சத்தைத் தோற்றுவித்து மயங்கிய மாலைப் பொழுதுடன் கூடி இரக்கமின்றி வருந்தச் செய்தது என்பது இப்பாடல் வரிகளின் பொருளாகும். இங்கு, சிவப்பு என்ற உரிச்சொல் வெகுளி (சினம்) என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சிவப்பு என்ற உரிச்சொல் வெகுளி என்னும் பொருளில் 16 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. சிவப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் மேலும் ஒரு பொருளை கூறியுள்ளார்.

“நிறத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப” ¹⁴⁴

கறுப்பு, சிவப்பு என்ற உரிச்சொற்கள் வெகுளி என்ற பொருளை உணர்த்துவதோடு நிறம் என்ற பொருளையும் உணர்த்தும் என்கிறார். சிவப்பு என்ற உரிச்சொல் நிறம் என்ற பொருளில் 50 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“பிணன் உகைத்துச் சிவந்த பேர் உகிர் பணைத்தாள்” ¹⁴⁵

போர்க்களத்தில் தான் கொன்ற பிணங்களை இடறுதலால் குருதி தோய்ந்து சிவந்து தோன்றும் பெரிய நகங்களையும் கால்களையும் கொண்ட யானைகள் என்பது இந்த பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு சிவப்பு என்ற உரிச்சொல் நிறம் என்ற பொருளை குறித்து வந்தது.

**“செறுவர் நோக்கிய கண், தண்
சிறுவனை நோக்கியும், சிவப்பு ஆனாவே”** ¹⁴⁶

பகைவரை வெகுண்டு நோக்கிய அதியமானுடைய கண் தன் புதல்வனைக் கண்டபோதும் செம்மை நிறத்திலிருந்து மாறாவாயின இங்கு, சிவப்பு என்ற உரிச்சொல் நிறம் என்ற பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

சிவப்பு என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக வருமிடங்களில் வெகுளி, நிளம் என்ற இரண்டு பொருள்களை தருகின்றது. தற்காலப் பொருண்மை அளவில் சிவப்புக்கல், சீட்டு முதலிய விளையாட்டுக்களில் வென்ற கட்சிக்கு இடும் குறியீடு போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியினை காட்டுகின்றது.

சிறுமை-நோய்

சிறுமை என்னும் சொல்லில், சிறு என்பது வேர்ச்சொல் மை என்ற பண்புப்பெயர் விசுதி பெற்று சிறுமை என்றானது. சிறுமை என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சிறு என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறுமை, சிறுமைத்து, சிறுமையள் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 17 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நோய் என்ற பொருள்) 5 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் சிறுமை என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மையளவில் நோய் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“பையஞ் சிறுமையும் நோயின் பொருள்” ¹⁴⁷

என்னும் நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“ஆனாச் சிறுமையள் இவளும் தேம்பும்” ¹⁴⁸

பொறுத்தற்கு இயலாத நோயினையுடையவளாய் இவளும் மெலிவாள். இந்தத் தொடரில் சிறுமை என்னும் உரிச்சொல் நோய் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“..... சிறுமை உற்ற என்
கையறு நெஞ்சத்து எவ்வம் நீங்க” ¹⁴⁹

நோயுற்ற என் நெஞ்சம் செயலற்றுத் துன்புறுகின்றது. இந்தத் தொடரிலும் சிறுமை என்ற உரிச்சொல் நோய் என்ற பொருளை குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் சிறுமை என்னும் சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நோய் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் துன்பம், சிறுமைப்பண்பு, கொடுமை, பஞ்சம், வறுமை, குறைபாடு போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது, சொல் பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

சீர்த்தி-மிகுபுகழ்

சீர்த்தி என்னும் சொல்லில் சீர் என்பது வேர்ச்சொல் தி என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று சீர்த்தி என அமைந்துள்ளது. சீர்த்தி என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சீர், சீர்த்தி, சீர்த்து போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 127 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மிகு புகழ் என்ற பொருள்) 21 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் சீர்த்தி என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மிகுபுகழ் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“சீர்த்தி மிகுபுகழ்” ¹⁵⁰

சீர்த்தி என்னும் சொல் பெரும்புகழ் என்று பொருள்படும்.

“வலம்படு சீர்த்தி ஒருங்குடன் இயைந்து” ¹⁵¹

அகன்ற கண்ணையுடைய முரசத்தால் வெற்றி உண்டான மிக்க புகழ் ஒருங்கு சேர்ந்து என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு, சீர்த்தி என்ற உரிச்சொல் மிகுபுகழ் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“சிறந்தோர் அஞ்சிய சீர் உடையோயே!” ¹⁵²

இந்திரன் முதலான தேவர்கள் உன்னிடத்து அச்சம் கொண்டு நடக்குமாறு ஆற்றல் மிக்க புகழினை உடையவனே! என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இந்தத் தொடரிலும் சீர்த்தி என்ற உரிச்சொல் மிகுபுகழ் என்ற பொருளையேக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் சீர்த்தி என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் மிகுபுகழ் என்ற பொருளை தருகின்றது. பிற பாடல்களில் தலைமை, அழகு, தாளக்கட்டு, இசை, கணம், ஒலி, பெருமை போன்ற பொருள்களைக் குறிக்கின்றது. இது, சொற்பொருள் மாற்றத்தையும், சொற்பொருண்மை வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

சும்மை-இசைபொருள் (ஆரவாரம்)

சும்மை என்னும் சொல்லில் சும் என்பது வேர்ச்சொல் மை என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று சும்மை என்றானது. சும்மை என்னும் உரிச்சொல் இசையின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சும்மை, சும்மைய, சும்மையர் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 11 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (இசைப்பொருள்) 11 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியர் சும்மை என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு இசைப்பொருள் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல்

என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்” ¹⁵³

கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல் என்ற நான்கு உரிச்சொற்களும் இசைப் பொருண்மையை உணர்த்தும்.

“மகிழ்ந்தோர் ஆடும் கலி கொள் சும்மை” ¹⁵⁴

மகிழ்ந்தவர்கள் ஆடும் செருக்கினைக் கொண்ட ஆரவாரம் உடையதாகத் தெருக்கள் காணப்படும் என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு சும்மை என்ற உரிச்சொல் ஆரவாரம் என்னும் இசைப் பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது.

‘கடல் என, கார் என ஒலிக்கும் சும்மையொடு’ ¹⁵⁵

கடல் போலவும், மேகம் போலவும் ஆரவாரத்துடன் ஒலிக்கும் என்பது இந்த அடியின் பொருள் இந்தத் தொடரிலும் சும்மை என்ற உரிச்சொல் ‘ஆரவாரம்’ என்ற பொருளை தந்து நிற்கின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சும்மை என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் ஆரவாரம், ஒசை என்னும் இசைப்பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது. பிற பொருண்மை அடிப்படையில் சுமை, தொகுதி, நெற்போர், ஊர், நாடு, ஆவிரைச்செடி, யாழ் நரம்பின் ஒசை போன்ற பொருள்களையும் உணர்த்துகின்றது என அறியப்படுகின்றது. இது சொற்பொருண்மை வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

செல்லல்-இன்னாமை

செல்லல் என்னும் சொல்லில், செல் என்பது வேர்ச்சொல் அல் என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று செல்லல் என அமைந்தது. செல்லல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செல்லல் என்ற சொல் 28 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (இன்னாமை என்ற பொருள்) 17 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் செல்லல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு இன்னாமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை,

“செல்லல் இன்னல் இன்னாமையே” ¹⁵⁶

என்னும் நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“செல்லல் தீர்க்கம்: செல்வாம்” ¹⁵⁷

தலைவியிடத்து நாம் செல்வோம், அவருடைய துன்பத்தைத் தீர்ப்போம் என்றும் கூறும் என்பது இவ்வரியின் பொருளாகும். இங்கு செல்லல் என்ற உரிச்சொல் இன்னாமை என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“ஒண்தொடி நெகிழ்ச் சாஅய், செல்லலொடு
கண்பணி கலுழ்ந்துயாம் ஒழிய” ¹⁵⁸

நமது ஒளி பொருந்திய வளைகள் நெகிழ்ந்து வீழ, கண்கள் நீர் சொரிய தனிமைத் துன்பத்தோடு நாம் இங்கே வீற்றிருக்க நம் தலைவர் நம்மைக் கைவிட்டுச் சென்று விட்டார் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் செல்லல் என்ற உரிச்சொல் இன்னாமை (துன்பம்) என்ற பொருளையே தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் செல்லல் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் இன்னாமை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் செல்லுதல் (பயணம்) என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. இது சொற் பொருண்மை மாற்றம் பெற்றுள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

செழுமை-வளம், கொழுப்பு

செழுமை என்ற சொல், செழு என்பது இதன் அடிச்சொல் மை என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று செழுமை என்றானது. செழுமை என்ற உரிச்சொல் பண்பின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செழு, செழும் போன்ற சொற்கள் 40 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (வளம், கொழுப்பு என்ற

பொருள்கள்) 40 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. 'செழுமை வளனும் கொழுப்புமாகும்' (தொல்.346) ல் கூறுகிறார்.

**“காவிரிப் படப்பைப் பட்டினத் தன்ன
செழுநகர் நல்விருந்து அயர்மார்”** ¹⁵⁹

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைப் போன்ற வளஞ்சான்ற நம் இல்லத்தில், நம்பால் வரும் விருந்தினரை மகிழ்ச்சியுடன் பேணுதல்.

“செழுங்கோட் பெண்ணைப் பழம் தொட முயலும்” ¹⁶⁰

வளமையான குலைகளுடைய பனையின் பழத்தைத் தொட முயல்வர் என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு செழுமை என்ற உரிச்சொல் வளம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செழுமை என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் வளம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பொருள் அடிப்படையில் மாட்சிமை, தழைவு, அழகு போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

சேர்-திரட்சி

சேர் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 77 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக 9 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. சேர் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சேர், சேர்ந்து போன்ற சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் சேர் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு திரட்சி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்

‘சேரே திரட்சி’ ¹⁶¹

“கழிசேர் மருங்கின் கணைக் கால் நீடி
கண் போல் புத்தமை கண்டு” ¹⁶²

உப்பங்கழிகளில், திரண்டு நன்கு நீண்டு நம் கண்களைப் போல் பூத்துள்ள சிறிய பசிய இலைகளையுடைய நெய்தல் பூக்கள் என்பது இப்பாடல்களின் பொருளாகும். இங்கு சேர் என்ற உரிச்சொல் திரட்சி என்ற பொருளில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“அரைசேர் யாத்த வெண்திரள், வினைவிரல்” ¹⁶³

அடி திரண்ட யா மரத்தின் கிளையில் குருதியாடிய நெருங்கிய விரல்களைக் கொண்ட ஆண் பருந்து வந்து தங்கியிருக்கும் இந்தப் பாடலடியிலும் சேர் என்ற உரிச்சொல் திரட்சி என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

ஞெமிர்தல்-பரத்தல்

ஞெமிர்தல் என்னும் சொல்லில் ஞெமர் என்பது வேர்ச்சொல் தல் என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று ஞெமிர்தல் என்றானது. ஞெமிர்தல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். ஞெமர் என்னும் சொல்லை அடியாகக் கொண்டு ஞெமர், ஞெமர்ந்த, ஞெமர, ஞெமிர்ந்த, ஞெமிர்ந்து, ஞெமிர்ந்தென, ஞெமிரி, ஞெமிரிய போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 18 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (பரத்தல் என்ற பொருள் 18 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் ஞெமிர்தல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பரத்தல் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள்” ¹⁶⁴

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து” ¹⁶⁵

ஆற்று நீரினால் கொண்டு தரப்பட்ட புது மணலால் பரப்பப் பெற்றதாக அம்முற்றம் காட்சியளிக்கும். இங்கு ஞெமிர்தல் என்ற உரிச்சொல் பரத்தல் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஞெமிர்தல் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் பரந்த என்ற பொருளை குறிக்கின்றது. பிற பொருண்மை அடிப்படையில் முற்றுதல், தங்குதல், ஓடிதல், நெரிதல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது என அறியப்படுகின்றது. இது சொற்பொருள் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

தட-பெரிய, வளைவு

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தட, தடம், தடவரல், தடவு, தடவுபு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 162 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (பெரிய, வளைவு என்னும் பொருள்கள்) 147 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. தட என்னும் இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் தட என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு பெருமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை,

“தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை” ¹⁶⁶

தட, கய, நளி என்னும் மூன்று உரிச்சொற்களும் பெருமை என்னும் பொருளுணர்த்தும்.

“தாழ்பெருந தடக்கை உயர்த்த யானை” ¹⁶⁷

நிலத்திலே தாழ்ந்து தோய்கின்ற பெரிய துதிக்கையினையுமுடைய, யானை என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு தட என்ற உரிச்சொல் பெருமை (பெரிய) என்னும் பொருளுணர்த்துகின்றது.

‘நெகிழ நெகிழ்ந்தன்று, தடமென் தோளே’ ¹⁶⁸

தலைவன் பிரிந்தால் உள்ளம் நெகிழும் என்பதைக் காட்டுவதற்காக என்னுடைய பெரிய தோள்கள் மெலிந்தன என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு தட என்னும் உரிச்சொல் பெரிய என்ற பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

தொல்காப்பியர் தட என்னும் உரிச்சொல் மேலும் ஒரு பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை, அவற்றுள்

“தடஎன் கிளவி கோட்டமும் செய்யும்” ¹⁶⁹

தட என்ற உரிச்சொல் கோட்டம் (வளைவு) என்ற பண்பை உணர்த்தும்.

‘பனைத்திரள் அன்ன பருரர் எறுழ் தடக்கை’ ¹⁷⁰

திரண்ட பனைபோலப் பருத்த அழகிய வலிமையான விளைந்த கை என்பது இப்பாடலடி உணர்த்தும் பொருள் ஆகும். இங்கு தட என்ற உரிச்சொல் கோட்டம் (வளைவு) என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் தட என்ற உரிச்சொல் பெருமை என்ற பொருளில் 130 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. கோட்டம் என்ற பொருளில் 17 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. சங்கப்பாடல்களில் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் பெருமை, வளைவு என்ற இரண்டு பொருள்களைத் தருகின்றது பிற பாடல்களில் நீர் நிலை, தடவுதல், தூபமூட்டி, தடாமரம், வேள்விகுண்டம் போன்ற பொருளையும் உணர்த்துகிறது.

தவ-மிகுதி

தவ என்னும் சொல்லில் தவ் என்பது வேர்ச்சொல் அ என்ற பெயரெச்ச விகுதி பெற்று தவ என அமைந்துள்ளது. தவ என்ற உரிச்சொல்

குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தவ என்ற சொல் 33 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மிகுதி என்ற பொருள்) 25 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் தவ என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு மிகுதி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“அவைதாம்

உறுதவ நனியென வருஉம் மூன்றும்

மிகுதி செய்யும் பொருள என்ப” ¹⁷¹

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“தவச்செய் நாட்டார் ஆயினும் மிகப்போர்

அன்பினர்” ¹⁷²

நம் காதலர் மிகத் தொலைவில் உள்ள நாட்டில் இருப்பினும் நம்மிடம் மிகவாகிய பேரன்பினை உடையர் என்பது இப்பாடலடியின் பொருள். இங்கு தவ என்ற உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“நல்கிய நாள் தவச் சிலவே” ¹⁷³

கடல்துறையின் தலைவன், தண்ணளி செய்த நாட்கள் மிகச்சிலவேயாகும். இந்தத் தொடரிலும் தவ என்னும் உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளையேத் தருகின்றது.

தவ என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடங்களில் மிகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் (காண்க. பின்னிணைப்பு) தவம், முன்னே செல்லுதல், கெடும்படி போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருண்மை வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

தா-வலி, வருத்தம்

சங்க இலக்கியத்தில் தா, தாஅய, தாஅவல், தாஅ, தாவு போன்ற

சொல்லாக்கங்கள் 38 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (வலிமை, வருத்தம் என்ற இரண்டு பொருள்கள் 11 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. தா என்னும் இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் தா என்ற உரிச்சொல்லிற்கு வலிமை, வருத்தம் என்ற பொருள்களைக் கூறியுள்ளார்.

“தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்” ¹⁷⁴

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“தாஇன்று கழிக, எற் கொள்ளாக் கூற்றே” ¹⁷⁵

இனி அந்த கூற்றுவனும் வலியுழிந்து இறந்து போகட்டும் என்பது இப்பாடல் அடியின் பொருளாகும். இங்கு தா என்னும் உரிச்சொல் வலிமை என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

‘தாவு இல் உள்ளமொடு துவன்றி ஆய்பு உடன்’ ¹⁷⁶

வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடு, ஆர்வமுடன் ஏறு தழுவுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். இங்கு தா என்னும் உரிச்சொல் வருத்தம் என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

சங்கப்பாடல்களில் தா என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் வலி, வருத்தம் என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் பரவு, குற்றமற்ற, கேட்டல், தாவிச்செல்லல், சூழப்பட்ட போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொல்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் தா என்ற உரிச்சொல் வலிமை என்ற பொருளில் 5 இடங்களிலும், வருத்தம் என்ற பொருளில் 6 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தீர்தல், தீர்த்தல் - விடுதல் (நீங்குதல்)

தீர்தல், தீர்த்தல் என்னும் சொற்களில், தீர் என்பது வேர்ச்சொல் தல் என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று தீர்தல், தீர்த்தல் என்றானது. தீர்தல், தீர்த்தல் என்ற இவ்வுரிச்சொற்கள் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தீர், தீர்க்க, தீர்க்கும், துர்க்குவோம், தீர்கம், தீர்த்த, தீர் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 167 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (விடுதல் என்ற பொருள்) 130 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் தீர்தல், தீர்த்தல் என்ற உரிச்சொற்களுக்கு விடுதல் (நீங்குதல்) என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடற் பொருட்டாகும்” ¹⁷⁷

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

**“அந்தஓமை அம்கவட்டு இருந்த
இனம்தீர் பருந்தின் புலம்புகொள் தெள் விளி”** ¹⁷⁸

பாலை நிலத்திலுள்ள ஓமை மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்திருந்த பெடையை நீங்கிய பருந்தினுடைய, தனிமைத் துயரைப் புலப்படுத்தும் தெளிந்த ஓசை என்பது இப்பாடல் வரிகளின் பொருளாகும். இங்கு தீர்தல் என்ற உரிச்சொல் விடுதல் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“தன்னிலை தீர்ந்தன்றும் இலனே” ¹⁷⁹

எந்நாளும் தன் குலத்திற்கு உரிய நற்குணங்களின்றும் நீங்கியது இல்லை என்பது இவ்வரியின் பொருளாகும். இங்கும் தீர்த்தல் என்ற உரிச்சொல் நீங்குதல் என்ற பொருளையேக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் தீர்தல், தீர்த்தல் என்ற சொற்கள் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் விடுதல் (நீக்கம், கழிந்த, தீர்ந்த) என்ற

பொருளைக் குறிக்கின்றது. பிற பாடல்களில் குற்றமற்ற, வருத்தமற்ற, ஒளிவீசும் போன்ற வேறு பொருண்மையையும் உணர்த்துகின்றன. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தையும் சொற்பொருள் வளர்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

துவன்று-நிறைவு

துவன்று என்னும் சொல்லில் துவ என்பது வேர்ச்சொல், று என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று துவன்று என்றானது. துவன்று என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் துவன்ற, துவன்றி, துவன்றிய, துவன்று, துவன்றுடி, துவன்றும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 36 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக 11 இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் துவன்று என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு நிறைவு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“துவன்று நிறைவு ஆகும்” ¹⁸⁰

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“ஆரியர் துவன்றிய, பேர் இசை இமயம்” ¹⁸¹

அமைதி நிறைந்ததும், முனிவர்கள் நிறைந்து விளங்கும் பெரும் புகழுடையதுமான இமயமலை என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு துவன்று என்ற உரிச்சொல் நிறைவு என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“..... துவன்றிய

கயத்து இட்ட வித்து வறத்தின் சாவாது” ¹⁸²

நீர் நிறைந்த பள்ளத்தில் விதைத்த வித்து (விதை) நீரின்மையால் சாவாது தழைத்து வளரும் என்பது இப்பாடல் வரிகளின் பொருளாகும். இங்கு துவன்று என்ற உரிச்சொல் நிறைவு என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் துவன்று என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நிறைவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் நெருங்குதல் என்ற வேறு பொருளில் இடம் பெற்றுள்ளது. இது சொற்பொருள் மாற்றத்தைக் காட்டுகின்றது.

துவைத்தல்-ஆரவாரம்

துவைத்தல் என்னும் சொல்லில், துவை என்பது வேர்ச்சொல் தல் என்னும் தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று துவைத்தல் என அமைந்துள்ளது. துவைத்தல் என்னும் உரிச்சொல் இசையின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்கப் பாடல்களில் துவை என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு துவைக்கும், துவைத்த, துவைத்து, துவைப்ப, துவைப்பு, துவையர், துவையா போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 13 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (இசைபொருள் ஆரவாரம் என்ற பொருள்) 11 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் துவைத்தல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு இசைப்பொருள் (ஆரவாரித்தல்) என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“துவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்
இசைப் பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்”** ¹⁸³

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“கறங்கு மணி துவைக்கும் ஏறுடைப் பெருநிறை” ¹⁸⁴

ஒலிக்கும் பணிகள் ஆரவாரிக்கும் ஏறுகளையுடைய பெரிய பசுக்கூட்டங்கள் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரில் துவைத்தல் என்ற உரிச்சொல் ஆரவாரித்தல் என இசைப் பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது.

“தீ அழல் துணைவப்பத் திரிய விட்டெறிந்து” 185

தீப்பொறியுடன் ஒலியெழும்படி உன் வேற்படையினைத் திரித்து விட்டெறிந்தாய் என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இந்தத் தொடரிலும் துவைத்தல் என்ற உரிச்சொல் இசைப்பொருளையே குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் துவைத்தல் என்னும் சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் இசைப்பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் துவையல் (உணவு வகையில் ஒன்று) இறைச்சி, உணவு போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. மேலும் துவைத்தல் என்ற சொல் துணி துவைத்தல், புகழ்ப்படுதல், தோய்த்தல், குற்றுதல், இடித்தல், கடைதல், உறையச் செய்தல், ஆயுதத்துவைச்சலிடுதல் போன்ற பொருள்களையும் தருகின்றது என அறியப்படுகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

துனைவு-விரைவு

துனைவு என்னும் சொல்லில், துனை என்பது வேர்ச்சொல் ‘வு’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று துனைவு என்றானது. துனைவு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் துனை, துனைஇ, துனைஇய, துனைதரு, துனைந்து, துனைமின், துனையுநர் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 26 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக 26 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் துனைவு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் விரைவு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“கதழ்வும் துனைவும் விரைவின் பொருள்” 186

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

விரைந்து செல்லும் குதிரையை மேலும் தூண்டிச் செலுத்தும் செலவினையுடையவராய் வந்தவர் என்பது இப்பாடல் வரி கூறும் பொருள். இப்பாடலடியில் பயின்று வந்துள்ள துணை என்னும் உரிச்சொல் விரைவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. இங்கு துனைபரி என்பது விரைந்து செல்லும் குதிரை எனப் பொருள்படும்.

“துனைந்து ஆடுவார் ஆய் கோதையர்” ¹⁸⁷

விரைந்து நீர் விளையாடலைச் செய்கின்ற ஆராய்ந்தணிந்த மலர் மாலையினையுடைய பெண்டிர் என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு, துனைவு என்ற உரிச்சொல் விரைவு என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் துனைவு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் விரைவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களிலும் விரைவு என்ற பொருளையே தருகின்றது.

தெருமரல்-சுழற்சி

தெருமரல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் தெருமந்து, தெருமரல், தெருமரும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 12 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (சுழற்சி என்ற பொருள்) 8 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் தெருமரல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு சுழற்சி என்ற பொருளை கூறியுள்ளார்.

“அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி” ¹⁸⁸

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“தெரிதீம் கிளவி தெருமரல் உயலே” ¹⁸⁹

ஆராய்ந்து கூறும் இனிய சொற்களையும் உடைய தலைவி, துன்பத்தால் கழலும் நிலையிலிருந்து உய்யும் வண்ணம் காற்றைப் போல் விரைந்து செல்லும் குதிரையை, நீ இன்னும் விரைவாகச் செலுத்துவாயாக. இங்கு, தெருமரல் என்ற உரிச்சொல் கழற்சி என்ற பொருளை குறித்து வந்துள்ளது.

“தெய்வத்துத் திறன் நோக்கி, தெருமரல்” ¹⁹⁰

தெய்வத்தின் அருளை வேண்டி மனஞ்சுழலுதல் வேண்டாம் என்பது இந்த அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு தெருமரல் என்ற உரிச்சொல் கழற்சி என்ற பொருளைத் தருகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தெருமரல் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருளில் வருமிடங்களில் கழற்சி என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் வருத்தம், மனக்கவலை போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது.

தெவு-கொள்ளல்

சங்க இலக்கியத்தில் தெவு என்ற சொல் ஒரு இடத்தில் காணப்படுகின்றது. அது உரிச்சொல் பொருண்மையில் (கொள்ளல்-(அளவு) இடம் பெறுகின்றது. தெவு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் தெவு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் கொள்ளல் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“தெவு கொளல் பொருட்டே” ¹⁹¹

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“நீர்த் தெவ்வும் நிரைத் தொழுவர்” ¹⁹²

நீரை இடா என்னும் கூடைகளால் முகந்து கொள்ளும் வரிசையாக நின்று தொழில் செய்வார் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருளாகும். இங்கு தெவு என்ற உரிச்சொல் கொள்ளல் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

தெவு என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களிலும், பிற பொருண்மை அடிப்படையிலும், கொள்ளுகை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

தெவ்வு-பகை

தெவ்வு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்கப்பாடல்களில் தெவ், தெவ்வர், தெவ்வீர், தெவ்வு, தெவ்வும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 42 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (பகை என்ற பொருள் 42 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் தெவ்வு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பகை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“தெவ்வுப் பகை ஆகும்” ¹⁹³

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“தேய்வன கெடுக, நின் தெவ்வர் ஆக்கம்” ¹⁹⁴

மதி, நாள்தோறும் தேய்வது போல, நின் பகைவருடைய ஆக்கம், நாள்தோறும் தேய்வனவாய்க் கெடுவனவாகுக என்பது இந்த அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு தெவ்வு என்ற உரிச்சொல் பகை என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முனை கெட விலங்கி” ¹⁹⁵

மனம் பொருந்தாத பகைவரது போர் கெடும்படி தடுத்து என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கும் தெவ்வு என்ற உரிச்சொல் பகை என்ற பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

நம்பு-விருப்பம்

நம்பு என்னும் சொல்லில் நம்பு என்பது வேர்ச்சொல். ‘பு’ என்ற

பண்புப்பெயர் விகுதி நம்பு என்றானது. நம்பு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்கப் பாடல்களில் நம்பி, நம்பிய, நம்பு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 11 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (விருப்பம் என்ற பொருள்) 7 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நம்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு விருப்பம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே’ ¹⁹⁶

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“கொன்னும் நம்புங் குரையர் தாமே;

சிறந்த அன்பினர்; சாயலும் உரியர்; ¹⁹⁷

தலைவர் நம்மிடம் பெரிய விருப்பமும் சிறந்த அன்பும் மிகுந்த மென்மையும் கொண்டவர் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இங்கு நம்பு என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி” (அக.198-3)

நாம் விரும்பி வெளியிட்ட நன்மொழி மீது நம் தலைவி பெரிதும் விருப்பம் கொண்டாள் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இந்தத் தொடரில் நம்பி என்பது நம்புதல்-விரும்புதல். நம்பு என்னும் உரிச்சொல் அடியாகப் பிறந்த எச்சம் ஆகும். நம்பு என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்று பொருள்படும்.

சங்க இலக்கியத்தில் நம்பு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் விருப்பம் என்ற பொருள் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் நம்புதல், (பிறர் மீது நம்பிக்கை வைத்தல்) வாழ்த்துதல் போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

நளி-பெருமை, செறிவு

நளி என்னும் சொல்லில், நள் என்பது வேர்ச்சொல் (நள்+இ) நளி 'இ'கரம் பெற்று நளி என்றானது. நளி என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நள், நள்ளிருள், நள்ளென், நள்ளென்றன்று, நள்ளென, நளி, நளிந்தனை, நளிந்து, நளிப்பன, நளிப்பு, நளிய, நளிர் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 120 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (பெருமை, செறிவு) என இரண்டு பொருள்கள்) 87 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நளி என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பெருமை (பெரிய) என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை,

‘தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை’¹⁹⁸

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“நளி கடல் இரும் குட்டத்து”¹⁹⁹

பெரிய கடலின் மிகுந்த ஆழமுடைய பரப்பிடத்தில் இருக்கிறது. இங்கு நளி என்ற உரிச்சொல் பெரிய என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“பளிங்கு வகுத்தன்ன தீம் நீர்

நளி மலை நாடன் நள்ளி அவன்”²⁰⁰

பளிங்கு போன்ற இனிய நீரையும் உடைய பெரிய மலை நாட்டுக்குரியவன் நள்ளி என்பது இந்த அடியின் பொருள் இந்தத் தொடரிலும் நளி என்ற உரிச்சொல் பெரிய என்ற பொருளைத் தருகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் நளி என்ற உரிச்சொல் பெருமை என்ற பொருளில் 10 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நளி என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மேலும் ஒரு பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘நளி என் கிளவி செறிவும் ஆகும்’ ²⁰¹

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“அலவனொடு பெயரும் புலவுத் திரை நளிகடல்” ²⁰²

நண்டுகளை அடித்துச் செல்வதும் புலால் நாற்றம் வீசுவதுமான அலைகளையுடைய செறிந்த கடல் என்பது இப்பாடலடியின் பொருள் இங்கு, நளி என்ற உரிச்சொல் செறிவு என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“நளி இரு முந்நீர் ஏணி ஆக” ²⁰³

செறிந்த பெரிய கடலே எல்லையாகக் கொண்டு என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இந்தத் தொடரில் நளி என்ற உரிச்சொல் செறிவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. நளி என்ற உரிச்சொல் செறிவு என்ற பொருளில் 77 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் நளி என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் பெருமை, செறிவு என்ற இரண்டு பொருள்களைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் குளிர்ச்சி

நனவு-அகலம்

நனவு என்னும் சொல்லில் நன என்பது வேர்ச்சொல் ‘வு’ என்ற தொழிற் விகுதி பெற்று நனவு என்றானது. நனவு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நனம், நனவு, நனவுற்று போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 101 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (களன், அகலம் என்ற இரண்டு பொருள்கள்) இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நனவு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு களன், அகலம் என்ற இரண்டு பொருள்களைக் கூறியுள்ளார்.

‘நனவே களனும் அகலமும் செய்யும்’²⁰⁴

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“நனவுப் புகு விறலியின் தோன்றுநோடன்”²⁰⁵

பக்கமலையில் மயில்கள் உலவி ஆடுகின்ற காட்சி, ஆடுகளத்தில் புகுந்தாடும் விறலி போலத் தோற்றம் தரும் என்பது இப்பாடலின் பொருள், இங்கு நனவு என்ற உரிச்சொல் களம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. இலக்கியத்தில் களம் என்ற பொருளில் ஒரு இடத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“சூருடை நனந் தலைச் சுனை நீர் மல்க”²⁰⁶

அச்சத்தைக் கொண்ட இடம் அகன்ற சுனையின் நீர் நிறையவும் என்பது இதன் பொருள். இங்கு நனவு என்ற உரிச்சொல் அகலம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

நனவு என்ற உரிச்சொல் அகலம் என்ற பொருளில் 73 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் நனவு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் களன், அகலம் என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் உண்மை, (நிஜம்) நனைதல் (சாரலில் நனைதல்) பகல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருண்மை வளர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது.

நனி - மிகுதி

நனி என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 134 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மிகுதி என்ற பொருள்) 105 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. நனி என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் நனி என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு மிகுதி என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

**“உறுதவ நனி என வரூஉம் மூன்றும்
மிகுதி செய்யும் பொருள என்ப”** ²⁰⁷

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“நீ பிழைத்தாய் போல் நனி நாணிணையே” ²⁰⁸

நீ என்னைவிடப் பிழை செய்தவன் போல் மிகவும் நாணமடைந்தாய் என்பது இந்த பாடல் உணர்த்தும் பொருள். இங்கு, நனி என்ற உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“சிறுநனி நீ துஞ்சி ஏற்பினும்” ²⁰⁹

சிறிது மிகுதியாக உறங்கித் துயில் எழுந்தாலும் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள் இங்கு நனி என்ற உரிச்சொல் மிகுதி என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

நனி என்ற சொல், சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் மிகுதி என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் பொருந்திய, நன்றாக, ஊக்கம், சேய்மை, விருப்பம், சிறிது போன்ற பொருளையும் உணர்த்துகின்றது.

நன்று-பெரிது

நன்று என்னும் சொல்லில், நன் என்பது வேர்ச்சொல். று என்னும் பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று நன்று என அமைந்தது. நன்று என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நன்று, நன்றும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 156 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக 33 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நன்று என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பெரிது என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘நன்று பெரிது ஆகும்’²¹⁰

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

**“பிரிதல் எண்ணினை ஆயின், நன்றும்
அரிது உற்றனையால் - பெரும்”²¹¹**

அவளை நீ பிரிந்து செல்லக் கருதுவையாயின் பெரிதும் அரியதனை மேற்கொண்டனை ஆவாய் என்பது இப்பாடலின் பொருள் இங்கு நன்று என்ற உரிச்சொல் பெரிது என்ற பொருளைக் குறித்து வந்துள்ளது.

“வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றும்”²¹²

கணவனைத் தேடிச் சென்ற வெள்ளிவீதி என்பவளைப் போல யானும் என் தலைவனைத் தேடிச் செல்வதற்குப் பெரிதும் விரும்பினேன். இங்கு நன்று என்ற உரிச்சொல் பெரிது என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் நன்று என்னும் சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் பெரிது என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் நன்மை என்ற பொருளில் வருகின்றது.

நாம்-அச்சம்

சங்க இலக்கியத்தில் நாம், நாம, நாமம் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 136 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (அச்சம் என்ற பொருள்) 20 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. நாம் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் நாம் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு அச்சம் என்ற பொருளைக் கூறியுள்ளார்.

**“பேம்நாம் உரும் என வருஉம் கிளவி
ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்”** ²¹³

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“நாம் மன்னர் துணிய நூறி” ²¹⁴

அச்சத்தையுடைய அரசர் உடல் துண்டாகும்படி அழித்து, என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இங்கு நாம் என்ற உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

**“தேர்மா அழிதுளி தலை, நாம்உற
கணைக்காற்று எடுத்த கண்அகன் பாசறை”** ²¹⁵

மேற்காணும் அடியில் தேர்களும் குதிரைகளும் சிதைந்து மழைத்துளியாக வீழ்ந்து கெட, அச்சம் உண்டாக, அம்புகளாகிய காற்று வீசுகின்ற இடமகன்ற பாசறையை குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு, நாம் என்ற உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் நாம் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் அச்சம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் நாம் (இருவர், ஒருவர்) என பொருளைக் குறிப்பிடுகிறது.

நிழத்தல்-நுணுக்கம்

நிழத்தல் என்னும் சொல்லில் நிழத் என்பது வேர்ச்சொல் தல் என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று நிழத்தல் என்றானது. நிழத்தல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நிழத்த, நிழத்தலின், நிழத்திய, போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 8 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற பொருள்) 8 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நிழத்தல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு உள்ளதன் நுணுக்கம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார். இதனை,

**“ஆய்தல் ஓய்தல் நிழத்தல் சாய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்”** ²¹⁶

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

“நில வரை அல்லல் நிழத்த” ²¹⁷

வையை ஆற்றில் வெள்ளம் வரும்போது, உலகில் வாழும் உயிர்களின் பசி முதலிய துன்பங்கள் குறைந்தன என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருள் ஆகும். இங்கு நிழத்தல் என்ற உரிச்சொல் அளவு குறைதல் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“இரும்புனம் நிழத்தலின் சிறுமை நோனாது” ²¹⁸

பெரிய தினைப்புனத்தில் வேழம் புகுந்து கதிர்களைத் தின்று தீர்த்து வருவதைக் கண்டு எஞ்சிய கதிர்களின் அழிவு குறித்த சிறுமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் மிக்க வருததம் அடைந்தனன் என்பது இப்பாடலின் பொருள். இங்கு நிழத்தல் என்ற உரிச்சொல் குறைதல் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. நிழத்தல் என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் உள்ளதன் நுணுக்கம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களிலும் இதே பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது.

நுணுங்கு-நுண்மை

நுணங்கு எனும் சொல்லில் நுண் என்பது வேர்ச்சொல். ‘கு’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று நுணுங்கு என்றானது. நுணங்கு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நுணங்கி, நுணங்கிய, நுணங்கு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 25 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நுண்மை என்ற பொருள்) 25 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நுணங்கு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு நுண்மை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை” ²¹⁹

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“நுண்கொடி அதிரலொடு நுணங்குஅறல் வரிப்ப” ²²⁰

மெல்லிய கொடியையுடைய காட்டு மல்லிகை மலரோடு சேர்ந்து, நுண்ணிய கருமணலில் சிதறி அழகு செய்தது. இந்தப் பாடலின் பொருளில் நுணங்கு என்ற உரிச்சொல் நுண்மை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“நுணங்கு நுண் பனுவல் போல” ²²¹

நுண்ணிய பஞ்சு போலக் கூட்டமாய்க் காற்றால் அலைக்கப்படும். மேகம் என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு நுணங்கு என்ற உரிச்சொல் நுண்மை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் நுணங்கு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நுண்மை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களிலும் உரிச்சொல் பொருண்மையைத் தருகின்றது.

நுழைவு-நுண்மை

நுழைவு எனும் சொலில் நுழை என்பது வேர்ச்சொல் ‘உ’கரம் பெற்று நுழைவு என்றானது நுழைவு என்ற உரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் நுழை, நுழைந்த, நுழைவு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 16 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நுண்மை என்ற பொருள்) 4 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

தொல்காப்பியர் நுழைவு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு நுண்மை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை” 222

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“நுழைசிறு நுகப்பிற்கு எவ்வம் ஆக” 223

நுணுகிய சிறிய இடைக்குத் துன்பம் உண்டாயின என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருள். இங்கு நுழைவு என்ற உரிச்சொல் நுணுகிய என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“நுழை நுதி நெடுவேல், குறும் படை, மழவர்” 224

கூரிய முனையினையும் உடைய நீண்ட வேலினையுடையவர்கள் கரந்தை வீரர்கள் என்பது இப்பாடலின் பொருள் இங்கு நுழைவு என்ற உரிச்சொல் நுண்மை என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

சங்கப் பாடல்களில் நுழைவு என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நுண்மை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் உள் நுழைதல் என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது.

நொசிவு-நுண்மை

நொசிவு எனும் சொல்லில் நொசி என்பது வேர்ச்சொல் உகரம் பெற்று நொசிவு என அமைந்தது. நொசிவு எனும் சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்கப் பாடல்களில் நொசி, நொசிப்பு போன்ற சொற்கள் 4 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நுண்மை என்ற பொருள் 3 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் நொசிவு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொருண்மை அளவில் நுண்மை என்ற பொருள் கூறியுள்ளார்.

“நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை” 225

நொசிவு, நுழைவு, நுணங்கு என்ற மூன்று உரிச்சொற்களும் நுண்மை என்று பொருள்படும்.

“நுணங்கு எழில், ஒண் தித்தி, நுழை நொசிமடமருங்குல்” ²²⁶

நுண்மையான அழகினையும், நோக்கினார் உளதோ இலையோ என நுழைந்து பார்க்கும் மிக நுண்ணிய, பிறர்க்கு அறியாமையைக் கொடுக்கும் இடை என்பது மேற்காணும் பாடலின் பொருளாகும். இங்கு நொசிவு என்ற உரிச்சொல் நுண்மை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“நோய்மலிந்து உகுத்த நொசிவரல் சில்நீர்” ²²⁷

துன்பமிக்க வருத்தம் மேலிட, கண்கள் உகுத்த சிலவாகிய நீர்த்துளிகள் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள் இங்கு நொசிவு என்ற உரிச்சொல் நுண்ணிய என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் நொசிவு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் நுண்மை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பொருண்மை அளவில் வருத்தம், வளைந்த நிலை போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது என அறியப்படுகின்றது.

பசப்பு-நிறம்

பசப்பு என்னும் சொல்லில் பச என்பது வேர்ச்சொல் ‘பு’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று பசப்பு என்றானது. பசப்பு என்னும் உரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் பசக்குங்காலை, பசக்கும், பசக்குவ, பசத்தல், பசந்த, பசந்தது, பசந்தவர், பசந்தன்று, பசந்தன, பசந்தனள், பசந்தனை, பசந்து, பசப்ப, பசப்பது, பசப்பித்தோர், பசப்பின், பசப்பு, பசலை, பசலையள் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 142 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நிறம் என்ற பொருள்) 142 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பசப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு நிறம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘பசப்பு நிறனாகும்மே’ ²²⁸

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம். பசப்பு என்றால் பசலை நிறம் என்று பொருள்படும். பசலை என்பது கண்ணாடியில் ஊதப்பெற்ற ஆவியால் கண்ணாடி ஒளி மழுங்கித் தோன்றுவது போலப் பிரிவால் தலைவி பொலிவு இழந்திருக்க அவள் உடம்பில் தோன்றும் நிற வேறுபாடு.

“பிறை ஏர் திரு நுதல் பாஅய பசப்பே” ²²⁹

பிறை போன்ற அழகிய நெற்றியில் உண்டான பசலை என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு பசப்பு என்ற உரிச்சொல் பசலை நிறம் என்று பொருள்படும்.

**“நனி மிகப் பசந்து, தோளும் சாஅய
பனி மலி கண்ணும் பண்டு போல”** ²³⁰

பசலை மிகப்பெற்ற தோளும் விரட்ட முற்று நீர் வடிக்கும் கண்களும் பழைய அழகு கெட்டு வேறுபட்டன என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருள். இங்கு பசப்பு என்ற உரிச்சொல் நிறமாறுபாடு என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் பசப்பு என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக வருமிடங்களில் நிறம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பொருண்மை அடிப்படையில் பசுமை நிறம், பாசாங்கு, ஈரப்பற்று, சுகநிலை, வளம் போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது என அறியப்படுகின்றது.

படர்-உள்ளல், செலவு

சங்க இலக்கியத்தில் படர், படர்குவர், படர்குவள், படர்குவிர், படர்குவை, படர்ந்தோள், படர்ந்தோன், படர்தர, படர்தரும், படர்தல்,

படர்தலின், படர்தி, படர்தும், படர்ந்த, படர்ந்தது, படர்ந்தமை, படர்ந்தனை, படர்ந்திருக்கும், படர்ந்திசின், படர்ந்து, படர்ந்தோர், படர, படரிய, படரின், படரும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 193 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (உள்ளல், செலவு என்ற பொருள்கள்) 175 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. படர் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் படர் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு உள்ளுதல் (நினைவு) செலவு என்ற இரண்டு பொருள்களை கூறியுள்ளார்.

“படரே உள்ளல் செலவும் ஆகும்” ²³¹

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

**“கான் கெழு நாடற் படர்ந்தோர்க்கு
கண்ணும் படுமோ”** ²³²

காடு சூழ்ந்த நாட்டினை உடைய தலைமகனைக் கருதியவர்களுக்குக் கண்ணுறக்கமும் வருமோ என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு படர் என்ற உரிச்சொல் உள்ளல் (நினைவு) என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“பரியல் நாயொடு பல் மலைப் படரும்” ²³³

விரைந்தோடும் வேட்டை நாய்களுடன் பற்பல மலைகளையும் கடந்து செல்லும் வேட்டுவன் என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு படர் என்ற உரிச்சொல் செலவு (செல்லுதல்) என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. படர் என்ற உரிச்சொல் உள்ளல் என்ற பொருளில் 102 இடங்களிலும், செலவு என்ற பொருளில் 73 இடங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் படர் என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருளில் வருமிடங்களில் உள்ளுதல் (நினைவு) செலவு (செல்லுதல், பயணம்) போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் துன்பம், வருத்தம், கவலை போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

பணை-பிழைத்தல், பெருப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் பணை, பணைத்த போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 157 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (பிழைத்தல், பெருப்பு என்ற இரண்டு பொருள்கள்) 94 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. பணை என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். பிழைத்தல் என்ற பொருளில் ஒரு இடத்தில், பெருத்த என்ற பொருளில் 93 இடங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பணை என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பிழைத்தல், பெருப்பு என்ற பொருள்களைக் கூறியுள்ளார்.

“பணையே பிழைத்தல் பெருப்பும் ஆகும்” ²³⁴

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

**“அமர்க் கண் ஆமான் அரு நிறம் முன்காது
பணைத்த பகழிப் போக்கு நினைந்து”** ²³⁵

அமர்த்த கண்ணை உடைய ஆமானின் அரிய மார்பிடத்தே பாய்ந்து தங்காது குறி தவறி நீங்கிவிட்ட அம்பின் போக்கை நினைந்து என்பது இந்த பாடல் அடிகளின் பொருளாகும். இங்கு பணை என்ற உரிச்சொல் பிழைத்தல் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“படுமணி இரட்டும் பா அடிப் பணைத் தாள்” ²³⁶

ஒலிக்கும் மணிகள் இருபுறமும் கட்டப்பட்டு, மாறி மாறி ஒலிக்கும்படி இயங்குவதும், பரந்த அடியும் பருத்த காலும் உடைய யானை என்பது இதன் பொருள். இங்கு பணை என்ற உரிச்சொல் பெருப்பு என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

“திருந்திழைப் பணைத் தோள்” ²³⁷

இந்தத் தொடரில் பணைத்தோள் என்பது பருத்த தோள் என்று பொருள்படும். இங்கும், பணை என்ற உரிச்சொல் பருத்த என்ற பொருளையேக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பணை என்ற உரிச்சொல் பொருளில் வருமிடங்களில் பிழைத்தல், பருத்த என்ற இரண்டு பொருள்களைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் மூங்கில், வயல், முரசு, பந்தி, பறை போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

பண்ணை-விளையாட்டு

பண்ணை எனும் சொலில் பண் என்பது வேர்ச்சொல் ‘ஐ’ என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று பண்ணை என்றானது. பண்ணை என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் வருகின்றன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பண்ணை என்ற சொல் 3 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக விளையாட்டு என்ற பொருளில் 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பண்ணை என்ற உரிச்சொல்லிற்கு ‘விளையாட்டு’ என்று பொருள் கூறுவதை,

“கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் விளையாட்டு” ²³⁸

என்னும் தொல் நூற்பாவில் தெரிவிக்கிறது.

“ஒண்ணுதல் அரிவை பண்ணை பாய்ந்தென” ²³⁹

என்பதிலிருந்து ஒள்ளி நெற்றியினளும் ஆகிய என் காதலி என்னோடு நீரில் விளையாடிய அந்த அகன்ற துறையை குறிப்பிடுகிறது. இங்கு ‘பண்ணை’ என்ற சொல் விளையாட்டை குறிக்கிறது.

“பண்ணை பாய்வேள் தண்நறுங் கதுப்பே” ²⁴⁰

என்னும் அடிகள் நீரில் விளையாட்டு விரும்பிப் பாய்ந்த பொழுது இவளுடைய குளிர்ந்த, நளிய கூந்தல் வானத்திலிருந்து கீழே இறங்கும் மயிலின் தோகைப் போல அழகாய் காட்சி தருகின்றது.

இங்கு ‘பண்ணை’ என்னும் சொல் விளையாட்டை குறித்து வந்தது. பண்ணை என்ற சொல் உரிச்சொற் பொருண்மை யுணர்த்துமிடத்து விளையாட்டு என்ற பொருளைக் குறிப்பிடுகிறது. பிற பாடலில் (அகம்.393-9) பண்ணை ஒரு வகைக் கீரை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

பயப்பு-பயன்

பயப்பு என்னும் சொல்லில் பய என்பது வேர்ச்சொல் ‘பு’ என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று பயப்பு என்றானது. பயப்பு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் பிறந்ததாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பய, பயம், பயப்ப, பயப்பு, பயக்கிற்பது, பயக்கும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 98 இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

அவற்றுள், உரிச்சொல்லாக (பயன் என்ற பொருள்) 71 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பயப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு ‘பயன்’ என்பதை,

“பயப்பே பயனாம்” ²⁴¹

என்னும் தொல் நூற்பா கூறுகிறது.

**“பகைஇல் நோய் செய்தான் பயமலை ஏத்தி
அகவினம் பாடுவாம் நாம்” ²⁴²**

என்னும் அடிகள் மருந்தில்லா நோய் செய்தவனுடைய பயன் தரும் மலையை வாழ்த்தி நம் கருத்திற்கு வேண்டிய தக்கவாறு பாடுவோம் என்று உடன் பட்டாள். இத்தொடரில் பயப்பு என்னும் சொல் பயன் என்ற பொருள் குறிக்கிறது.

“ஆன் பயம் வாழ்நர் கழுவுள் தலை மடங்க” ²⁴³

என்னும் அடிகள் ஆனினது பயன் கொண்டு (பால், தயிர், நெய் முதலிய பயன்களைத்) தருகின்ற இடையர் தலைவனை வணங்கு செயலைக் குறிக்கிறது. இங்கு பயம் என்ற வேர்ச்சொல் பயப்பு என்னும் உரிச்சொல் அடிப்படையில் ‘பயன்’ என்னும் பொருளை உணர்த்திற்று.

சங்க இலக்கியத்தில் பயப்பு என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து பயன் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் நன்மை, பசலை (நிற வேறுபடுகை) வளம், பெரிதும், பழம் போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

பரவு-வழுத்துதல்

பரவு எனும் சொலில் பர என்பது வேர்ச்சொல் உ கரம் பெற்று பரவு என அமைந்தது. பரவு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பரவ, பரவி, பரவின், பரவினம், பரவினர், பரவதும், பரவும் ஆகிய சொல்லாக்கங்கள் 31 இடங்களில் இடம் பெறுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (வழுத்துதல்) என்ற பொருள் 31 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பரவு எனும் உரிச்சொல்லிற்கு 'வழுத்துதல்' என்ற பொருள் கூறியுள்ளார்.

“பரவும் பழிச்சும் வழுத்தின் பொருள்” ²⁴⁴

என்னும் தொல் நூற்பா மூலம் அறிய முடிகிறது.

“கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே” ²⁴⁵

என்னும் அடிகளில் நடுகல்லில் தெய்வமாய் நின்றவனை வழிபடுதலன்றி நெல்லைத் தூவி வணங்கப்படும் கடவுளர் இவ்வூரில் இல்லை. இங்கு பரவு என்ற உரிச்சொல் வாழ்த்துதல் (வழிபடல்) என்ற பொருளில் வருகின்றது.

“கைதொழுஉப் பரவி, கால் உற வணங்கி” ²⁴⁶

என்னும் அடிகள் கையைத் தலைமேல் குவித்து தொழுது வணங்கும் முறையை குறிப்பிடுகிறது. இங்கு 'பரவி' என்னும் சொல் பரவு எனும் சொல் வடிவம் பெற்று வருகின்றது.

பரவு என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக வரும் இடங்களில் துதித்தல், வழுத்துதல் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றன. தற்காலப் பொருண்மை அளவில் பரந்திருத்தல், பரப்புதல், சொல்லுதல், புகழ்தல், பாடுதல் போன்ற பொருளில் உணர்த்தி வருகின்றன.

பழிச்சு-வழுத்துதல்

பழிச்சு எனும் சொல் பழி என்பது இதன் அடிச்சொல் உகரம் பெற்று பழிச்சு என்றானது. பழிச்சு எனும் இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் பழிச்சு, பழிச்சிய, பழிச்சிய பின்றை, பழிச்சினிர், பழிச்சுதல் போன்ற சொற்கள் 13 இடங்களில் வருகின்றன. இவற்றில்

உரிச்சொல்லாக (வாழ்த்துல் என்ற பொருளில்) 12 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பழிச்சு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு,

“பரவும் பழிச்சம் வழுத்தின் பொருள்” ²⁴⁷

என்பதில் வாழ்த்துதல் என்னும் பொருளைத் தருகிறார்.

“கைவல் இளையர் கடவுட் பழிச்ச” ²⁴⁸

என்னும் அடியில் யாழ் வாசிப்பில் சிறப்புடைய இளையவர் கடவுளை வழிபடுவதை உணர்த்துகிறது. இங்கு ‘பழிச்ச’ என்னும் சொல் வாழ்த்துல் என்னும் பொருளை உணர்த்துகிறது.

“பல்மலர் நறும்பொழில் பழிச்சி” ²⁴⁹

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் பல மலர்கள் மணம் கமழும் சோலையில் உன் தலைவியை பாராட்டினாய் என்பதை குறிப்பிடுகிறது.

பழிச்சு என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக நின்று பொருளுணர்த்தும் போது வழுத்துதல் என்ற பொருளையும், பிற பொருண்மை அடிப்படையிலும் அதே பொருளை உணர்த்துகின்றது.

பழுது-பயமின்மை

சங்க இலக்கியத்தில் பழுது என்னும் சொல் 10 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (பயமின்மை என்ற பொருள்) ஒரு இடத்தில் மட்டும் காணப்படுகின்றது. பழுது என்ற இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் பழுது என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பயமின்மை என்ற பொருளைக் கூறியுள்ளார்.

“பழுது பயமின்றே” ²⁵⁰

பழுது என்றால் பயமின்மை என்று பொருள்படும். துணிச்சல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். கீழ்க்காணும் சங்க இலக்கியப் பாடலில் துணிவு என்ற பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

“பழுது அன்று அம்ம, இவ் ஆயிழை துணிவே” ²⁵¹

ஆராய்ந்த அணிகலன்களை அணிந்த இவள், ஆண்டுப்போந்த தலைவனிடம், அம்மலரைப் பறித்து உதவுமாறு துணிந்து வேண்டினள் என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள். இங்கு பழுது என்ற உரிச்சொல் பயமின்மை (துணிவு) என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

பழுது என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தெய்வச்சிலையார் பயமின்மை என்று பொருள் கூறுகின்றார். “நச்சி இருந்த நசை பழுதாக” (புற.237-6) பரிசில் பெறக் கருதிய என் விருப்பம் பயனற்றதாயிற்று என்பது இதன் பொருள். இங்கு பழுது என்ற உரிச்சொல் பயமின்மை என்று பொருளீட்டும். நச்சினார்க்கினியர் பழுது என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக வருமிடங்களில் பயமின்மை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் பயமின்மை, பொய்த்தல், குற்றமற்றது போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது.

பாய்தல்-பரந்த

பாய்தல் எனும் சொலில் பாய் என்பது வேர்ச்சொல் ‘தல்’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று பாய்தல் என அமைந்தது. பாய்தல் என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ‘பாய்’ என்னும் சொல் அடியாகக் கொண்டு பிறந்த சொற்கள் 115 இடங்களில் வருகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல் பொருண்மையில் பரத்தல் என்ற பொருள் 45 இடங்களில் இடம்

பெற்றுள்ளன.

பாய், பாய்தரு, பாய்தலின், பாய்ந்த, பாய்ந்தன்று, பாய்ந்து போன்ற சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் பாய்தல் என்ற உரிச்சொல்லை,

“ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தல் பொருள” ²⁵²

என்னும் நூற்பாவில் பரத்தல் என்னும் பொருளில் கூறியுள்ளார்.

“விசம்புகண் பதையப் பாஅய் வேந்தர்” ²⁵³

என்னும் அடியில் வேந்தன் வெற்றி பெற்ற பின் எல்லோருக்கும் அறிவிக்கும் கொடை முரசு போல நன்மை செய்யும் பாவாய் முழங்கின என்று உரைக்கிறார்.

பாய்தல் என்ற உரிச்சொல் ‘பாஅய்’ என்ற உரிச்சொல் வடிவம் பெற்று பரத்தல் என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது.

“பசலை பாய்ந்த நுதலேன் ஆகி” ²⁵⁴

என்னும் அடியில் புதர்களில் படர்ந்து கிடக்கும் பீர்க்கம் பூவைப் போல, தலைவி நெற்றி பசலைப் படர்ந்து இருப்பதை கூறுகிறார். பாய்தல் என்னும் சொல் பரத்தல் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

பாய்தல் என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து ‘பரத்தல்’ என்ற பொருளைத் தருகின்றது. தற்காலப் பொருண்மையில் தாவுதல், நீர் முதலியன வேகமாய் செல்லுதல், மேல் நின்று குதித்தல், நீருள் மூழ்குதல், எதிர்செல்லுதல், விரைந்து படிதல், ஓடிப்போதல், மடிப்பு விரிதல், வெட்டுதல், முட்டுதல் போன்ற பல்வேறு பொருள்களைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் பாய்தல், தாவுதல், மெத்தை (படுக்கை) போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றன.

பிணை-பெட்டி (விருப்பம்)

பிணை என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 67 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (விருப்பம் என்ற பொருள்) 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. பிணை என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் பிணை என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பெட்டி என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

‘பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள்’ ²⁵⁵

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக” ²⁵⁶

நின்னை மனைவியாகப் பெற்ற நின் கணவனைப் பேணிக் காக்கும் பெரு விருப்பத்தை உடையை ஆகுக எனக் கூறி வாழ்த்தினார். இங்கு பிணை என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பிணை என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் விருப்பம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் பெண்மான், இணைதல் போன்ற பொருள்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

புரை-உயர்வு

புரை என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் புரை, புரைத்து, புரைமை, புரைய, புரையோய், புரையோர், புரையோள், புரையோன், புரைவது போன்ற சொற்கள் 129 இடங்களில் வருகின்றன. உரிச்சொல்லாக உயர்வு என்ற பொருளில் 35 இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியர் புரை எனும் உரிச்சொல்லிற்கு,

“புரை உயர்வு ஆகும்” ²⁵⁷

எனும் நூற்பாவில் உயர்வு என்று கூறியுள்ளார்.

“வசைஇல் வான்திணைப் புரையோர் கடும்பொடு” ²⁵⁸

என்னும் அடியில் குற்றமில்லாத உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த உயர்ந்தோர் தம்முடைய சுற்றத்தார்களுடன் விருந்து உண்பதை குறிப்பிடுகிறது. இங்கு ‘புரை’ என்பது உயர்ந்தவரை கூறுகிறது.

“புரையப் பூண்ட கோதை மார்பினை” ²⁵⁹

என்னும் பாடல் உயர்வுடைய மலர்மாலையைச் சூடிய மார்பினை உடையவரை குறிப்பிடுகிறது.

புரை என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து உயர்வு பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் குற்றம், பொருந்திய, பெருமை, போல, மேடு போன்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

புலம்பு-தனிமை

புலம்பு எனும் சொலில் புலம் என்பது வேர்ச்சொல் ‘பு’ என்ற தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று புலம்பு என அமைந்துள்ளது. ‘புலம்பு’ என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் புலம்ப, புலம்பல், புலம்பா, புலம்பி, புலம்பிய, புலம்பின், புலம்பின்று, புலம்பினள், புலம்பு, புலம்பும், புலம்புவோற் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 180 இடங்களில் வருகின்றன.

அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக தனிமை என்ற பொருளில் 138 இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

“புலம்பே தனிமை” ²⁶⁰

என்னும் தொல் நூற்பா புலம்பு என்பதற்கு தனிமை என்னும் பொருள் கூறுகிறார்.

“புல்லென் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறூர்” ²⁶¹

என்னும் அடிகள் பொலி இல்லாமல் தனித்து இருக்கும் பெரிய மலையைச் சார்ந்த சீறூர் ஆகும். இங்கு சிற்றூர் தனியாக இருப்பதை உணர்த்துகிறது.

“புயல் நெடும் கூந்தல் புலம்பும்” ²⁶²

என்னும் அடியில் தலைவி மெலிய இயல்பும், கரிய கூந்தல் கொண்டவள். அவள் தனிமையில் வாடுவாள் என்பதை குறிப்பிடுகிறது.

புலம்பு எனும் உரிச்சொல் தனிமை என்னும் பொருளையும், பிற பாடல்களில் வருத்தம், துன்பம் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகிறது.

புனிறு-ஈன்றணிமை

புனிறு என்னும் சொல் புனி என்பது இதன் வேர்ச்சொல் ‘று’ என்னும் பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று புனிறு என அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் புனிற்று, புனிறு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 29 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உரிச்சொல்லாக 27 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. புனிறு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் புனிறு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு ஈன்றணிமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“புனிநென் கிளவியீன் றணிமைப் பொருட்டே” ²⁶³

“புலந்து புனிறு போகிய புனங்கூழ் குறவர்” ²⁶⁴

ஈன்றணிமை தீர்ந்து முற்றிய தினைப் புனத்தைக் காக்க எண்ணிய குறவர் என்பது இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. இதில் ‘புனிறு’ என்ற உரிச்சொல் ஈன்றணிமை என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது.

“இரும் புனிற்று எருமைப் பெருஞ் செவிக் குழவி” ²⁶⁵

கரிய எருமையின் அண்மையில் ஈனப்பட்ட பெரிய செவியையுடைய கண்ணுற உணர்த்துகிறது. இங்கு புனிற்று என்ற உரிச்சொல் ஈன்றணிமைத் தருகிறது.

‘புனிற்று’ என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக வருமிடங்களில் ‘ஈன்றணிமை’ என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது. பிற பொருண்மையில் அடிப்படையில் புதிய ஈரம் புலராத, “தினை கதிர் விடுதல்” (நற்.206-1) என்பதை உணர்த்துகிறது.

பேண்-விருப்பம்

சங்கப்பாடல்களில் பேணை, பேணார், பேணி போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 49 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (விருப்பம் என்ற பொருள்) 49 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பேண் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு விருப்பம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள்” ²⁶⁶

‘எலி-வான் சூட்டொடு, மலியப் பேணுதும்’ ²⁶⁷

என்னும் அடிகளில் வெண்மையான சேற்றில் வெள்ளெலியின் சூட்டிறைச்சியைச் சேர்த்தும் நிறையுமாறு நிற்பால் விருப்பமுடன் தருவோம். இங்கு ‘பேண்’ என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளது.

“..... பேணி

தினை அனைத்து பேணும்” ²⁶⁸

என்பவற்றில் பரிசில் வேண்டுவோரின் கல்வி முதலிய தகுதியின் அளவறிந்து விருப்பத்தோடு தினை அளவாவது கொடுத்தால் நல்லது இங்கு ‘பேண்’

என்ற உரிச்சொல் விருப்பம் என்ற பொருண்மையைக் குறித்தது. பிற பாடல்களில் வழிபடுதல், காத்தல், வளர்த்தல், பகைவர், அழகு போன்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

பேம்-அச்சம்

சங்க இலக்கியத்தில் பேம் என்ற சொல் 9 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. உரிச்சொல்லாக (அச்சம் என்ற பொருள்) 9 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பேம் என்னும் சொல்லடியைக் கொண்டு போ, போம் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.

பேம் என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் பேம் எனும் உரிச்சொல்லிற்கு அச்சம் எனும் பொருளைக் கூறியுள்ளார். (தொல்.உரி, 359)

“தாமம் தலை புனை பேஎம் நீர் வையை” ²⁶⁹

என்னும் அடியில் மலர் மாலைகளை வாங்கி உன் தலையிடத்தில் சூட்டி மகிழ்தற்குக் காரணமான அச்சம் தரும் ஆழமான நீரினையுடைய வையை யாறே! இங்கு பேம் என்ற உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருள் உணர்த்துகின்றது.

“பெரும்பூண் பொறையன் பேஎம் முதிர் சொல்லிக்” ²⁷⁰

அச்சம் மிகுவதற்குக் காரணமாகிய கொல்லி மலை பெரிய அணிகலனையுடைய சேரனுக்கு உரியது. இந்தத் தொடரிலும் பேஎம் எனும் உரிச்சொல் அச்சம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

பொற்பு-பொலிவு

பொற்பு எனும் சொல் பொற்ப என்பது வேர்ச்சொல் 'பு' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று பொற்பு என்றானது. பொற்பு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பொற்ப, பொற்பு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 16 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (பொலிவு என்ற பொருள்) 8 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் பொற்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு பொலிவு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“பொற்பே பொலிவாம்” ²⁷¹

எனும் நூற்பாவில் கூறியுள்ளார்.

“பொற்பு விளங்கு புகழ் அவைநிற் புகழ்ந்து எத்த” ²⁷²

எனும் அடியில் பொலிவு பெற்று விளங்கும் அறம் கூறு அவையத்தார் நெருங்கி நின்று, நின்னுடைய அறத்தின் தன்மையைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தவும் என்பது அடியின் பொருள். இங்கு பொற்பு என்ற உரிச்சொல் பொலிவு என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

“ஒளிறு நீர் அடுக்கத்து வியல்அகம் பொற்பக்” ²⁷³

என்னும் அடியில் அருவி நீரினையுடைய பக்க மலையிடத்தே அகன்று கிடக்கும் இடம் பொலிவுற்றுத் திகழும் வண்ணம் ஆகும். இந்தத் தொடரில் பொற்பு என்ற உரிச்சொல் பொலிவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

‘பொற்பு’ எனும் சொல் உரிச்சொல்லாக பயின்று வருமிடத்து பொலிவு என்ற பொருளை பிற பாடல்களில் அழகு, ஒப்ப போன்ற

பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

போகல்-நேர்மை, நெடுமை

சங்க இலக்கியத்தில் போகல், போகலின், போகி போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 65 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக ஒரு இடத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. போகல் என்ற உரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் போகல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு நேர்மை, நெடுமை என்ற இரண்டு பொருள்கள் கூறியுள்ளார்.

**“வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்
நேர்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்”** ²⁷⁴

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“திரிகாய் விடத்தரொடு கார் உடை போகி” ²⁷⁵

திரிந்த காய்கள் கொண்ட முள் மரங்களும், உடை மரங்களும் நீண்டு வளர்ந்தன என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள். இங்கு போகல் என்ற உரிச்சொல் நீண்ட என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

போகல் என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக வருமிடங்களில் நேர்மை, நெடுமை என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் பெருஞ்செல்வம், செல்லுதல் போன்ற பொருள்களையும் உணர்த்துகின்றது.

பையுள்-நோய்

பையுள் எனும் சொல் ‘பைய்’ என்பது இதன் அடிச்சொல் ‘உள்’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று பையுள் என்றானது. பையுள் என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

பையுள் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 16 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நோய் என்ற பொருளில்) 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியார் 'பையுள்' என்ற உரிச்சொல்லிற்கு 'நோய்' என்பதை, (தொல், உரி.335) ல் உணர்த்தியுள்ளார். இதனை யொத்தே....

“கடர் சினம் தணிந்து குன்றம் சேரப்

படர் சுமந்து எழுதரு பையுள் மாலை” ²⁷⁶

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. கதிரவன் வெம்மை குறைந்து, மேற்கு மலையை அடைய, என்னிடம் வைப்பதற்காகத் துன்பத்தைச் சுமந்து கொண்டு வாரா நின்ற, நோயைத் தரும் இம்மாலைக் காலம் என்பதை உணர்த்துகிறது. இங்கு 'பையுள்' என்ற உரிச்சொல் நோய் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பையுள் என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக பயின்று வருமிடத்து நோய் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் துன்பம் என்ற பொருளையும், வருத்தம் என்ற பொருளையும் உணர்த்தி பொருள் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

மத-மடமை, வலிமை, மிகுதி, வனப்பு

மத என்னும் சொல், சங்க இலக்கியத்தில் மத, மதம், மதர், மதர்வை, மதவலி, மதவு, மதன் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 81 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (மடமை, வலிமை, மிகுதி, வனப்பு போன்ற பொருள்கள்) 58 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. மத என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் மத என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மடமை, வலிமை என்ற பொருள்களைக் கூறுகின்றார்.

“மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்” 277

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“மாதர் வாள்முகம் மதைஇய நோக்கே” 278

அழகிய ஒளி பொருந்திய முகத்தின்கண் உள்ள மையுண்ட கண்களின் செருக்குடைய (மடமை) பார்வை என்பது இந்த பாடல் வரியின் பொருள் இங்கு மத என்ற உரிச்சொல் மடமை என்ற பொருள்படும்.

“மண்டு அமர் அட்ட மதனுடை நோன்தாள்” 279

நெருங்கி வந்த போரின் மேற்சொன்று பல உயிர்களைக் கொன்ற வலிமை மிக்க முயற்சி என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருள். இங்கு மத என்ற உரிச்சொல் வலிமை என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் மத என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மேலும் இரண்டு பொருள்களைக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“மிகுதியும் வனப்பும் ஆகலும் உரித்தே” 280

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

“மைத்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி” 281

இந்தப் பாடல் வரியில் மதவலி என்ற தொடர் மிகுதியான வலிமை என்று உரிச்சொல் பொருண்மையைக் குறிக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் பிற பொருண்மை அடிப்படையிலும் மத என்ற சொல் செருக்கு, ஒளி என்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது.

மல்லல்-வளம்

மல்லல் என்னும் சொல் மல் என்பது வேர்ச்சொல், ‘அல்’ என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று மல்லல் என்றானது. மல்லல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மல் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடியாகக் கொண்டு மல்லல், மல்லற்று போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 31 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உரிச்சொல்லாக 'வளம்' என்ற பொருளை 31 இடங்களில் வருகின்றன.

தொல்காப்பியர் 'மல்லல்' என்ற உரிச்சொல்லிற்கு 'வளம்' என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘மல்லல் வளனே’ ²⁸²

மல்லல் என்ற சொல் உரிச்சொல்லாகப் பயின்று வரும்போது 'வளம்' என்ற ஒரே பொருளை உணர்த்துகின்றது. தற்காலப் பொருண்மை அளவில் வலிமை, மிகுதி, அழகு, பொலிவு, செல்வம் போன்ற பொருள்களை உணர்த்தி வருகின்றது. இது சொற்கள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

“மாடம் ஒங்கிய மல்லல் மூதூர்” ²⁸³

உயர்ந்த மாடங்களைக் கொண்ட வளம் நிறைந்த பழைய ஊர் என்பதை உணர்த்துகிறது. இங்கு மல்லல் என்ற உரிச்சொல் 'வளம்' என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடலில் (அகம். 215 - 4) வலிமை என்ற பொருளை தருகின்றது.

“மல்லல் மூதூர் வயவேந்தே” ²⁸⁴

என்பதிலிருந்து வளமுடைய பழைய ஊரினைக் கொண்டு விளங்கும் வலிமையான அரசனைக் குறிக்கிறது. இங்கும் மல்லல்” என்னும் உரிச்சொல் 'வளம்'யை குறிக்கிறது.

மழ-இளமைப்பெயர்

'மழ' என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 15 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. உரிச்சொல்லாக (இளமைப்பொருள்) 15 இடங்களில் நின்று பொருளுணர்த்துகிறது. மழ என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில்

தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மழ, மழபுலவர் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.

மழ எனும் உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் இளமை என்று பொருள் கூறியுள்ளதை,

“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்” ²⁸⁵

எனும் தொல் நூற்பா தெரிவிக்கிறது.

“மழ களிறு உரிஞ்சிய பராரை வேங்கை” ²⁸⁶

என்னும் அடிகள் இளைய யானைகள் தம் உடலைத் தேய்த்துக் கொள்ளும் பழுத்த அடியை உடைய வேங்கை மரத்தை குறிக்கிறது.

“மையாடல் ஆடல் மழ புலவர் மாறு எழுந்து” ²⁸⁷

என்னும் அடிகள் மையோலையைக் கையில் பிடித்த இளம்புலவரது விளையாட்டிற்கு மாறாக எழுந்து, இங்கு மழ என்ற உரிச்சொல் இளமை என்ற பொருளில் பயின்று வந்துள்ளது. மழ புலவர் என பெயரடையாகவும் வந்துள்ளது.

மழ எனும் சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து இளமை என்ற பொருளை குறிக்கின்றது. தற்காலப் பொருண்மை அளவில் குழந்தை மயக்கம் போன்ற பொருளை உணர்த்தி உரிச்சொல் பொருண்மை அளவில் மாறுபட்டு உணர்த்துகின்றது.

மாதர்-காதல்

மாதர் என்ற சொல், மா என்பது இதன் வேர்ச்சொல் ‘அர்’ என்னும் பலர்பால் விகுதி பெற்று ‘மாதர்’ என்றானது. மாதர் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் பிறந்ததாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மாதர் என்ற சொல் 27 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக 27 இடங்களில் காதல் என்ற பொருளில் இடம் பெறுகின்றன.

தொல்காப்பியர் மாதர் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு காதல் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“மாதர் காதல்” 288

“மாதர் உண் கணும் வனப்பின் தோளும்” 289

என்பதிலிருந்து காதற்குரிய உன் மையுண்ட கண்களும், அழகுமிக்க நின் தோளும் என்னை வியக்க வைக்கின்றன. இதில் மாதர் என்ற சொல் காதல் என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது.

“மாதர் கொள் மான் நோக்கின் மடநல்லாய்” 290

தலைவியை கண்டார் காதல் கொள்வதற்குக் காரணமாகிய மான் போலும் நோக்கினையும் மடப்பத்தையும் உடைய நல்லாய் குறிக்கிறது.

மாதர் என்னும் சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து காதல் என்ற பொருளையும் பிற பொருள் அடிப்படையில் பெண், அழகு, இளைய வண்டு போன்ற பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

மாலை-இயல்பு

மாலை எனும் சொலில் மா என்பது வேர்ச்சொல். ஐ என்னும் 2ஆம் வேற்றுமை உருபு பெற்று மாலை என்றானது. மாலை என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மாலை, மாலையர், மாலையன், மாலையை போன்ற சொற்கள் 241 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக இயல்பு என்ற பொருளில் 12 இடங்களில் வருகின்றன.

“மாலை இயல்பே” 291

என்னும் தொல் நூற்பாவில் மாலை என்பதற்கு இயல்பு என்னும் பொருளைத் தருகிறார்.

அமைச்சர்கள் அறிவார்ந்த சொற்களை இயல்பாகக் கூறுவதை,

“மதிமொழி இடல் மாலை வினைவர் போல் - வல்லவர்” ²⁹²

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது. ஐம்பொறியும் நுமக்கு ஏவல் செய்தலை இயல்பாக உடைய கோட்பாட்டையும், உமக்குரிய ஒழுக்கத்தை கொண்டுள்ளன.

“குறிப்புஏவல் செயல்மாலைக் கொளைநடை அந்தணர்” ²⁹³

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலும் கூறுகின்றது.

மாலை என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வரும்போது ‘இயல்பு’ என்ற பொருளையும், தற்காலப் பொருண்மையில் அந்திப்பொழுது, இரவு, இருள், சமயம், குற்றம், மரகதகுற்றவகை, குணம் தொடுக்கப்பட்டது, மாதரணி வடம், வரிசை, பாசம், விரலி, பெண் நூல்வகை, தொடுத்த பூந்தொடை போன்ற பொருள்களை உணர்த்தி உரிச்சொற் பொருண்மையின்றி மாறுபடுகின்றன.

முரஞ்சல்-முதிர்வு

முரஞ்சல் என்ற சொல்லில் முரஞ்சு என்பது வேர்ச்சொல் ‘அல்’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று முரஞ்சல் என்றானது. முரஞ்சல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். தொல்காப்பியற் முரஞ்சல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு முதிர்வு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

“முரஞ்சல் முதிர்வே” ²⁹⁴

சங்க இலக்கியத்தில் முரஞ்சிய, முரஞ்சு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 2 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல் பொருண்மையில் முதிர்வு என்ற பொருளில் 2 இடங்களில் வருகின்றன.

“முரஞ்சு கொண்டு இறைஞ்சின, அலங்குசினைப் பலவே”²⁹⁵

என்னும் அடிகள் முரஞ்சு பற்றி கூறுகின்றன.

இனிய கோலாகிய கரும்பு, தோடுகள் மூடி நின்றல் தண்டு திரண்டு முற்றியும் கொம்புகள் பலவற்றில் முற்றிய பழங்கள் பலவற்றைத் தன்னிடத்தே கொண்ட ஆலமரமாக திகழ்வதையும் உணர்த்துகின்றன.

முரஞ்சல் என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து முதிர்வு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. தற்காலப் பொருண்மை அளவில் வலிபெறுதல் நிரம்புதல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது.

முழுது-எஞ்சாமை

முழுது என்னும் சொல்லில் முழு என்பது வேர்ச்சொல் ‘து’ என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று முழுது என்றானது. முழுது என்ற இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் முழுது, முழுதும் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 21 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (எஞ்சாமை என்ற பொருள்) 15 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் முழுது என்ற உரிச்சொல்லிற்கு எஞ்சாமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘முழுது என் கிளவி எஞ்சாப் பொருட்டே’²⁹⁶

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

“அரசு முழுது கொடுப்பினும், அமரா நோக்கமொடு”²⁹⁷

பகைவர் அரசினை முழுமையாகக் கொடுத்த வழியும் அமைதியடையாதவன் என்பது இப்பாடலடியின் பொருள். இங்கு முழுது என்ற உரிச்சொல் எஞ்சாமை என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

“முழுது ஆண்டோர் வழி காவல்” 298

இந்தத் தொடரில் முழுது ஆண்டோர் என்பது மண் முழுதும் ஆண்டவர் என்று பொருள்படும். இங்கும் முழுது என்ற உரிச்சொல் எஞ்சாமை என்ற பொருளை குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் முழுது என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் எஞ்சாமை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் முழு அடி மரம் என்ற பொருளையும் உணர்த்துகின்றது.

முனைவு-முனிவு

முனைவு எனும் சொல்லில் முனை என்பது வேர்ச்சொல், வு என்ற பண்புப் பெயர் விசுதி பெற்று முனைவு என்றானது. முனைவு எனும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் (முனை என்ற வேர்ச்சொல்லைக் கொண்டு முனைஇ, முனைஇய, மனையது, முனையின் போன்ற சொற்கள் 35 இடங்களில் வருகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக வெறுப்பு என்ற பொருளில் 34 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“முனைவே முனிவு” 299

என்னும் தொல்நூற்பாவில் முனைவு என்பதற்கு முனிவு என்று கூறியுள்ளார்.

“கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை

படினத் தாமரைப் பனிமலர் முனைஇ” 300

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் கழுநீர் மலரை மேய்ந்த கரிய காலையுடைய எருமை, வயலில் படர்ந்த தாமரையின் குளிர்ச்சி பொருந்திய மலரை உண்ணாமல் வெறுத்து இருப்பதை உணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் முனைவு என்ற சொல், உரிச்சொல்லாக வருமிடத்து வெறுப்பு என்ற பொருளையும், தற்காலப் பொருண்மையில் அவாவின்மை, சினம் போன்ற பொருள்களையும் தருகிறது. பிற பாடலில் (கலி.145-11) வெறுப்பற்ற பொருளையும் உணர்த்துகின்றது.

மேவு-விருப்பம்

மேவு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மேஎய், மோய, மேயாய், மேயினர், மேயினேன், மேவ, மேவர, மேவரு, மேவல், மேவலம், மேவலர், மேவலன், மேவலை, மேவற்று, மேவன, மேவாய், மேவாள், மேவிய, மேவினம், மேவு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 61 இடங்களில் வருகின்றன. உரிச்சொல்லாக விருப்பம் என்ற பொருளில் 35 இடங்களில் வருகின்றன.

“நம்பும் மேவும் நசை யாகும்மே” ³⁰¹

என்னும் தொல் நூற்பாவில் மே என்ற சொல்லிற்கு விருப்பம் என்று பொருள் தருகிறார்.

“பேர் இசை நவிரம் மேஎய் உறையும்” ³⁰²

என்னும் அடிகள் பெரிய புகழினைக் கொண்ட நவிரம் என்னும் மலையில் விரும்பித் தங்கியிருக்கும் என்பதையும் மே என்பது விருப்பம் என்பதை குறிக்கிறது.

“செய்யும் மேவல் சிறுகட் பன்றி” ³⁰³

என்னும் அடியில் சிறிய கண்ணும் வயலிடத்தே சென்று மேயும் விருப்பமும் உடைய பன்றியைக் குறிக்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மே என்னும் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து விருப்பம் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல் பொருண்மையில் மேம்பாடு, பொருந்துதல், அமர்த்தல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற்பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

யாணர்-புதிது

யாணர் எனும் சொல்லில் யாண் என்பது வேர்ச்சொல். 'அர்' என்னும் பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று யாணர் என்றானது. யாணர் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் யாணர், யாணர்த்து, யாணரஃது போன்ற சொற்கள் 90 இடங்களில் இடம் பெறுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக புதிது என்ற பொருளில் 84 இடங்களில் வருகின்றன.

“யாணர் புதிது பொருட்டாகும்” 304

என்னும் தொல் நூற்பாவில் யாணர் என்ற சொல் புதிது என்னும் பொருளைக் கூறியுள்ளார்.

“யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருக” 305

என்னும் மதுரைக்காஞ்சியில் புதுவருவாயையுடைய புலவர்களுடன், பாணர் வருவாராக, இந்தத் தொடரில் பாணர் என்ற உரிச்சொல் புதிய வரவு, புதியது என்ற பொருளில் கூறியுள்ளார்.

தலைவனை நீர் நிறைந்த அகன்ற வயல்களை உடைய புது வருவாயை உடைய ஊரனே! எனப் பாராட்டுவதை,

“மலிநீர் அகல்வாய் யாணர் ஊரே” 306

என்னும் அகநானூறு பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் யாணர் என்ற புதிது என்ற பொருளிலும், தற்காலப் பொருண்மை அடிப்படையில் வளமை, செல்வம், நன்மை, முறைமை, அழகு, தச்சர் போன்ற பொருள்களை உணர்த்தி வருகின்றன.

யாண்-அழகு

யாண் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 7 இடங்களில் வருகின்றன. உரிச்சொல்லாக அழகு என்ற பொருள் 7 இடங்களில் வருகின்றன. யாண் என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் யாணது, யாணு, யாணர் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.

“யாணுக் கவினாம்” 307

எனும் தொல்நூற்பா யாண் என்றால் அழகு என்று கூறுகிறார்.

“யாணது பசலை என்றனன் அதன்எதிர்” 308

என்னும் நற்றிணைப் பாடலில் தலைவியிடம் உள்ள பசலை அழகானது என்று கூறினான்.

“வரி அரி ஆணு முகிழ்விரி சினைய” 309

என்னும் பரிபாடலில் வரிகளையுடைய வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட அழகான மொட்டுகள் மலர்ந்த கிளைகளையுடைய மாமரத்தைக் குறிக்கிறது. மாமரம் அழகாக இருந்ததை உணர்த்துகிறது. யாண் என்ற சொல் அழகு என்ற பொருளைத் தருகிறது.

வம்பு-நிலையின்மை

வம்பு எனும் சொல் வாம் என்பது வேர்ச்சொல் பு என்ற பண்புப்பெயர் விகுதி பெற்று வம்பு என்றானது. வம்பு என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வம்ப, வம்பு போன்ற சொற்கள் 33 இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

இவற்றில் உரிச்சொல்லாக நிலையின்மை என்ற பொருளில் 3 இடங்களில் வருகின்றன.

“வம்பு நிலையின்மை” 310

என்னும் தொல் நூற்பாவில் வம்பு என்பது நிலையின்மையைக் குறிக்கிறது.

பருவம் அல்லாத காலத்தில் பெய்யும் மழையைக் கார்காலத்து மழை என கருதியதை உணர்த்துகின்றன.

“வம்புப் பெய்யுமால் மழையே! வம்பு அன்று” 311

என்னும் குறுந்தொகை அடியில் காலமல்லாத காலத்தில் மழையைப் பெய்யும் என்பதை உணர்த்துகின்றன. வம்பு என்ற சொல் நிலையின்மை உணர்த்துகிறது. பிற பாடல்களில் புதுமை, கச்சு, மணம், கைச்சாடு, தேர்ச்சீலை போன்ற பொருளை உணர்த்துகின்றன.

வய-வலி

வய, வயமா, வயமான் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் 94 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக வலிமை என்ற பொருளில் 89 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. வய என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

“வய வலியாகும்” 312

என்னும் தொல் நூற்பாவில் வய என்னும் உரிச்சொல் வலியாகும்.

பாண்டியருடைய வலிமை மிக்க தானைத் தலைவன் சிறப்புடன் திகழ்ந்ததை,

“தென்னவர் வய மறவன்” 313

என்னும் அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“ஞெலி கழை முழங்கு அழல் வயமா வெருஉம்” 314

என்னும் ஐங்குறுநூறு அடிகளும் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து அதனால் தீப்பற்றியெரியும் மூங்கிலின்கண் தோன்றிய அழல் முழக்கம் கேட்டு வலிமை மிக்க விலங்கான புலி அஞ்சியோடும் தன்மை உணர்த்துகின்றன.

வய என்னும் சொல் உரிச்சொல் பொருளுணர்த்தும்போது வலிமை என்ற பொருளையும், பிற பொருண்மை அளவில் மிகுதி, விரைவு, வெற்றி என்ற பொருளையும் உணர்த்துகின்றது.

வயா-வேட்கை

வயா, வயவுறு, வயாஅம், வயவு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் 18 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. உரிச்சொல்லாக வேட்கை எனும் பொருளில் 16 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. வயா என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியர் இவ்வரிச்சொல்லை,

“வயாவே வேட்கை” ³¹⁵

என்னும் நூற்பாவில் வயா என்பது வேட்கை என்று கூறியுள்ளார்.

வயா என்பது கர்ப்ப காலத்து பெண்களுக்கு உண்டாகும் மயக்கம் என்று பொருள்.

“கருங்கால் அன்றிக் காமர் கடுஞ்சூல்

வயவுப்பெடை அகவும் பாணாட் கங்குல்” ³¹⁶

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில் தெரிவிக்கின்றது. கரிய கண்களையுடைய ஆண் அன்றில் பறவையை, இராப்பொழுதின் தன்னுடைய விருப்பத்திற்குரிய தலைச்சூலான் ஆகிய வயா நோயையுடைய பேடை அன்றில், அழைத்துக் கூவும், இங்கு வயவு என்ற உரிச்சொல் வேட்கைப் பொருளைத் தந்துள்ளது.

**“கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு அமர்ந்து, நெடுஞ்சினைத்
தீம்கண் கரும்பின் கழை வாங்கும்” 317**

என்னும் கலித்தொகைப் பாடலில் உணர்த்துகின்றன. களிறு தன் அன்பு பெண் யானைக்குத் தலைச்சூலால் ஏற்பட்ட வயா நோய் நீங்க, இனிய கண்ணிலே கிடைத்த நீண்ட கிளைகளை உடைய கருமபகுளை ஒடித்து தந்ததை குறிப்படுகின்றது.

வயா எனும் சொல் உரிச்சொற் பொருண்மையை உணர்த்தும் போது வேட்கைப் பெருக்கம் என்ற பொருளில் வருகின்றது. பிற பாடல்களில் வருத்தம், வலிமை போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றன.

வறிது - சிறிது

வறிது என்னும் சொல் வறி என்பது இதன் அடிச்சொல். ‘து’ என்னும் தொழிற்பெயர் விளி பெற்று வறிது என அமைந்தது. வறிது எனும் உரிச்சொல் குறிப்பின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வறிது என்ற சொல் 27 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக சிறிது என்ற பொருளில் 18 இடங்களில் வருகின்றன.

தொல்காப்பியன் வறிது என்பதற்கு,

‘வறிது சிறிதாகும்’ 318

என்னும் தொல் நூற்பாவின் சிறிது என்னும் பொருள் கூறியுள்ளார்.

முதுவேனிற் காலத்தில் வெப்பத்தால் வருந்தி உடல் சிறிதாக வருந்தும் ஓய்ந்த களிறு துறை,

‘வேனில் உழந்த வறிது உயங்கு ஏய் களிறு’ 319

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

‘ஓடாப் பூட்கை உறந்தையும் வறிதே அதாஅன்று’³²⁰

என்னும் அடிகள் ஓடாப் பூட்கை உறந்தை என்னும் ஊர் நல்கும் பரிசிலும் நல்லியக் கோடன் நல்கும் பரிசிலுக்கு சிறிதாக இருக்கும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

வறிது என்னும் சொல் உரிச்சொல்லாக இடம் பெறுமிடங்களில் சிறிது என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் நீங்கி, நினைத்தல், பற்றுக் கோடு போன்ற பொருள்களை தருகின்றன.

வார்தல் - நேர்மை, நெடுமை

வார்தல் என்னும் சொல்லில், வார் என்பது வேர்ச்சொல் தல் என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்றுவார்தல் என்றானது. வார்தல் என்ற உரிச்சொல் பண்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் வார், வார்ந்த, வார்ந்து போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 137 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (நேர்மை, நெடுமை என்ற பொருள்) 69 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் வார்தல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு நேர்மை, நெடுமை என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும்

நேர்மையும் நெழுமையும் செய்யும் பொருள்’³²¹

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

‘வார்ந்து இலங்கு வைஎயிற்றுச் கின்மொழி அரிவையை’³²²

நேராக விளங்கும் கூர்மையான பற்களையும் சிலவாகிய சொற்களையும் உடைய தலைவி என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள் இங்கு வார்தல் என்ற உரிச்சொல் நேர்மை என்று பொருள் உணர்த்துகின்றது.

‘அருஞ்சரம் அரிய அல்ல; வார்கோல்’ ³²³

இந்த பாடல் வரியில் இடம் பெற்றுள்ள வார்கோல் என்பது நீண்டகோல் என்று பொருள்படும். இங்கு வார்தல் என்ற உரிச்சொல் நீண்ட என்று பொருளுணர்த்துகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் வார்தல் என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருண்மையில் நேர்மை, நெடுமை என்ற பொருளில் வந்துள்ளன. பிற பாடல்களில் நீர் சொரிதல், ஒழுகுதல் போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. இது சொற் பொருள் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

வாள் - ஒளி

வாள் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 218 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. உரிச்சொல்லாக ஒளி என்ற பொருளில் 57 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

வாள் என்னும் இவ்வுரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

‘வாள் ஒளியே’ ³²⁴

என்னும் தொல் நூற்பாவில் வாள் என்பதற்கு ‘ஒளி’ என்னும் பொருள் கூறுகிறார்.

‘சேண் விளங்கு இயற்கை வாள்மதி கணவஇ’ ³²⁵

என்னும் அடிகள் நெடுந்தொலைவில் விளங்கித் தோன்றும் ஒளி மிக்க மதியைச் சூழ்ந்தது இயற்கை என்பதை உணர்த்தியுள்ளார்.

ஒளி மிக்க கடர் விடும் இழை அணிந்த நெற்றினை உடைய தலைவி முல்லைப்பூவைச் சூடுவதை,

‘வாள்நுதல் அரிவை முல்லை மலைய’ ³²⁶

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றது.

வாள் என்ற சொல் உரிச்சொல்லாக நிற்குமிடத்து ஒளி என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் கத்தி, படைக்கருவி போன்ற பொருள்களை உணர்த்துகின்றன.

விதிர்ப்பு - நடுக்கம்

விதிர்ப்பு என்னும் சொல் விதிர் என்பது இதன் அடிச்சொல் என்னும் தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று விதிர்ப்பு என்றானது. விதிர்ப்பு எனும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் விதிர் எனும் சொல்லை அடியாகக் கொண்டு விதிர்ப்பு, விதிர்ப்பு, விதிர்ப்போர், விதுப்பு, விதுப்புறவு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 20 இடங்களில் வருகின்றன.

உரிச்சொல்லாக நடுக்கம் என்ற பொருளில் 10 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கம் செய்யும்’ ³²⁷

என்னும் தொல் நூற்பாவில் விதிர்ப்பு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு ‘நடுக்கம்’ என்னும் பொருள் தந்துள்ளார்.

பொலிவு பெற்ற கூந்தலை உடைய எம் தலைவி பெரிதும் நடுக்கமுற்றதை,

‘பொம்மல் ஒதி பெரு விதுப்புறவே’ ³²⁸

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் கூறுகின்றது.

மேகத்தை ஒத்த கருநிறமுடைய பெண் யானை, தன் மேல் இருந்த இளமையுடைய மங்கையர் நடுக்கம் அடைந்ததை,

‘மைப்புரை மடப்பிடி, மடநல்லார் விதிர்ப்புற’ ³²⁹

என்னும் பரிபாடல் கூறுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் விதிர்ப்பு என்னும் சொல் உரிச்சொல்லாக வருமிடத்து நடுக்கம் என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் உதரின். விரைதல், மயங்குதல் போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றன.

வியல் - அகலம்

சங்க இலக்கியத்தில் வியல், வியலுள், வியன் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 212 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (அகலம் என்ற பொருள்) 210 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. வியல் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

தொல்காப்பியற் வியல் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு அகலம் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘வியல்என் கிளவி அகலப் பொருட்டே’ (தொ.358) என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

‘யாணர் அறாஅ வியல் மலை அற்றே’ ³³⁰

புது வருவாய் ஒழியாத அகன்ற மலையை உடையது பறம்புமலை என்பது இந்த பாடல் அடி உணர்த்தும் பொருள் இங்கு வியல் என்ற உரிச் சொல் அகலம் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

‘எந்தை ஒம்பும் கடியுடை வியல் நகர்’ ³³¹

மேற்காணும் பாடல் அடியில் கடியுடைவியல் நகர் என்பது காவல் மிகுந்த அகன்ற மாளிகை என்று பொருள்படும். வியல் என்ற உரிச்சொல் அகன்ற என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

சங்கப் பாடல்களில் வியல் என்ற சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் அகலம் (பெரிய) என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது. பிற பாடல்களில் விடியல், வெறுப்பு போன்ற பொருள்களை தருகின்றது.

விழுமம் - சீர்மை, சிறப்பு, இடும்பை

விழுமம் என்னும் சொலில் விழு என்பது வேர்ச்சொல் அம் என்ற தொழிற்பெயர் விசுதி பெற்று விழுமம் என்றானது. விபமம் என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் விழு, விழுமம், விழுமாந்தனர், விழுமிதின், விழுமிது, விழுமிய, விழுமியம், விழுமியோர், விழுமுற, விழுமுறின் போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 130 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (சீர்மை, சிறப்பு, இடும்பை) என்ற பொருளில் 109 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் விழுமம் என்ற உரிச்சொல்லிற்கு சீர்மை, சிறப்பு இடும்பை என்ற பொருள்களைக் கூறியுள்ளார்.

‘விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும்’ ³³²

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

நலம் சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும் ³³³

நலம் தரும் சீரிய பொருள்களோட அணிகலன்கள் பலவும் நிறையக் கொடுத்தாலும் பெறுதற்கு அரியவள் என்பது இப்பாடலடியின் பொருள். இங்கு விழுமம் என்ற சொல் சீர்மை என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

‘வேற்றுமை இல்லா விழுத்திணைப் பிறந்து’ ³³⁴

ஏற்றத் தாழ்வில்லாத சிறந்த குலத்தில் பிறந்து என்பது மேற்காணும் பாடலடியின் பொருள் இங்கு விழும் என்ற உரிச்சொல் சிறப்பு என்ற பொருளில் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘இறை உறு விழுமம் தாங்கி, அமரகத்து’ ³³⁵

அரசனுக்கு வந்துற்ற போரால் உண்டாகிய துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொண்டவன் என்பது இந்த பாடல் வரியின் பொருளாகும். இங்கு, விழுமம் என்ற உரிச்சொல் இடும்பை (துன்பம்) என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் விழும் என்ற உரிச்சொல் சீர்மை என்ற பொருளில் 9 இடங்களிலும், சிறப்பு என்ற பொருளில் 72 இடங்களிலும் இடும்பை (துன்பம்) என்ற பொருளில் 28 இடங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. பிற பாடல்களில் விழுதல் என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

விறப்பு - செறிவு, வெருஉ (அச்சம்)

விறப்பு என்னும் சொல்லில், விற என்பது வேர்ச்சொல் ‘பு’ என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி பெற்று விறப்பு என்றானது. விறப்பு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் விறப்பு என்னும் சொல்பெயர் கொண்டு, பிறந்த விறந்து என்ற சொல் 3 இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (செறிவு, வெருஉ என்ற பொருள்கள்) 3 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. செறிவு என்ற பொருளில் 2 இடங்களிலும் வெருஉ (அச்சம்) என்ற பொருளில் 1 இடத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் விறப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு செறிவு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்பும் செறிவே’ 336

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

‘கலிந்து வீழ் அருவிப் பாடுவிறந்து, அயல’ 337

நீர் நிறைந்து கீழே விழும் ஓசை, அருவி ஓசையைப் போல விளங்கும் என்பது இந்த பாடல் அடியின் பொருள் இங்கு விறப்பு என்ற உரிச்சொல் செறிவு என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

தொல்காப்பியர் விறப்பு என்ற உரிச்சொல்லிற்கு மேலும் ஒரு பொருள் கூறியுள்ளார்.

அவற்றுள்

விறப்பே வெருஉப் பொருட்டும் ஆகும்’ 338

என்ற நூற்பா மூலம் அறியலாம்.

கோடுமுற்று இளந்தகர்ப் பாடுவிறந்து. அயல 339

தோகை கொண்ட மலைவாழ் வருடைகளின் இளைய கடாக்களின் ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சி ஓடியது என்பது இப்பாடல் வரியின் பொருள். இங்கு விறப்பு என்ற உரிச்சொல் வெருவுதல் (அச்சம்) என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் விறப்பு என்ற சொல், உரிச்சொல் பொருளில் வருமிடங்களில் செறிவு, வெருஉதல் என்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. பிற பொருள் அடிப்படையில் வலிமை, வெற்றி, போர் போன்ற பொருள்களைத் தருகின்றது.

வெம்மை - வேண்டல்

வெம்மை எனும் சொல் வெம் என்பது வேர்ச்சொல் ‘மை’ என்ற பண்புப் பெயர் விழுதி பெற்ற வெம்மை என்றானது. சங்க இலக்கியப்

பாடல்களில் வெம் என்னும் வேர்ச்சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெம், வெம்மை, வெய்துற்றனை, வெய்யன், வெய்யார், வெய்யை, வெய்யோய், வெய்யோள், வெய்யோன் என்னும் சொல்லாக்கங்கள் 244 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உரிச்சொல்லாக (விருப்பம் என்ற பொருள்) 56 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் வெம்மை என்ற உரிச்சொல்லிற்கு 'விருப்பம்' என்னும் பொருள் தருவதை,

‘வெம்மை வேண்டல்’ ³⁴⁰

என்னும் தொல் நூற்பா தெரிவிக்கிறது.

என்னால் விருப்பமும் தலைவியின் குணங்களை துணையாகப் பெற்றதை,

‘எம் வெங் காதலி பண்பு துணைப் பெற்றே’ ³⁴¹

என்னும் ஐங்குறு அடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

தலைவி துயரம் அறிந்த அன்னை நம்பால் கொண்ட விருப்பத்தால் தானும் வருந்தினாள் என்பதை,

**“எவ்வம் கூர்ந்த ஒழுறு துயரம்
வெம்மையின் தான் வருந்துறீஇ”** ³⁴²

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன. பிற பாடல்களில் வெம்மை (வெப்பம்), கொடுமை போன்ற பொருள்களை தருகிறது.

வெறுப்பு - செறிவு

வெறுப்பு என்னும் சொல்லில் வெறு என்பது வேர்ச்சொல் ‘பு’ என்ற தெழிற்பெயர் விகுதிபெற்று வெறுப்பு என்றானது. வெறுப்பு என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில்

வெறுத்த, வெறுத்து, பெறுப்ப, வெறுப்பு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 16 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக (செறிவு என்ற பொருள்) 11 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியர் வெறுப்பு என்னும் உரிச்சொல்லிற்கு செறிவு என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

‘விற்ப்பும் உறப்பும் வெறுப்பும் செறிவே’ ³⁴³

என்ற தூற்பா மூலம் அறியலாம்.

‘உரைசெல வெறுத்த அவன் மூதூர் மலையும்’ (மலை-93) புகழ் என்றும் பரவுமாறு செறிந்து அவனது பழைய ஊரின் இயல்பு இவ்வாறு உள்ளது என்பது இந்த பாடலில் பொருள் ஆகும். இங்கு, வெறுப்பு என்ற உரிச்சொல் செறிவு என்று பொருளைக் குறிக்கின்றது.

‘விடுமான உளையின் வெறுப்பத் தோன்றி’ (நற் 311-1) நம் ஊரில் மழை பெய்தால் கலைமான் கூட்டங்கள் மயிர்த்தொகுதி போலச் செறிந்து மிகுதியாகத் தோன்றித் துள்ளி ஓடும். இங்கு வெறுப்பு என்ற உரிச்சொல் செறிவு என்று பொருளைக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வெறுப்பு என்று சொல் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்களில் செறிவு என்ற பொருளைத் தருகின்றது. பிற பாடல்களில் வெறுப்பு (விரும்பத்தகாத) போன்ற பொருளாக தருகின்றது.

வை கூர்மை

வை என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 49 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. உரிச்சொல்லாக கூர்மை என்ற பொருளில் 43 இடங்களில் வருகின்றன. வை என்னும் உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

*வையே கூர்மை*³⁴⁴

என்னும் தொல் நூற்பா வை என்று உரிச்சொல்லிற்கு கூர்மை என்று பொருள் கூறுகிறார்.

“வைந்நுதி பொருத வடுஆழ் வரிநுதல்” ³⁴⁵

என்னும் அடிகள் கரிய அங்கு சத்தால் குத்தப் பெற்ற தழுப்புகள் நிறைந்த செம்புள்ளிகள் மிக்குடைய மத்தகம் என்பதை உணர்த்துகிறது.

வை எயிற்று

“அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை” ³⁴⁶

என்னும் புறநானூறு அடிகள் கரிய பற்களையும், அரிபடர்ந்த மதார்த்த குளிர்ச்சியையுடைய கண்களையும், அழகிய மாமைநிறம் உடைய பெண்ணை குறிக்கிறது.

வை எனும் சொல் கூர்மை என்னும் பொருளையும் பிற சங்க பாடல்களில் வைக்கோல், வைத்தல் என்ற பொருள்களை குறிப்பிடுகிறது.

கடி - பல பொருள் ஒரு சொல்

சங்க இலக்கியத்தில் கடி, கடிந்த, கடு போன்ற சொல்லாக்கங்கள் 232 இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரிச்சொல்லாக 408 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. கடி என்ற உரிச்சொல் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றியதாகும்.

கடி என்ற உரிச்சொல்லிற்கு தொல்காப்பியர் பத்து பொருள்கள் கூறியுள்ளார்.

‘கடி என் கிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை

அச்சம் முன்தேற்று ஆ ஈரைந்தும்

மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டு ஆகும்மே’ ³⁴⁷

வரைவு (நீக்குதல்), கூர்மை, காவல், புதுமை, விரைவு, விளக்கம், மிகுதி, சிறப்பு, அச்சம், சூளுரைத்தல் போன்ற பத்துப் பொருள்களை உணர்த்தும் என்கிறார்.

‘புனம் உண்டு கடிந்த பைங்கண் யானை’ ³⁴⁸

தினைப் புனத்தை உண்டதனால் கடியப்பட்ட (நீக்கப்பட்ட) பசிய கண்களையுடைய பானை என்பது மேற்காணும் பாடலின் பொருளாகும். இங்கு கடி என்ற உரிச்சொல் வரைவு (நீக்கம்) என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

‘வடி மாண் எஃகம் கடிமுகத்து ஏந்தி’ ³⁴⁹

இந்தத் தொடரிலமைந்துள்ள கடிமுகம் என்பது வேலின் இலை முகம் போன்ற கூர்மையானது என்று பொருள்படும். கடி என்ற உரிச்சொல் கூர்மை என்ற பொருளில் இடம் பெற்றுள்ளது.

‘அருங் கடிக் காவலர் சோர் பதன் ஏற்றி’ ³⁵⁰

அரிய காத்தல் தொழிலைக் கொண்ட காவலர் சோர்ந்திருக்கும் காலம் என்பது இப்பாடலடியின் பொருளாகும். இங்கு கடி என்ற உரிச்சொல் காவல் என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது.

‘கடி உண் கடவுட்கு இட்ட செழுங்குரல்’ ³⁵¹

மேற்காணும் பாடலடியில் கடி உண் கடவுட்கு என்பது புதிது உண்டற்காகக் கடவுளுக்குப் பலியாக இட்ட வளம் பொருந்திய குதிரை என்று பொருளுணர்த்துகின்றது. இங்கு கடி என்ற உரிச்சொல் புதுமை என்ற பொருளை உணர்த்துகின்றது.

‘கடுஞ் சுறா எறிந்த கொடுந் திமிற் பரதவர்’ ³⁵²

இந்தத் தொடரில் கடுஞ்சுறா என்பது கடல் நீரில் விரைந்து செல்லும் சுறா மீன்.

கடி என்ற சொல் 12 பொருள்களிலும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஈருரிச் சொற்கள் இணைந்து வருதல்

நனி புலம்பு (நற். 267-7)

நனி புலம்பு அலைத்த (நற்.230-7)

தவநனி சிவந்தன (ஐங்.80-4)

புலம்பு நனி உடைத்தே (குறு. 310-2)

மதநனி வாரணம் (பரி.8)

தவநனி நெடிய ஆயின் (ஐங்.359)

புரைதவ (கலி.8)

தொல்காப்பியர் கூறாத உரிச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளவை

தூ - வலிமை - பதி. 81-34, 90-5

எல் - ஒளி - குறு. 216-3, 275-3

பதி. 27-7

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா.எண்.310.
2. கலித்தொகை பாடல் எண்.31-16.
3. பட்டினப்பாலை பாடல் எண்.237.
4. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.374.
5. நற்றிணை பா.எண்.44:2
6. திருமுருகாற்றுப்படை பா.எண்.251.
7. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.350.
8. கலித்தொகை பா.எண்.147-36.
9. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.304.
10. அகநானூறு பா.எண்.162-11.
11. மேலது 190-5.
12. கலித்தொகை பா.எண்.126-20.
13. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.343.
14. குறுந்தொகை பா.எண்.385.7
15. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.344.
16. கலித்தொகை 149-4.
17. குறுந்தொகை பா.எண்.140:4-5.
18. மேலது, 316-5:6
19. கலித்தொகை பா.எண்.96-2.
20. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.324.
21. பரிபாடல் பா.எண்.10-44.
22. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.303.

23. மலைபடுகடாம் பா.எண்.1:2
24. கலித்தொகை பா.எண்.100-29.
25. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.352.
26. அகநானூறு பா.எண்.321-2:3
27. மேலது 314-4
28. நற்றிணை பா,எண்.364-10
29. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.302.
30. நற்றிணை பா.எண்.203-7:8
31. மேலது 52-10:11
32. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.352.
33. மதுரைக்காஞ்சி பா.எண்.424:425
34. ஐங்குறுநூறு பா.எண்.425:1-2
35. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.353
36. நற்றிணை பா.எண்.93:4:5
37. அகநானூறு பா.எண்.215 -16
38. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.354.
39. புறநானூறு பா.எண்.378-13.
40. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.297.
41. அகநானூறு பா.எண்.212-12.
42. குறுந்தொகை பா.எண்.326-5
43. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.299.
44. குறுந்தொகை பா.எண்.285-7
45. பரிபாடல் பா.எண்.21-15

46. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.364.
47. கலித்தொகை பா.எண்.137-4
48. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.363.
49. நற்றிணை பா.எண்.164-3
50. குறுந்தொகை பா.எண்.288-6
51. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.295.
52. அகநானூறு பா.எண்.1-2
53. பொருநராற்றுப்படை பா.எண்.131.
54. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.359.
55. பெரும்பாணாற்றுப்படை பா.எண்.447.
56. நற்றிணை பா.எண்.112-4
57. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.299.
58. திருமுருகாற்றுப்படை பா.எண்.1:2
59. ஐங்குறு நூற்பா.எண்.487:2
60. தொல். மெய்பாட்டியல் -1205.
61. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.294.
62. திருமுருகாற்றுப்படை பா.எண்.188.
63. குறுந்தொகை பா.எண். 255:4-5
64. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.336.
65. நற்றிணை பா.எண்.284:5-6
66. பரிபாடல் பா.எண்.9-33
67. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.382.
68. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.80-7

69. பட்டினப்பாலை பா.எண்.294
70. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.298.
71. நற்றிணை பா.எண்.116-10:11
72. குறுந்தொகை பா.எண்.265-5
73. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.331
74. குறுந்தொகை பா.எண்.145-2
75. மேலது 224-1:2
76. கலித்தொகை பா.எண்.146-11
77. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.379.
78. அகநானூறு பா.எண்.237-16
79. நெடுநல்வாடை பா.எண்.101-102.
80. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.311.
81. கலித்தொகை பா.எண்.106-3
82. நற்றிணை பா.எண்.245
83. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.354.
84. கலித்தொகை பா.எண்.149:6-7
85. புறநானூறு பா.எண்.327:5-6
86. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.324.
87. அகநானூறு பா.எண்.111-8
88. பரிபாடல் பா.எண்.9-27
89. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.309.
90. மலைபடுகடாம் பா.எண்.331.
91. மேலது 472:473

92. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.349
93. குறுந்தொகை பா.எண்.158-3
94. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.24-28.
95. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.343
96. புறநானூறு பா.எண்.54-1
97. மதுரைக் காஞ்சி பா.எண்.430
98. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.314
99. நற்றிணை பா.எண்.158-7
100. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.316
101. அகநானூறு பா.எண்.125
102. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.348
103. நற்றிணை பா.எண்.213-8
104. மேலது 328-6:8
105. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.343
106. குறிஞ்சிப் பாட்டு பா.எண்.40
107. நற்றிணை பா.எண்.114-9:10
108. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.351
109. கலித்தொகை பா.எண்.14-18
110. ஐங்குறுநூறு பா.எண்.402-1
111. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.308
112. கலித்தொகை பா.எண்.57-13
113. அகநானூறு பா.எண்.234-16
114. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.345.

115. கலித்தொகை பா.எண்.56-3
116. நற்றிணை பா.எண்.60-6
117. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.366
118. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.39-4
119. மேலது 26-12
120. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.296
121. திருமுருகாற்றுப்பாடை 313
122. பரிபாடல் திரட்டு பா.எண்.2-71
123. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.305
124. நற்றிணை பா.எண்.120-1
125. குறுந்தொகை பா.எண்.132-4
126. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.308
127. முல்லைப் பாட்டு பா.எண்.68.
128. மதுரைக்காஞ்சி பா.எண்.302
129. குறுந்தொகை பா.எண்.103-4
130. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.296
131. நெடுநல்வாடை பா.எண்.51
132. பரிபாடல் பா.எண்.22:23
133. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.319
134. நெடுநல்வாடை பா.எண்.37
135. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.48-9
136. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.324
137. குறுந்தொகை பா.எண்.239-11

138. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.352
139. அகநானூறு பா.எண்.144-11:12
140. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.49-14
141. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.366
142. நற்றிணை பா.எண்.120-10
143. அகநானூறு பா.எண்.235:14-15
144. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.367
145. சிறுபாணாற்றுப்படை பா.எண்.199
146. புறநானூறு பா.எண்.100-10:11
147. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.335
148. குறிஞ்சிப் பாட்டு பா.எண்.26
149. அகநானூறு பா.எண்.113:26-27
150. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.306
151. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.41-24
152. பரிபாடல் பா.எண்.14-26
153. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.343.
154. மதுரைக்காஞ்சி பா.எண்.364
155. மலைபடுகடாம் பா.எண்.483
156. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.297
157. நற்றிணை பா.எண்.284-4
158. அகநானூறு பா.எண்.265:10-11
159. மேலது 205:12-13
160. புறநானூறு பா.எண்.61-11

161. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.357
162. நற்றிணை பா.எண்.27-9
163. அகநானூறு பா.எண்.375-9
164. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.355
165. நெடுநல்வாடை பா.எண்.90
166. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.314
167. திருமுருகாற்றுப்படை பா.எண்.158
168. குறுந்தொகை பா.எண்.87-5
169. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.315
170. அகநானூறு பா.எண்.148-1
171. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.294
172. நற்றிணை பா.எண்.115:8-9
173. குறுந்தொகை பா.எண்.328:4
174. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.339
175. நற்றிணை பா.எண்.271-12
176. கலித்தொகை பா.எண்.105-8
177. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.312
178. குறுந்தொகை பா.எண்.207-1:2
179. மேலது 245
180. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.326
181. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.11-23
182. புறநானூறு பா.எண்.137-4:5
183. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.352

184. மலைபடுகடாம் பா.எண்.573
185. பரிபாடல் பா.எண்.5-3
186. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.309
187. பரிபாடல் பா.எண்.7-43
188. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.304
189. குறுந்தொகை பா.எண்.250-6
190. கலித்தொகை பா.எண்.16-19
191. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.338
192. மதுரைக்காஞ்சி பா.எண்.89
193. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.340
194. மதுரைக்காஞ்சி பா.எண்.196
195. பதிற்றுப் பத்து பா.எண்.53-10
196. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.323
197. நற்றிணை பா.எண்.208-7:8
198. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.314
199. புறநானூறு பா.எண்.26-1
200. மேலது 150-28
201. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.317
202. நற்றிணை பா.எண்.219-5
203. புறநானூறு பா.எண்.35-1
204. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.370
205. அகநானூறு பா.எண்.82-10
206. நற்றிணை பா.எண்.7-1

207. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.294
208. புறநானூறு பா.எண்.43-17
209. கலித்தொகை பா.எண்.12-8
210. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.337
211. அகநானூறு பா.எண்.10:6-7
212. மேலது 147-9
213. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.359
214. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.88-8
215. புறநானூறு பா.எண்.373:3-4
216. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.324
217. பரிபாடல் பா.எண்.10-3
218. குறிஞ்சிப்பாட்டு பா.எண்.157
219. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.368
220. அகநானூறு பா.எண்.237-2
221. நற்றிணை பா.எண்.353-2
222. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.368
223. குறுந்தொகை பா.எண்.159-2
224. அகநானூறு பா.எண்.35-4
225. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.368
226. கலித்தொகை பா.எண்.60-3
227. அகநானூறு பா.எண்.229-11
228. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.301
229. நற்றிணை பா.எண்.167-11

230. மேலது 237:1-2
231. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.334
232. நற்றிணை பா.எண்.61-9:10
233. அகநானூறு பா.எண்.28-7
234. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.333
235. நற்றிணை பா.எண்.165:1-2
236. புறநானூறு பா.எண்.72-3
237. நற்றிணை பா.எண்.333-8
238. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.313
239. ஐங்குறுநூறு பா.எண்.73-2
240. மேலது 74-4
241. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.300
242. கலித்தொகை பா.எண்.40:6-7
243. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.71-17
244. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.376
245. புறநானூறு பா.எண்.335:71-12
246. திருமுருகாற்றுப்படை பா.எண்.252
247. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.376
248. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.1-6
249. நற்றிணை பா.எண்.398-6
250. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.318.
251. குறுந்தொகை பா.எண்.366-7
252. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.355

253. குறுந்தொகை பா.எண்.380-1
254. அகநானூறு பா.எண்.135-3
255. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.332
256. அகநானூறு பா.எண்.86-14
257. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.295
258. குறிஞ்சிப் பாட்டு பா.எண்.205
259. அகநானூறு பா.எண்.100-2
260. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.325
261. அகநானூறு பா.எண்.203-15
262. ஐங்குறுநூறு பா.எண்.304-4
263. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.369
264. மலைபடுகடாம் பா.எண்.203
265. நற்றிணை பா.எண்.271-1
266. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.332
267. நற்றிணை பா.எண்.83-6
268. புறநானூறு பா.எண்.208-7
269. பரிபாடல் பா.எண்.7-84
270. குறுந்தொகை பா.எண்.89-4
271. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.329
272. மதுரைக்காஞ்சி பா.எண்.778
273. அகநானூறு பா.எண்.62-14
274. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.311
275. பதிற்றுப்பத்து பா.எண்.13-14

276. குறுந்தொகை பா.எண்.195-2
277. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.371
278. அகநானூறு பா.எண்.130-14
279. புறநானூறு பா.எண்.213-1
280. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.372
281. புறநானூறு பா.எண்.80-2
282. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.298
283. நெடுநல்வாடை பா.எண்.29
284. புறநானூறு பா.எண்.18-12
285. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.305
286. நற்றிணை பா.எண்.362-7
287. பரிபாடல் பா.எண்.11-88
288. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.322.
289. நற்றிணை பா.எண்.166-4
290. கலித்தொகை பா.எண்.56-17
291. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.307
292. கலித்தொகை பா.எண்.68-2
293. மேலது 9-4
294. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.327
295. மலைபடுகடாம் பா.எண்.268
296. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.320
297. மலைபடுகடாம் பா.எண்.74
298. புறநானூறு பா.எண்.17-8

299. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.380.
300. நற்றிணை பா.எண்.260:1-2
301. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.323
302. மலைபடுகடாம் பா.எண்.82
303. நற்றிணை பா.எண்.98-2
304. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.373
305. மதுரைக்காஞ்சி பா.எண்.750
306. அகநானூறு பா.எண்.246-4
307. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.82
308. நற்றிணை பா.எண்.59-7
309. பரிபாடல் பா.எண்.10-5
310. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.321
311. குறுந்தொகை பா.எண்.82:4-5
312. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.360.
313. புறநானூறு பா.எண்.380-5
314. ஐங்குறுநூறு பா.எண்.307-1
315. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.365
316. புறநானூறு பா.எண்.301:3-4
317. கலித்தொகை பா.எண்.40-27
318. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.330
319. கலித்தொகை பா.எண்.7-1
320. சிறுபாணாற்றுப்படை பா.எண்.83
321. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.311

322. குறுந்தொகை பா.எண்.14-2
323. அகநானூறு பா.எண்.129-14
324. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.361
325. திருமுருகாற்றுப்படை பா.எண்.87
326. ஐங்குறுநூறு பா.எண்.408-2
327. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.310
328. நற்றிணை பா.எண்.71-11
329. பரிபாடல் பா.எண்.10-47
330. புறநானூறு பா.எண்.116-14
331. நற்றிணை பா.எண்.98-8
332. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.347
333. அகநானூறு பா.எண்.280-5
334. புறநானூறு பா.எண்.27-3
335. மேலது 180-3
336. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.341
337. நெடுநல்வாடை பா.எண்.97
338. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.342
339. அகநானூறு பா.எண்.378-7
340. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.328
341. ஐங்குறுநூறு பா.எண்.325:4
342. நற்றிணை பா.எண்.273:2-3
343. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.341
344. மேலது 344

345. திருமுருகாற்றுப்படை பா.எண்.78
346. புறநானூறு பா.எண்.349-4:5
347. தொல்காப்பியம், உரியியல், நூற்பா எண்.377
348. குறுந்தொகை பா.எண்.333-2
349. புறநானூறு பா.எண்.275-5
350. அகநானூறு பா.எண்.2-14
351. குறுந்தொகை பா.எண்.105-2
352. நற்றிணை பா.எண்.199-6.

முடிவுரை

முடிவுரை

மொழியும் சமுதாயமும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையது. ஒரு மொழியில் காணப்படும் பல்வேறு சொற்கள் அம்மொழி பேசும் மக்களின் வரலாற்றையும் நாகரீகத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றன. மொழியில் முதன்மை பெறுவதும், இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுவதும் சொல்லாகும். தமிழ் மொழியின் இலக்கண முறையில் நான்கு சொற்கள் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் நான்காம் இடத்தில் இருப்பது உரிச்சொல் ஆகும்.

‘சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்’ என்னும் தலைப்பில் இந்த ஆய்வு விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல்-1

ஆய்வின் முதல் இயலாகிய ‘சங்க இலக்கிய நூல்கள் அறிமுகம்’ என்னும் இயலில் சங்க இலக்கிய நூல்கள், தோற்றம், பெயர்காரணம், தொகுப்பித்தோர், தொகுத்தவர், பாடல் அளவு, பெண்பாற் புலவர்கள், பதிப்பும் ஆண்டும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் தனிச்சிறப்புகள், பகுப்பு முறைகள், அகம் புற சிறப்புகள், இடம் பெறும் பா வகைகள், நூலில் கூறப்பட்ட சிறப்பு செய்திகள் ஆகிய அனைத்து செய்திகளும் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வின் தேவை கருதி முதலில் சங்க இலக்கிய நூல்களின் சிறப்புகளும் பெருமைகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல்-2

இரண்டாவது இயலாகிய, 'உரிச்சொல் வரையறையும் விளக்கமும்' என்னும் இயலில் தமிழில் சொல்வகைப்பாடு, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உரிச்சொற்களின் தோற்றம், அமைப்பு, வகைகள், பொது இலக்கணம் ஆகிய அனைத்துச் செய்திகளையும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கண நூலாரின் உரிச்சொல் வகைப்பாட்டிற்கு, உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்கள், அவர்களின் கருத்துக்களுக்கிடையே காணப்படும் முரண்பாடுகள், இலக்கண, மொழியியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. நன்னூல், நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், முதலான இலக்கண நூலார் கூறிய உரிச்சொல் வரையறைகளும் இவ்வியலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல்-3

'சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்' என்னும் இயலில் தொல்காப்பியர் வகுத்தமைத்த உரிச்சொல் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உரிச்சொற்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கூறும் உரிச்சொற்களில் சில சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை. அவை உறப்பு, கெடவரல், துயவு. தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள 120 உரிச்சொற்களில் 117 உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை, அகரவரிசை அடிப்படையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் கூறும் உரிச்சொல் பொருண்மையிலும், வேறு வடிவ பொருண்மையிலும் உரிச்சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படாத சில உரிச்சொல் வழக்குகள் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள், தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள உரிச்சொல் வடிவிலும், வேர் வடிவில் வந்து உரிச்சொல் பொருண்மையை உணர்த்துவதையும் உரிச்சொல்லாக கொண்டு ஆராயப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில்,

இசை அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள்	-	09
குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள்	-	93
பண்பு அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள்	-	15
இடம் பெறாத சொற்கள்	-	03

120

என 120 உரிச்சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் ஈருரிச்சொற்கள் இணைந்து வந்துள்ளன. (நனி புலம்பு நற்.230-7) சங்க இலக்கியத்தில் குழ என்ற உரிச்சொற்கள் தனியாக இடம் பெறவில்லை. அதனடியாகப் பிறந்த குழவி (பெரு.243) என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் கெடவரல், உறப்பு, துயவு ஆகிய உரிச்சொற்கள் இடம் பெறவில்லை.

தொல்காப்பியர் செழுமை என்ற உரிச்சொல்லிற்கு வளம், கொழுப்பு என்ற இரண்டு பொருள்களை கூறியுள்ளார். ஆனால் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செழுமை என்ற உரிச்சொல் கொழுப்பு என்ற பொருளில் இடம் பெறவில்லை.

சங்க இலக்கியத்தில் பழுது-பயமின்மை, தெவு-கொள்ளல், நனவு-களம், விறப்பு-வெருஅதல் போன்ற உரிச்சொற்கள் ஒரே இடத்தில் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது.

முரசஞ்சல்-முதிர்வு, பண்ணை-விளையாட்டு, பிணை-விருப்பம், விறப்பு-செறிவு போன்ற உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படாத சில சொற்களும் அவற்றின் பொருள்நிலைகளும் விளக்கப்படுவதுடன் அவை சங்க நூல்களில் இடம் பெறுவதையும் இவ்வியல் எடுத்தியம்புகின்றது.

தொல்காப்பியரே முதலில் உரிச்சொற்களை அதிக அளவில் (120 சொற்கள்) கூறியுள்ளார். பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறைவாகவே கூறியுள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் இசை அடிப்படையில் தோன்றிய இசைப்பு, கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல், துவைத்தல், சிலைத்தல், இயம்பல், இரங்கல் ஆகிய ஒன்பது உரிச்சொற்களும் தொல்காப்பியர் கூறிய பொருண்மையிலேயே இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் தொல்காப்பியர் கூறிய வாய்ப்பாட்டில் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள் 96 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் பண்பு அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் கூறிய வாய்ப்பாட்டில் 15 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் அழுங்கல்-இரக்கம், கேடு, இரக்கம்-கழிவு, தட-பெருமை, கய-மென்மை, நளி-செறிவு, கறுப்பு -நிறம், சிவப்பு-நிறம், கடி-கரிப்பு போன்ற உரிச்சொற்கள் பண்பு அடிப்படையிலும், குறிப்பு அடிப்படையிலும் பொருளுணர்த்துகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் கடி என்ற உரிச்சொல் அதிகபட்சமாக 408 இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. உரிச்சொற்கள் தொல்காப்பியர் கூறும் வடிவத்திலும், வேர்ச்சொல் வடிவத்திலும் வந்து உரிச்சொல் பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது.

கடி-கடு எனத்திரிந்து உரிச்சொல் பொருண்மையை உணர்த்துவதனால் உரிச்சொல்லாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது இதன் அடிப்படையில் மற்ற 117 உரிச்சொற்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுவதை இவ்வியல் எடுத்தியம்புகிறது.

இவ்வாய்வேட்டினை துணைப் பொருளாகக் கொண்டு உரிச்சொல் பொருண்மையும், சங்க இலக்கியமும், உரிச்சொற்கள் பெயரடையாகவும், வினையடையாகவும் வருமிடம், உரையாசிரியர் பார்வையில் உரிச்சொற்கள் பெறுமிடம், பிற்கால இலக்கிய நூல்களில் உரிச்சொற்கள் எனப் பலத் தலைப்புகளில் மேலாய்வு செய்வதற்கு உதவும்.

துணைநூற்பட்டியல்

துணைநிற்பட்டியல்

1. அரவிந்தன், மு.வை. - உரையாசிரியர்கள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1995.
2. அறவாணன், க.ப. - எழுநூறு ஆண்டுகளில் நன்னூல்
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1996.
3. அருணாசலம், மு. - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
காந்தி வித்யாலயம்,
திருச்சிற்றம்பலம், 1998.
4. ஆதித்தனார், அ.கு. - தொல்காப்பியம் உரிச்சொல்
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1967.
5. இசரயேல், மோ. - இடையும் உரியும்
சிந்தாமணி வெளியீடு,
மதுரை, 1977.
6. இராமானுசக்கவிராயர் - நன்னூல் உரையும் விளக்கமும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1998.
7. இராஜகோபாலாச்சாரியார் - இலக்கண விளக்கம் (சொல்-2)
ஸ்டார் பிரசுரம்,
சென்னை, 1997.

8. இலக்குவனார், சி. – தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி
அபிராமி பதிப்பகம்,
இராயபுரம், 1961.
9. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) – தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1963.
10. காசிராசன், இரா. – இலக்கண ஒளி – சொல் 2
மதி பதிப்பகம்,
மதுரை, 1987.
11. குணவீரப்பண்டிதர் – நேமிநாத மூலநூல் உரை
செந்தமிழ் பிரசுரம்,
மதுரை, 1903.
12. சண்முகம், செ.வை. – சொல்லிலக்கணக்கோட்பாடு
அனைத்திந்திய தமிழ்
மொழியியற் கழகம், 1986.
13. சண்முகம், செ.வை. – இலக்கண ஆய்வு
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 1998.
14. சுப்பிரமணியன், ச.வே. – இலக்கண ஆய்வு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2000.
15. சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் – பிரயோக விவேகம் மூலநூல் உரை
கழக வெளியீடு, சென்னை, 1990.

16. சேனாவரையர் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1995.
17. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. - கலித்தொகை உரை
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1993.
18. தெய்வச்சிலையார் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1963.
19. நக்கீரர் - இறையனார் அகப்பொருள்
மூலமும் உரையும்
பவானந்தம் கழக வெளியீடு,
தஞ்சை, 1939.
20. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1974.
21. நாகமணி, ம.ஆ. - தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
விளக்க அகராதி
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 2000.
22. புலியூர்க்கேசிகள் (உ.ஆ) - கலித்தொகை
பாரி நிலையம்,
சென்னை, ஆ.ப. 2000.

23. மணிகண்டராமன், சிவ. - ஐந்தாவது ஆய்வுக்கோவை
1973.
24. மாணிக்கம், வ.சுப. - சிந்தனைக்களங்கள்
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1975.
25. மீனாட்சிசுந்தரனார், தெ.பொ. - இலக்கண ஆய்வு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1998.
26. முத்துவீரியம் - முத்துவீரியம் மூலநூல் உரை
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1972.
27. வரதராசன், மு. - இலக்கியத்திறன்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1989.
28. விசுவநாதன், அ. - கலித்தொகை மூலமும் உரையும்
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை, 2002.
29. வீரமாமுனிவர் - தொன்னூல் விளக்கம்
மூலநூல் உரை
நி.மா.சா.இயாகப்பிள்ளை (ப.ஆ.),
சூசையப்பர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை, 1985.
30. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். - தமிழ்ச்சுடர் மணிகள்
தீபம் பதிப்பகம், சென்னை,
நா.ப.1968.

31. பின்னத்தூர் நாராயணசாமி - நற்றிணை
ஐயர், அ. (உ.ஆ) தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
பிராட்வே,
சென்னை-108,
1952.
32. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு. - நற்றிணை
(உ.ஆ) கழக வெளியீடு,
பிராட்வே,
சென்னை-108,
1989.
33. சாமிநாதையர், உ.வே. (உ.ஆ) - குறுந்தொகை
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை,
நான்காம் பதிப்பு 1967.
34. சாமிநாதையர், உ.வே. (உ.ஆ) - பத்துப்பாட்டு
உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்,
திருவான்மியூர்,
சென்னை, 1990.
35. சோமசுந்தரனார், பொ.வே. - சிறுபாணாற்றுப்படை
(உ.ஆ) கழக வெளியீடு,
பிராட்வே,
சென்னை, 1953.

36. துரைசாமிப்பிள்ளை, சு. - ஐங்குறுநூறு
ஒளவை (உ.ஆ)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
சிதம்பரம்,
இரண்டாம் பதிப்பு 1978.
37. நச்சினார்க்கினியர் உரை - கலித்தொகை
கழக வெளியீடு,
பிராட்வே,
சென்னை,
ஏழாம் பதிப்பு 1967.
38. பாலசுப்பிரமணி, கு.வெ. - சங்க இலக்கிய நூல்கள்
(முழுவதும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை, 2002.

நிகண்டுகள்

38. திவாகர முனிவர் - சேந்தன் திவாகரம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 1958.
39. பிங்கல முனிவர் - பிங்கல நிகண்டு
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
1968.

கலைக்களஞ்சியம்

40. அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம் – தொகுதி-1 முதல் 13 வரை
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
41. அகராதி – சென்னைப் பல்கலைக்கழக
வெளியீடு,
சென்னை.
42. மாதையன், பெ. – சங்க இலக்கியச்
சொல்லடைவு
தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
43. சிவலிங்கனார், ஆ. – தொல்காப்பியம் உரைவளம்
சொல்லதிகாரம் (உரியியல்)
உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை.
44. இராசபாண்டியன், இரெ. – பொருண்மை மாற்றம்
கோவன் பதிப்பகம்,
நங்கநல்லூர்,
சென்னை.2012.

கட்டுரைகள்

1. வெள்ளைவாரணன், க. – தொல்காப்பியச்சிந்தனைகள்
இந்திய பண்பாட்டு ஆய்வு மையம்,
மாங்காடு,
சென்னை, 2009.

2. அகத்தியலிங்கம், ச. - இலக்கண ஆய்வுக் கட்டுரைகள்
பாலசுப்பிரமணியன், ச. அண்ணாமலைப்பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர், 1974.
3. ஆதித்தர், அ.கு. - தொல்காப்பிய உரிச்சொல்
விளக்கம்
சாந்தி நூலகம்,
பிராட்வே,
சென்னை-01,
4. தேவநேயப்பாவாணர் - உரிச்சொல் விளக்கம்
(கட்டுரை)
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1935.

பின்னிகைண்பு

பின்னிணைப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொல் பொருண்மையில் வரும் இடங்களும், உரிச்சொல் வடிவில் வந்து வேறுபொருள் தரும் சொற்களும் அகர வரிசையில் தொகுத்து பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளன.

அதிர்வு - நடுக்கம் (உரிச்சொற் பொருள்)

பட்.237, நற்.105-2, பதி.12-5, பதி.31-29, 49,9, 81,8, கலி.31-16, 81-29, 146-40, புற.160-3, அக.317-7, 278-5

அதிர்வு - முழுக்கம்

குறி.-49, பட்.-157, மலை.-2, நிற்.-228-2, பதி.-43-17, பரி.-8-20, பரி.-10-20, பரி.-8-34, அன.-374-1, ஐங்.-491-1, அக.-182-14, அக.-163-1

அதிர்வு - அதிர்ச்சி (வேறுபொருள்)

நற்.-100-11, 261-2, 248-7, 394-5, பதி.-30-42, 39-6, கலி.-104-39, 44-3, 113-27, அக.-274-1, 218-5, 314-2, 328-2, ஐங்.-469-3, பரி.-2-39, புற.-371-18, 373-31

அதிர்வு - அச்சம்

பரி.1-28

அதிர்வு - ஒலித்தல்

நற். 8-21, 395-5, 329-10

அமர்தல் - விருப்பம் (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு.-77, 102, 153, 251, சிறு.97, பெரு.176, குறி.25, நற்.21-3, 44-2, 21-12, 155-6, 159-12, 259-7, 326-8, 348-6, குறு.56-5, 312-7, 322-1, ஐங்.64-1, 282-2, 308-4, 379-1, 403-2, 412-4, 427-1, 496-3, பதி.16-12, 22-9, 23-14, 40-25, 68-13, பரி.5-55, 10-131, 13-13, 14-24, 14-20, 14-29, 19-104, 20-48, 20-91, 20-110, 21-68, கலி.23-17, 27-26, 40-1, 43-20, 66-9, 71-5, 74-2, 77-14, 92-16, அக.23-8, 52-9, 190-5, 220-14, 240-12, 259-12, 293-12, 357-10, 390-13, 385-15, புற.230-1, 234-3, 356-5

அமர்தல் - பெரிய (வேறு பொருள்)

நற்.120-6, 256-2, ஐங்.277-5, கலி.57-23, 98-20, 113-2, 119-10, அக.-145-22, 237-16, 334-16, 337 -3, புற.-391-18,

அமர்தல் - மருட்சியுற்ற பார்வை

மலை-45, 367, நற்.101-9, ஐங்.79-1, 382-1 அக.3-17, 27-17 326-2

அமர்தல் - பொருந்திய

திரு.255, பெரு.386, நெடு.38, குறி.211 மலை.485, நற்.16-10, 305-8, 327-5, 372-7, 389-3, குறு.306-4, 321-4, பதி.15-28, 81-29, 81-30, கலி.1-17, 30-2, 122-4 புற.117-4,

அமர்தல் - உட்கார்தல்

பெரு.373, மது.581, நற்.29-9, குறு.286-4, ஐங்.293-5, பரி.4-17, 15-28, 19-105, 27-19, கலி.19-105, கலி 27-19, 38-2, 71-5

அரி-மென்மை (உரிச்சொற் பொருள்)

பொரு.32, மது.252, நற்.110-6, குறு.338-2, கலி.54-3, 59-4, 147-036, புற.11-1

அரி - வண்டு (வேறு பொருள்)

திரு.76, மது.252, மது.684, பரி.10-5, 11-118, அக.223-12, 102-12

அரி - செவ்வரி

சிறு.-215, மலை-45, நற்.8-1, 75-8, குறு.86-1, ஐங்.52-2, 174-3, 200-3, 257-3, பரி.திரட்டு 1-53, 1-61 கலி.77-4, 82-20, 91-13 அக.27-17, 114-14, 144-2, 149-19, 230-14, 276-8, 296 -3, 312-6, 343-17, 381-21, 387-2, 390-13, புற.147-5, 349-5

அரி - அழகு

ஐங்.489-1, குறு.119-1, கலி.91-1, 92-36 கலி.-109-14 அக.45-7, 176-14, 316-2, 351-12

அரி - அரித்து எழும் ஓசை

மது.262, 612, குறி.-193, 249, ஐங்.81, 85-1, பரி.17-19, அக.271-3, 301-20, புற.270-8, 369-21, 378-8, 390-8, 395-25, 98-12

அரி - அறுத்த Cutting

நற்.195-6, குறு.117-4, அக.74-7, 113-19, புற.322-3, 382-19

அரி - அரிதல்

பொரு.193, பெரு.202, நற்.210-1, ஐங்.47-3, பரி.7-27, அக.41-6, அக.236-4, 379-3, புற.209-2

அரி - நிறம்

பெரும்.473, மலை.465, பரி.11-25, 11.26

அரி - உள்ளீடு (மணி)

மது.444, நற்.12-5, 110-5, 250-2, குறு.369-2, பரி.22-49, கலி.75-3, 58-5, 59-6, 69-8, 80-8, 81-6, 92-38, அக.6-1, 49-17, 122-19, 257-3, 321,

அரி - அரிசி

மலை.180, 413

அரி - கோடு

நற்.13-4, 16-9, 160-10, 12-12, பரி.16-10, 237-1, நற்.21-7

அரி - ஒலிக்கும் பறை

நற்.58-2, புற.249-4, 39-4

அரி - பருக்கைக்கல்

பரி.21-18

அரி - வடிகட்டுதல்

பதி.11-15, 88-19, 6-49, 6-49 அக. 36-17, 157-3, 296-9, புற.232-3, 297-5, 304-2, 367-8, 400-14,

அரி - நெல்லின் தூடு

பதி.30-15

அரி - கள்

புற.395-8

அரி - சிங்கம்

கலி.15-1

அரி - தேய்த்தல்

அக.151-10, 249-3

அரி - நிரம்பாத

அக.199-6

அலமரல் வேறுபொருளில் வருமிடங்கள்

அலமரல் - அசையும்

மலை.119, 133, 219, நற்.20-3, அக.203-17, 383-7, புற.285-15

அலமரல் - மனக்கவலை

நற்.9-3, குறு 43-5 அக.292-2

அலமரல் - உள்ளத்தடுமாற்றம்

நற்.83-8, புற.31-5

அலமரல் - வருத்தம்

கலி.34-21, 45-19

கலி 78-7

அலமரல் - கழற்சி (உரிச்சொற் பொருள்)

முல்.13, குறு.137, நற்.269-6, குறு.28-4, 72-1, 148-4, 18-2, ஐங்.64-1, 375-4, 448-6, கலி.73-12, 113-2, 126-20, 146-52, அக.7-3, 162-11, 190-5, 199-4, 233-1, 233-1, 270-11, 270-11, 361-3, 398-8, புற.43-1, 44-5, 49-5, 98-19, 383-18, 21-35

அலமரல் - திரிகின்ற

கலி.108-5, புற.58-26, 383-18

அழுங்கல் - ஆரவாரம் (உரிச்சொல் பொருள்)

நற். 38-10, 36-5, 90-1, 138-11, 149-10, 203-11, குறு.12-6, 214-7, 351-8, 385-7, ஐங்.181-4, 372-3, பரி.12-100, 70-17, 106-4, 106-18, 122-1, 113-8, 80-15, 301-25, 400-16, 220-37

அழுங்கல் - இரக்கம் (உரிச்சொல் பொருள்)

கலி.23-5, 130-2, 149-4, 149-8, குறு.307-8

அழுங்கல் - கேடு(உரிச்சொல் பொருள்)

நற்.36-9, 391-1, குறு.135-4, 140-5, 289-8, 372-7, ஐங்.232-1, 427-4, கலி.65-26 அக.29-13, 65-20, 135-1, ஐங்.357-3, 427-4, 428-1 378-14 140-4, பெரு.111

அழுங்கல் - வருத்தம்

நற்.115-1, 295-3, குறு.214-7, அக.165-7, புற.332-8

அழுங்கல் - தவிர்த்தல்

நற்.150-1, அக.95-8

ஆய்தல் - உள்ளதன் நணுக்கம் (உரிச்சொல் பொருள்)

குறு.316-6, பரி.10-44, கலி.96-2

ஆய்தல் - ஆராய்ந்த

மது.496, நற்.11-8, குறு.245-1, பதி.36-7, 69-8, பரி.2-24, கலி.15-25, 86-20, 138-3, அக.97-9, 171-2, 349-3, புற.166-1, அக.190-16, 197-3, நற்.136-3, அக.20-15,

ஆய்தல் - ஆய்ந்து

மது.496, நற்.11-8, குறு.245-1, பதி.69-7, 69-8, பரி.2-24, கலி.12-25, 86-20, 138-3, அக.97-9, 171-2, 349-3, புற.166-1, அக.190-16, 197-3, நற்.136-3, அக.20-15

ஆய்தல் - அழகிய

கலி.102-37

ஆய்தல் - நுணுங்கிய

குறி.21

ஆய்தல் - ஆலோசித்தல்

அக.340-3

ஆய்தல் - தேர்ந்தெடுத்தல்

அக.344-10

ஆய்தல் - துணிந்து செல்லல்

அக.213-11, 324-15

ஆய்தல் - ஒட்டுதல்

அக.348-13

இசைப்பு இசை (உரிச்சொற்பொருள்)

இசைப்பு - ஒலித்தல்

திரு.120, பெரு.182, மது.111, 267, 671, மலை.9, நற்.37-3, 361-5, 218-8, 395-8, குறு.34-5, 279-3, 301-7, திரட்டு 5-1, ஐங்.171-2, கலி.8-9, 11-21, 36-3, 92-21, 104-29, அக.33-7, 37-1, 66-23, 87-10, 94-11, 225-8, 266-18, 264-9, 274-9, 281-7, 283-7, 301-17, 347-12, புற.135-6, 229-14, 369-23, 370-8, 373-1, 391-1

இசைப்பு - ஒசை

முல்.88, மது.95, 358, மலை.2, நற்.69-9, 307-1, குறு.139-5, 200-6, 365-4, பதி.55-3, 55-3, 27-7, அக.82-7, 124-14, 246-11, 264-9, புற.225-10

இசைப்பு - இசை

மலை.342, நற்.67-1, 100-9, 172-7, 189-4, 212-3, பரி.26-3, 7-78, கலி.9-18, 16-18, அக.19-4, 45-12, 62-7, 68-3, 109-2, 332-8, 374-8, 387-18, புற.395-24

இயம்பல் - ஒலித்தல் உரிச்சொல் பொருளில் வருமிடங்கள்

மது.232, பட்.157, மலை.310, 348, நற்.14-10, 58-7, 228-8, 264-8, 364-8, குறு. 42-3, 190-6, 234-4, 241-6, 247-6, 278-8, ஐங்.448-1, பதி.15-20, 40-3, பரி.4-9, 15-42, 22-40, கலி.1-5, அக.8-12, 17-14, 64-15, 124-15, 154-12, 184-18, 191-7, 269-18, 314-4, 314-9, 321-3, 329-5, 346-14, 354-2, புற.29-8, 36-10, 41-7, 126-19, 233-8, 385-1

இயம்பல் - கூவுதல்

மது.673, அக.122-16, புற.364-11, புற.398-3

இயம்பல் - கூறுதல்

புற.233-8

இயைபு - புணர்ச்சி (உரிச்சொல் பொருள்)

நற்.52-11, 203-7, 259-7, 378-12, ஐங்.459-2, பரி.8-41, 19-9, 1-63, அக.303-3, 328-7, 339-12, புற.190-5

இயைபு - பொருந்திய

குறி.24, நற்.52-10, 178-7, குறு.267-2, 272-1, பதி.50-24, பரி.2-63, 11-139, 19-4, 21-3, 21-16, 1-58, 3-3 கலி.16-8, 16-12, 16-16, 53-17, 59-21, 70-21, 95-12, 70-16, 95-5, 43-5, 242-17, 297-9, புற.190-12

இயைபு - சேர்ந்து

மலை.333, 345, நற்.89-10, 398-4, பதி.41-24, பரி.1-66, 2-36, 18-20, கலி.66-20, 70-8, 77-1, 101-9, 123-2, 127-3, அக.12-4, 15-1, 47-6, 116-15, 135-12, 220-1, 360-7, 400-8, புற.71-2, 182-2

இயைபு - தங்குதல்

பரி.15-65, 17-7

இயைபு - படிந்த

மது.75

இயைபு - தோன்றி

அக.279-6

இயைபு - பொருத்தாது

குறு.199-1, பரி.2-95, அக.335-3, 338-10

இயைபு - கூடுமோ

நற்.298-12

இரங்கல் - இசைப்பொருள் (உரிச்சொல் பொருள்)

மது.324, 243, 425, 675, 672, மலை.324, நற்.95-1, 197-10, 246-9, குறு.341-8, 134-5, 194-2, 328-3, ஐங்.425-2, 493-1, பதி.24-27, 25-10, 31-29, 39-5, 55-3, 90-28, பரி.7-6, 21-38, கலி.33-23, 41-5, 46-10, 99-14, 100-6, அக.43-2, 70-14, 14-19, 72-9, 116-17, 152-6, 188-3, 194-8, 251-9, 288-10, 312-10, புற.60-10, 124-4, 143-1, 137-1, 143-9, 161-29, 174-7, 174-8, 192-8, 211-5, 270-2, 288-4, 293-3, 350-4, 387-19, 388-14, 397-5

இரங்கல் - வருத்தம் (உரிச்சொல் பொருள்)

நற்.5-6, 93-5, 103-8, குறு.208-9, 195-4, 289-7, 289-8, 358-5, ஐங்.118-4, பதி.19-26, பரி.130-2, அக.73-8, 95-10, 147-13,

215-16, 265-9, 268-13, 327-18, 330-7, 379-27, புற.10-11, 21-9, 176-12, 195-5, 209-13, 237-12, 368-12

இரங்கல் - பணிவு (வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்)

புற.198-25, கலி.83-22

இலம்பாடு - வறுமை (உரிச்சொல் பொருள்)

மலை.576, பரி.10-26, புற.155-6, 285-16, 378-13, 380-15, புலம்பொடு.381-15

இன்னல் - இன்னாமை (உரிச்சொற்பொருள்)

மலை.374, நற்.108-6, 183-5, 183-7, 216-7, 227-2, 243-9, குறு.55-4, 110-7, 124-3, 181-2, 195-4, 202-5, 245-2, 266-2, 274-2, 307-3, 314-6, 349-7, 353-7, 363-5, 397-6, ஐங்.150-3, 236-3, 326-4, 331-5, 395-3, 460-4, 473-3, 7-3, பதி.83-6, பரி.4-19, 49-11, கலி.49-15, 53-12, 62-7, 80-15, 80-11, 80-19, அக.107-14, 138-20, 164-10, 200-4, 212-11, 121-12, 237-6, 270-14, 275-14, 283-17, 293-13, 301-25, 327-5, 335-6, 363-15, 377-11, 392-10, புற.12-4, 44-9, 94-5, 143-12, 145-10, 165-11, 192-6, 194-6, 248-4, 248-4, 255-4, 363-16, 368-12,

இன்னல் - வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

இன்னல் - வெறுப்பு

குறு.139-5, 284-8

இன்னல் - பகைவர்

பதி.68-8

இன்னல் - பொல்லாத

மது.403

இன்னல் - தீது

நெடு.167

இன்னல் - கொடிய

நற் 143-8, கலி.120-20, 141-14, புற.141-14, 52-6, 115-6, 298-3

இன்னல் - கொடிய

நற்.143-8, கலி.120-20, 141-14, புற.52-6, 115-6, 298-3

இன்னல் - வருத்தம்

நற்.216-11, குறு.309-7 புற.203-6

இன்னல் - இனிமைஇல்லாத

கலி.141-15, அக.52-4, 55-13, 77-3, 95-12, 98-3 புற.167-4, 167-7

உகப்பு - உயர்வு (உரிச்சொற் பொருள்)

மது.335, 502, நற்.89-2, 333-1, 369-2, குறு.285-7, ஐங்.339-3, 378-2, பதி.77-9, 88-37, பரி.10-122, 21-15, அக.120-3, 265-1, 378-9, புற.209-7, 271-7

உசா - துழ்ச்சி (உரிச்சொற் பொருள்)

குறு.269-2, கலி.7-4, 4-36, 94-4, 121-16, 137-4, 138-25, 145-4

உசா - வினவாத (வேறுபொருள்)

குறு.145-4, 159-6, கலி.143-18

உகப்பு - மகிழ்ச்சி (வேறு பொருள்)

நெடு.156, புற.33-6

உயா - (வருத்தம்) உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

பொரு.38, நற்.3-1, 66-5, 59-10, 82-3, 106-5, 131-2, 164-3, 171-1, 171-1, 199-3, 203-11, 305-5, 335-7, 384-4, குறு.28-5, 250-6, 388-6, ஐங்.377-1, 491-2, கலி.35-22, 113-3, அக.19-3, 65-14, 81-9, 103-12, 273-12, 289-8, 305-13, புற.3-17, 3-22, 69-4, 69-9, 305-2, 310-3, 333-6, 375-1

உயா - உசாவிஅறியும் துணை

நற்.130-12 ஐங்.477-3, அக.338-11, 343-14

உயா - பிழைத்தல்

கலி.139-18

உயா - ஒருவகைகொடி

மலை.136

உரு - உரிச்சொற்பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

உரு - அச்சம்

திரு.244, பொரு.131, மது.100, 458 பட்.171, 227, நற்.112-4, 192-1, 255-2, 299-1, ஐங்.272-3, பதி.21-5, 34-6, 43-24, 52-29, 81-1, 88-12, 90-91, பரி.3-22, 12-4, அக.1-2, 17-11, 22-11, 82-11, 84-1, 138-10, 166-7, 198-15, 201-15, 201-9, 208-14, 220-3, 255-1, 263-2, புற.6-2, 6-8, 16-12, 25-3, 50-5, 58-17, 60-11, 160-1, 202-6, 337-17, 371-26, 392-6

உரு வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

உரு - வடிவம்

திரு.83, 241, 282, 287, பொரு.5, 47, 108, சிறு.251, பெரு.402, மது.313, 366, 422, 432, 429, 549, நெடு.113, குறி.6, 103, 105, பட்.36, 182, நற்.201-10, 237-10, குறு.97-4, 240-3, பதி.15-7, 19-6, 67-11, 88-28, பரி.5-68, 6-63, 13-11, 19-51, 19-99, கலி.25-7, 38-6, 58-13, 59-3, 81-5, 93-19, 94-3, 94-40, 96-37, 103-26, 104-16, அக.5-25, 21-14, 22-10, 67-15, 74-4, 122-10, 139-13, 184-15, 218-3, 288-4, 327-15, 360-7, 384-11, 399-31, புற.1-7, 58-14, 58-15, 97-3, 224-7, 376-9, 393-15,

உரு - நிறம்

திரு.230, மலை.30, நற்.34-3, 192-4, 193-1, குறு.127-2, பரி.11-4, 11-59, 13-26, கலி.33-10, 33-11, 58-17, 72-19, 104-12, 106-18, 150-14, அக.268-4, 272-14, 317-3, புற.31-4, 62-4, 69-15

உரு - உருவம்

ஐங்.456-2, பரி.13-37, கலி.39-6, அக.119-11, 158-9, 160-6

உரு அழகு

பட்.162, நற்.390-4, பரி.2-92, கலி.150-13, அக.137-8, 195-16

உரு - தோற்றம்

குறு.276-3, 362-3

உரு - உருவதல் (உரித்தல்)

குறு.255-2

உரும் - அச்சம் (உரிச்சொற் பொருள்)

பெரு.447, மலை.550, நற்.112-4, பதி.26-13

உரும் இடி

திரு.121, 172, பெரும்.42, மது.42, குறி.162, 255, மலை.357, நற்.2-10, 65-8, 68-8, 122-5, 201-9, 238-8, 253-6, 253-10, 364-7, 371-9, 383-5, 383-8, குறு.158-2, 190-5, 200-6, 351-4, 391-3, ஐங்.441-2, பதி.25-10, பதி.33-10, 39-6, பதி.51-2, 63-10, 84-18, 90-56, பதி.தி.1-4, 7-2, 7-82, 8-33, 20-2, கலி.104-79, 105-24, 113-27, அக.58-1, 61-6, 68-7, 145-9, 158-1, 162-5, 182-9, 192-14, 202-11, 222-14, 278-5, 310-16, 318-2, 322-6, 389-23, புற.37-4, 44-5, 58-7, 81-2, 126-19, 161-4, 174-28, 197-5, 350-4, 361-1, 366-3, 373-1, 373-21,

உவப்பு - உவகை (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.1, 94, 188 சிறு.104, மது.219, 220, 600, மலை.410, நற்.140-5, 142-9, 237-9, 308-11, 360-10, 375-5, 392-5, குறு.41-1, 189-7, 225-7, 324-5, 351-1, ஐங்.489-3, பதி.20-8, 23-7, 32-5, 74-2 பரி.9-20, பரி.12-1, கலி.17-20, 39-27, 68-22, 70-4, 85-32, அக.16-10, 42-11, 51-13, 65-7, 98-2, 102-18, 107-6, 111-1, 142-13, 144-11, 203-1, 298-23, 312-3, 345-9, 346-18, 379-12, 389-12, புற.17-12, 29-17, 130-4, 151-1, 159-15, 159-21, 171-6, 197-18, 239-17, 278-9, 360-6, 373-6, 391-6, 396-24, 398-17

உவப்பு - புகழ்தல் (வேறு பொருள்)

புற.195-8, 159-23

உறு - உரிச்சொல் பொருளில் வருமிடங்கள்

உறு - மிகுதி

திரு.188, சிறு -174, மது.309, நற்.60-7, 81-10, 204-10, 217-7, 300-3, 345-3, 396-7, 399-5, குறு.199-1, 255-4, 278-1, 314-1, ஐங்.241-1, 313-3, 362-3, 441-4, பதி.64-14, 66-10, 71-6, 86-1, 88-40 பரி.2-63, 8-128, 10-75, 11-62, 20-8, கலி.38-6, 38-23, 83-12, 84-1, 88-1, 106-32, 136-12, 138-27, அக.26-23, 57-17, 89-2, 125-6, 136-22, 151-6, 152-9, 153-9, 170-14, 189-15, 285-4, 72-6, 183-1, 260-2, புற.369-6

உறு வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

உறு-உற்ற

திரு.163, 173, பொரு.8, சிறு.122, முல்.13, மது.259, 415, குறி.168, 175, 210, மலை.177, 516, நற்.55-3, 132-3, 133-7, 164-3, 164-9, 216-3, 273-2, 275-4, 282-5, 313-1, 336-7, 348-10, 363-4, 366-1, 366-2, 379-9, 389-11, குறு.82-1, 129-1, 174-1, 383-5, 397-8, ஐங்.32-4, 173-2, 323-1, 338-34, ஐங்.தி.4-5, பரி.1-67, 10-39, 27-25, 140-32, 140-33, கலி.142-53, அக.109-15, 119-17, 263-15, 301-1, 307-1, 318-10, 338-11, 334-12, 379-11, 379-24, 382-1, 382-12, 392-17, புற.37-5, 67-14, 180-3, 188-6, 213-24, 215-1, 281-8, 292-2

உறு - சேர்த்துக்கட்டுதல்

பொரு.5, பரி.1-18, 18-51, அக.63-17, 188-3, 292-12, 329-10, 379-10, 393-26, புற.25-7, 89-7, 369-8, 371-17

உறு - பலவகைப்பட்ட

பொரு.28, நற்.31-9, 253-8, பரி.10-4, கலி.9-12

உறு தைக்கப்பெற்ற

முல்.84, நற்.247-4 பரி.1-25, அக.363-12, 371-8, புற.233-7

உறு - பொருந்திய

மலை.300, பதி.51-18, 69-4, 89-2 கலி.85-7, அக.159-5, 210-2, 348-4, புற.98-16

உறு - இனிய

கலி.50-12, 84-5, 92-13, 374-8

உறு - எரி

குறி.169, நற்.90-10, பதி.51-11

உறு - போர்த்துல்

பதி.21-18, 84-2, 84-15, புற.241-4

உறு - பெரிய

குறு.296-3, பதி.75-26, பரி.4-17, அக.230-1

உறு - தொன்றுதொட்டு

மது.152, நற்.123-12

உறு - விளங்குகின்ற

ஐங்.379-4, புற.347-10

உறு - ஒளிமிக்க

கலி.25-1, அக.73-5, 344-10

உறு - ஆடுகின்ற

குறு.105-4

உறு - இத்தகையை

குறு.151-4

உறு - குத்துதல்

குறு.169-1

உறு - கொண்ட

குறு.351-1

அக 322-12

உறு - கலங்கும்

கலி.34-24

உறு - வந்துசேருதல்

கலி.129-3

உறு - திருத்தம் செய்யப்பட்ட

அக.142-26

உறு - பகை

அக.148-5

புற.135-21

உறு - அசையும்

அக.162-15

உறு - கடையப்பட்ட

அக.217-2

உறு - தொங்குதல்

அக.335-19

உறு - நிறம்

அக.394-2

எய்யாமை - அறியாமை (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.61, பொரு.6, 133, குறி.8, நற்.198-10, 284-6, ஐங்.119-2, 242-3, 472-5, பரி.9-33, கலி.124-9, 124-13, அகம்.28-2, 390-11, புற.148-7

எய்யாமை - அம்பு எய்யாத நிலை வேறு பொருள்

அக.192-4, 248-10

எறுழ் - வலிமை (உரிச்சொற் பொருள்)

பெரு.60, 74, 145, மது.729, நெடு.31, பட்.294, பதி.80-7, கலி.15-5, 48-6, அக.24-16, 78-2, 148-1, 226-7, புற.7-6, 17-16,

எறுழ் - மரம்

ஐங்.308-3

எறுழ் - பூ

குறி.66

ஏ - பெருக்கம் (உரிச்சொற் பொருள்)

நற்.116-10, 296-5, குறு.265-5, அக.52-5, 177-8

ஏற்றம் - நினைவு (உரிச்சொற் பொருள்)

நற்.88-4, 88-6, 145-2, 39-24

ஏற்றம் - துணிவு (உரிச்சொற் பொருள்)

பரி.18-1, கலி.144-63, 146-11, 102-22

ஏற்றம் வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

ஏற்றம் - நீர் ஏற்றம்

நற்.308-10, புற.159-11, 168-10

ஏற்றம் - அடுப்பு ஏற்றல்

பெரும்.99, அக.393-14

ஏற்றம் - எருதுகள்

கலி.103-34, 103-48, 104-51, 104-55, 106-8, 106-16, 106-40

ஏற்றம் - துயில் எழுதுதல்

மது.147, 257, குறு.30-3, கலி.37-20, புற.383-1

ஏற்றம் - ஏற்றுக் கொள்ளுதல்

சிறு.267, பெரும்.233, பரி.6-89, 9-10, 19-63, 20-43, கலி.105-32

ஏற்றம் - ஏறு தழுவுபவர்

கலி. 105-39, 106-49

ஏற்றம் - நீராடல்

அக.395-2, புற.252-1

ஏற்றம் - ஏறுதல்

பொரு.167, பதி.24-7, பரி.19-87, பரி.தி.1-65, அக.107-14, 173-10, 213-2, 322-13

ஏற்றம் - மோதுதல்

புற.80-8

ஏற்றம் - முறிதல்

மது.377

ஐ - வியப்பு (உரிச்சொற் பொருள்)

மது.413, நெடு.102, நற்.143-1, குறு.62-3, 196-6, 217-6, 307-2, 376-4, 401-6, ஐங்.255-3, 441-1, பரி.தி.2-12, கலி.55-9, 111-16, அக.71-7, 114-5, 153-20, 223-7, 237-16

ஒழுகல் - நேர்மை, நெடுமை (உரிச்சொற் பொருள்)

பொரு.7, 41, சிறு.21, மலை.32, நற்.245-5, குறு.115-4, கலி.106-3

ஒழுகல் வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

ஒழுகல் - வரிசை

சிறு.224, முல்.29, பதி.15-4

ஒழுகல் - ஒழுக்கமுறைமை

திரு.93, 103, மது.73, 500, மலை.20, 391, 537 நற்.160-2, பதி. 24-8, பரி.20-87, கலி.27-1, 133-8, அக.24-7, 167-16

ஒழுகல் - நீர் பரவி ஓடுதல்

பொரு.239, பட்.45, நற்.110-12, குறு.25-4, 315-2, 355-2, 366-6, பரி.3-25, 16-16, அக.308-4

ஒழுகல் - அழகு பொருந்திய

குறு.147-2

ஒழுகல் - கொண்ட

குறி.204, நற்.269-4

ஒற்கம் - வறுமை (உரிச்சொற் பொருள்)

கலி.149-6, புற.327-5

ஒய்தல் - உள்ளதன் நுணுக்கம் (உரிச்சொற் பொருள்)

நற்.290-3, குறுந்.383-4, பதி.60-7, பரி.9-27, கலி.7-1, அக.91-6, 111-8, புற.299-2

ஒய்தல் - நுணுகிய

நற்.43-3

ஒய்தல் - ஒய்வின்றி

பரி.10-128

ஒய்தல் - செலுத்துதல்

புற.313-5

கதழ்வு - விரைவு

கதழ்வு - உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

மது.440, மலை.36, 331, 407, 473, நற்.149-7, 201-8, 217-2, குறு.117-4, 134-5, ஐங்.78-2, ஐங். 74-3, பதி.25-12, 28-4, 50-2, 80-13, பரி.6-5, 14-1, 22-6, கலி.102-1, 103-5, 103-40, அக.4-6, 140-5, 162-5, 180-4, 334-8, 55-7, 377-27

கதழ்வு - கலங்கி அழைத்தல்

பெரும்.259

கதழ்வு - சினம்

பரி.10-18, புற.202-4

கமம் - நிறைவு (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.7, மது.308, நற்.12-1, 89-3, 99-6, 261-3, 347-1, குறு.158-3, 164-1, 314-1, பதி.11-2, 24-28, 45-20, 81-2, பரி.18-2, அக.43-1, 134-2, 141-19, 177-10, 253-15, 383-10

கம்பலை - இசைப்பொருள் (உரிச்சொற் பொருள்)

பெரு.260, மது.110, 116, 430, 526, 544, 617, மலை.335, பதி.27-14, பரி.8-37, பரி.8-111, அக.86-9, 96-17, 165-2, 181-9, 227-22, 296-13, புற.7-8, 54-1, 120-20

கய- உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

கய - பெருமை (பெரிய) (உரிச்சொற் பொருள்)

சிறு.42, நற்.141-1, 158-7, 194-2, 292-5, 321-3, குறு.179-5, பரி.8-115, அக.118-7, 125-7, 221-11, 228-11, 288-12

கய - மென்மை (உரிச்சொற் பொருள்)

மலை.307, 500, நற்.137-6, 171-3, குறு.394-1, பரி.5-10, 9-50, 15-19, 16-8, பரி.திரட்டு 2-41, கலி.72-19, 80-2, 86-2, அக.121-5, 165-1, 202-2, 229-4, புற.303-8, 324-1, 324-2, 325-12

கய - வேறு பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

கய - குளம்

பெரும்.289, மது.363, 484, 710, மலை.47, 213, 220, 259, நற்.22-9, 27-7, 80-7, 148-4, 230-2, 232-2, 330-3, குறு.9-6, 170-3, 171-2, 215-4, 330-2, ஐங்.84-4, ஐங்.திரட்டு 7-2, பதி.42-2, பரி.7-23, 8-74, 8-114, 16-17, பரி.திரட்டு 1-12, 1-13, கலி.13-7, 20-6, 31-2, 33-2, 33-4, 41-30, 92-44, 118-9:10, அக.6-9, 11-6, 25-3, 36-8, 37-11, 44-17, 56-2, 59-1, 105-7, 126-6, 177-17, 180-5, 186-5, 189-3, 263-3, 353-12, 355-6, 361-12, 395-1, புற.15-10, 44-1, 70-2, 70-6, 79-1, 137-5, 174-25, 229-4, 243-3, 266-2, 283-1, 339-7, 341-9, 341-17, 378-7, 386-1, 389-1

கய - யானைக்கன்று

மலை.107, கலி.11-8

கருவி - தொகுதி (உரிச்சொற் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்)

பொரு.236, பெரு.24, குறி.53, நற்.144-2, 213-8, 238-5, 328-6, 329-11, 365-6, குறு.42-2, 94-7, 197-2, ஐங்.461-1, 488-1, பதி.17-12, 24-26, 31-15, 76-10, 88-33, பரி.13-10, அக.4-6, 139-18, 158-1, 188-7, 304-1, புற.159-19, 161-4, 174-28, 204-13, 365-1

கருவி - இசைக்கருவி

பரி.18-45, 13-16

கலி - (ஆரவாரம்) உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

மது.264, 364, 621, குறி.40, நற்.37-10, 38-4, 53-5, 104-7, 114-9, 139-3, 251-8, 295-7, 303-2, 321-10, 348-4, 361-3, 364-3, 387-11, குறு. 155-1, 186-1, 223-1, 225-6, 257-4, 264-1, 287-8, 328-8, 353-1, ஐங்.199, 428-2, 460-2, பதி.13-5, 13-17, 15-20, 26-12, 43-18, 43-36, 52-4, 61-17, 81-23, பரி.15-36, கலி.92-11, 105-5, அக.11-4, 54-3, 82-7, 146-5, 169-4, 172-12, 185-7, 222-4, 232-11

கலி - வேறு பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

கலி - செருக்கு

மது.330, நெடு.99, பட்.32, 62, நற்.78-9, 265-8, ஐங்.481-4, 486-5, 38-7, பதி.42-15, கலி.52-18, அக.64-2, 83-4, 114-16, 134-7, 204-2, 234-4, 238-14, 266-17, 295-16, 346-5, 55-7, 116-19, 229-21

கலி - மிகுதி

பதி.12-25, அக.37-2, 205-19, புற.342-1, 343-4

கலி - கலிப்பு

பரி.6-33, கலி.105-24

கலி - தழைத்தல்

புற.66-6, 146-8, 321-6

கலி - உறுதி

பரி.2-74, அக.246-9, 273-3, 300-14, 337-21, 350-13, 376-5, புற.22-17, 52-12, 91-3, 199-3, 205-10, 337-1, 400-20

கவர்வு - விருப்பம் (உரிச்சொற்பொருள்)

நற்.60-6, 194-9, 200-8, 307-1, 333-9, ஐங்.337-2, பதி.19-1, 50-20, 71-9, கலி.87-5, அக.11-10, 124-10, 130-10

கவர்வு - கவர்ச்சி

நற்.256-10, கலி.131-31

கவர்வு - காப்பு விடுதல்

அக.283-4

கவர்வு - விரைவு

புற.377-24, முல்.19

கவர்வு - அன்பு

அக.305-7, 379-15

கவர்வு - கவர்தல்

பொரு.223, நெடு.17, நற்.21-11, 147-3, 384-5, அக.192-7, 377-5, மலை.106, 114, 113, 502, ஐங்.200-4, பதி.12-2, அக.39-9, 96-17, 273-5, 347-2, 378-20, குறி.147, பதி.57-8, 22-38, கலி.8-9

கவர்வு - கவர்த்த குரல்

மலை.510, அக.264-4, 369-16, புற.395-10

கழி - மிகுதி (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு.53, நற்.253-3, குறு.217-7, பதி.22-1 பரி.10-96, கலி.4-22, 57-13, 122-22, அக.13-13, 40-7, 299-16, 234-16, 361-6 புற.342-13

கழி - உப்பங்கழி (வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்)

பொரு.224, 225, மது.318, 541, பட்.32 நற்.4-12, 27-4, 27-9, 31-3, 38-7, 63-9, 67-6, 78-1, 96-7, 101-2, 111-9, 117-2, 123-1, 127-1, 145-1, 155-7, 178-4 191-10, 195-1, 207-1, 211-3, 239-8, 241-7, 242-7, 272-5, 278-7, 283-1, 287-4, 311-4, 345-2, 349-2, 363-1, 372-1, 372-11, 382-1, 385-3, குறு.9-5, 55-1, 177-2, 246-3, 296-3, 303-1, 313-2, 320-2, 324-3, 336-5, 340-5, ஐங்.112-2, 116-2, 120-3, 134-1, 156-4, 162-2 163-2, 164-2, 165-2, 167-2, 170-2, 183-5, 184-1, 186-3, 188-1, 191-2, 196-3 பதி.11-9, 30-3, 64-16, கலி.74-1, 121-5, 123-18 126-12, 127-6, 130-12, 131-31, 143-36, 145-36, 148-6, அக.3-1, 3-9

அக.17-18, 20-5, 40-1, 50-2, 80-2, 120-10, 130-12, 140-2, 150-12, 159-1, 160-3, 160-12, 170-1, 170-4, 180-10, 190-11, 205-11, 220-16, 227-20, 230-1, 240-3, 260-8, 270-1, 290-9, 320-8, 330-1, 340-20, புற.17-12, 29-14, 48-3, 60-7, 339-8, 386-16, 391-15, 400-20

கழி - மூங்கில்

பெரும்.150, மலை.438, பரி.11-54, அக.24-14, 67-13, புற.313-6, 343-6, 345-15, 396-3

கழி - கழிந்த (நீக்கம்)

பொரு.2, நற்.255-9, 387-9, ஐங்.48-3, 368-1, பரி.10-74, அக.95-4, 97-3, அக. 101-15, 136-24, 299-5, 363-4 புற.98-11, 176-13, 238-6, 323-2

கழி - பொருந்திய

ஐங்.111-2, புற. 308-8, பரி. 10-75

கழி - நூல்

கலி.103-30

கறுப்பு - உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

கறுப்பு - சினம் (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.100, மது.347, குறி.227, பதி.26-12, 39-4, 82-15, 66-9, கலி.38-7, அக.81-11,

கறுப்பு - பகைவர்

ஐங். 474-1, 111-1, 187-5, 187-5, 389-13, புற.210-13

கறுப்பு - முற்றுதல்

மது.271, புற. 120-10

குரு நிறம் (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.313, மது.49, 155, 245, 292, 387, 757, நெடு.28, நெடு.103, பட்.112, மலை.349, 517, நற்.149-6, 215-1, 249-5, ஐங்.238-2, 275-1, பதி.15-6, 42-22, பரி.தி.2-71, கலி.101-5, 104-23, 104-71, 105-36, 10-9, அக.79-7, 133-1, 136-27, 159-18, 208-16, 226-4, 293-6, 304-5, 316-6, 359-13, 14, புற.18-10, 227-5, 225-2, 257-3, 269-11, 271-2

குரு - கனத்த

புற.32-9

குழ - இளமை பெயர் (உரிச்சொல்பொருள்)

திரு.259, பொரு.125, பெரு.243, 257, பட்.14, பட்.96, மலை.500, 506, நற்.15-7, 47-4, 120-1, 171-3, 213-4, 271-1, குறு.64-3, 132-4, 181-4, 322-1, 344-3, 394-1, 397-5, ஐங்.92-2, 216-3, கலி.43-14, 50-22, 99-4, 108-21, அக.49-4, கலி.108-21, அக.54-7, 165-3, 168-10, 229-4, 293-12, புற.4-18, 5-7, 44-6, 74-1, 230-7, 319-10, 323-1, 369-26, 379-15

குழ - இளவேனில்

கலி.36-9, 103-15

குழ - திங்கள் குழவி

பெரு.384, கலி.80-18

குழ - அம்மி குழவி

பரி.10-83

கூர்ப்பு - மிகுதி (உரிச்சொற் பொருள்)

சிறு.39, பெரும்.345, முல்.68, மது.213, 302, 431, நெடு.9, குறி.13, மலை.245, 289, 517, நற்.29-3, 65-5, 113-7, 177-1, 186-4, 292-9, குறு.51-1, 103-4, 319-1, 358-5, பதி.20-26, 26-9, 43-13, 59-2, பரி.4-13, 7-64, கலி.16-13, 30-9, 37-6, 58-15, 82-26, 115-1, 129-7, 134-10, 137-8, 145-13, 146-32, 146-52, அக.42-5, 45-13, 63-11, 65-17, 77-14, 135-4, 138-16, 143-6, 147-5, 163-3, 202-3, 208-8, 279-7, 288-14, 313-12, 329-1, 361-16, 378-15, 388-11, 398-1, 398-22, புற.136-4, 230-9, 370-9, 393-11

கூர்ப்பு - கூர்மை

திரு.52, சிறு.252, மது.637, 708, நெடு.119, பட்.140, நற்.83-3, 132-5, 184-2, 188-2, 195-6, 204-6, 275-1, 367-1, குறு.304-1, 351-2, 352-2, ஐங்.51-2, பரி.8-118, கலி.52-3, 58-4, 91-11, 96-25, 108-53, 146-8, 5-4, 5-13, 9-1, 16-7, அக.46-3, 47-5, 71-12, 129-12, 144-15, 167-19, 176-25, 183-11, 212-21, 215-12, 248-7, 277-13, 305-12, 315-14, 317-4, 332-4, 335-24, 340-20, 343-7, 372-9, 387-11, 391-1, புற.23-5, 35-21, 42-3, 43-5, 116-16, 118-4, 158-8, 159-25, 168-14, 170-8, 269-1, 342-10, 371-10, 379-3

கூர்ப்பு - சூழ்ந்த

பெரும்.25, நற்.109-6, 230-8, ஐங்.395-1, பதி.23-2, புற.224-13, அக.107-14

கூர்ப்பு - பொருந்திய

நற்.262-5, புற.25-12

கூர்ப்பு - வருத்தம்

கலி.31-6, அக.371-6, 373-12

கூர்ப்பு - அறித்த

நற்.273-2, பரி.8-78

கூர்ப்பு - பூசிய

நற்.40-8, 252-8

கூர்ப்பு - மறைந்த

பரி.12-72, கலி.22-21

கூர்ப்பு - நீண்ட

பரி.19-44

கூர்ப்பு - பெரிய

அக.153-10

கூர்ப்பு - மேன்மையற்ற

புற.75-4

கேழு - நிறம் (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.-33, 193, சிறு.-249, பெரு.319, மது.297, 493, நெடு.51, 58, 126, 144, மலை.309, நற்.10-4, 25-3, 39-4, 119-3, 129-7, 13-9, 217-3, 279-5, 292-2, 332-6, குறு.49-2, 111-5, ஐங்.274-2, 341-3, பரி.8-22, 9-29, 9-31, 11-127, பரி.தி.1-48, கலி.65-23, அக.26-14, 36-8, 61-17, 80-9, 91-9, 131-2, 141-25, 174-11, 223-13, 227-8, 242-7, 251-16, 269-16, 319-7, 334-15, 347-11, 349-9, 332-2, 369-6, புற.27-1, 374-14, 382-12

கேழு - பொருந்திய

நற்.78-1, குறு.338-8, ஐங்.11-2, 12-2, 85-3, 140-3, 197-4, பரி.15-45, கலி.52-18, அக.26-4, 93-15, 106-5, 276-5, 336-10, 340-13, 340-16, 346-11, 389-20

சாயல் - மென்மை (உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்)

திரு.213, சிறு.16, மது.-706, நெடு.37 குறி.140, பட்.150, மலை.61, நற்.29-10, 208-8, குறு.95-4, 327-6, ஐங்.14-4, 255-2, 299-5, பதி.16-10, 16-20, 48-9, 70-20, 86-13, பரி.4-26, கலி.10-14, 42-20, 42-30, 65-5, 93-2, 94-2, 94-37, 112-23, 137-23, 137-19, 140-10, 13-14, 49-2, 94-13, அக.120-7, 191-15, 193-12, 210-11, 213-24, 218-7, 225-1, 328-15, 332-10, 369-15, புற.55-14, 105-7, 176-13, 178-6, 221-5, 262-6, 318-2, 395-13

சாயல் - அழகு

நற்.301-4, 327-9, பரி.11-54, கலி.140-18

சாயல் - தோற்றம்

கலி.131-5, புற.353-4

சாயல் - அருள்

பரி.2-56

சாயல் - சாயலூடையவள்

பரி.20-69, அக.377-12, கலி.92-14

சாஅய் - உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

சாஅய் - (உள்ளதன் நுணுக்கம்)

சிறு.16, மது.55, குறி.247, நெடு.150, குறி.250, நற்.14-1, 11-2, 196-7, 128-1, 237-1, 262-4, 282-3, 303-6, 304-6, நற்.327-2, 398-4, குறு.9-3, 30-5, 50-4, 74-5, 90-7, 93-1, 125-1, 132-6, 152-3, 185-2, 239-1, 244-4, 289-3, 381-1, 27-3, ஐங்.28-3, 104-2, 107-2, 161-3, 234-1, 313-2, 383-6, 393-1, 455-4, 467-1, ஐங்.478-3, பதி.32-10, 40-17, கலி.2-2, 13-5, 27-10, 27-14, 36-13, அக.19-19, 25-1, 41-10, 73-5, 85-2, 95-1, 127-1, 147-11, 157-12, 177-1, 185-1, 197-2, 213-16, 218-17, 219-17, 227-1, 235-18, 246-12, 250-10, 251-3, 255-17, 265-10, 277-1, 307-1, 341-5, 359-2, 363-4, 387-1, 398-3, புற.146-6, 378-1

சாஅய் - வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

சாஅய் - விளைவு

சிறு.130, ஐங்.481-1, அக.32-18, 220-20, 282-14

சாஅய் - சாய்தல்

திரு.309, பட்.282, மது.742, கலி.80-16, 86-20, 125-13, கலி.143-38, அக.65-15, 89-4, 226-9, 306-6, 357-6

பஞ்சா கோரை (பாவை)

கலி.144-31, 76-7, ஐங்.18-1, பரி.11-95, அக.236-6

சாஅய் -பற்றுதல்

நெடு.18

சாஅய் - பரந்து

குறி.195

சாஅய் - ஒலி

கலி.26-17

சாஅய் - வறுமையுற்ற

கலி.61-2

சாஅய் - அசைந்து

கலி.80-10

சாஅய் - பணிந்து

அக.26-22

சாஅய் - நிரை கவர்தல்

அக.253-11

சாஅய் - விலகி நின்று

அக.261-9

சாஅய் - வென்று

அக.346-22

சாஅய் - செறும்பு

திரு.312

சிலைத்தல் - இசைப்பொருள் (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு.315, பெரு.135, 144, 260, மது.672, பதி.49-14, பதி.52-15, 54-13, 90-45, கலி.106-8, அக.61-6, 139-4, 144-12, 157-4, 159-13, புற.78-4, 90-12, 166-27, 170-6, 322-7, 366-3, 362-3

சிவப்பு - நிறம் (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.206, சிறு.199, மது.432, குறி.61, நற்.39-6, 44-2, 66-7, 76-9, 104-10, 117-5, 187-2, 202-1, 379-13, குறு.94-2, 354-1, ஐங்.52-2, 69-4, 80-4, 105-4, 125-3, பதி.15-11, .24-21, 57-2, 68-18, பரி.9-19, 10-96, 12-87, 21-21, 21-58, கலி.67-15, 76-6, 88-13, 95-4, அக.11-2, 12-2, 31-1, 176-24, 181-6, 237-15, 238-9, 244-9, 257-3, 278-11, 306-11, 312-6, 357-5, புற.100-11, 170-5, 350-9, 376-2

சிவப்பு - வெகுளி (உரிச்சொற் பொருள்)

நற்.120-10, 255-11, ஐங்.366-2, பதி.13-12, 27-1, பரி.6-96, கலி.13-1, 91-16, 90-11, அக.36-14, 60-12, 92-11, 235-14, புற.4-10, 316-11, 347-2

சிறுமை உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

சிறுமை - நோய்

குறி.26, மலை.314, நற்.1-9, 272-8, அக.113-21

சிறுமை - துன்பம் (வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்)

புற.210-10, குறி.157, பதி.26-9, அக.45-13, 371-6

சிறுமை - சிறுமைப்பண்பு

நற்.50-11, அக.200-3, புற.180-2

சிறுமை - கொடுமை

அக.262-6

சிறுமை - பஞ்சம்

அக.353-13

சிறுமை - வறுமை

புற.387-20

சிறுமை - குறைபாடு

புற.204-8

சீர்த்தி-மிகுபுகழ் (உரிச்சொல் பொருள்)

புற.15-18, 1-4, 15-8, 338-5, பதி.41-24, திரு.124, 126, மது.134, பரி.1-40, 8-71, 14-26, 17-44, 18-5, பரி.தி.1-47, 2-16, கலி.30-11, 83-13, 104-60, 133-3, அக.246-10, புற.53-4

சிறப்பு

புற.233-3, குறு.295-4, பதி.15-38, 21-25, 24-24, 39-16, பதி.15-22, கலி.9-15, 67-2, 105-27, அக.154-13, 219-1, 265-5, புற.11-13, 73-2, 177-17

சீர்த்தி-வேறுபொருளில் வருமிடங்கள்

சீர்த்தி-தலைமை

திரு. -220, மது.87, 469, பட்.104, மலை. 570, கலி. 75-3, 90-11, 101-18, 104-4, அக.184-19, புற.126-3, 395-17, 62-5, 209-5, 399-30

அழகு

மது. 614, ந.40-9, நற்.339-6, ஐங்.74-1, 214-5, பதி.28-11, 58-16, பரி.8-2

இசை

மலை.13

பெருமை

பரி.15-63, 1-63, பரி.தி.1-65, 10-1, கலி.140-26

கம்மை - இசைப்பொருள் (ஒலித்தல்)

பொரு.65, மது.264, 309, 364, மலை. 483, நற்.348-3, கலி.68-18, அக.86-18, 334-4, புற.22-19, 343-4

செல்லல் - உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

செல்லல் - இன்னாமை

நற்.284-4, 396-8, குறு.111-1, 210-5, ஐங்.25-4, 315-3, பரி.8-123, கலி.63-6, 129-23, அக.22-3, 98-26, 138-3, 169-13, 251-3, 265-10, 292-7, 389-14

செல்லல் - வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

செல்லல் - செல்லுதல் (பயணம்)

குறு.179-3, ஐங்.77-4, 233-4, 332-5, கலி.82-34, அக.370-8, 376-1, 396-1, புற.259-4

செழுமை - வளம் (உரிச்சொல் பொருள்)

சிறு.167, பெரும்.297, 435, மது.168, பட்.27, 183, 264, மலை.156, நற்.26-3, 44-7, 67-1, 120-3, 127-4, 159-7, 213-9, 271-3, 326-2, குறு.105-2, 287-7, 338-4, ஐங்.372-4, பதி.21-12, 26-4, 30-21, 71-7,

81-22, 88-26, 90-46, பரி.10-81, அக.78-17, 156-3, 160-12, 205-13, 237-9, 355-8, 382-10, புற.61-11, 168-18, 370-14, 391-17

சேர் - உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

சேர் - திரட்சி

சிறு.20, நற்.27-9, 170-2, குறு.259-1, பதி.41-11, கலி.3-12, 94-23, அக.331-4, 375-9

சேர் - வேறு பொருளில் வருமிடங்கள்

சேர் - பொருந்திய

நற்.113-3, 336-11, குறு.66-4, 177-2, 220-3, பதி.30-23, 34-7, பரி.தி.2-8, கலி.70-6, 88-10, 145-6

சேர் - இணைதல்

குறு.253-3, 311-6, ஐங்.210-2, பதி.51-3, கலி.13-12, 15-17, 129-12, மலை.158, 256, கலி.83-20

சேர் - சென்றடைதல்

பதி.42-5, பரி.7-83, அக.371-9, பரி.8-79, 18-55, கலி.118-17

சேர் - இருந்து

பரி.தி.1-63, கலி.149-2, அகம்.50-11, 141-27, 199-3, 178-7, புறம்.86-4, 220-3, 328-1, 371-2

சேர் - சேர்கின்ற

சிறு.185, மது.116, மலை.242, நற்.33-2, 140-3, 187-2, 204-1, குறு.108-1, ஐங்.12-1, 74-3, பதி.43-21, பரி.12-1, 16-34, அகம்.87-10, 114-4, 223-5, 290-9, 318-6, 367-2, 373-2, 387-5, புற.160-8, 378-20, மது.314, குறு.124-1, பதி.88-33, கலி.68-8

ஞெமிர்தல் - பரத்தல் (உரிச்சொற் பொருள்)

நெடு.90, மது.243, நற்.20-9, 141-3, 143-2, 363-10, பதி. 14-11, 16-17, 31-7, 40-13, 72-9, பரி.1-8, 7-69, 8-94, 10-126, அக.86-3, 187-9, புற.90-8

தட - பெருமை (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.5, 54, 158, 215, 265, பொரு.40, 171, சிறு.19, 81, 105, 124 பெரு. 76, 453, முல்.2, மது.593, 720, நெடு.170, குறி.123, 163, பட்.301, மலை.63, 577, நற். 19-1, 91-4, 115-4, 137-2, 141-8, 178-2, 186-2,

194-4, 198-9, 202-4, 203-2, 235-1, 270-1, 318-6, 319-8, 344-3, 346-11, 376-1, குறு. 66-1, 87-5, 77-6, 121-6, 198-3, 198-6, 219-6, 255-5, 299-8, 301-1, ஐங். 11-4, 12-4, 98-1, 143-3, 327-1, 361-5, 444-3, 455-5, பதி.14-12, 29-4, 32-12, 51-29, 52-10, 58-10, 62-11, 86-2, 90-33, பரி.3-39, 19-23, 20-56, கலி.2-22, 14-1, 25-9, 26-10, 38-4, 40-8, 49-25, 54-14, 56-20, 97-19, 112-24, 125-17, 113-1, 131-10, 131-13, அக.10-3, 21-4, 22-5, 25-19, 38-12, 40-14, 77-15, 78-5, 78-18, 93-19, 110-10, 121-10, 159-15, 159-17, 177-4, 206-16, 213-20, 238-14, 295-22, 312-11, 320-10, 320-2, 334-5, 342-9, 349-12, 357-4, 391-12, புற.14-11, 19-10, 54-14, 59-2, 61-13, 90-10, 91-2, 96-2, 105-2, 140-1, 161-16, 241-3, 337-5, 370-23, 371-19, 378-3, 387-10, 394-3.

தட - வளைந்த (உரிச்சொற் பொருள்)

பெரு.77, நற்.57-1, 120-1, 131-4, 330-1, 332-4, 349-4, ஐங். 444-3, பதி.51-4, கலி.101-3, அக.91-15, 148-1, 165-10, 238-7, 323-6, புற.97-17, 135-3

தட - நீர்நிலை

ஐங்.398-2, பரி. 6-87, 20-12, கலி.17-16

தட - தடவதல் (அணைத்தல்)

அக. 321-9

தட - தூபமுட்டி

நெடு. -66

தட - தடாமரம்

குறு. 160-3

தட - ஜாடி

நற்.227-7

தட - வேள்விகுண்டம்

பரி.5-42

புற.201-8

தட - தெய்வம் உறையுமிடம்

புற.199-1

தவ - மிகுதி (உரிச்சொற் பொருள்)

மது.175, மலை.372, 385, 398, நற்.115-8, குறு. 18-5, 230-6, 271-4, 328-4, 393-2, ஐங்.80-4, 205-5, 283-5, 359-3, கலி.8-15, 82-3, 130-3, 137-2, அக.6-21, 327-10, புற.79-6, 214-13, 235-20, 270-3, 331-7

தவ - முன்னோக்கி செல்லல்

பட்.239, மலை.377

தவ - தவம்

பரி.5-75, 11-91, 13-63, 22-28, அக.392-21

தா - வலி

மது.445, நற். 271-12, பதி, 81-32, அக. 37-3

தா - வருத்தம்

நற்.261-5, குறு. 69-1, 172-1, பதி.44-13, கலி.105-8

தா - பரவு

மது.277, நெடு.185 குறி.149, ஐங். 308-3, பரி. 11-106, கலி.106-37, அக. 12-10, 114-2, 177-19

தா - குற்றமற்ற

திரு.89, 164, 175, பதி.16-14-15, 38-14, புற. 152-28, 373-36

தா - கேட்டல்

குறு.349-6, பரி.தி.2-36, கலி.82-25, புற.136-11

தா - தாவிச்செல்லல்

நற்.249-7, அக. 314-10, 134-8

தா - துழப்பட்ட

மது.704

குற்றமற்ற

பொரு.28, நெடு.85, 127, மலை.24, நற்.72-3, 106-4, 201-6, 214-8, 252-7, 269-5, பதி. 17-10, 21-16, பரி.1-30, 1-42, 4-10, 22-47, கலி.26-6, 55-10, 98-28, 118-16, 141-11, 146-3, அக.75-10, 127-18, 136-5, 155-13, 205-2, 295-18, 349-4, 367-16, புற.3-6, 42-6, 159-2, 210-5, 227-7

வருத்தமற்ற

நற்.167-6

ஒளிவீசும்

திரு.19

துவன்று - நிறைவு (உரிச்சொல்)

பட்.174, 212, மலை. 205, 276, நற்.123-3, பதி.11-23, 70-25, 85-1, கலி.105-8, அக.295-15, புற.137-4

துவன்று - நெருங்கிய

பெரு.268, 434, மது.428, 580, 777, பட்.260, 261, மலை.51, 313, 346, 529, நற்.170-6, குறு.295-2, பதி.16-3, 22-21, 45-5, கலி.105-21, அக.30-4, 88-13, 136-15, 141-10, 183-9, 358-3, புற.154-11, 351-3

துவைத்தல் - உணவு (துவையல்)

மலை.117, புற.360-5

துனைவு - விரைவு

முல்.102, குறி.230, மலை.55, 391, 475, நற்.126-5, 296-7, 364-11, குறு.269-1, 316-6, பதி.தி.1-9, பரி.7-37, 7-43, கலி.92-29, 120-21, 144-69, 145-1, 147-65, 149-16, அக.9-16, 179-3, 251-7, 298-15, 364-14, 389-10, 397-9

தெருமரல் - சுழற்சி (உரிச்சொற் பொருள்)

குறு.250-6, கலி.16-19, 20-14, 146-9, அக.90-7, 289-6, புற.247-7, 381-16

தெருமரல் - வருத்தம்

கலி.114-18

தெருமரல் - மனக்கவலை

பொரு.134, கலி.26-22, 39-25, மது. 89

தெவ்வு - பகை

பொரு.120, 133, சிறு.246, பெரு.118, 419, 491, முல்.18, மது.139, 189, 196, பட்.299, 300, மலை.86, 488, 386, 397, நற்.260-6, பதி.31-32, 39-4, 41-20, 45-15, 52-8, 53-10, 65-3, 80-9, பரி.19-102, 21-8, கலி.30-21, 86-13, அக.113-18, 381-16, புற.6-11, 15-6, 20-12, 28-10, 87-1, 98-1, 126-22, 170-9, 335-9, 372-5, 387-31

நம்பு - விருப்பம் (உரிச்சொல்)

நற்.180-5, 208-7, கலி.108-17, அக.117-3, 153-6, 198-3, 275-10

நம்பு - நம்புதல்

நற். 175-7, 378-10, அக.146-9

நம்பு - வாழ்த்தி

புற.136-17

நளி - பெருமை (உரிச்சொற் பொருள்)

சிறு.57, பெரு.321, ஐங்.324-3, பரி.12-7, கலி.17-11, அக.132-9, புற.26-1, 109-2, 143-10, 150-28

நளி - செறிவு (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.238, பொரு.72, சிறு.23, 57, பெரு.155, மது.115, நெடு.27, 100, 186, குறி.58, மலை.195, 197, 249, நற்.22-11, 40-10, 122-5, 145-10, 178-8, 199-3, 199-8, 219-5, 287-9, 289-4, 299-9, 303-1, 304-4, 333-12, குறு.6-1, 107-3, 118-2, 160-4, 163-5, 244-1, 261-4, 274-2, 312-4, 339-1, 368-6, ஐங்.104-3, 179-1, 222-2, 324-3, பதி. 11-3, 23-18, 52-16, பரி.7-11, 8-94, 8-104, 11-32, கலி.50-3, 103-69, 128-4, 142-32, 145-2, அக.18-15, 29-2, 65-11, 72-2, 103-12, 114-10, 129-2, 142-20, 170-12, 188-6, 240-4, 279-6, 325-3, 328-3, 384-13, புற.35-1, 66-1, 136-12, 149-1, 150-15, 158-10, 172-7, 246-15

நளி - குளிர்ச்சி

நற்.257-2, பரி.10-121, 11-76, அக.218-5, 228-3, 242-18

நளவு - அகலம் (உரிச்சொற் பொருள்)

பெரு.291, முல்.1, மது.322, 430, பட்.193, மலை.270, 272, நற்.7-1, 36-3, 37-1, 112-7, 268-1, 298-5, 347-2, 394-1, குறு. 6-3, 272-3, 297-5, 391-8, ஐங்.326-1, 329-1, பதி.15-17, 17-9, 28-10, 31-4, 50-15, 55-17, 59-14, 63-18, 69-16, 74-27, 85-12, 86-5, கலி.44-1, 52-6. அக.3-3, 19-3, 39-12, 51-7, 65-13, 67-4, 78-1, 79-9, 89-2, 91-7, 101-11, 103-1, 109-6, 169-2, 202-11, 221-10, 238-8, 241-8, 258-5, 271-4, 227-9, 295-3, 287-9, 303-5, 307-9, 318-7, 319-5, 327-10, 343-10, 372-2, 395-6, புறம்.15-3, 57-7, 168-1, 221-11, 228-4, 256-7, 353-8

நனவு - உண்மை (நிஜம்)

ஐங்.234-4, பதி.88-23, பரி.8-77, 8-104, கலி.39-34, 39-35, 49-3, 53-18, 68-21, 92-10, 126-16, 128-8, 128-25, 145-2, 147-58, அக.158-10, 353-3, 379-8, 392-17, புற.41-11, 160-21, 377-20, 387-26, 391-10

நனவு - பகல்

அக.141-2

நனவு - நனைதல்

கலி.45-6

நனி - மிகுதி (உரிச்சொற் பொருள்)

றதிரு.286, மது.147, மலை.489, நற்.79-1, 97-4, 101-5, 128-5:6, 162-8, 163-6:7, 177-7, 217-6, 227-2, 230-7, 237-1, 241-4, 251-5, 253-4, 267-7, 280-9, 281-9, 297-6, 360-9:10, 382-5, 392-11, 396-10, குறு.51-4, 138-5, 149-2, 155-6, 245-2, 310-2, 380-4, ஐங்.42-4, 80-4, 180-1, 205-2, 205-5, 233-1, 266-3, 290-1, 291-4, 311-2, 318-3, 335-4, 359-3, 360-3, 371-3, 397-3, 398-3, 409-4, 442-2, 443-1, பதி.16-20, 19-11, பரி.2-40, 6-97, 7-72, 8-20, 8-55, 8-95, 14-20, 19-67, கலி.10-14, 17-4, 35-7, 36-14, 54-5, 64-1, 67-15, 71-6, 77-6, 122-24, 131-44, 138-6, அக.19-1, 48-3, 87-11, 153-3, 159-11:12, 180-1, 203-6, 235-14, 259-8, 259-15, 264-7, 278-10, 288-14, 318-2, 319-14, 359-2, 372-13, 383-4, 392-10, புற.31-10, 43-17, 14-15, 164-1, 165-11, 197-18, 209-15, 227-1, 230-10, 237-19, 331-3, 387-15

நனி - பொருந்திய

நற்.259-7, அக. 264-9, புற.235-4, 235-5, 331-3

நனி - நீங்கிய

நற்.284-6, 46-3, கலி.27-14, 148-14, அக.384-14

நனி - நன்று

நற்.261-7, ஐங்.7-2, பரி.5-37, 6-18, 6-63, பரி.தி.1-28

நனி - சிறிது

அக. 391-9, புற.297-7, 395-23

நனி - சேய்மை

புற.265-1, அக.233-12, அக.141-4, நற்.259-7

நன்று - பெரிதும் (உரிச்சொற் பொருள்)

நற்.302-3, 315-8, 339-2, குறு.29-4, 38-4, 146-4, 226-3, 237-3, 269-2, 327-3, ஐங்.12-2, 119-1, 309-2, 401-2, பரி.21-68, கலி.93-5, அக.10-6, 77-3, 142-6, 147-9, 183-4, 191-12, 304-18, 390-4, 400-1, 400-23, புற.75-9, 151-6, 298-2, 328-6, 337-7, 362-15, 376-13

நன்று - நன்மை

நற்.304-8, 369-5, அக. 33-1, 33-17, 77-2, 99-10, 101-2, 113-1, 119-4, 124-5, 149-5, 236-9, 238-13, 195-11, 199-14, 215-6, 228-7, 243-12, 245-2, 259-8, 268-7, 333-17, 346-1, 385-14, 392-5, 395-5, 398-9, புறம்.14-15, 34-20, 53-13, 126-21, 153-5, 198-20, 213-12, 225-8, 229-15, 237-5, 238-19, 283-13, 287-11, 359-12, 387-15

நாம் - அச்சம் (உரிச்சொற் பொருள்)

குறி.116, நற்.54-14, 65-7, 122-5, 133-8, 145-4, 186-10, 287-6, பதி.68-12, 88-8, பரி.3-92, 15-62, 20-108, கலி.30-21, அக.18-7, 72-14, 131-7, 235-4, புற.16-18, 373-3

நாம் - நம்

நற்.21-4, 24-6, 27-5, 33-9, 49-7, 78-6, 79-7, 129-6, 187-10, 194-12, 194-8, 204-3, 221-13, 226-4, 255-6, 281-8, 296-9, 299-6, 307-10, 313-11, 318-1, 393-8, குறு. 20-4, 57-6, 88-5, 106-4, 177-5, 182-7, 200-4, 255-8, 263-8, 273-8, 305-3, 334-6, 340-2, 360-3, ஐங்.36-2, 111-4, 112-3, 116-1, 135-3, 200-4, 212-3, 229-1, 340-2, 396-5, 413-4, 415-1, 415-2, 422-3, 448-6, கலி.14-17, 16-9, 16-13, 27-23, 27-26, 28-22, 31-18, 34-21, 35-11, 35-15, 35-19, 40-7, 40-21, 40-30, 41-41, 42-6, 42-7, 42-8, 43-7, 44-21, 51-1, 60-22, 60-26, 62-17, 63-3, 76-22, 78-12, 81-16, 81-18, 81-37, 93-11, 94-35, 104-69, 106-48, 113-29, 115-1, 122-24, 131-23, 131-41, அக.5-28, 27-3, 32-17, 41-10, 62-8, 64-7, 103-15, 106-6, 121-1, 127-2, 155-5, 198-3, 205-7, 210-14, 244-14, 251-4, 280-7, 285-1, 309-12, 345-3, 380-10, 388-17, புற.17-29

நிழத்தல் - உள்ளதன் நுணுக்கம் (உரிச்சொல்)

பொரு.235, முல்.50, மது.303, குறி.157, மலை.193, பரி.6-19, 10-3, அகம்.147-4

நுணங்கு - நுண்மை (உரிச்சொற் பொருள்)

பொரு.161, சிறு.6, மது.432, 638, 646, மலை.35, நற்.15-8, 110-12, 157-4, 353-2, குறு.136-2, ஐங்.174-2, பரி.தி.2-38, கலி.28-15, 56-19, 60-3, அக.33-15, 97-10, 103-2, 237-2, 300-2, 314-8, 319-7, 345-6 புற.211-14

நுழைவு - நுண்மை (உரிச்சொற் பொருள்)

மது.517, மலை.561, குறு.159-2, கலி.60-3

நுழைவு - நுழைதல்

பெரு.73, 374, பொரு.80, நற்.58-11, பரி.21-51, கலி.42-23, அக. 35-4, 350-6, புற.69-3, 235-7, 391-5

நொசிவு - நுண்மை (உரிச்சொற் பொருள்)

பரி.9-49, கலி. 60-3, அக.229-11

நொசிவு - தவம்

பரி. 5-37

பசப்பு - நிறம் (உரிச்சொற் பொருள்)

நற்.1-8, 35-12, 47-11, 50-7, 63-7, 73-10, 96-11, 108-8, 133-3, 151-1, 167-11, 175-9, 197-2, 219-2, 236-10, 237-1, 244-11, 247-8, 277-8, 288-6, 304-7, 322-9, 326-7, 351-3, 358-2, 368-7, 378-7, 388-2, குறு. 13-5, 27-4, 48-5, 87-4, 121-6, 143-7, 183-2, 185-1, 205-7, 303-5, 331-7, 339-7, 371-1, 381-3, 399-2, ஐங்.21-4, 28-4, 29-5, 34-4, 35-4, 36-5, 37-2, 45-4, 55-4, 67-5, 107-2, 141-3, 144-3, 145-3, 161-3, 169-5, 170-4, 200-4, 217-4, 219-4, 221-3, 222-4, 225-4, 227-2, 230-3, 231-4, 234-2, 242-4, 277-4, 318-1, 366-2, 423-2, 424-2, 429-1, 455-3, 459-1, 477-1, 500-1, கலி.7-8, 15-13, 15-17, 16-1, 16-21, 25-22, 28-15, 28-20, 32-14, 33-15, 36-12, 39-48, 42-32, 45-11, 48-16, 77-12, 82-20, 99-10, 100-18, 112-24, 125-23, 127-17, 130-26, 132-10, 142-22, 143-6, 143-49, 144-73, அக.45-7, 48-3, 52-14, 77-1, 85-1, 95-1, 102-19, 103-13, 135-3, 146-11, 169-9, 171-7, 172-18, 174-9, 186-19, 205-6, 227-1, 229-13, 235-17, 234-17, 253-1, 273-5, 307-1, 317-24, 329-1,

333-2, 333-19, 344-12, 347-2, 354-14, 359-1, 376-13, 398-5, புற. 96-4, 155-4, 159-6

படர் - உள்ளல் (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு.62, பெரு.37, குறி.11, நெடு.167, மலை.64, 400, 424, நற்.3-9, 8-1, 61-9, 64-12, 105-10, 117-6, 152-3, 156-6, 273-10, 296-9, 370-10, 361-8, 392-10, குறு.74-3, 91-4, 108-2, 128-4, 185-8, 195-2, 206-3, 215-1, 216-4, 251-4, 329-4, 332-2, 357-1, 340-1, 358-3, 360-3, ஐங்.83-4, 95-4, 107-2, 289-2, 313-3, 318-1, 330-5, 473-3, 477-2, 486-2, 494-4, பதி.66-3, கலி.10-13, 22-21, 28-10, 37-6, 39-38, 48-16, 53-13, 66-7, 100-17, 130-13, 132-24, 141-10, 145-44, அக. 15-17, 38-4, 39-1, 39-14, 40-7, 54-12, 71-7, 72-21, 86-25, 152-1, 173-5, 189-11, 202-15, 234-16, 250-10, 251-4, 255-8, 258-15, 278-12, 279-9, 285-2, 292-7, 297-2, 299-16, 301-2, 303-14, 313-6, 328-9, 344-12, 378-15, 395-11, 398-2, புற.145-10, 159-6, 164-8, 211-22, 378-24, 381-21, 390-10, 399-13, 399-22

படர் - செலவு (உரிச்சொற் பொருள்)

பொரு.136, 427, சிறு.153, மது.21, 303, 431, 696, குறி.46, 134, மலை.52, 192, 408, நற்.217-6, 322-9, குறு.172-2, 234-1, 317-7, ஐங்.295-5, 305-1, 325-2, 420-5, பதி.43-26, 54-12, 59-3, 61-10, 71-18, பரி.19-11, 20-63, கலி. 15-14, 15-18, 21-3, 39-39, 51-12, 81-23, 74-4, 81-7, 101-24, அக.4-17, 7-13, 24-8, 28-1, 48-13, 61-3, 68-13, 71-4, 75-9, 79-2, 79-14, 131-8, 153-3, 169-8, 171-11, 189-5, 198-8, 210-6, 309-11, 390-2, 393-2, 397-8, புற.35-7, 47-1, 48-6, 69-14, 113-9, 137-11, 151-3, 154-5, 254-1, 301-14, 326-8, 339-1, 381-21, 383-17

படர் - வருத்தம்

நற்.18-1, 34-6, 78-5, 185-1, 262-5, 282-3, ஐ. 485-1, கலி.30-9, 64-5, 78-6, 97-18, 123-17, அக.73-10, 102-14, புற.33-5, 150-3, 150-4

படர் - மிகுவித்தல்

குறு : 173-4, பரி : 1-15

படர் - படர்ந்துள்ள

குறு.341-1, ஐங்., 109-2, பதி. 49-11, பரி. 13-38, 21-54, கலி. 9-22, 138-12, புற. 69-16

பணை - பருத்த (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு. 14, பொரு. 32, சிறு. 199, பெரு. 12, 161, மது.234, 414, நெடு. 36, நற்.9-4, 85-2, 93-7, 121-12, 137-2, 170-1, 190-7, 193-6, 262-6, 298-7, 301-5, 318-2, 319-8, 333-8, 392-5, குறு.131-1, 201-5, 266-4, 268-6, 276-1, 315-4, 318-6, 326-1, 338-6, 357-2, 364-5, 384-1, ஐங்.39-3, 99-14, 171-3, 175-1, 181-1, 239-4, 291-2, 293-3, 318-2, 421-4, 459-1, 468-3, 481-1, பதி.21-37, 54-3, 59-17, 65-8, கலி.1-9, 5-1, 20-22, 40-8, 108-16, அக.1-8, 2-11, 6-3, 32-18, 33-15, 47-19, 59-16, 62-3, 89-22, 110-10, 114-14, 132-6, 173-13, 206-3, 213-16, 220-20, 242-14, 245-8, 253-21, 271-15, 285-12, 291-25, 295-5, 324-2, 343-1, 357-11, 366-13, 373-3, 393-8, புற.15-7:8, 22-4, 72-3, 351-1, 354-9, 371-19, 387-7

பணை - பிழைத்தல் (உரிச்சொல் பொருள்)

நற். 165-2

பணை - மூங்கில்

சிறு. 1, நெடு. 149, நற். 166-3, 188-9, குறு. 100-7, 168-5, 182-5, 279-8, ஐங். 135-1, பதி. 11-14, 17-5, 43-12, பரி. 1-4, 8-39, கலி.14-1, 38-26, 57-14, 83-26, 141-16, அக.65-17, 91-14, 92-6, 124-14, 129-15, 171-3, 178-15, 181-24, 185-2, 210-7, 223-11, 257-11, 372-7, புற. 32-3, 80-7

பணை - முரசு

மது.362, நெடு. 115, பதி. 30-30, 39-5, 50-10, 88-16, பரி. 7-16, அக. 44-4, 136-7, புற. 219-6

பணை - பந்தி

மது.660, நெடு. 93, பட். 31, அக. 254-12, புற. 178-1

பணை - வயல்

புற.345-20, 351-12

பணை - பறை

பதி.33-2

பணை - பனந்துண்டு

அக.238-5

பண்ணை - விளையாட்டு (உரிச்சொற் பொருள்)

ஐங்.73-2, 74-4

பண்ணை - கீரை

அக. 393-9

பயப்பு - பயன் (உரிச்சொல் பொருள்)

பொரு. 92, பெரு. 67, மலை. 47, 278, நற். 92-6, 192-8, 201-5, 326-1, 337-9, குறு. 143-2, 210-2, 225-1, ஐங்.56-4, 224-4, 268-5, 305-4, 407-2, பதி. 13-9, 21-30, 22-6, 22-33, 24-25, 30-26, 64-18, 69-13, 69-14, 71-17, 89-6. பரி. 11-34, 13-63, 14-30, பரி.தி. 1-24, கலி. 17-14,29-3, 31-11, 40-6,43-6, 43-22, 53-7, 59-17, 59-25, 148-3, அக.70-3, 91-2, 91-4, 98-1, 153-11, 154-1, 175-17, 190-13, 208-22, 209-15, 234-1, 263-4, 298-1, 309-2, 318-7, 333-7, 335-15, 346-11, 399-8, புற. 58-22, 116-13, 135-7, 135-18, 152-11, 157-8, 188-7, 266-1, 358-1, 381-9

பயப்பு - பசுலை

குறு. 219-1, 264-5, அக. 344-12

பயப்பு - பயனற்ற

அக. 5-15, 164-2

பயப்பு - பெரிதும்

கலி. 96-30

பயப்பு - பழம்

நற். 77-5, பதி. 21-25, அக. 12-8

பரவு - வாழ்த்துதல் (உரிச்சொல்பொருள்)

திரு. 252, குறி. 5, நற். 322-12, 358-7, பதி. 31-9, 80-11, 89-11, 90-19, பரி. 1-67, 2-75, 9-65, 9-83, 10-116, 15-66, 17-4, 17-52, 21-16, 21-69, பரி.தி. 1-6, 1-81. கலி. 103-76, 104-78, 105-72, 106-48, அக. 9-19, 201-7, 272-15, 289-15, புற. 306-4, 335-11, 335-12

பழிச்சு - வாழ்த்துதல் (துதித்தல்) (உரிச்சொற் பொருள்)

பெரு. 463, மது. 466, 476, மலை. 201, 360, 538, நற். 398-6, பதி. 41-6, பரி. 10-115, அக. 115-9, புற.113-6, 211-16

பழுது - பயமின்மை (துணிவு) (உரிச்சொற் பொருள்)

குறு. 366-7

பழுது - குற்றம்

பொரு. 150, அக. 68-13, 281-3, 356-17, 362-9, புற. 217-8

பழுது - பயனின்மை

நற். 272-7, கலி. 84-4, புற. 237-6

பாய்தல் - பரவிய (உரிச்சொல்பொருள்)

பெரு. 1, 267, மது. 278, 498, நெடு. 105, 179, குறி. 172, 178, மலை. 84, 524, நற். 31-3, 185-8, 368-7, குறு. 143-7, 195-5, 380-1, ஐங். 378-1, பதி. 22-33, 54-5, 59-5, 81-6, பரி.1-62, 5-1, 7-39, 9-43, 12-70, கலி. 36-12, 78-10, 137-20, 148-22, அக. 12-10, 43-7, 45-7, 47-6, 116-4, 135-3, 169-9, 175-17, 214-1, 322-1, 317-24, 323-10, 364-1, 382-9, புற. 25-1

பாய்தல் - பாய்ந்து (வேறுபொருள்)

முல். 68, 71, மது. 689, நெடு. 133, பட். 92, மலை. 399, 466, நற். 20-3, 160-7, 147-9, 330- 395-6, குறு. 116-1, 317-3, 335-3, 336-2, ஐங்.121-3, 134-2, 287-2, 324-5, பதி. 11-2, 30-16, 53-17, 90-36, பரி. 3-55, 11-24, 11-96, பரி.தி. 2-58, 2-74 கலி. 31-17, 34-2, 39-3, 57-14, 66-7, 96-2, 101-16, 101-28, 104-55, 104-74, 105-43, 121-23, 129-8, 135-5, 139-13. அக. 28-6, 36-4, 38-2, 99-12, 104-1, 122-20, 141-27, 153-16, 160-18, 199-1, 221-8, 240-10, 257-8, 261-4, 283-12, 308-12, 341-3, 366-5, 391-5, 400-13 புற. 23-8, 24-7, 36-7, 76-6, 109-7, 116-11, 143-9, 243-9, 288-6, 297-9, 339-7, 383-8

பாய்தல் - தாவுதல்

பெரு. 496, குறு. 69-4, 153-2, பதி. 69-7, பரி. 11-61, அக. 24-11, 260-2, 267-4, 267-10, 317-6, 329-9, புற. 270-12

பாய்தல் - மெத்தை

புற. 30-12, 246-9, 317-3

பிணை - பெட்பு (விருப்பம்) (உரிச்சொல்பொருள்)

மது. 555, அக. 86-14

பிணை - இணைதல்

நற். 363-5, பரி. 7-57, 10-53, 20-50

பிணை - ஆட்டம்

மது. 27

பிணை - பெண்மான்

திரு. 216, மது. 276, குறி. 154, பட். 245, மலை. 404, நற். 37-6, 61-3, 69-4, 121-3, 204-9, 250-9, 256-8, 274-3, குறு. 183-3, 256-2, 319-1, 338-2, ஐங். 326-2, 354-2, 373-3, 394-4, 401-1, 434-2, 493-2, கலி. 11-16, 20-23, 27-3, 58-2, 93-8, 104-22, 131-12, 146-32 அக. 7-11, 14-5, 23-8, 32-13, 34-6, 74-9, 129-5, 133-17, 134-12, 149-18, 173-11, 184-12, 195-6, 234-10, 285-5, 304-8, 314-5, 287-10, 291-18, 321-4, 353-11, 363-19, 395-11, புற. 2-21, 23-19, 132-6, 157-11, 320-4, 320-8, 354-10

புரை - உயர்வு (உரிச்சொல்பொருள்)

குறி. 205, 207, மலை. 377, நற். 1-5, 40-10, குறு. 259-6, 302-1, ஐங். 252-3, 486-3, பதி. 15-31, 15-37, 16-18, 34-12, 50-9, 70-16, பரி. 3-46, 11-11, 11-14, 20-72, 21-12, கலி. 8-15, 15-14, 130-3, 146-26, 146-30, அக. 95-13, 100-2, 136-2, 142-2, 332-10, 385-5, புற. 36-2, 210-1, 354-3, 398-28

புரை - போல (ஒக்கும்)

பொரு. 165, மது. 84, 406, 407, 629, 665, குறி. 66, 242, மலை. 88, 92, 110, நற். 199-9, 202-6, 238-7, 246-4, 270-3, 380-7, ஐங். 78-4, 210-4, 376-4, பதி. 17-1, பரி. 1-4, 1-16, 4-66, 7-41, 10-47, 21-1, 21-48, 21-49, 22-47, பரி.தி. 1-74, 2-68, கலி. 1-7, 13-18, 15-20, 20-7, 21-1, 33-3, 39-48, 43-21, 45-23, 67-19, 79-8, 105-5, 102-25, அக. 2-11, 16-19, 33-15, 47-18, 66-14, 84-11, 95-2, 97-22, 114-14, 242-2, 242-8, 265-12, 296-12, 303-9, 319-8, 334-5, 364-6, 367-10, புற. 91-5, 117-8, 136-3, 144-9, 301-2, 367-13, 392-14, 393-20

புரை - குற்றம்

நெடு. 85, நற். 36-7, 236-6, பதி. 70-13, பரி. 10-83, கலி.6-3, 98-28, 146-3, புற. 15-16, 42-6, 154-4

புரை - பொருந்திய

நற். 108-8, பரி. 2-67, 6-55

புரை -பெருமை

பதி. 35-1, பரி. 20-72

புரை - மேடு

நற். 319-2

புரை - துளைகள்

நற். 132-4

புலம்பு - தனிமை (உரிச்சொல்பொருள்)

திரு. 299, பெரு. 286, 314, முல். 81, நெடு. 5, 71, 94, 166, குறி. 10, மலை. 497, நற். 33-3, 46-5, 49-2, 67-2, 71-10, 117-7, 124-2, 152-4, 212-2, 218-2, 256-4, 299-5, 305-7, 313-8, 314-10, 248-7 குறு. 11-2, 41-5, 46-6, 50-5, 79-4, 81-3, 86-2, 118-1, 123-3, 134-4, 154-6, 166-4, 174-1, 207-3, 279-3, 310-2, 330-6, 338-8, 340-2, 345-4, 352-4, 386-6, 391-8, 11-2, 41-5, 46-6, 50-5, 79-4, 81-3, 86-2, 118-1, 123-3, 154-6, 166-4, 174-1, 207-3, 279-3, 310-2, 330-6, 338-8, 340-2, 345-4, 352-4, 386-6, 391-8, ஐங். 197-3, 243-4, 270-3, 304-4, 321-3, 378-2, 445-1, 480-3, 495-2, 496-2, பரி. 11-118, கலி. 10-11, 16-9, 27-23, 46-1, 83-2, 83-22, 120-3, 126-1, 126-9, 130-7, 130-16, 144-68, 148-14, அக. 7-18, 13-21, 15-9, 35-2, 41-10, 47-13, 52-7, 53-9, 58-10, 63-2, 64-16, 71-10, 78-11, 81-8, 89-4, 97-14, 103-5, 103-9, 117-4, 167-6, 168-11, 169-10, 187-1, 203-15, 227-8, 244-3, 247-2, 254-9, 258-12, 289-9, 299-12, 337-3, 358-8, 360-10, 373-6, 378-11, 395-10, புற. 147-4, 190-8, 303-8, 373-11, 381-15, 390-20

புலம்பு - வருத்தம்

மலை. 49, 167, 412, நற். 31-5, 36-2, 38-6, 54-5, 66-3, 89-11, 158-6, 162-3, 178-5, 183-8, 217-8, 230-7, 267-7, குறு. 133-5, 137-1, ஐங். 57-3, 236-2, பதி. 28-6, 59-4, 81-5, கலி. 5-11, 30-3, 33-9, 45-10, 147-3, அக. 4-5, 237-7, 240-4, 305-8, 335-8, புற. 381-2, 380-16

புலம்பு - துன்பம்

நற். 11-12, 215-3, கலி. 4-6, புற. 260-16, 394-16

புனிறு - ஈன்றணிமை (உரிச்சொல்பொருள்)

சிறு. 132, மது. 602, குறி. 37, மலை. 49, 120, 203, நற். 40-6, 148-8, 271-1, 290-2, 329-4, 383-3, 393-3, 380-4, ஐங். 25-1, 92-1, 263-1, பதி. 16-3, கலி. 29-4, அக. 21-17, 56-11, 156-3, 273-4, 338-18, புற. 68-8, 120-6

புனிறு - புதிய ஈரம் புலராத

புற. 99-6

பேண் - விருப்பம் (உரிச்சொல் பொருள்)

சிறு. 244, நெடு. 34, நற். 72-1, குறு. 341-4, 305-2, ஐங். 267-4, பதி. 21-15, 40-7, கலி. 45-23, 122-10, அக. 136-26, 311-9, 351-1, புற. 208-7

வேற் பொருளில் வருமிடங்கள்

பேண். வழிபடுதல், மது. 609, 614, குறி. 6, பட். 200, நற். 165-4, 251-8, 351-4, குறு. 252-4, ஐங். 243-1, 257-1, 454-2, பரி. 8-126, 15-48, அக. 13-13, 16-8, 22-6, 35-7, 136-6, புற. 9-2, 99-1

பேண் - காத்தல்

நற். 329-1, ஐங். 454-2, பதி. 70-2, 79-3, பரி. 20-19, கலி. 106-47

பேண் - பகைவர்

கலி. 11-2

பேண் - வளர்த்தல்

கலி. 117-2, அக. 48-16, புற. 373-12

பேண் - அழகு

கலி. 104-28

பேளம் - அச்சம் (உரிச்சொல் பொருள்)

மது. 76, பட். 255, குறு. 87-1, 89-4, பதி. 78-10, பரி. 5-14, 7-84, அக. 297-7, 377-10

பொற்பு - பொலிவு (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு. 85, மது.778, குறி. 202, நற். 30-4, பரி. 9-29, அக. 11-5, 62-14, 98-19

பொற்ப - அழகு (வேறு பொருள்)

மது. 74-1, நற். 141-6, 270-1, ஐங். 189-2, அக. 363-8, 376-16

பொற்ப - ஒப்ப

பதி. 83-2, பரி. 7-81

போகல் - நேர்மை, நெடுமை (உரிச்சொல் பொருள்)

பதி. 13-14

போகல் - செல்லுதல் (வேறு பொருள்)

நற். 183-3, அக. 7-5, 167-15, 388-13,

பையுள் - நோய் (உரிச்சொல் பொருள்)

குறு. 172-2, 195-2

பையுள் - துன்பம் (வேறு பொருள்)

நற். 209-7, 241-10, 343-7, குறு. 391-6, பதி. 65-15, கலி. 137-8, அக.14-16, 214-13, 223-13

பையுள் - வருத்தம்

ஐங். 246-5, 489-3, கலி. 137-3, அக. 145-4, 314-12

மத-மடன், வலிமை, ஊக்கம், வனப்பு உரிச்சொல் பொருள்

மத - மடன் (12), திரு.4, மது. 622, குறி. 141, 248, பரி. 20-55, அக. 14-9, 17-18, 54-6, 99-3, 140-10, 354-1, 393-17

மத - வனப்பு

நற். 6-2, 8-7, 97-5, 224-11, அக. 120-6

மத - ஊக்கம்

பரி. 10-67, புற. 75-6

மத - வலிமை

திரு. 232, சிறு. 259, பெரு. 143, பட். 278, மலை. 42, 260, 280, நற். 94-1, 198-1, 268-3, குறு. 308-2, பதி.30-11, 70-8, பரி. 1-29, 3-40, 4-18, 4-47, 8-20, 10-53,18-1,20-18, கலி. 28-14, 38-7, 57-18,

அக. 8-4, 23-7, 32-6, 39-11, 212-21, 289-14, 307-8, 323-4, 341-8, 393-17, 398-23, புற. 50-12, 80-2, 213-1, 331-2

மத - செருக்கு (வேறு பொருள்)

நற். 8-1, 69-7, 160-10, குறு. 348-4, பதி. 21-35, பரி. 8-75, 10-68, கலி. 77-4, 82-20, 91-3, அக. 18-4, 36-7, 114-14, 148-2, 149-19, 296-3, 312-6, 343-17, 361-3, 381-21, 387-2, புற. 147-5, 349-5

மத - ஒளி

புற. 378-20

மல்லல் - வளம் (உரிச்சொல் பொருள்)

பெரு. 143, 254, நெடு. 29, 44, மலை. 233, நற். 73-3, 93-4, 174-10, 239-8, 249-8, குறு. 45-3, ஐங். 120-3, 414-4, பதி. 36-3, பரி. 11-43, 11-121, கலி. 61-22, 66-10, 104-61, 138-10, 148-5, அக. 50-9, 122-3, 216-12, 308-10, 357-7, புற. 18-12, 160-22, 174-9, 192-8

மல்லல் - வலிமை (வேறுபொருள்)

அக. 215-14

மழ - இளமைப்பெயர்

நற். 192-2, 362-7, பதி. 12-12, 16-8, 32-3, 84-11, பரி. 11-88, 11-121, கலி. 86-1, 108-21, அக. 102-9, 311-10, புற. 22-8, 38-1, 103-7

மாதர் - காதல் (உரிச்சொல் பொருள்)

குறி. 19, 148, நற். 166-4, ஐங். 406-1, 493-2, கலி. 56-17, 69-4, 86-23, 103-61, 117-7, 122-8, 122-16, அக. 130-14

மாதர் - பெண் (வேறு பொருள்)

பொரு. 19, ஐங். 481-2, பரி. 7-25, 11-93, கலி. 139-12, 136-16, 139-28, அக. 310-8

மாதர் - அழகு

நற். 244-3, பரி. 7-36, 20-79

மாதர் - இளையவண்டு

நற். 366-6

மாலை - இயல்பு (உரிச்சொல் பொருள்)

குறி. 239, மலை. 93, பதி. 24-5, பரி. 10-112, 10-114, கலி. 9-4, 9-5, 52-11, 68-2, 68-9, 146-2

மாலை - பூமாலை (வேறு பொருள்)

திரு. 236, 261, பெரு. 486, நற். 93-2, 169-9, குறு. 173-2, 214-6, 220-6, ஐங். 127-2, 215-5, பதி. 32-15, 46-1, 48-11, பரி. 3-87, 5-67, 8-16, 10-92, 11-56, 11-105, 12-24, 12-82, 17-36, 19-17, 20-29, 20-61, பரி.தி. 2-51, 2-53, கலி. 29-17, 33-30, 85-16, 101-34, 101-35, 103-26, 106-29, அக. 150-10, 166-5, 204-7, 248-12, 324-15, புற. 33-13, 95-1, 269-2, 284-3, 285-6, 291-7, 291-8, 332-5, 361-11, 371-23

மாலை - வரிசை

குறு. 245-4, பரி. 20-2, 20-7, அக. 40-1, 199-12

மாலை - மாலைப் பொழுது

பொரு. 96, முல். 6, மது. 558, நெடு. 44, குறி. 177, 230, நற். 2-5, 3-6, 29-4, 33-2, 37-11, 54-5, 58-6, 69-9, 73-4, 78-5, 117-7, 162-3, 181-9, 183-8, 215-3, குறு. 118-2, 122-3, 139-2, 155-6, 162-2, 172-2, 184-4, 189-5, 195-2, 200-5, 234-3, 234-5, 234-6, 240-7, 250-3, 314-3, 319-5, 330-6, 338-4, 344-6, 346-6, 352-5, 358-5, 359-2, 361-3, 386-4, 387-2, 391-6, 398-5, ஐங். 116-3, 157-3, 183-4, 197-3, 339-3, 378-2, 410-1, 421-1, 476-4, 486-1, 489-2, பதி. 35-7, 72-8, பரி. 8-49, 8-50, 10-1, 17-7, கலி. 118-8, 118-9, 118-13, 118-17, 118-22, 119-11, 119-16, 120-9, 120-10, 120-13, 120-16, 120-20, 123-9, 129-7, 130-7, 130-8, 130-11, 130-14, 130-18, 134-10, 143-41, 145-29, 145-34, 146-33, 147-44, 148-7, 148-8, 148-16, அக. 9-20, 14-12, 31-9, 40-6, 47-13, 54-12, 64-16, 71-9, 74-15, 77-14, 80-4, 104-13, 107-19, 114-6, 124-13, 141-9, 148-12, 150-10, 169-10, 183-10, 190-17, 195-4, 214-15, 234-14, 235-16, 239-10, 259-9, 287-13, 289-17, 297-1, 298-4, 301-26, 303-14, 325-20, 340-3, 360-9, 364-14, 365-3, 367-13, 373-6, 378-15, புற. 65-8, 67-5, 76-7, 149-2, 232-1, 331-4, 395-23, 399-25

யாணர் - புதிது (உரிச்சொல் பொருள்)

பொரு. 1, சிறு. 25, பெரு. 228, 367, மது. 118, 210, 330, 750, பட். 32, மலை. 95, 156, 477, நற். 38-4, 142-8, 281-5, 292-4, 311-2, 330-6, 344-12, 390-7, 398-9, குறு. 24-1, 85-6, 107-6, 171-1, ஐங். 1-5,

42-2, 43-3, 49-3, 50-2, 70-3, 85-3, 87-3, 100-3, 286-3, பதி. 15-34, 22-30, 23-25, 24-30, 27-16, 35-10, 36-1, 53-2, 60-8, 71-1, 73-11, 75-6, 89-7, கலி. 98-18, அக. 44-15, 57-4, 90-10, 117-17, 181-4, 216-12, 220-19, 226-2, 246-4, 269-23, 300-14, புற. 2-11, 7-12, 42-12, 52-11, 61-12, 63-14, 66-6, 71-11, 116-14, 119-4, 120-16, 158-25, 168-7, 173-3, 205-10, 212-6, 240-2, 254-8, 260-6, 318-9, 326-11, 375-9, 376-6, 400-23

முரஞ்சல் - முதிர்வு (உரிச்சொல் பொருள்)

மலை. 144, 268

முழுது - எஞ்சாமை (உரிச்சொல் பொருள்)

மது. 479, மலை. 74, 293, நற். 26-5, 354-6, பதி. 14-19, 74-24, பரி. 1-48, 10-74, கலி. 68-1, அக. 145-1, 390-5, புற. 17-8, 34-15, 50-10, 69-7

முழுது - முழு அடிமரம் (வேறுபொருள்)

குறு. 214-5, 255-2, 361-4, கலி. 95-19, அக. 176-2, புற. 363-18

முனைவு - முனிவு (உரிச்சொல் பொருள்)

பெரு. 80, 184, 202, 214, 224, 361, மது. 586, நெடு. 3, 93, பட். 55, குறு. 261-3, 296-3, ஐங். 169-2, அக. 20-7, 23-7, 40-11, 46-1, 81-2, 91-15, 149-2, 182-14, 226-4, 234-10, 247-5, 254-12, 256-2, 400-7, புற. 23-1, 24-2, 52-1, 61-9, 117-8, 351-10, 381-1

முனைவு - வெறுப்பற்ற (வேறு பொருள்)

கலி. 145-11

மேவு - (விருப்பம் உரிச்சொல் பொருள்)

திரு. 221, மது. 473, 577, மலை. 82, நற். 98-2, 204-5, 356-4, குறு. 8-6, 270-6, 306-1, 357-3, 396-1, ஐங். 15-32, 17-3, 19-10, 43-24, 43-29, 48-16, 60-1, 60-2, 78-6, 295-2, 415-1, பரி. 22-43, கலி. 47-24, 82-6, அக. 29-8, 69-5, 95-11, 136-15, 203-3, 214-7, புற. 7-9, 236-9, 297-1

மேவு- பொருந்திய (வேறு பொருள்)

திரு. 136, மது. 587, 120, குறி. 138, நற். 243-8, 377-4, பதி. 15-28, 43-2, 81-23, பரி. 4-35, 4-69, 8-9, 11-9, 13-60, 15-53, 69-2,

பரி.தி. 1-41, அக. 3-1, 65-13, 206-12, 229-10, கலி. 92-64, 93-34, 143-15, புற. 120-15

யாண் - கவின் (உரிச்சொல் பொருள்)

நற். 30-3, 50-7, பரி. 10-5, 21-35, அக. 228-13, 341-12, 359-13

வம்பு - நிலையின்மை (உரிச்சொல் பொருள்)

குறு. 66-5, 236-5, 382-4

வம்பு - புதுமை வேறுபொருள்

நற். 141-10, 164-7, 298-1, குறு. 297-3, 331-2, 350-6, பரி. 10-20, அக. 100-4, 181-9, 190-8, 251-12, 375-14, புற. 3-21, 77-9, 78-7, 79-5, 287-13, 325-2, 345-7

வம்பு - கச்சு

மது. 514, நெடு. 150, குறி. 198, பரி. 19-31, அக. 11-8, 150-2, புற. 37-12, 333-17

வம்பு - மணம்

நற். 176-7, 221-5

வம்பு - கைச்சாடு

பதி. 19-19

வம்பு - தேர்ச்சிசை

பதி. 22-19

வய - வலிமை (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு. 311, பெரு. 27, 128, 448, மது. 15, 30, 255, 298, 643, 677, நெடு. 128, மலை. 127, 309, நற். 14-8, 111-7, 119-3, 192-1, 205-4, 217-3, 255-4, 267-12, 276-2, 322-7, 332-6, 383-3, 393-2, குறு. 88-2, 230-5, 269-2, 238-1, 246-2, 274-2, 307-1, 449-2, 500-5, ஐங். 304-5, பதி. 36-2, 41-7, 75-2, 90-6, பரி. 10-29, 10-42, 10-46, 10-51, 10-55, 10-85, 20-18, கலி. 37-2, 41-1, 65-23, 103-48, 116-6, 125-5, அக. 0-14, 22-15, 52-6, 55-5, 73-13, 78-4, 93-17, 99-1, 118-5, 121-6, 168-12, 182-5, 190-12, 211-4, 218-1, 218-11, 248-2, 249-16, 251-16, 309-1, 340-10, 347-11, 320-2, 362-5, புற. 11-10, 18-12, 20-12, 40-5, 44-10, 52-2, 100-7, 165-8, 266-7, 318-5, 374-14, 380-5, வய -

விரைவு : புற. 172-8, வய - மிகுதி : பரி. 11-40, வய - வெற்றி : பரி. 9-51, 9-57, 15-59, 15-60

வயா - வேட்கை (உரிச்சொல் பொருள்)

மலை. 476, நற். 263-5, குறு. 301-4, ஐங். 51-2, 51-4, 323-1, பரி. 11-67, அக. 72-12, 112-5, 183-8, 238-2, 338-11, 357-2, புற. 20-14

வறிது - சிறிது (உரிச்சொல் பொருள்)

சிறு. 50, 67, 83, நெடு. 140, மலை. 202, 231, நற். 64-7, 64-9, ஐங். 17-4, பதி. 24-24, 40-18, 72-2, கலி. 7-1, 127-12, 146-49, அக. 138-3, புற. 124-3, 319-4

வறிது - நீங்கி

கலி. 36-18, அக. 129-9

வறிது - நினைத்தல்

நற். 368-8, கலி. 138-4, அக. 119-4, 316-10, வறிது - பற்றுக்கோடு : புற. 20-4, 30-5

வார்த்தல் - நேர்மை, நெடுமை (உரிச்சொல் பொருள்)

மது. 414, நெடு. 141, குறி. 170, பட். 219, மலை. 25, நற். 35-1, 73-7, 76-8, 170-2, 191-2, 198-7, 203-4, 239-10, 273-1, 307-5, 354-4, 374-7, குறு. 14-2, 82-1, 98-4, 116-3, 256-1, 297-2, 363-2, 401-2, ஐங். 193-1, 238-1, 381-3, பதி. 16-7, 30-7, 84-11, 90-34, பரி. 17-40, பரி.தி. 2-1, கலி. 14-3, 27-20, 28-7, 29-5, 35-9, 56-25, 58-1, அக. 34-7, 36-9, 40-13, 59-4, 97-18, 98-6, 102-5, 126-6, 129-14, 139-11, 173-9, 187-7, 189-8, 225-7, 239-4, 281-6, 300-6, 393-8, புற. 15-22, 36-2, 53-1, 43-10, 53-1, 308-1, 247-5, 302-6, 366-20, 400-9

வார்த்தல் - ஒழுக்குதல்

பெரு. 14, 15, 335, 340, 379, மது. 148, நெடு. 139, மலை. 3, 48, 486, நற். 143-4, 300-8, 391-9, 400-1, குறு. 22-1, 168-1, 222-5, ஐங். 218-2, 186-2, 191-1, பதி. 82-5, பரி. 7-81, 14-14, 20-70, 22-30, கலி. 106-13, 106-23, அக. 11-12, 41-14, 69-14, 77-19, 82-18, 94-6, 104-15, 135-5, 139-15, 168-2, 169-12, 219-1, 243-13, 294-5, 351-11, 359-1, 361-5, 373-14, 395-4, 396-12

வாள் - ஒளி (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு. 6, 90, 87, சிறு. 31, 260, மது. 711, மலை. 369, நற். 42-5, 77-9, 78-1, 397-2, குறு. 44-2, 119-3, 135-1, 227-2, ஐங். 206-3, 312-

3, 400-1, 408-2, 420-5, 423-2, 447-4, 498-2, பதி. 19-4, 38-10, 43-3, 51-20, 89-20, பரி. 8-75, 20-41, பரி.தி. 1-62, கலி. 7-8, 42-11, 64-15, 72-16, 99-1, 100-18, 105-45, 119-14, 126-21, 127-17, 131-17, 145-6, அக. 9-24, 33-2, 130-4, 162-11, 179-13, 218-3, 230-5, 249-16, 277-5, 278-7, 325-18, 386-15, புற. 6-24, 56-20

வாள் - படைக்கருவி (கத்தி)

சிறு. 58, 121, 212, 242, பெரு. 71, 453, 471, முல். 46, மது. 222, 434, 455, 727, 773, நெடு. 172, 182, குறி. 131, பட். 226, மலை. 489, நற். 77-9, 81-10, 111-7, 138-2, 170-7, 195-6, 235-2, 255-4, 275-1, 279-5, 322-6, 387-9, 390-1, குறு. 157-4, 245-3, 258-6, 393-6, ஐங். 256-3, பதி. 12-1, 19-22, 33-7, 36-6, 55-20, 56-4, 58-3, 61-14, 63-11, 64-1, 66-13, 67-14, 69-5, 76-2, 80-8, 90-6, 90-11, பரி. 5-65, 9-57, 10-109, 11-50, 22-1, கலி. 31-14, 36-23, 46-7, 85-8, 86-3, 88-11, 97-17, 98-30, 104-49, 149-11, அக. 24-16, 46-13, 55-12, 72-16, 78-20, 89-13, 96-16, 99-1, 106-10, 116-7, 136-24, 143-12, 144-15, 145-7, 150-7, 168-12, 187-21, 199-21, 208-9, 213-21, 220-5, 221-13, 266-11, 267-16, 309-1, 322-1, 331-14, 335-16, 338-17, புற. 3-13, 4-1, 16-11, 19-12, 22-13, 24-29, 26-15, 49-3, 50-9, 60-10, 65-11, 74-2, 91-1, 93-11, 97-1, 98-12, 109-13, 131-2, 161-31, 165-12, 177-1, 179-6, 180-5, 181-6, 200-14, 205-5, 209-12, 211-22, 224-15, 227-4, 230-5, 246-4, 269-12, 270-13, 278-6, 284-7, 292-3, 312-5, 314-1, 316-6, 321-9, 323-5, 330-2, 337-3, 337-12, 342-14, 368-13, 369-4, 370-16, 375-15, 372-3, 373-5, 373-18, 377-28

விதிர்ப்பு - நடுக்கம் (உரிச்சொல்பொருள்)

குறி. 168, நற். 71-11, 293-6, பரி. 10-47, கலி. 99-10, அக. 186-11, புற. 20-19, 83-4, 225-3, 291-5

விதிர்ப்பு - விரைவு வேறு பொருள்

அக. 136-8, 163-14, 208-15, 283-3, 299-21, 347-14

விதிர்ப்பு - மயங்கு : புற. 342-3

விதிர்ப்பு - உதரின : நெடு. 180

வியல் - அகலம் (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு. 244, சிறு. 113, 170, 187, பெரு. 41, 82, 121, 184, 233, 440, மது. 1, 4, 6, 39, 98, 113, 120, 180, 190, 328, 449, 561, 758, நெடு. 27,

49, 73, 129, குறி. 191, பட். 8, 20, 119, 158, மலை. 150, 480, 350, 351, நற். 16-7, 21-9, 57-8, 98-3, 98-8, 114-1, 156-2, 161-3, 204-2, 215-4, 236-9, 255-3, 257-4, 258-4, 305-3, 306-7, 307-3, 316-10, 322-8, 338-7, 339-6, 351-8, 361-6, 363-3, 371-4, குறு. 53-5, 162-1, 188-2, 277-1, 311-2, 335-2, 338-3, 375-3, ஐங். 219-2, 220-3, 275-2, 276-2, 306-1, 401-4, 500-4, பதி. 17-5, 20-13, 21-21, 28-11, 31-14, 31-30, 33-5, 35-4, 39-5, 40-26, 41-13, 41-23, 44-21, 51-1, 56-1, 62-13, 80-5, 81-14, 90-10, 88-15, பரி. 13-5, 14-11, 16-36, 1955, கலி. 8-23, 33-1, 33-30, 43-12, 53-2, 57-6, 71-1, 80-24, 81-25, 83-3, 86-33, 93-2, 93-30, 100-5, 100-21, 106-5, 106-19, 109-1, 124-21, 130-19, 130-21, 132-10, 142-22, 143-6, 143-49? 144-73, 150-10, அக. 14-7, 15-11, 22-3, 24-7, 42-9, 47-12, 49-14, 52-9, 62-14, 83-10, 87-13, 93-21, 98-19, 103-8, 107-4, 116-19, 124-15, 135-11, 145-5, 164-3, 174-1, 174-13, 179-3, 182-17, 204-3, 206-11, 218-6, 219-1, 213-13, 224-17, 232-9, 232-13, 238-9, 241-7, 242-5, 242-11, 263-5, 265-1, 298-16, 315-8, 334-13, 357-5, 361-15, 364-10, 366-2, 368-1, 397-3, 382-6, 372-4, புற. 3-16, 15-21, 17-11, 17-28, 18-2, 20-2, 22-19, 22-25, 23-15, 26-4, 35-19, 38-4, 50-13, 54-13, 55-19, 62-11, 70-7, 95-3, 105-5, 116-14, 138-9, 148-4, 211-16, 225-8, 247-8, 256-5, 272-4, 339-1, 368-12, 370-19, 374-1, 382-17, 383-6, 390-6

வியல் - விடியல் (வேறு பொருள்)

பரி. 19-83

வியல் - வெறுப்பு

புற. 61-9

உரிச்சொல் பொருள் உணர்த்துமிடங்கள்

விழுமம் - சிறப்பு (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு. 124, 294, பெரு. 170, மது. 18, 33, 43, 59, 81, 134, 204, 227, 469, 695, மலை. 480, நற். 16-8, 180-6, 315-9, 320-10, 360-9, 389-4, குறு. 216-1, 253-2, ஐங். 428-3, 466-1. பதி. 22-23, 31-13, 45-5, 81-10, பரி. 1-40, 8-9, 11-117, 17-44, பரி.தி. 1-46, 1-47, 2-81, 2-90, கலி. 61-13, 103-76, அக. 12-8, 13-13, 53-10, 61-13, 86-7, 105-13, 131-6, 135-11, 149-6, 162-14, 190-15, 198-4, 205-14, 227-19, 277-6, 286-1, புற. 11-12, 13-13, 17-25, 24-28, 27-3, 26-3, 152-1, 159-27,

160-26, 202-5, 243-12, 243-12, 284-2, 306-7, 343-11, 344-4, 366-1, 395-17

விழுமம் - சீர்மை (உரிச்சொற் பொருள்)

பெரு. 91, மது. 120, 203, 321, 525, 736, மலை. 30-30, கலி. 86-21, அக. 280-5

விழுமம் - இடும்பை (துன்பம்) (உரிச்சொற் பொருள்)

திரு. 172, மது. 259, குறி. 260, நற். 180-8, 275-4, 309-7, குறு. 261-8, 367-8, பதி. 27-13, 90-38, கலி. 38-23, 142-58, 146-2, 146-50, 150-12, அக. 18-9, 153-7, 170-13, 382-1, புற. 41-2, 53-4, 78-5, 180-3, 314-7, 316-17, 318-9.

விழுமம் - விழுதல் வேறுபொருள்

தி. 308, நற். 24-1, 216-3, ஐங். 352-1, 352-2.

விறப்பு - செறிவு உரிச் சொல் பொருள்

பெரு. 226, நெடு. 97, மலை. 367,

விறப்பு - வெருவுதல் உரிச்சொல் பொருள்

அக. 378-7

வெம்மை - வேண்டல் (உரிச்சொல் பொருள்)

நற். 141-9, 145-4, 186-10, 192-2, 260-5, 269-5, 273-3, 392-5, குறு. 51-4, 71-2, 325-4, 452-3, 453-2, 463-2, 465-5, 478-3, 480-3, 497-5, 475-4, பதி. 68-5, பரி. 8-67, கலி. 75-10, 78-25, 107-20, அக. 6-7, 15-1, 49-1, 103-10, 117-12, 226-11, 246-5, 389-19, புற. 22-29, 23-10, 29-15, 56-6, 144-7, 145-7, 152-32, 159-14, 210-5, 212-2, 213-13, 213-17, 222-2, 222-6, 239-21, 291-6, 369-28, 391-18, 370-19.

வெம்மை - வெப்பம் (சூடு)

பொரு. 136, சிறு. 8, 9, 26, 175, பெரு. 17, 281, நற். 3-5, 46-8, 52-8, 62-8, 66-5, 99-3, 105-3, 111-5, 133-6, 133-9, 153-8, 154-5, 164-8, 171-2, 177-3, 207-12, 261-3, 277-11, 314-6, 353-10, குறு. 39-1, 58-3, 77-2, 211-4, 356-4, 396-5, ஐங். 317-12, 323-3, 330-1, 330-4, 373-4, 373-4, 393-5, 394-3, 400-5, 467-5, ஐங்.தி. 5-2, பதி. 33-8, 37-13, 78-12, 86-2, பரி. 3-67, கலி. 8-6, 9-5, 13-9, 20-3, 20-6, 23-3, 131-7, 143-8, 143-10, 175-3, 175-6, 189-7, 196-11, 275-13,

347-6, 353-10, 361-15, 388-2, 394-5, புற. 33-15, 37-2, 41-6, 55-13, 56-4, 56-23, 71-14, 230-2, 303-4, 307-11, 345-10, 359-5, 373-23, 386-23, 386-13

வெம்மை - கொடுமை

குறி. 254, நற். 103-9, 158-5, 224-11, 285-3, 341-7, குறு. 80-4, 190-4, 373-3, ஐங். 309-1, 329-2, 352-4, 391-5, பதி. 90-44, பதி.தி. 3-6, பரி. 9-35, 20-12, 20-69, கலி. 10-7, 146-32, 150-6, அக. 50-3, 54-2, 71-17, 81-10, 143-10, 153-8, 154-6, 164-14, 207-7, 210-1, 214-5, 223-6, 231-9, 239-6, 241-12, 250-12, 256-18, 264-15, 265-22, 277-12, 293-5, 293-5, 327-5, 329-7, 335-8, 337-18, 363-10, 363-15, 364-10, 365-9, 375-16, 387-8, 388-2, 394-5, 394-6, 396-18, 397-9, 395-15, புற. 120-21, 170-12, 209-19, 211-1, 213-10, 231-10, 336-1, 359-2, 369-7, 372-11, 373-23, 377-30, 394-12.

வெறுப்பு - செறிவு (உரிச்சொல் பொருள்)

மது. 73, மலை. 93, 376, 401, நற். 311-1, பரி. 11-94, கலி. 103-48, அக. 2-11, 33-1, புற. 53-12, 260 -25

வெறுப்பு - வெறுப்புற்ற

மலை. 404, 505, கலி. 56-8, அக. 207-17, புற. 43-15

வை- கூர்மை (உரிச்சொல் பொருள்)

திரு. 78, பெரு. 87, 119, முல். 73, மது. 413, நற். 2-7, 21-4, 26-7, 37-3, 200-9, 205-3, 225-3, 240-2, 265-5, குறு. 14-3, 297-2, ஐங். 444-3, பதி. 33-8, பரி. 2-33, 9-33, பரி. தி. 13-3, கலி. 59-12, 104-20, 106-12, அக. 0-9, 4-1, 122-7, 125-5, 144-4, 219-12, 230-4, 237-17, 282-6, 285-3, 317-4, 325-11, 344-4, புற. 95-9, 260-17, 288-1, 297-8, 349-4

வை - வைக்கோல் வேறுபொருள்

பெரு. 225, 239, மது. 307, கலி. 65-12, அக. 37-5,

வை - வைத்தல்

பதி. 44-18

கடி - ஒரு சொல் பல பொருள் தரும் உரிச்சொல்
உரிச்சொல் பொருண்மையில் வருமிடங்கள்

கடி - வரைவு (நீக்குதல்)

திரு. 135, பெரு. 36, மது. 291, 293, குறி. 44, பட். 199, மலை. 329, நற். 25-6, 122-2, 288-10, 306-2, 328-3, 378-8, குறு. 141-1, 142-2, 198-5, 291-2, 309-5, 360-6, 401-5, ஐங். 282-2, 283-3, 285-3, 286-2, 289-3, பதி. 78-6, பரி. 20-87, கலி. 37-12, 39-36, 50-10, 86-31, 92-49, 123-9, அக. 5-26, 28-12, 94-9, 107-18, 118-13, 194-15, 257-9, புற. 17-5, 166-13, 230-4, 291-4, 395-14, 400-16, 400-17

கடி - கூர்மை

கலி. 4-3, புற. 275-5

கடி - காவல்

சிறு. 187, பெரு. 41, 125, 140, 451, 475, முல். 7, மது. 162, நெடு. 49, 107, குறி. 20, பட். 57, 133, 236, 269, மலை. 189, 491, நற். 63-6, 98-8, 156-2, 201-2, 223-5, 255-3, 295-4, 305-3, 351-2, 365-1, 370-2, குறு. 103-1, 342-3, ஐங். 115-4, பதி. 11-13, 20-17, 22-24, 33-3, 40-15, பரி. 8-126, 20-107, பரி.தி. 1-27, கலி. 21-3, 23-2, 72-9, 84-6, 86-7, 110-1, 142-33, அக. 3-3, 2-14, 15-11, 17-7, 20-13, 24-11, 25-1, 49-14, 60-15, 65-17, 101-10, 114-12, 141-14, 162-7, 216-10, 220-8, 224-17, 227-18, 232-13, 239-2, 247-9, 252-14, 255-16, 258-1, 268-12, 270-9, 276-4, 298-14, 308-13, 311-2, 315-8, 362-6, 370-7, 376-2, புற. 16-6, 20-16, 21-5, 23-9, 31-8, 36-9, 36-10, 57-10, 92-5, 95-3, 162-5, 181-5, 210-14, 239-2, 247-8, 272-4, 336-4, 383-6, 390-6, 395-20

கடி - புதுமை

குறு. 105-2, பதி. 43-16, பரி. 12-88, கலி. 82-29

கடி - விரைவு

திரு. 80, சிறு. 65, பெரு. 124, மது. 51, 52, 78, 125, 378, நெடு. 18, மலை. 226, 236, 364, 355, நற். 14-11, 45-5, 91-11, 105-4, 126-3, 149-7, 199-6, 260-5, 340-2, 349-1, 362-5, 369-10, 381-7, 387-11, 388-3, 393-5, குறு. 39-1, 45-1, 91-6, 132-4, 171-2, 150-4, 311-3, 333-2, 336-4, 356-2, ஐங். 29-1, 78-1, 251-4, 360-4, 442-1, 484-3, பதி. 17-4, 20-4, 41-26, 49-4, 49-6, 80-14, பரி. 11-10, 12-28, பரி.தி. 2-4, கலி. 12-5, 15-4, 35-24, 39-1, 50-19, 55-20, 65-15, 121-23,

127-8, 127-10, 137-12, அக. 18-2, 49-5, 59-9, 62-9, 63-12, 64-8, 78-22, 104-6, 105-6, 134-13, 148-7, 187-6, 196-11, 218-1, 223-6, 224-4, 224-5, 230-11, 242-6, 243-8, 245-18, 296-11, 299-15, 310-1, 322-8, 330-17, 334-12, 346-23, 352-12, 354-7, 356-12, 366-4, புற. 9-5, 15-1, 15-14, 43-11, 53-5, 141-3, 143-6, 167-10, 168-17, 189-4, 198-27, 205-8, 206-6, 239-13, 263-7, 265-5, 265-8, 350-5, 368-5, 382-16

கடி - விளக்கம்

மலை. 10, அக. 148-10, 368-10, புற. 166-24

கடி - மிகுதி

திரு 135, மது. 44, 179, நெடு. 11, குறி. 3, மலை. 81, நற். 73-4, 65-8, 86-4, 103-3, 212-5, 225-1, 354-8, குறு. 76-6, 107-5, 132-4, 136-3, 141-4, 174-2, 372-2, 380-7, 391-3, 396-6, ஐங். 29-1, 335-3, பதி. 11-6, 12-3, 15-36, 16-7, 30-44, 3033, 41-25, 51-27, 62-8, 68-3, 70-10, 71-6, 78-11, 80-4, 81-4, 81-6, 82-5, 83-8, பரி. 4-49, பரி.தி. 1-63, கலி. 2-26, 8-3, 11-7, 12-3, 31-1, 31-20, 33-31, 48-10, 65-22, 72-7, 92-44, 92-51, 105-16, 105-24, 115-1, 116-6, 120-22, 134-16, 139-24, 144-59, அக. 12-1, 44-8, 97-3, 101-6, 158-16, 197-13, 211-11, 235-15, 258-1, 258-6, 348-6, 360-6, 362-6, புற. 55-7, 55-20, 141-6, 163-3, 174-4, 185-4, 251-6, 260-11, 279-11, 281-6, 378-18

கடி - சிறப்பு

மது. 301, நற். 268-8, பரி. 12-99, பரி.தி. 19-29, கலி. 24-9, 105-6, அக. 88-5

கடி - அச்சம்

மது. 36, 162, 611, குறி. 151, நற். 257-9, 344-10, குறு. 354-5, ஐங். 296-2, பதி. 39-4, 69-3, 69-4, கலி. 1-3, அக. 8-10, 19-5, 27-3, 63-4, 63-17, 71-17, 79-13, 82-5, 91-11, 93-20, 162-5, 174-7, 175-13, 261-15, 297-6, 309-2, 309-13, 322-10, புற. 14-1, 170-6

கடி - துளுரைத்தல்

அக. 7-8, 110-5

கடி - ஐயம்

கலி. 24-1, அக. 138-4, 166-8

கடி - கரிப்பு

நற். 10-5, அக. 76-3

கடி - வேறு பொருள் உணர்த்துபவை

கடி - மணம் (வாசனை) வேறு பொருள்

குறி. 76, 93, நற். 346-10, ஐங். 432-3, பரி. 9-61, பரி.தி. 1-32,
கலி. 29-21, 36-6, 39-15, 45-2, 135-6, அக.136-6

கடி - திருமணம்

ஐங். 292-4, கலி. 54-17, அக. 44-5, 141-14

சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்

முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டப் பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
ப. மாலா

நெறியாளர்
முனைவர் **அ. பாலு**

தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 005.

மே - 2014

முடிவுரை

முடிவுரை

மொழியும் சமுதாயமும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையது. ஒரு மொழியில் காணப்படும் பல்வேறு சொற்கள் அம்மொழி பேசும் மக்களின் வரலாற்றையும் நாகரீகத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றன. மொழியில் முதன்மை பெறுவதும், இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுவதும் சொல்லாகும். தமிழ் மொழியின் இலக்கண முறையில் நான்கு சொற்கள் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் நான்காம் இடத்தில் இருப்பது உரிச்சொல் ஆகும்.

‘சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்’ என்னும் தலைப்பில் இந்த ஆய்வு விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல்-1

ஆய்வின் முதல் இயலாகிய ‘சங்க இலக்கிய நூல்கள் அறிமுகம்’ என்னும் இயலில் சங்க இலக்கிய நூல்கள், தோற்றம், பெயர்காரணம், தொகுப்பித்தோர், தொகுத்தவர், பாடல் அளவு, பெண்பாற் புலவர்கள், பதிப்பும் ஆண்டும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் தனிச்சிறப்புகள், பகுப்பு முறைகள், அகம் புற சிறப்புகள், இடம் பெறும் பா வகைகள், நூலில் கூறப்பட்ட சிறப்பு செய்திகள் ஆகிய அனைத்து செய்திகளும் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வின் தேவை கருதி முதலில் சங்க இலக்கிய நூல்களின் சிறப்புகளும் பெருமைகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல்-2

இரண்டாவது இயலாகிய, 'உரிச்சொல் வரையறையும் விளக்கமும்' என்னும் இயலில் தமிழில் சொல்வகைப்பாடு, தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உரிச்சொற்களின் தோற்றம், அமைப்பு, வகைகள், பொது இலக்கணம் ஆகிய அனைத்துச் செய்திகளையும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இலக்கண நூலாரின் உரிச்சொல் வகைப்பாட்டிற்கு, உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்கள், அவர்களின் கருத்துக்களுக்கிடையே காணப்படும் முரண்பாடுகள், இலக்கண, மொழியியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. நன்னூல், நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கம், முத்துவீரியம், முதலான இலக்கண நூலார் கூறிய உரிச்சொல் வரையறைகளும் இவ்வியலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல்-3

'சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள்' என்னும் இயலில் தொல்காப்பியர் வகுத்தமைத்த உரிச்சொல் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உரிச்சொற்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் கூறும் உரிச்சொற்களில் சில சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை. அவை உறப்பு, கெடவரல், துயவு. தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள 120 உரிச்சொற்களில் 117 உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை, அகரவரிசை அடிப்படையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் கூறும் உரிச்சொல் பொருண்மையிலும், வேறு வடிவ பொருண்மையிலும் உரிச்சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படாத சில உரிச்சொல் வழக்குகள் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் உரிச்சொற்கள், தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள உரிச்சொல் வடிவிலும், வேர் வடிவில் வந்து உரிச்சொல் பொருண்மையை உணர்த்துவதையும் உரிச்சொல்லாக கொண்டு ஆராயப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில்,

இசை அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள்	-	09
குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள்	-	93
பண்பு அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள்	-	15
இடம் பெறாத சொற்கள்	-	03

120

என 120 உரிச்சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் ஈருரிச்சொற்கள் இணைந்து வந்துள்ளன. (நனி புலம்பு நற்.230-7) சங்க இலக்கியத்தில் குழ என்ற உரிச்சொற்கள் தனியாக இடம் பெறவில்லை. அதனடியாகப் பிறந்த குழவி (பெரு.243) என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் கெடவரல், உறப்பு, துயவு ஆகிய உரிச்சொற்கள் இடம் பெறவில்லை.

தொல்காப்பியர் செழுமை என்ற உரிச்சொல்லிற்கு வளம், கொழுப்பு என்ற இரண்டு பொருள்களை கூறியுள்ளார். ஆனால் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் செழுமை என்ற உரிச்சொல் கொழுப்பு என்ற பொருளில் இடம் பெறவில்லை.

சங்க இலக்கியத்தில் பழுது-பயமின்மை, தெவு-கொள்ளல், நனவு-களம், விறப்பு-வெருஅதல் போன்ற உரிச்சொற்கள் ஒரே இடத்தில் மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது.

முரசஞ்சல்-முதிர்வு, பண்ணை-விளையாட்டு, பிணை-விருப்பம், விறப்பு-செறிவு போன்ற உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் 2 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படாத சில சொற்களும் அவற்றின் பொருள்நிலைகளும் விளக்கப்படுவதுடன் அவை சங்க நூல்களில் இடம் பெறுவதையும் இவ்வியல் எடுத்தியம்புகின்றது.

தொல்காப்பியரே முதலில் உரிச்சொற்களை அதிக அளவில் (120 சொற்கள்) கூறியுள்ளார். பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறைவாகவே கூறியுள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் இசை அடிப்படையில் தோன்றிய இசைப்பு, கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல், துவைத்தல், சிலைத்தல், இயம்பல், இரங்கல் ஆகிய ஒன்பது உரிச்சொற்களும் தொல்காப்பியர் கூறிய பொருண்மையிலேயே இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் தொல்காப்பியர் கூறிய வாய்ப்பாட்டில் குறிப்பு அடிப்படையில் தோன்றிய உரிச்சொற்கள் 96 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் பண்பு அடிப்படையில் தொல்காப்பியர் கூறிய வாய்ப்பாட்டில் 15 இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் அழுங்கல்-இரக்கம், கேடு, இரக்கம்-கழிவு, தட-பெருமை, கய-மென்மை, நளி-செறிவு, கறுப்பு -நிறம், சிவப்பு-நிறம், கடி-கரிப்பு போன்ற உரிச்சொற்கள் பண்பு அடிப்படையிலும், குறிப்பு அடிப்படையிலும் பொருளுணர்த்துகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் கடி என்ற உரிச்சொல் அதிகபட்சமாக 408 இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. உரிச்சொற்கள் தொல்காப்பியர் கூறும் வடிவத்திலும், வேர்ச்சொல் வடிவத்திலும் வந்து உரிச்சொல் பொருண்மையை உணர்த்துகின்றது.

கடி-கடு எனத்திரிந்து உரிச்சொல் பொருண்மையை உணர்த்துவதனால் உரிச்சொல்லாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது இதன் அடிப்படையில் மற்ற 117 உரிச்சொற்களும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு உரிச்சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுவதை இவ்வியல் எடுத்தியம்புகிறது.

இவ்வாய்வேட்டினை துணைப் பொருளாகக் கொண்டு உரிச்சொல் பொருண்மையும், சங்க இலக்கியமும், உரிச்சொற்கள் பெயரடையாகவும், வினையடையாகவும் வருமிடம், உரையாசிரியர் பார்வையில் உரிச்சொற்கள் பெறுமிடம், பிற்கால இலக்கிய நூல்களில் உரிச்சொற்கள் எனப் பலத் தலைப்புகளில் மேலாய்வு செய்வதற்கு உதவும்.